LESLIE L.

LAWRENCE

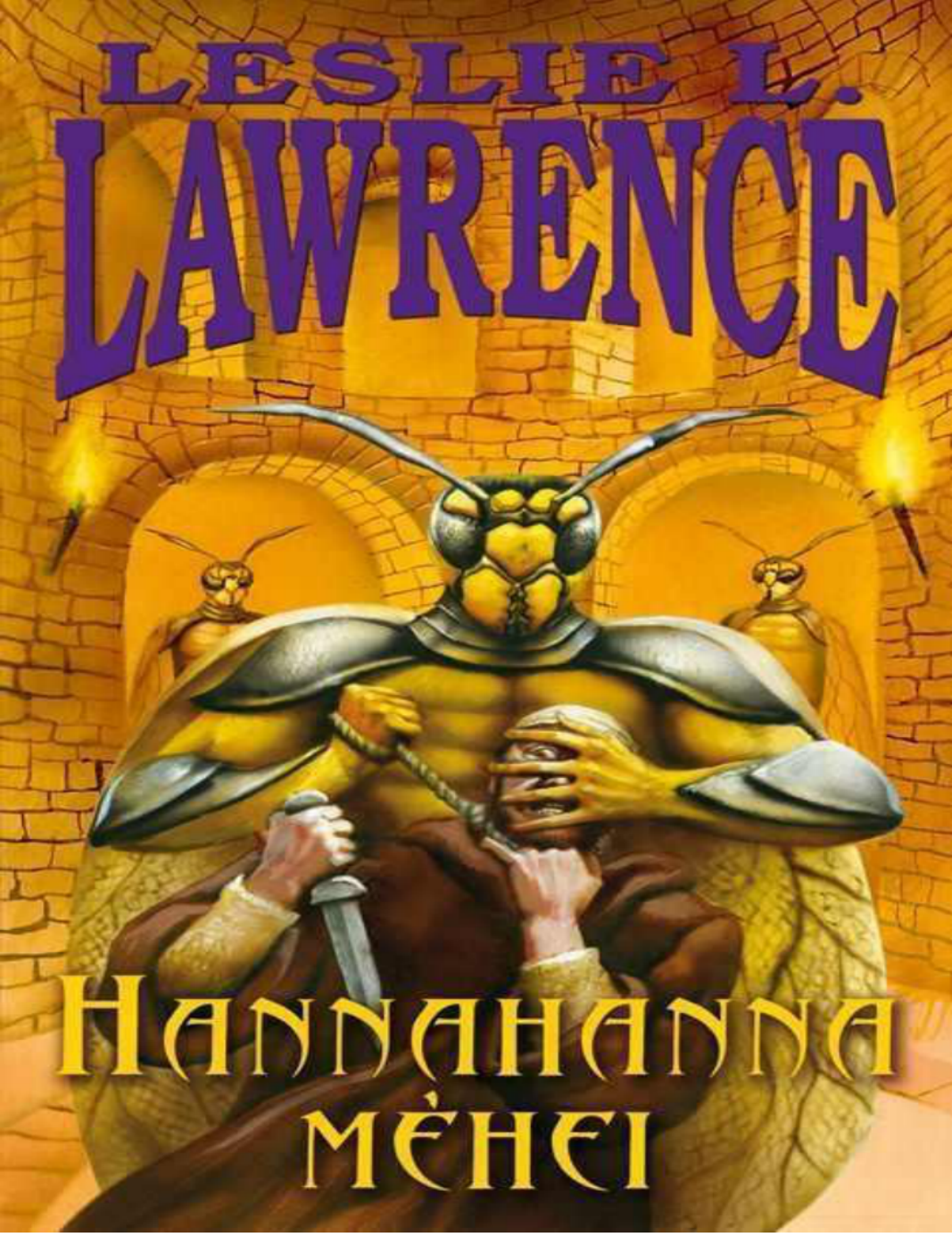

HANNAHANNA MĖHEI

LESLIE L. LAWRENCE

HANNAHANNA
MÉHEI

Stúdium Plusz Kiadó
Budapest

ISBN 978-963-884-467-5

Kedves John!

Íme, ismét itt egy történeted. Ahogy elmesélted Barbara del Solnak és nekem Santa Ceciliában, hálaadás ünnepének éjszakáján, amikor McKinley leesett a lépcsőről, kificamította a bokáját, miközben az ablakot is sikerült kitörnie. Emiatt aztán, azt hiszem, mindörökké emlékezetes marad számunkra az az éjszaka, s még akkor is az maradna, ha nem mesélted volna el nekünk Hannahanna templomának történetét. Így azonban kétszeresen is az marad.

Történeteden lényegében semmit sem változtattam, csupán a kényes részleteken finomítottam egy kicsit a gyengédebb lelkű olvasók érdekében.

Kedves John, már valamennyien nagyon várunk Santa Barbarába, ahol ez évi összejövetelünket tartjuk. Értesítenéd Frank Cockney-t is az ünnepség helyéről?

Abban a reményben, hogy nem neheztelsz meg, amiért közreadom ezt a történetet, szeretettel ölel:

Leslie L. Lawrence

A MEGBÍZÁS

(Kellett nekem, mint gyújtogatónak a vizes szalma)

1

Azon a bizonyos nyáron cirka másfél hétig voltam boldog és elégedett. Aztán találkoztam Bumfordival, és vége lett a boldogságomnak. Méghozzá egy csapásra.

Nem szeretném az akkori lelkiállapotommal untatni önöket, de el kell mondanom, hogy nagyon is megérdemeltem volna egy kis nyugalmat. Sőt sokkal többet is megérdemeltem volna. Csakhogy mikor jut egy magánzsarunak idő a boldogságra? Többnyire sohanapján.

Én akkor mégis boldog voltam és elégedett. Néhány nappal azelőtt fejeztem be azt a gusztustalan ügyet, ami mint a „Mikrobán sütött macskák esete" vonult be a kriminalisztika történetébe. Nincs szándékomban hosszasabban ecsetelni a rémségeket; legyen elég annyi, hogy Horgas Billy kedvenc szokása volt a macskasütés mikróban. A macskák természetesen élve kerültek be a sütőbe és szépen megpirítva kerültek ki belőle. Később aztán Horgas ezt a kedvtelését még magasabb szintre óhajtotta emelni, és már be is szerezte a megfelelő méretű sütőket – ember nagyságúakat , amikor is sikerült fülön csípnem. Őszintén szólva stukkert kerestem a mikrosütőjében – néhány csirkefogóval megtörtént, hogy oda dugták ijedtükben , viszont nem stukkert találtam benne. Így Horgas ügye megoldódott, én leöntöttem néhány gyomorkeserűt, majd felvettem a jutalmat a macskatenyésztők és állatvédők egyesületeitől, amit a krónikus macska-eltűnések felderítője számára tűztek ki. Óriási szerencsémre a díjakat kitűzők között szerepelt Miss Lilly Petra is, az ismert énekesnő, akinek elveszett a lompos farkú macskája. Csak zárójelben jegyzem meg, hogy a macskát később megtaláltam… illetve dehogy találtam meg, csupán a farkára bukkantam rá. Ezt aztán bizonyos okból eltitkoltam Miss Lilly Petra elől. Ő, szegénykém, még mindig reménykedik benne, hogy a cicája csak eltévedt és egyszer biztosan hazatalál, én pedig megerősítettem ebbéli hitében. De a jutalmat azért felvettem. Miss Lilly Petra nem volt szűkmarkú, így néhány hónapra megoldódtak az anyagi gondjaim.

Boldogságom azért akkor lett csak teljes, amikor a macskák végleg eltűntek az álmaimból. Mert az ügy lezárulta után néhány napig még fel-felbukkantak bennük. Többnyire egy óriási sütőben ültek, pirosak voltak, mint a főtt rák, és rimánkodva nyávogtak felém. Én pedig verejtékben ébredtem, és feltettem magamnak a kérdést, vajon jól tette-e a Teremtő, hogy a történelem ködös mélyén élő embereknek megengedte a macska háziasítását. De azért jól tette, hogy megengedte. Ha nem tette volna, nem kaptam volna jutalmat Lilly Petrától. De kaptam, és boldog voltam vele. Azután pedig, hogy a nyávogok végképp békén hagytak, egészen boldog. Felhőtlenül.

Majd jött Bumfordi és véget vetett a boldogságomnak.

2

Mindazoknak, akik valamilyen oknál fogva nem tudnák, hogy kicsoda volt Bumfordi, elmondom, hogy akkora behemót fickót csak ritkán látott a világ. Pedig amúgy nem is volt gusztustalan vagy ilyesmi. Nem volt visszataszító hájpacni; nehézkesen vagy sehogyan sem mozgó hústömeg, amilyeneket az utcán, a hamburgereseknél vagy a televízióban gyakran látni lehet. Bumfordi csak nagy volt, de az nagyon. Már a fejéből is kitellett volna két csecsemő. Ugyanakkor fürge volt és mozgékony. Képes volt mindazoknak a nyakát elkapni, akikre Mr. Terrano valamiért megharagudott. Márpedig Mr. Terrano gyakran megharagudott erre-arra, lévén, hogy lobbanékony természetű volt. Ilyenkor aztán Bumfordi illő nyakszorongatás közepette elbeszélgetett vele. A rendőrség gyanította, hogy a beszélgetőpartnerek közül többeknek ez volt az utolsó beszélgetése életében, bizonyítani azonban nem tudták a feltételezésüket. Szóbeszédre meg nem lehet csak úgy lecsukni senkit.

Szóval, ilyen volt Bumfordi, én pedig abban a szerencsében részesülhettem, hogy Bumfordi a tisztelőim közé tartozott. Akkor nyertem meg a tetszését, és bizonyos értelemben a barátságát is, amikor kihúztam a fickót egy kéményből. Ám ez már egy másik ügy, nem érdemes bolygatni…

Ezen a reggelen éppen a csirkemájas szendvicsemre vártam az íróasztalom mögött lustálkodva – Rose, a titkárnőm valamiért késett a szendviccsel , amikor egy lágy, puha, könnyed kéz megkopogtatta az ajtómat. Olyan lágy és könnyed volt, mintha az ókori világ nimfái közül tévedt volna valamelyikük Santa

Barbarába, és feltett szándéka lett volna, hogy ha már itt van, meglátogasson.

Én azonban nem voltam nyeretlen kétéves. Megtörtént már korábban is, hogy könnyű, cirógatásra termett kéz kopogtatta meg az ajtómat, én kinyitottam, és csak a véletlenen, valamint a lélekjelenlétemen múlt, hogy most itt látnak maguk előtt. Hogy ne beszéljek rejtvényekben, ez akkor történt, amikor Feldarabolós Eliza akart néhány szót váltani velem, miután sikerült megszöknie az elmegyógyintézetből, ahova bezárattam. Eliza azonban lelépett, lopott magának egy hússzeletelő bárdot, és eljött hozzám egy kis baráti beszélgetésre. Előtte persze udvariasan és lágyan megkopogtatta az ajtómat. Én ostoba meg kinyitottam. Látják a karomon ezt a forradást? Nem azt, hanem a mellette lévőt. Azt egy krokodil foga csinálta Miamiban… de az is egy másik történet.

Levettem a lábam az asztalról, kivettem a stukkeromat a zsebemből, és az ajtóra fogtam.

– Ki az? – kérdeztem aztán könnyed, hányaveti hangon.

– A pizzás – mondta valaki odakint.

Mivel nem rendeltem pizzát, tudtam, miről lehet szó. Felemeltem a stukkert úgy fejmagasságba, majd kinyitottam az ajtót.

Őszinte meglepetésemre egy jókora pizzával találtam szembe magam. Akkorával, amekkorát még sohasem láttam. Csak úgy piroslott a sok szalámi a tetején.

– De hát én nem rendeltem… – eresztettem le a stukkeromat.

A pizza ekkor gyorsan megindult felém és a képembe nyomódott. El tudják képzelni, hogy nem éreztem magam valami fényesen. Bár azt hiszem, igazából csak az tudja elképzelni, akinek belenyomtak már a képébe egy vastag, gazdagon megrakott, kocsikeréknyi pizzát.

Úgy beleragadtam, mint a légy a légypapírba. Ettől kezdve nem láttam és nem érzékeltem semmit. Kivéve, hogy valaki gyengéden megfogta a kezem és lenyomott egy székre. Aztán leszedte a pizzát a képemről. Kitűnően elkészített pizza volt, alig láttam sérülésnyomokat rajta. A lelkemen azonban annál többet. Porig alázva ültem a székemen, amit még csak tetézett Bumfordi elégedett vigyora.

Bumfordi letette a pizzát az asztalra, aztán megveregette a vállam.

– De azért nincs harag, Johnny, igaz?

Apró disznószemével az arcomat fürkészte. Talán azt figyelte, hogy nem változott-e valami azóta rajta, hogy utoljára

találkoztunk.

– Nincs – nyögtem. – Miért is lenne?

– Hoztam egy kis pizzát – mondta a kocsikerékre bökve.

– Kösz – nyögtem. – Nem vagyok éhes.

– Magamnak hoztam – legyintett Bumfordi. – De azért kaphatsz belőle egy falatnyit te is.

– Kösz – igyekeztem elhárítani a kedves invitálást. – Nemrég ettem.

– Igazán? – nyúlt a pizza után. – Mikor volt az a nemrég?

– Talán a múlt héten.

Bumfordi letört egy félkilós darabot a pizzából és megvonta a vállát.

– Hát… te tudod. Figyelj csak, Johnny!

– Figyelek – mondtam.

– Hol a stukkerod?

– Alighanem a padlón – mondtam. – Amikor a képembe nyomtad a pizzát, elejtettem.

– Az már a zsebemben van – bólintott. – A másikra gondoltam.

– Melyikre? – sóhajtottam.

– A 38-asra.

– Itt, a fiókomban.

– Szedd ki belőle, Johnny. És ha szépen megkérhetnélek rá, tedd az asztal sarkára.

Biccentettem és kihúztam a fiókot. A 38-as valóban benne volt. Villámgyorsan átfutott a fejemen a gondolat, hogy mi lenne, ha felkapnám, és… aztán a gondolat már tovább is futott. Mi az ördögöt csináljak vele? Fogjam rá és vegyem el tőle a pizzáját?

Kitettem a 38-ast az asztal szélére. Bumfordi bólintott.

– Tudod, miattam maradhatna, ahol volt, de… Mr. Terrano nem szereti, ha ellenőrizetlen fegyverek vannak a közelében.

Mr. Terrano… Jézusom! – hullámzott bennem a nyugtalanság. – Vajon mi a francot akarhat tőlem Terrano? Nem az ellenségem, de a barátom sem. Csak nem került mikroba az ő macskája is?

– Hol van Mr. Terrano? – tettem fel a nemszeretem kérdést.

– Alighanem udvarol – felelte Bumfordi a pizzáját harapdálva. Értsd úgy, hogy akkora darabokat harapott le belőle, mint egy közepes méretű asztalterítő. – A titkárnődnek, Johnny!

Ebben a pillanatban megnyikordult ez előszoba ajtaja, majd vidám nevetgélés szűrődött be hozzám. Rose hangját és egy kellemes férfihangot hallottam bekúszni az ajtó alatt.

– Maga aztán igazán gavallér, Mr. Terrano – mondta Rose és kellemesen vihogott is mellé. Olyasféle volt a vihogása, mintha közben megcsiklandozták vagy megtapogatták volna.

– A maga bája tetőtől a talpamig leigázott – mondta Terrano kissé cirkalmas udvariassággal. – Ez meg micsoda itt a kezében… kisasszony?

– Ez egy stukker – hallottam Rose hangját. – Ne legyen Rose a nevem, ha nem az.

– Jézusom, és mit akar vele?

– Befelé abba a másik szobába!

– Én csak… igazán jót akartam, hogy meghívtam egy italra. Honnan tudhattam volna, hogy maga Mr. Lendvay titkárnője, a híres-nevezetes, megközelíthetetlen Rose…

– Süket duma – szegezte le Rose. – Jól tudta azt maga, Terrano.

– Mitől olyan biztos benne?

– Láttam a szemén.

– Be kellett volna csuknom.

– Befelé a szobába! – Ekkor vette csak észre Bumfordit és engem. Maradhatott azért némi pizza a képemen, mert rémülten felsikoltott. – Mit csinált magával ez az állat?

Elfordította a stukkert Terranóról és Bumfordira fogta.

Mr. Terrano megcsóválta a fejét.

– Nem eladó a titkárnője, Lendvay? Éppen ilyen csajra lenne szükségem.

Intettem Rose-nak, hogy kösz a segítséget, és hogy nyugodtan elhagyhatja a szobát. Immár a pizzától sem kellett tartanom. Bumfordi éppen akkor nyelte le az utolsó falatot, amikor Mr. Terrano szemben velem helyet foglalt az íróasztal másik oldalán.

3

Mr. Terrano kissé kerekfejű volt, kissé ősz, kissé kopasz, és kissé nagyobb volt az orra a normálisnál. Tisztában voltam a múltjával, ezért nem döbbentett meg a termetes Cyrano-orr látványa. Tudtam, hogy egyszer egy bizonyos ügyből kifolyólag, bizonyos emberek keményen kezelésbe vették – egy bankszámlával kapcsolatos félreértés miatt , és néhány napig nyújtották az orrát. Az eltűnt számla később ugyan megkerült, de a hosszúra nyúlt orrból akkor már nem lehetett rövidet csinálni. Igaz, idő múltával egy elmés

fickó felajánlotta, hogy egyetlen lövéssel elvégzi a plasztikai műtétet, de aztán eltűnt valahová, és Terrano orra maradt, amilyen volt. Később többen is eltűntek, akik kiröhögték. Ezért aztán én olyan komolyan szemléltem az arcát, mintha minden a legnagyobb rendben lenne rajta.

– Megismer még, Johnny? – kérdezte kissé magas orrhangján. – Rég nem találkoztunk.

– Mintha csak tegnap lett volna – sóhajtottam.

– Pedig azóta már jó néhány hulla lecsorgott a Potomacon.

Valahogy nem féltem tőle. Sokan féltek, még a zsaruk közül is, de én nem. Több szívességet is tettem neki, amiért úgy éreztem, hogy megérdemlem a háláját. Szerencsére mindeddig nem volt szükségem rá. És nem is szerettem volna, hogy legyen.

Mr. Terrano galambszürke zakójában nagyra nőtt, fáradt nyugdíjas postagalambra emlékeztetett. – Hja, megy az idő! – gondoltam magamban. – Ő sem lesz fiatalabb, mint ahogy mások sem. Csak mintha Bumfordi nem változott volna.

Mr. Terrano letette mindeddig a kezében tartott kalapját; befedte vele az asztalon heverő stukkeromat.

– Jobb a békesség – mondta. – Tudja, Johnny, hogy nagyon kedvelem magát?

Egyszeriben megszólalt a riasztócsengő a fejemben. *Vigyázz, Johnny, nagyon vigyázz! Terrano be akar húzni a csőbe.* De milyen csőbe, istenem?

– Nagy megtiszteltetés ez nekem – mosolyogtam kissé sápadtan.

Terrano elkomorodott.

– Ki készítette ki a képét? Kitől kapta azt a ronda sebhelyet?

– Én? Sebhelyet? Senkitől.

– Akkor mi a franc az az arcán?

Önkéntelenül is végigsimítottam a képemen. Aztán levakartam róla egy fél szelet rászáradt szalámit.

– Na, így már sokkal jobban néz ki, Johnny. Nagyon fontos, hogy jól nézzen ki. Szokott maga filozófiai vagy társadalomelméleti könyveket olvasni?

Megköszörültem a torkom, hogy ne érezzem a légcsövemben munkálkodó óvatosságot.

– Nem jellemző – mondtam. – Bár egyszer mintha olvastam volna egy ilyet. Sajnos már nem emlékszem a címére.

Mr. Terrano legyintett egyet.

– Nem fontos, Johnny. De azért azt csak tudja, hogy mi a társadalom legértékesebb alapegysége?

Úgy tettem, mintha erősen gondolkodnék.

– Tudtam, de elfelejtettem – nyögtem, mintha pótvizsgán lennék.

– Erőltesse meg egy kissé az agyát, Johnny! Magától is rá kell jönnie!

– Talán a pénz – találgattam. – Kis címletekben. Ezért alapegység. Én is jobban kedvelem a kisebb címleteket, tudja… nem csípem, ha hamis lepedőket sóznak a nyakamba.

Mr. Terrano mélyet sóhajtott.

– A család, Johnny! A család! Az a társadalom legértékesebb alapegysége.

Bumfordira pillantottam, aki lehorgasztotta a fejét. Kénytelen voltam feltételezni, hogy Mr. Terrano megbuggyant. Jézusom, Bumfordi, erre azért figyelmeztethettél volna!

– Értem, Mr. Terrano – biccentettem. – A család.

– A családnak rendben kell lennie, Johnny. Egészségesnek kell lennie, mint a makk.

Nem is vitás, hogy vele van baj – gondoltam. – De akkor mi a fenét akar tőlem?

– Az én családom egészséges – mondta aztán, mintha a láthatatlan ember hallhatatlan vádjai ellen védekezne. –Vagyis… majdnem.

Ez meg mi a fészkes fene? – riadoztam.

– Járt már Törökországban, Mr. Lendvay? – kérdezte aztán váratlanul. Egy kicsikét még a kezeit is tördelte mellé.

– Hol? – hökkentem meg. – Törökországban? Még nem… de… mi van ott?

– Törökök – felelte kissé ingerülten, mintha még mindig azon bosszankodna, hogy mindeddig nem foglalkoztam eleget a társadalom alapértékeivel. – Méghozzá nem is kevesen.

Ez tényleg bolond – tört rám a félsz. – Már nem is tudja, mit beszél. – Ismét Bumfordira néztem, aki viszont még mindig lehorgasztott fejjel ült. Mintha elhatározta volna, hogy addig nem is változtat a pozícióján, amíg be nem fejeződik a hülyék párbeszéde.

– A lányom – nyögte Terrano – Törökországba akar utazni.

– Aha – mondtam bölcsen és óvatosan. – És mit akar ott csinálni?

– Megnézni.

– Mit?

– Nem fogja elhinni: Törökországot. Valamint részt venni egy hülye kongresszuson Antalyában.

– Aha. És…? – Azt akartam kérdezni, hogy *nekem* mi közöm mindehhez, de aztán nem kérdeztem meg. Attól tartottam, hogy azonnal válaszol is rá. És nem biztos, hogy ez a válasz tetszene nekem.

– Pedig… olyan előkelően neveltettem – panaszkodott Terrano. – A legjobb iskolákba járt. És akkor tessék. Ez van!

– Micsoda? – nyeltem egy nagyot.

– Tudja, mit tanultak abban az átkozott iskolában? A fenébe is, szólnom kellett volna Bumfordinak, hogy nézzen az igazgató körmére. Meg egy tanáréra, aki… baromságokkal tömte tele a fejüket. Mármint a gyerekek fejét. Tudja, miket dumált nekik?

– Miket? – nyögtem.

– Hogy Törökországban nem mindig törökök laktak.

– Megesik az ilyesmi – bólintottam. – Maga sem mindig lakott ott, ahol most lakik.

– Na ja – morogta Terrano. – Ez igaz. De én nem őrizgettem az előző lakó szemetét.

– Ezt nem értem.

– Pedig világos. A tanár azt tanította, hogy azok a pasasok, akik a törökök előtt éltek Törökországban, valami hettiták, marhára gazdag népek voltak. Majdnem olyanok, mint a rómaiak, akikhez azért nekem is van némi közöm. És ezek a népek mindenféle romokat hagytak hátra… meg barlangtemplomokat, miegymás.

– Így igaz.

Terrano majdnem elsírta magát.

– Képzelje, a lányom ezeket akarja megnézni. És részt venni egy konferencián. Még ha kincset menne ásni, megérteném, mert abban jó pénz lehet, de hogy valaki romokat nézegessen… Sajnos, megbomlott a család egysége, Mr. Lendvay. Eddig mindenki ugyanúgy gondolkodott… most meg… mintha nem is az én lányom lenne.

– Sajnálatos dolog – bólintottam.

– El akar oda menni és… megnézni azokat az izéket. És mindenféle úgynevezett tudósokkal dumálni róluk. Maga mit szól hozzá? Ha magának ennyi idős lánya lenne, mint ő… elengedné?

– Mennyi idős a lánya? – tértem ki az egyenes válasz elől.

– Tizenhét – mondta.

– A legszebb kor.

– Hát ez az. Ebben a korban engem nem a régi romok és hülye hettita kongresszusok érdekeltek, az tuti.

– Hát mi?

– Ahhoz magának semmi köze, Johnny. Most mondok magának valamit, amit nem fog elhinni… de mégis igaz. Felajánlottam a lányomnak, hogy vele megyek.

– Maga igazi, aranyszívű apa – emelkedtem fel, hogy megrázzam a kezét.

Terrano azonban leintett.

– Hagyja csak, nem mentem vele semmire. Azt mondta, ha megteszem, öngyilkos lesz. Lop egy gyémántokkal telerakott órát a legelőkelőbb ékszerüzletből, lenyeli és megfullad tőle.

– Marhaság – legyintettem.

– Egyáltalán nem az – rázta meg hevesen a fejét. – Lucia megteszi.

– Akkor ne menjen vele.

– Ki más kísérhetné el?

– Akárki. Például Bumf…

Még idejében lenyeltem a szó másik felét. Bumfordi ugyanis nem szerette, ha Bumfordinak szólítják.

– Egyedül akar menni.

– Küldjön valakit, aki elkíséri… de ne tudjon róla, hogy őt kíséri. Oké?

– Magam is gondoltam erre – biccentett Terrano. – Magam is erre gondoltam, Johnny.

Úgy mosolygott immár, hogy belefagyott a rémület a tüdőmbe.

– Én nem! Én biztosan nem! – kezdtem el védekezni. – Sosem jártam még Törökországban…

– Annál inkább.

– De engem nem érdekelnek a templomok…

– Hát ne nézze őket.

– Elalszom a konferenciákon.

– Majd iszik előtte néhány erős török kávét.

– Különben is ezernyi a dolgom. Sőt tízezernyi.

Mr. Terrano legyintett.

– Nincs magának egyetlen ügye sem pillanatnyilag. Éppen befejezte a macskás kalandot.

– Nem!

Mr. Terrano szomorúan nézett rám.

– Pedig úgy szeretem magát, Johnny, de úgy. Könnyesre sírnám a párnámat, ha valami baj érné.

– Mi baj… érhetne? – kérdeztem fogyó önbizalommal.

– Tízezernyi, Johnny. Ezt is abban a könyvben olvastam, tudja,

amelyik a családról szól. Ha hiszi, ha nem: az egyén védtelen a társadalomban. Azt hiszi, hogy megvédik, ha szükséges, de ez csak önáltatás, Johnny. Hiszünk a rendőrségben, FBI-ban, CIA-ben, seriffben, rendőrhadnagyokban, pedig szart sem érnek, Johnny. Jön egy barom egy hangtompítós 45-össel, aztán annyi az egyénnek, aki… bármelyikünk lehet. Maga is, például. Akkor már nem sokkal jobb a törökökkel haverkodni? Látott már igazi hastáncosnőt, Johnny? Az itteniek kutyafülék az ottaniakhoz képest. Már meg is vettem a jegyét, Johnny. Első osztály, úri kiszolgálás, a szálloda is első osztályú, egy kis nyaralás, de ha a lányomnak baja esik… gondoljon a macskákra a mikrosütőben. Nem akartam rájuk gondolni.

4

Addig-addig jártattam az agyam, amíg Mr. Terrano meg nem unta. Átnyúlt az asztal felett és barátságosan megszorította a csuklómat.

– Nos, Johnny?

Mintha hirtelen visszhangossá vált volna az irodám, Mr. Terrano vészterhes hangját Bumfordi dörmögése kísérte.

– Nos, Johnny?

Bumfordi még ekkor sem emelte fel a fejét. Csak úgy, valahová az asztal alá dörmögött, mintha a cipőmnek is a tudtára akarta volna adni, hogy mi a helyzet.

Hát nem volt valami jó, az biztos. Semmi kedvem nem volt Törökországba utazni, sőt sehova sem volt. Most, hogy a mikrosütő-ügy befejeződött, jól éreztem magam, sőt még az is megfordult a fejemben, hogy ismét magamhoz édesgetem Elizát. Bumfordi dörmögése és a kéz a csuklómon viszont arra figyelmeztetett, hogy egyelőre jobb, ha nem gondolok rá.

Mivel a realitások embere vagyok – főleg ha nincs nálam a 38-as Smith and Wessonom , mélyet sóhajtottam.

– Ezt értsem úgy, hogy nagy szarba kerülök, ha nem fogadom el a megbízását, Mr. Terrano? – kérdeztem, s ebben a kérdésben az időhúzás szándéka is benne rejlett. Csak éppen azt nem tudtam még, hogy mi az ördögért húzom az időt. Nyúlott az magától is, mint a rétestészta.

– Valahogy úgy, Johnny – mondta Mr. Terrano.

– Valahogy úgy… bizony – dörmögte a cipőmnek Bumfordi.

Nem volt mese, döntenem kellett.

– Oké – bólintottam, miközben megtörölgettem a homlokomat. – Ha Törökország, hát legyen Törökország.

Mr. Terrano eleresztette a kezem, és magához akart húzni, hogy megcsókoljon. Szerencsére az asztal közöttünk állt, és nem is akart elmenni onnan. Így megúsztam a csókolódzást. Különben sem szeretek férfiakkal csókolódzni. Olvastam valahol, hogy élt egyszer egy Júdás nevű fickó a Közel-Keleten, s akit csak megcsókolt, bajt hozott rá. Én inkább maradok a nők csókjainál. Ettől aztán ismét eszembe jutott Eliza, és el is szorult tőle a szívem rendesen.

– Biztos voltam benne, hogy elvállalja – örvendezett Mr. Terrano, aki közben feladta, hogy baráti csókokkal halmozzon el. – Meglátja, izgalmasnak találja majd az utazást. Maga fiatal ember, Johnny. Világot kell látnia. Mit nem adtam volna érte, ha a maga korában világot láthattam volna. Sajnos másként hozták a körülmények. Bizonyos okok miatt évekig nem hagyhattam el az Államok területét.

Nem kellett mélyen megkapirgálnom az agyam, hogy emlékezzek rá, mi is lehetett ez a bizonyos ok. A marylandi fegyintézet bejárata. Pontosabban, a bejárat páncélajtaja. Terranón kívül is ismertem még jó néhányat, akiknek fügét mutatott, és megakadályozta őket a világlátásban.

– Akkor hát… térjünk a tárgyra, Johnny.

– Térjünk.

Rátértünk.

5

Azaz, mielőtt még rátértünk volna, eszembe jutott valami. Valami, ami már percek óta piszkálta a csőröm.

– Hogy is hívják a kedves lányát? – tettem fel a bevezető kérdést.

– Luciának – biccentett elégedetten Mr. Terrano. – Így hívják a kis kincsemet.

– Mintha azt mondta volna, hogy a kis kincse megfenyegette önt. Mármint abban az esetben, ha nem engedné el Törökországba. Mit is mondott?

– Hogy lenyel egy gyémántokkal kirakott órát.

– Miért éppen olyat?

– Mert az jó drága.

– Aha. És honnan szerez magának ilyet?

Éreztem én, hogy jó irányba tapogatódzom. Ahogy az óra körül tipródtam, Mr. Terrano mintha egy csapásra kedvetlenné vált volna. Én pedig csalhatatlan zsaruösztönömmel megéreztem, hogy valami hiba van a kréta, akarom mondani az óra körül.

– Tehát?

Mr. Terrano hallgatott, mintha többé ki sem akarná nyitni a száját. Ekkor Bumfordi, akiről már azt hittem, hogy pizzamérgezést kapott, közbevakkantott.

– Azt mondta, lop egyet.

– Lop?

– Lop.

Hirtelen, mintha kinyitottak volna egy nem létező tetőablakot, és ránk sugárzott volna az áldott kaliforniai nap fénye.

– Gyakran szokott lopni?

Bumfordi felelni akart, de Mr. Terrano leintette.

– Majd én. – Felém irányozta a tekintetét és a szemközti falhoz szegezett vele. – Gyakran, Johnny.

Kissé megszédültem. Már csak ez hiányzott. Nem elég, hogy Törökországba kell utaznom egy csitrivel… ráadásul még…

– Mióta? – kérdeztem reszkető hangon.

– Régóta – mondta Mr. Terrano. – Mondhatni, pelenkás kora óta.

– Eszerint kleptomániás.

– Nem szeretem ezt a szót, Johnny.

– Mennyire?

Mr. Terrano széttárta a karját.

– Ki tudhatja azt, Johnny? Egy orvos azt mondta, hogy… meglehetősen nehéz eset.

– Mennyire? – ismételtem meg a kérdést.

– Hát… szóval már csecsemő korában ellopkodta a rokongyerekek cumiját. A játékaikról már nem is beszélve. Később az iskolában… Az üzletekben…

– Értem – bólintottam. – A hatóságok?

– Eddig még nem történt komolyabb baj, Johnny. Később mindent visszaadott… vagy én kifizettem. Mindig mindent kifizettem. Ismeri Négyujjat?

Ki ne ismerte volna? Mindenesetre nem tartozott a kedvenceim közé.

– Négyujj volt megbízva, hogy fizessen ki mindent, amit csak Lucia… hm…

– Értem. És még… mindig tart?

– Már egyre ritkábban. És soha nem előre megfontolt szándékkal, Johnny. Csak ha megpillant valami vonzót, képtelen ellenállni neki.

– Meg is vehetné, nem?

Mr. Terrano szomorúan legyintett.

– Persze hogy megvehetné, Johnny. Mindent megvehetne, amit csak akar. De ő nem akarja. Maga akarja megszerezni magának. A pillanattól vezérelve. Ha elkapják… Négyujj kifizeti. Különben már ismerik, és nem csinálnak nagy ügyet belőle. Egy valami azonban nagyon izgat, Johnny.

Engem is izgatott. Csakhogy nem egy, hanem jóval több.

– Micsoda? – kérdeztem, pedig őszintén szólva tisztában voltam vele, mi fúrja az oldalát.

– Törökországban nem ismerik.

Erre gondoltam jómagam is. Hogy mi az ördögöt fogok csinálni, ha ezt a Lucia nevű hölgyet a tengeren túl rajtakapják, amint megpróbálja ellopni egy múzeumból II. Bajazid szultán gyűrűjét. Amint elmennek, megnézem az lexikonomban, hogy Törökországban divatos-e még a kivégzés.

Mr. Terrano ismét megfogta a csuklómat. El is határoztam, hogy amint elereszti, azonnal zsebre dugom a kezem, és mindaddig ki sem húzom belőle, amíg az irodámban vannak.

– Ha valami incidens történne… maga el fogja simítani.

– Például hogyan? – tudakoltam.

– Például úgy, hogy kap tőlem egy csekk-könyvet. Természetesen előbb megpróbálja megakadályozni, hogy az incidens bekövetkezzék, ám ha ez valamilyen oknál fogva mégsem sikerülne… akkor kitölt egy csekket. A zsarukat is megvesztegetheti belőle, bár azok jobban szeretik a készpénzt, akárcsak a hivatali emberek.

Eleresztette a csuklómat, én pedig gyorsan elrántottam előle a kezem.

– Van fényképe a hölgyről? – kérdeztem már a sokadik mély sóhajtás kíséretében.

Mr. Terrano zakója zsebébe nyúlt, kihúzott belőle egy minden bizonnyal krokodilbőrből készült brifkót, kivett belőle egy fényképet, és letette elém az asztalra. De még mielőtt letette volna, nagy cuppanás kíséretében puszit nyomott rá.

– Ez az én kis kincsem, Mr. Lendvay. Hát nem gyönyörű?

Végre én is megnézhettem magamnak Lucia Terranót. Ami azt illeti, nem volt gyönyörű. Sőt még csak csinosnak sem volt mondható. Egy kócos hajú, tizenéves fogpiszkáló volt. Kelletlen

képpel bámult a fényképezőgép lencséjébe, mintha haragudott volna a világra. Valószínűleg haragudott is. A hasonló korú lányok általában haragszanak a világra.

– Hát nem gyönyörű? – ismételte Terrano.

– Az… kétségkívül – morogtam.

Terrano nyelt néhányat, és visszatette a képet a brifkójába.

– Hogy akarja csinálni… Mr. Lendvay?

Néhány hosszú percig magam elé bámultam. Egy nagy hasú légy mászott végig az asztalon. Az asztallap aljáról indult, felkapaszkodott a másik oldalára, s amint felért, célba vette Mr. Terrano kezét. Zizzent kettőt-hármat, és a szépen manikűrözött körmök felé közeledett. Megvártam, amíg eléri az egyiket, akkor aztán egyetlen fújással lefújtam a padlóra.

– Megmondom, hogy fogom csinálni.

Öt percig beszéltem, majd Terrano felé nyújtottam a tenyerem. Terrano bólintott, és beletett néhány zöldhasút.

– A költségeire – mondta.

A gépezet beindult.

6

Bumfordi a repülőtér bejáratánál várt rám. Amint megpillantottam, odamentem hozzá. Bumfordi arca kellemes vigyorra húzódott.

– Csakhogy itt van. A főnök már ideges.

– Csak nyugalom. Hol van a lány?

– Most fog becsekkolni.

– Mr. Terrano?

– Egy oszlop mögött.

– A lány észrevette?

– Úgy csinálta, hogy észrevegye.

– Ragyogó – dörzsöltem össze a tenyerem. – Magát is észrevette?

– Lehet engem nem észrevenni? – dörmögte vigyorogva.

– Remélem, megtiltotta az apjának, hogy kikísérje?

– És nekem is! – húzta ki magát büszkén Bumfordi.

– De azt azért ő maga sem hitte, hogy maguk nem jönnek ki egy utolsó pillantást vetni rá, mi?

Kezdetektől fogva biztos voltam benne, hogy a csitri megtiltja nekik, hogy valamelyikük is kikísérje a reptérre. A csitrik általában utálják, ha kikísérik őket az állomásra, ha utaznak valahová. Az ilyen kikísérés „égés", még akkor is, ha egyedül vannak. Ugyanakkor mégis jólesik nekik, ha az, akinek megtiltották, mégiscsak odakeveredik valahogy. Ilyenkor aztán fel lehet sikítani, hogy „hát te, apa, mit keresel itt?" majd elhinni, hogy „véletlenül jártam csak erre, kislányom, éppen a bankba igyekeztem, de képzeld, defektet kapott a kocsim, erre bejöttem ide, hátha találok egy autót, amelyik elvontatna…", és hasonló sületlenségek. Úgy gondoltam, hogy bár Lucia megtiltotta az apjának, hogy kikísérje, azért a lelke mélyén biztos benne, hogy apja és Bumfordi ott dekkolnak valahol a közelében, és féltő pillantásaikkal búcsúztatják. Nem veszi őket észre természetesen, de azért csoda jólesik neki, hogy ott vannak.

Elkaptam Bumfordi karját és magam után húztam.

– Gyerünk! Legalább megmutatja a lányt.

Mr. Terranót azonban hamarabb pillantottam meg, mint Luciát. Azt hittem, hanyatt esem a röhögéstől, amikor elém került. Mr. Terrano ugyanis hordárnak álcázta magát, ami annyit jelentett, hogy piros szegélyű hordársapka virított a fején. Bumfordi irigykedve legeltette rajta a szemét. Irigyelhette is, hiszen bármennyire is kívánta volna, az ő fejére aligha találtak volna sapkát a repülőtér ötven kilométeres körzetében.

Mr. Terrano nem szólt semmit, csak a becsekkolást végző pultok felé mutogatott.

Ekkor pillantottam meg életemben először Miss Lucia Terranót.

Akkor már sejtettem, hogy lesznek percek, amikor azt kívánom, hogy bárcsak soha ne kerültem volna kapcsolatba vele.

7

Mit mondhatnék még azok után róla, amit a fényképén láttam? Vörösesszőke volt a haja, és kicsit göndör is; néhány szeplőt is láttam az arcán, valamint egy napszemüveget. A napszemüveg néhány számmal nagyobb volt, mint amekkora illett volna rá, de a szeplőinek a nagy részét kétségkívül eltakarta. Akkoriban divat volt a napszemüveg, még éjszaka is hordta, aki tehette. Lábai vékonyak voltak és kissé görbék is; rövid, kockás, alighanem skót anyagból készült szoknyája túl rövidre sikeredett ahhoz, hogy eltakarja göcsörtös térdét. Megpróbáltam elképzelni, hogy milyen lesz

mondjuk tíz év múlva, aztán feladtam. Szerencsére *akkor* nem kell Törökországba kísérnem.

Mielőtt a becsekkolást végző sötéthajú férfihoz került volna, akcióba léptem. Megragadtam Bumfordi karját, kirángattam a terem közepére, és ordítani kezdtem, ahogy a torkomon kifért.

– Hülye! Barom! – üvöltöttem felháborodottan. – Maga a lábamra taposott!

Bumfordi elsápadt, és nem tudta mire vélni a dolgot. Természetesen jó előre figyelmeztethettem volna a tegnap kidolgozott koreográfiámra, de szándékosan nem tettem. Nem tudtam, mennyire éles szemű a kicsike, nem akartam már a kezdet kezdetén megbukni. Tudtam, hogy ezzel sokat kockáztatok, de élethűnek kellett lennie a jelenetnek, mint ahogy az is volt.

– Én… nem – védekezett Bumfordi, nem tudván mire vélni a támadásomat. – Én nem… nem…

Ám én tovább ordítottam, mint egy begerjedt oroszlán.

– De igenis a lábamra lépett! Az ilyen nagy barmok megszokták, hogy bárkinek a lábára taposhatnak, és még csak elnézést sem kérnek érte. De én most megtanítok egyet közülük…

Szegény Bumfordi kétségbeesetten toporgott, így aztán nem volt nehéz úgy rakni a lábamat, hogy ráléphessen.

– Látták? – ordítottam diadalittasan a lassan körénk gyűlő tömegnek. – Ismét a lábamra lépett. Már csak azért is. Azt hiszi, neki mindent szabad!

A tömeg riadtan morgott. Többek szemében együtt érző biztatást láttam. „Adj neki! – biztattak a szemek. – Húzz be neki egyet!”

Ha hiszik, ha nem, behúztam. Mivel vállon felül aligha találhattam volna el, gyomron akartam ütni, de valahogy egy kóbor csontját találtam el. Bumfordi meg sem rándult, az én ujjaimon viszont pokoli fájdalom futott végig.

Jézusom! – nyilallt belém a félelem. – A végén még eltörik a kezem!

Ki tudja, mi történt volna, ha meg nem szólal a fejünk felett egy hangszóró, és fel nem szólítja az Antalyába tartó utasokat a csekkolás befejezésére. Ez aztán véget is vetett a jelenetnek.

– Szerencséd, hogy mennem kell! – ordítottam búcsúzóul Bumfordinak, és már el is húztam a közeléből. Egy piros szegélyű hordársapkát láttam Bumfordi felé mozogni.

A kisasszony a pult mögött leplezetlen megütközéssel bámult rám.

– Azért talán ezt nem lett volna szabad… – csóválta meg a fejét.

– Mit? – kérdeztem udvariasan.

– Hát azzal az izé… megtermett úrral…

– A lábamra lépett – mondtam.

– Bizonyára békésebb eszközökkel is…

– Túl vagyunk az utolsó figyelmeztetésen – mosolyogtam rá.

A hölgy megvonta a vállát.

– Csak ez a kézitáskája van, uram?

Szabaddá vált előttem az út. Úgy tettem, mintha észre sem vettem volna azt a vékony kis alakot, aki mellett elsétáltam. Dühösen morogtam valamit a fogaim között, aztán beálltam az útlevélvizsgálatra várók sorába.

Abban bíztam, hogy alkalomadtán majd ki tudom magyarázni magam valahogy Bumfordinál.

8

A jegyem természetesen Lucia Terrano mellé szólt. És természetesen még akkor is ideges voltam, amikor leroskadtam a helyemre. Ezen az oldalon csak kettes ülések húzódtak, így nem volt másik szomszédja rajtam kívül. Amíg a gép a levegőbe nem emelkedett, minden figyelmemet lefoglalta a kézitáskám elhelyezése. Előbb feltettem a fejem fölé a helyére, aztán levettem, kivettem belőle egy újságot, visszatettem, ismét levettem, kivettem belőle egy golyóstollat, egy jegyzetfüzetet, visszatettem, levettem, kivettem belőle egy Trójáról szóló régészeti leírást, visszacsúsztattam a fejem fölé, beültem a székembe és bekapcsoltam az övemet. Szemem sarkából láttam, hogy mélyen alattunk egyre kisebbek lesznek a fények, majd el is tűnnek. Feltűnően nem bámulhattam ki az ablakon, mert akkor észre kellett volna vennem a lányt. Erre viszont csak mintegy negyed óra múlva kellett sort kerítenem.

Ezalatt a negyed óra alatt Lucia meg sem moccant. Szemtanúja volt, amint „móresre tanítottam" Bumfordit, s alighanem azon rágódott, hogy mi az ördögöt kezdjen velem.

Amint elérkezett az időm, ismét felálltam, kivettem *A hettita birodalom történetét* a táskámból, és a másik könyv mellé tettem az asztalkámra. Félrefordítottam a fejem és úgy tettem, mintha csak most venném észre a lányt. Nyeltem egyet és a szemébe néztem.

– Bocsánat – mondtam halkan, igéző mosolyom kíséretében. – Elnézést, hogy csak most… de annyira feldúlt valami. – Felemelkedtem és felé nyújtottam a kezem. –Lendvay vagyok. John

C. Lendvay.

– Lucia… Grant – mondta ő kellemes, alt hangon. Ezen úgy meglepődtem, hogy majdnem elárultam magam. Erre valahogy nem számítottam.

– Örvendek, Miss Grant.

A lány biccentett. Fogalma sem lehetett róla, hogyan kell viselkednie ilyen esetben.

Tovább mosolyogtam, és a segítségére siettem.

– Bocsásson meg, hogy felszállás előtt elmulasztottam a bemutatkozást, de… apróbb kellemetlenség ért a várócsarnokban. Egy… utassal volt némi afférom.

Miss Lucia még mindig hallgatott. Idegesen az ajkát harapdálta.

– Képzelje csak… a lábamra lépett. Nagy, benga pasas volt, képzelheti, hogy fájt a lábam. Az ilyen nagy marha pasasok hajlamosak mások lábain taposni, mert biztosak benne, hogy a másik úgysem mer szólni érte. Hát én merek!

Gyerünk már, Lucia, gyerünk! Ő azonban hallgatott, mint a csuka.

– De tőlem megkapta, amit keresett. Alaposan berámoltam neki egyet.

Végre megmoccant a szája, de aztán mégiscsak néma maradt.

– Majdnem lekéstem miatta a csekkolást. Szóval ez volt az oka, amiért nem mutatkoztam be korábban.

Lucia hallgatott.

Ez nemcsak kleptomániás, hanem kuka is – mérgelődtem magamban. – A hülye, hordársapkás Terranónak is be kellett volna mosnom egyet csak úgy, őszinte barátságból… Istenem, mire kényszerítettél, Terrano!

Lucia ekkor megszólalt. Az imént már említett kellemesen alt hangon.

– Láttam – mondta, szűkre szabva a szót.

– Mit látott? – kérdeztem megkönnyebbülve.

– Amint bepancsolt Bum… annak a fickónak.

– Ó, igazán? Bevallom, kissé megfeledkeztem magamról. Most, hogy megnyugodtam, belátom, hogy talán kissé elragadtattam magam. Nem kellett volna… megütnöm.

– Jól tette – mondta.

– Mit? – kerekedett ki a szemem.

– Hát… hogy adott neki egyet.

– Tulajdonképpen az bosszantott fel, hogy a lábamra lépett. Ez valahogy… nagyon felidegesít. Szerencsére nem annyira, mint

Suppikamutti királyt.

A lány most vette csak le a szemüvegét. Szőkésbarna haja ellenére olyan fekete volt a szeme, mint a vadszőlő.

– Az… kicsoda? Mármint az a… király?

– Bocsánat, kisasszony – mosolyogtam ismét. – Tudja, szakmai ártalom. Ha valaki nagyon szereti a munkáját, megesik, hogy minden gondolatával rajta csüng, és még a hasonlatait is abból meríti. Bocsásson meg.

Ő azonban nem hagyta, hogy elterelődjön a figyelem a sosemvolt királyról.

– Milyen királyt is… mondott?

– Suppikamutti – ismételtem meg a nevet.

Miss Lucia megnyalta a szája szélét. Meglehetősen keskeny ajkai voltak, nem kellett nagyon kinyújtania a nyelvét.

– Ő… kicsoda?

– Egy hettita király volt. Bocsásson meg, kisasszony, önnek nyilván fogalma sincs róla, kik voltak a hettiták. Ezen különben nem csodálkozom, elvégre az ókori, keleti királyok nevei nem az ilyen bájos fejecskékbe valók.

Akkorát villant a szeme, hogy az ülésem karfájába kapaszkodtam tőle.

– Maga azt hiszi… azt hiszi… hogy minden lány hülye?

Úgy tettem mintha rettenetesen megrémültem volna. Hátravetettem magam az ülésemben, majd megpróbáltam felállni.

– Eszem ágában sincs ilyet gondolni, kisasszony. Csak éppen… úgy általában, kevesen ismerik a hettitákat.

– Hát én ismerem őket! – vágta ki Lucia. Valahogy úgy, mintha ezzel együtt mindjárt szembe is köpött volna.

Eltátottam a számat nagy meglepetésemben.

– Maga tudja, kik azok a hettiták?

– Egy ókori nép – mondta már kissé barátságosabb hangon. – A mai Törökország kis-ázsiai részétől a Van-tó vidékéig…

– Jézusom! – kaptam a szívemhez. – Honnan tudja maga mindezeket?

– *Én* a tanáromtól. De *maga* honnan tudja?

Perceken belül tisztázódott minden. Megtudtam, hogy abban a college-ban, ahova jár, tanít egy bizonyos Herschfeld tanár úr, aki az ókori keleti kultúrák ismert kutatója. Külön délutáni foglalkozásokat tart mindazoknak, akik érdeklődnek az ókori kelet iránt. Őt nemigen érdekelték korábban ezek a dolgok – mármint az ókori birodalmak , ám egyszer csak úgy, minden különösebb ok

nélkül betántorgott Herschfeld tanár úr egyik órájára – és ott is ragadt. Részben a tanár úr élénk, szinte szuggesztív előadásmódja ragadta meg, részben pedig maguk az ókori kultúrák. Észre sem vette, és máris a tisztelőjükké, sőt szerelmesükké vált.

Erre én magam is kénytelen voltam őszinte vallomást tenni. Elmondtam, hogy John C. Lendvay vagyok, a bostoni Keletkutató Intézet tanársegéde. Most éppen Törökországba utazom, Antalyába, hogy részt vegyek a II. Hettita Világkongresszuson.

– És ön hova utazik, kisasszony? – tettem fel a kérdést.

Lucia kisasszony ismét megnyalta a száját.

– Én is Antalyába – mondta. – A kongresszusra.

– Ó – szaladt ki a számon. – Micsoda véletlen. És melyik szállodában száll meg… már ha szállodában lakik?

– Az Antalya Palace-ban – mondta.

Akkorára tágult a szemem, mint egy repülő csészealj.

– Hát ez döbbenetes! Én is ott foglaltam szobát magamnak.

Cinkosan összenevettünk. Az ő szemében hitetlenkedést láttam, az enyémben pedig elégedettséget láttam volna, ha tükörbe nézek.

Csak így tovább, Johnny Lendvay!

Úgy tűnt, hogy sínen vagyok.

9

Ezután tartalmas, tudományos beszélgetés következett. Elmeséltem neki az életrajzomat, hogy már kora gyerekkoromtól kezdve csak a Kelet, csak a hettiták és a hurriták… blabla, blabla, blabla. Ezután egyetemre kerültem, és néhány hettitákról szóló tanulmányom annyira megtetszett egy bizonyos valakinek, akinek a nevét csupán udvariasságból és diszkrécióból nem említhetem, hogy az ő ajánlására tanársegédnek alkalmazott a már említett intézmény.

– És ön, kisasszony? Hogy került abba a felettébb irigylésreméltó helyzetbe, hogy csak úgy elutazhat Törökországba, és részt vehet a világkongresszuson?

Lucia habozott, aztán megvonta a vállát.

– Apám jómódú ember. Megengedheti magának, hogy finanszírozza a hóbortjaimat.

– Hm. És nem félti magát a papája?

– Nekem nincs *papám,* csak *apám* – mondta nagyon határozottan.

– Bocsásson meg – mosolyogtam zavartan. – Tudomásul vettem.

– Az apám egyáltalán nem félt – mondta jelentősen eltérve az igazságtól. – Hiszen már nagylány vagyok.

– Nem akarok udvariatlan lenni…

– Tizennyolc éves múltam – hazudta. – Csak éppen… valamivel fiatalabbnak látszom.

Rövid ideig hallgattunk, ezalatt mindegyikünk megpróbálta rendezni a gondolatait. Az enyémeken nem volt sok rendezgetni való, Lucia azonban szemmel láthatóan keményen törte a fejét.

Törte-tördelte, aztán hozzám fordult.

– Mi is volt azzal a Suppikamutti királlyal?

Olyannyira elmerültem a gondolataimban, hogy hirtelenjében nem is tudtam, ki a pasas. Előbb azt hittem, valamelyik Santa Barbara-i csirkefogó csúfneve, aztán még idejében rádöbbentem, hogy az általam kitalált hettita király.

– Hát… vele az volt a helyzet…

– Még soha nem hallottam róla.

Az volt a baj, hogy én sem.

– Nem is csodálom – mondtam. – Csak nemrég fedezték fel, hogy létezett.

Lucia kisasszony megrázta a fejét.

– Nincs rajta a királylistákon.

Szívesen megkérdeztem volna tőle, hogy mik az ördögök azok a királylisták, de jobbnak tartottam átsiklani a dolog felett.

– Nincs – biccentettem. – És nem is lehet.

– Hogyhogy nem lehet?

– Mert ellenkirály volt. Trónkövetelő. A hívei királynak hívták, és ő annak is tartotta magát.

– Kinek az ellenkirálya?

Puff neki! Ahhoz, hogy meg tudjam mondani, legalább egy hettita uralkodó nevét ismernem kellett volna. Őszintén szólva arra számítottam, hogy útközben lesz majd időm elolvasni a hettiták történetét, és olyan okos leszek tőle, hogy egy számmal nagyobb baseballsapkát kell majd hordanom a megszokottnál.

– Még nem tudjuk pontosan.

Kissé nyugtalan voltam, hogy belekeveredek a hazugságok hálójába, és ki sem keveredek többé belőle, de Lucia Terrano, azaz Lucia Grant nem forszírozta tovább a dolgot. Legalábbis ezt a részét nem. A lábtaposásra azonban felettébb kíváncsi volt.

– Említette, hogy… valami problémája volt a lábralépésekkel.

– Hát igen – bólogattam tudálékosan. – Utálta, ha a lábára

lépnek.

– Ki szereti? – kérdezte meghökkenve Lucia. – Egyáltalán, hogy léphettek a lábára?

– Kiszállt a kocsijából – mondtam. – És a nép közé vegyült.

Lucia felhúzta az orrát.

– A kocsijából??!

– Úgy értem, hogy a… járgányából. Az izé…

– Gyaloghintóra gondol?

– Pontosan. Kiszállt belőle, és akkor valaki a lábára lépett. Pontosabban szólva rátaposott. A király mezítláb volt…

– Egy hettita király soha nem lehetett mezítláb! Kénytelen voltam nagyot nyelni, hogy időt nyerjek.

– Ez esetben ugyanis…

– Talán a sarujára gondol? A szent sarura?

– Pontosan arra. Csak azért mondtam hogy mezítláb… mivel a saru sem védi jól a lábfejet. Ha valaki egy szeges katonacsizmában rátapos például…

– Szeges katonacsizma a hettitáknál?

– Csupán jelképesen mondom. Olyan fájdalmat érzett, mintha…

– Már értem.

– Szóval a király ettől úgy begerjedt, hogy megparancsolta, illetve törvénybe iktatta, hogy aki másnak a lábára lép, annak vágják le a lábfejét.

Lucia bólintott.

– A talio-elv.

– Kérem?

– A talio-elv. Szemet szemért, fogat fogért.

– Csakhogy itt nem szemről és fogról van szó, hanem lábfejről…

Lucia megütközve nézett rám. Meghűlt bennem a vér. Jézusom, máris lebuktam. El kellett volna olvasnom egy szekérderéknyi könyvet az ókori ázsiai népekről, Most aztán itt állok…

– Ezt ne csinálja többé velem! – mondta a lány parancsoláshoz szokott hangon.

– Mi… it? – nyögtem.

– Hogy úgy beszél velem, mint egy csecsemővel. Fiatalabbnak látszom az izé… koromnál, ezért maga azt hiszi, hogy gyerek vagyok még… Higgye el, én sokat tudok ezekről a kultúrákról.

Ismét csak megrémültem. A fene vigye el, eddig olyan jól alakultak a dolgok, kár lenne elcseszni. Majd ezután jobban

vigyázok a szavaimra.

– Bocsásson meg – mentegetőztem. – Ez a kisgyerekek átka.

– Micsoda? – hökkent meg.

– Szabad időmben kisgyerekeket tanítok. A régi kultúrákat oktatom nekik.

– Kisgyerekeknek?!

– Játékos formában. Például képeket mutogatok nekik szárnyas oroszlánokról, emberevő szörnyekről, megmutatom nekik azt a híres sztélét is, ahol rabszolgákat kínoznak halálra.

Úgy nézett rám, hogy egyszeriben belém fagyott a szó.

– Szóval, mi a helyzet a királlyal?

– Mindenkinek levágatta a lábfejét, aki másnak a lábára lépett – igyekeztem gyorsan lezárni a történetet.

Szerencsére Lucia sem erőltette a dolgot. Nem volt még elég élettapasztalata ahhoz, hogy átlásson a szitán. Azt hihette rólam, hogy agyalágyult tudós vagyok, akinek kevés köze lehet a körülötte zajló életről, s mindenkivel úgy gügyörészik, mint a rábízott kis emberpalántákkal, akiknek viszont olyasmiket mutogat, amiktől alighanem nyomasztó álmok gyötrik szegénykéket.

– Ezért húztam be a kövérnek – magyaráztam. – Tudat alatt emlékezhettem a király tettére, és amint a fickó a lábamra lépett, már el is indult az öklöm.

Lucia Terrano mereven az előtte lévő szék háttámlájára bámult. Olyan sokáig, hogy már-már azt hittem, megszakította velem a diplomáciai kapcsolatot.

– Hát igen – mondta aztán váratlanul. – Sok rémség történt akkoriban… mármint az ókorban.

– Történt elég – helyeseltem.

– Hogy csak a hettitáknál maradjunk… például *Hannahanna méhei.* Bizonyára tudja…

Nem tudtam. A keserű életben nem hallottam még semmiféle ókori méhekről.

– Hát… a hettitakori zoológiával egy másik kolléga foglalkozik – igyekeztem megúszni az újabb vészhelyzetet.

– Ez nem zoológia.

– Na igen, de… Akkor micsoda?

– Rémség – mondta a lány. – Az az igazság, hogy még Herschfeld tanár úr sem tudja pontosan, miről lehet szó. A brémai római kettes számú agyagtáblán olvasható. Azon írnak a ménekről. A szöveg különben alighanem legendaszöveg, de ezt sem tudjuk pontosan.

– Hm. És mit tudunk pontosan?

– Hogy létezett akkoriban – i. e. 1500 körül – egy titkos társaság. Hannahanna isten templomának az őrei. A szöveg szerint sárga volt az arcuk, mint az igazi méheké.

– És mit csináltak ezek a méhek, illetve sárga képű őrök?

– Embereket öltek.

Megkondult a lelkem mélyén egy kis harangocska. Szépen, dallamosan szólt, de egyben figyelmeztetőn is. Ha gyilkosságról van szó, oda kell figyelnem. Ez is amolyan szakmai ártalom.

– Csak úgy?

– Nem csak úgy. Minden gyilkosságuknak megvolt az oka.

– És… hogyan öltek?

– Elsősorban fojtózsinórral.

Széttártam a karom, majd magabiztosan legyintettem egyet.

– Legenda. Telis-tele vannak az agyagtáblák hasonló legendákkal.

– Érdekes – sóhajtotta. – Én csak ezt az egyet ismerem…

Úgy bóbiskoltam el, hogy egyre a sárga képű embereken jártattam az agyam.

Mintha csak megsejtettem volna, hogy lesz még dolgom velük a jövőben éppen elég.

10

Úgy elszundikáltam, hogy később alig emlékeztem rá, miket mondott. Úgy látszott, felszakadt benne valami gát, mert egyfolytában beszélt. A college-ről, ahol lakott, a barátairól, és így tovább. Én pedig képtelen voltam kihámozni a szavaiból az igazságot. Terrano nem említette, hogy college-ban lakna a lánya. És még sok egyebet sem említett. Ezért aztán hámozgatás helyett inkább bóbiskoltam. Néha-néha azért közbevakkantottam valamit, de magam sem voltam tisztában vele, hogy mit. A mikrosütőbe tett macskák esete annyira megviselt, hogy újabban korán kezdte kívánni az álmot a szervezetem. Arra riadtam, hogy valaki a karomat rázogatja.

– Jézusom, Mr. Lendvay, Jézusom!

Félúton volt a kezem a stukkerom felé, aztán rájöttem, hogy az bizony nincs a helyén. Majd csak odaát kapok fegyvert, ahogy Terranóval megbeszéltem.

– Mi történt, Lucia?

– Jézusom, olyat mondok magának, hogy nem fogja elhinni. Itt van! Itt van!

Nem tudtam másra gondolni, mint hogy az agyalágyult apja, vagy a még agyalágyultabb Bumfordi felszálltak a gépre. Abban a reményben, hogy a kislány nem veszi észre őket. Hogy ekkora balfácán legyen valaki! Most aztán vége a dalnak. Szépen kimódolt tervem úgy dőlt össze, mint a favécé a hurrikánban.

– Ki van itt? – sóhajtottam, és megdörzsöltem a szemem.

– Mr. James Greenwood.

Hiába erőltettem a szemem, nem láttam senkit a közelünkben, az agyam pedig nem jelezte, hogy tudná, kicsoda a fickó. Tényleg, ki a fene lehet?

– Mit szól hozzá?

– Nem is hinné az ember – mondtam.

– Bizonyára a konferenciára utazik ő is. Apropó, nem kaptam választ magától az imént. Úgy tett, mintha elszundikált volna. De én tudom, hogy csak ki akart bújni a válaszadás alól.

Mi a fene alól akarok én kibújni?

– Őszintén szólva…

– Azt hiszem, ezen a gépen utazik a fél konferencia. Magát nem lelkesíti, hogy láthatja őket?

Nem lelkesített. Főleg, hogy fogalmam sem volt róla, miről van szó. Már-már azt hittem, hogy álmodom, de aztán véletlenül beleütöttem a könyököm az ülésem karfájába, s a fájdalom megadta a választ a kérdésemre. Repülőgépen ülök Antalya felé, és egyáltalán nem álmodom.

– Személyesen ismeri Greenwoodot? Greenwood professzort?

Az meg ki a fene? – riadoztam. Ereztem valamit a levegőben. A lebukás kellemetlen szagát.

– Hát egyszer-kétszer…

Lucia olyan erővel rántott fel a helyemről, amekkorát ki sem néztem volna belőle.

Megpróbáltam volna ellenállni neki, de olyan kitartóan, és főleg annyira bevadulva rángatott, hogy ha nem akartam feltűnést kelteni, engednem kellett neki. Az egyik stewardess így is alaposan megnézett magának bennünket. Talán azt hitte, a WC felé igyekszünk édes kettesben, hogy ott aztán azt csináljuk, ami szigorún tilos, és súlyosan erkölcsbe ütköző. Főleg ha kiskorúakkal csinálja az ember.

Magunkra zárjuk az ajtót, és rágyújtunk egy tiltott cigarettára.

11

Greenwood professzor vékony, magas férfi volt; olyan vastag szemüveggel, hogy nem is értettem, hogy lát át az üvegén. Ő azonban átlátott. Olyannyira belemerült ugyanis egy könyv olvasásába, hogy ügyet sem vetett ránk. Láttam, hogy Lucia habozik: meg merje-e szólítani, én pedig kaptam az alkalmon, és megpróbáltam eltávolítani a környékről.

Lucia azonban csak egyetlen egyet lépett hátra.

– Személyesen is ismeri?

– Ez most nem fontos. Az a fontos, hogy ne zavarjuk. Greenwood utálja, ha olvasás közben megzavarják.

– Szóval ismeri? Menjen oda hozzá és üdvözölje, aztán kérje meg, hogy magukkal együtt hadd mehessek be a konferenciára.

– Erről szó sem lehet. Ugyanis…

Lucia ekkor már Greenwood széke mellett állt, és majdhogynem a férfi ölébe csüccsent. Mr. Greenwood végre felemelte a fejét. Némi zavart láttam az arcán.

– Greenwood professzor? – kérdezte Lucia megilletődött hangon.

A férfi kényszeredetten bólintott.

– Az vagyok.

Lucia úgy olvadozott mint a napon felejtett csokoládé.

– Óriási megtiszteltetés, hogy önnel… hogy önnel…

Greenwood sóhajtott, és letette a könyvet.

– Kisasszony?

Lucia megköszörülte a torkát.

– Lucia, izé… Grant vagyok, és imádom a hettitákat. A konferenciára utazom, és…

Mr. Greenwood szeme végigfutott a lányon. Bizonyára nem látta jól, de még így is feltűnően fiatalnak találhatta.

– Örvendek… kisasszony – nyújtotta felé a kezét.

Lucia olyan tisztelettel fogta meg Mr. Greenwood dohányzástól sárga ujjait, mintha valamelyik hettita király véletlenül épen maradt múmiáját tapogatná.

– Itt toporog az egyik ismerőse, professzor úr.

Megrántotta a kezemet, és Greenwood elé terelt. Greenwood rám pillantott. Ha láttam volna a vastag üvegtől a szemét, bizonyára értetlenséget láttam volna benne.

Véget kellett valahogy vetnem a kínos jelenetnek. Volt némi gyakorlatom a kínos ügyek intézésében, ezért nem haboztam. Greenwoodhoz hajoltam, és megveregettem a vállát.

– Hello, öregfiú, hogy van?

Mr. Greenwood továbbra is az arcomat fürkészte. Hogy aztán a halvány fényben mit látott belőle, az már más kérdés. Mindenesetre megvakargatta az orrát a könyve felett, és tanácstalanul krákogott néhányat.

– Jól… vagyok… köszönöm.

Ebből aztán világosan kiderült, hogy lövése sincs róla, ki lehetek. De hát hogyan is lehetett volna? Úgy gondoltam, a leghatásosabb az úthengermódszer. Hát akkor gyerünk hengerelni!

– Nem ismer meg, James? – kérdeztem annyi szemrehányással a hangomban, amennyivel egy használaton kívül helyezett víztározót is meg lehetett volna tölteni.

Mr. Greenwood válla bűntudatosan összerándult. Meg sem mert mukkanni szegény.

– Na? – hajoltam közelebb hozzá. Olyan közelre, hogy akár puszit is nyomhattam volna a homlokára. – Na?

Szegény Greenwood úgy szenvedett, mint talán még soha életében.

– Őszintén szólva…

– Koppenhága? Mond ez magának valamit?

Mr. Greenwood arca felderült.

– Koppenhága? Hát… persze. Nagyon szép város.

Blöfföltem, és fogalmam sem volt róla, hogy bejön-e. Ha Koppenhágában soha nem volt régészeti konferencia…

De volt. Szerencsére.

– Ó, igen! – örvendezett aztán, egy kis lélegzethez jutva. – Talán a hettita konferencián…

Telitalálat! – gondoltam magamban. Bárcsak a lottón is sikerülne egyszer!

– Johnny vagyok! – veregettem meg ismét a vállát. – Johnny Lendvay. Emlékszik, James?

Mr. Greenwood erősen törte a fejét, aztán feladta. A könnyebbik megoldást választotta.

– Ó, már emlékszem – mondta minden különösebb lelkesedés nélkül. – Johnny… izé…

– Lendvay – segítettem neki.

– Ja. Igen-igen.

– Emlékszik arra a kocsmára a sarkon?

– Emlékszem – bólintott megadóan.

– Arra a kis bögyösre is?

– Hogy?

– Arra a kis duci nőre… na, hogy is hívják, akit legszívesebben megcsipkedett volna.

– Én? – hökkent meg Greenwood.

– Láttam a szemén, ne is tagadja. Hogy is hívták?

– Talán Miss Jordanre gondol, de én soha nem akartam, izé… megizélni… csipkedni az izét…

– Jól van, öregfiú – legyintettem. – Spongyát rá. Nem is kell megkérdeznem, hogy az antalyai konferenciára utazik-e…

– Persze hogy oda! – mordult fel Greenwood. Láttam rajta, hogy kezd elege lenni a beszélgetésből. Nem akartam túlfeszíteni a húrt, ezért arra gondoltam, lelépek. Bebizonyítottam Luciának, hogy otthon vagyok a hettitakutatók között. Kiegyenesedtem, hogy visszatérjek a helyemre, amikor Lucia is megszólalt. Kérdezett valamit a professzortól, amiről fogalmam sem volt, micsoda. Olyannyira nem, hogy nem is tudom megismételni a kérdést. Valami olyasmi lehetett, hogy mit tud egy bizonyos valakiről, aki valamit csinált valamikor. Gőzöm sem volt róla, hogy mikor, de hogy csinált valamit, az biztos.

Láttam, hogy Greenwood felkapja a fejét. Aztán hosszasan Lucia arcába bámult. Végül pedig kinyitotta a száját.

– Steinmeyer… meghalt – mondta.

Nem voltam egészen biztos benne, hogy valóban Steinmeyert mondott-e, de mivel úgysem ismertem, nem volt jelentősége.

– Ez… biztos? – hökkent meg Lucia.

– Megtalálták a holttestét – így Greenwood.

– Erről nem tudok – mondta a lány.

– Pedig írt róla a sajtó. Csak éppen nem verték nagydobra.

– Mit gondol, miért?

Greenwood megvonta a vállát.

– Talán az amerikai-török kapcsolatok miatt. Ön különben… hol dolgozik, kisasszony?

– Los Angelesben – felelte Lucia. Ezután hosszasan magyarázott valamit, ami úgyszintén kínaiul hangzott. Egy kutatóintézetről, bizonyos kutatási témákról, minősítési rendszerről, és a többi. Én meg csak ácsorogtam a széksorok között, mint egy madarakra váró munkanélküli madárijesztő. Szavaik elszálltak a fülem mellett, azt azonban láttam – némi irigységgel , hogy tudóskáim kezdenek összemelegedni. Egyszer még mosolyt is látni véltem Mr.

Greenwood egyébként gondterhelt arcán.

Akkor nyílt csak ki a fülem ismét, amikor Lucia hangja kissé élesebbre fordult.

– Hát én azért azt nem hiszem. Minden legendában ott kell bujkálnia az igazság magvának.

– Ó, ez csak egy közhely, Lucia.

Mi a fene folyik itt? Már ott tartunk, hogy a keresztnevükön szólítják egymást?

– És ha nem, James?

Immár azon sem lepődtem volna meg, ha odaintik a stewardesst és rendelnek egy-egy pofa whiskyt. Anélkül persze, hogy engem is bevonnának a buliba. Szép dolog, mondhatom!

– Steinmeyer halálát összefüggésbe hozták a méhekkel, James?

Greenwood hallgatott, aztán legyintett egyet.

– Na igen… és nem is alaptalanul.

– Tehát mégiscsak van igazságmagva a legendának?

– Ez csak egy egyedi eset, Lucia.

Ekkor ismét történt valami, ami mélyen megrázott. Lucia kabátkája zsebébe nyúlt, kikanalazott belőle egy maréknyi mogyorót, és felét Greenwood asztalkájára borította. Greenwood megköszönte, és ropogtatni kezdte, mint egy elégedett nyúl. Én meg még mindig csak ácsorogtam, magamrahagyottan, kivonva a forgalomból.

– Hol történt a dolog?

– Ahova megyünk.

– Konkrétan?

– Van a közelben egy barlang. Arrafelé.

– Hogy történt?

– Senki sem tudja. Steinmeyer egy csoporttal ásott a környéken, ám akkor egyedül volt. Október közepe táján történt, amikor már gyér arra a turistaforgalom. Valamiért otthagyta a csoportját, a többiek napokig nem is látták.

– Ki találta meg?

– Alighanem halászok.

– Hát ez szörnyű.

Greenwood bólogatott, ropogtatta a mogyorót, aztán Luciára pislogott.

– Tud titkot tartani, Lucia?

– Naná hogy tudok.

Greenwood közelebb hajolt a lányhoz. Én meg Greenwoodhoz.

Anélkül persze, hogy megmoccantam volna. Csupán a nyakamat nyújtottam előre. Nyúltak-nyúltak a csigolyáim, hogy már attól kezdtem félni, rövidesen zsiráffá változom.

– Steinmeyert… jól ismertem, Lucia. Jó kollégák voltunk, mondhatni barátok. Steinmeyernek semmi baja nem volt sem a májával, sem a veséjével.

– Hm.

– És mégis *úgy* találták.

Nem tudtam türtőztetni magam.

– Hogy? – kottyantottam közbe.

Mindketten szemrehányón néztek rám. A professzor körbepislogott, aztán felém dörmögte.

– Sárgán. Sárga volt a bőre, mint a… mint a…

– Mintha kanárit vacsorázott volna – segítettem ki.

Greenwood elégedetlenül felmordult.

– Ez nem vicc… kolléga. Láttam a fényképét. Szörnyű volt.

– Nem is úgy gondoltam – mentegetőztem.

Lucia megcsóválta a fejét.

– Olyasmi lehet, mint a… fáraó átka?

– Talán. De komoly tudós azért nem hisz benne.

– És ön?

Greenwood váratlanul elvigyorodott.

– Én vagyok talán az egyetlen közülük, aki fontolóra veszi ezt a lehetőséget.

– Ön nem fél tőle, hogy besárgul? – kérdeztem könnyedén.

Greenwood legyintett.

– Az én kinézetemen már az sem javítana. De azért ne higgyenek a természetfelettiben. Bár… kétségkívül… Steinmeyert…

Itt aztán meg is állt. Mintha félt volna kimondani, amit előbb-utóbb úgyis ki kellett mondania.

– Mi van vele? – kérdeztem sóhajtva.

– Hát… megfojtották. Aztán sárgult csak be.

Kicsit megszédültem. Persze lehet, hogy csak a gép billent meg alattam.

Ezzel gyakorlatilag be is fejeződött a beszélgetés.

A repülőgép tovább repült velünk Antalya felé.

12

Vacsora után elégedetten dőltem hátra az ülésemen. Eddig úgy ment minden, mint a karikacsapás. Abban bíztam, hogy Lucia nem fog narkózni, nem kerül lánykereskedők karmai közé, nem akar férjhez menni egy hamisított, márkás nadrágszíjakat árusító fickóhoz, és általában semmi olyat nem tesz, ami miatt kitörhetne a frász. Ha a tudósok nyakába varrja magát, kész szerencse. Bár… a fene se tudja. Ezek a sárga emberek és a megölt professzor valahogy nem tetszettek nekem.

Lucia mereven maga elé bámult, mint akit nagyon elgondolkoztat valami.

– Rendes ember – mondta aztán hirtelen.

– Kicsoda? – érdeklődtem.

– Greenwood professzor. Maga szerint?

– Szerintem is. Bár… néha azért megvadul egy kicsit.

– Igazán? Mikor?

Úgy gondoltam, rombolok egy kicsit a professzor nimbuszán.

– Ha iszik – mondtam.

– Mit… iszik? – hökkent meg Lucia.

– Többnyire töményet.

– Gyakran? – sóhajtotta a lány.

– Nem gyakran – mondtam. – Csak ha whiskyt lát. A konyakot például kifejezetten utálja.

– És ha… iszik?

– Olyankor túlfűtött lesz egy kicsit. Ami a másik nemet illeti… Például nem tud ellenállni bizonyos… hm… testrészeknek.

Lucia úgy kombinált, mint egy százéves tapasztalattal bíró zsaru.

– Megcsipkedi a nők fenekét?

– Is – mondtam.

– És még?

– Beszéljünk inkább a hettitákról – próbáltam meg álnok módon másfelé terelni a figyelmét. – Mit tud a gazdasági tartalmú cserepekről? Elszámolások, gazdaságtervezés…

Lucia közbesóhajtott.

– Pedig nem látszik rajta. Mint ahogy magán sem.

– Én nem szoktam senki fenekét csipkedni – jelentettem ki önérzetesen.

– Magával kapcsolatban nem is arra gondoltam.

– Hát mire?

– Speciel a tudományra. Valahogy nem néz ki tudósnak.

– Ez nem esett jól – mondtam.

Lucia hátrahajtotta a fejét és behunyta a szemét. Két perc múlva kinyitotta, és rám nézett.

– És maga?

– Mi van velem? – értetlenkedtem.

– Én azt hiszem… aludni fogok. Maga?

– Talán. Bár legszívesebben szakkönyveket olvasgatnék.

– Nem hozott magával könyvet? Dehogynem hozott. Hiszen itt van mindjárt kettő is.

– Á, ezeket már kívülről tudom – legyintettem. – Sajnos elmulasztottam…

– Akarja a legfrissebb hettita történelmet? Alighogy kijött a nyomdából.

– Ide vele!

Lucia nem a csomagjából húzta elő a könyvet, nem is az előtte lévő ülés támlájára szerelt hálóból, hanem a kabátkája alól. Mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy ott tartja a könyvtárát.

– Tessék. Érdekes dolgok lehetnek benne.

– Még nem olvasta?

– Csak tegnap jelent meg. Még nem volt rá időm. Ismét behunyta a szemét, és jó darabig ki sem nyitotta.

Tanácstalanul forgatni kezdtem a kezemben a könyvet. Csak nem fogok éjnek éjszakáján hettita történelmet olvasgatni? Becsuktam, beletettem az előttem lévő ülés hálós zsebébe, és én is behunytam a szemem.

Arra ébredtem, hogy rázza valaki a vállam.

13

Amint kinyitottam a szemem, egy vastag lencséjű szemüveggel találkozott a tekintetem.

– Mr… Lendvay? – kérdezte egy hang.

A hang is ismerős volt, a domború szemüveg nemkülönben. Lassan aztán az egész ember ismerős lett. Greenwood professzor volt, a hettitaszakértő.

– John?

– Én… vagyok – dörzsöltem meg a szemem. Feltételeztem, hogy esetleg álmodom. De nem álmodtam.

– James? – hökkentem meg.

Greenwood fölém hajolt.

– Bocsásson meg, hogy felébresztettem, de történt velem egy kis… kellemetlenség.

Egyetlen szempillantás alatt kiment az álom a szememből. Éber lettem, mint a nyitott szemmel alvó nyúl.

– Kellemetlenség?

– Talán látta nálam azt a könyvet, amit éppen akkor olvastam, amikor… maguk odajöttek hozzám. *A hettiták története* volt, Bernstein műve. Érti? *Bernsteiné!*

Volt valami a hangjában, amiből arra következtettem, hogy nem akármilyen fickó ez a Bernstein. És hogy illik rácsodálkoznom a dologra.

– Bernstein? – hökkentem meg.

– Na ugye? – mondta. – Ki hinné? Mégiscsak megjelent.

– Hát… én biztosan nem gondoltam volna.

– Úgy kellett kiverni belőle. Majdnem szó szerint. De végül sikerült. Megírta az öreg. Tegnap jelent meg, és én már tegnapelőtt kaptam belőle egy tiszteletpéldányt.

– Azért rendes az öregtől – mondtam.

– Lenyűgöző olvasmány. Éppen azt lapozgattam, amikor maguk… Lucia és ön… odajöttek hozzám.

Hideg fuvallat futott végig a lábszáramon. Önkéntelenül is az előttem lévő ülés hátlapján lévő hálós zsebre pillantottam. A könyv, amit Luciától kaptam, ott virított benne. Gyorsan felemeltem mindkét lábam, s amennyire a helyszűke engedte, átvetettem őket egymáson. Így a térdem eltakarta a könyvet.

– Történt valami, James? – kérdeztem megszeppenve.

Greenwood professzor széttárta a karját.

– Eltűnt a könyvem… John.

– Ez… hihetetlen! – ráztam meg a fejem. – Azonnal felébresztem Luciát.

– Dehogy, dehogy – tette a karomra a kezét. – Azt szeretném csupán megkérdezni magától, hogy… látta-e véletlenül azt a könyvet?

Kissé ijedt volt a hangja, amit nem tudtam mire vélni.

– Hát… egy könyvet láttam maga előtt, az kétségtelen.

– Azt is látta, mi volt az?

Attól tartottam, elsírja magát. Őszintén megsajnáltam, és el is határoztam, hogy amint Lucia felébred…

– Nagy bajban vagyok, John – mondta hirtelen fölém hajolva. – Igazán nagy bajban.

– Majd vesz helyette egy másikat – vigasztaltam. – Vagy az öreg majd küld helyette egyet.

Greenwood olyan képet vágott, hogy inamba szállt a bátorságom tőle. Az ilyen arcot hívják halálra rémültnek.

– Nagy bajban vagyok, John – ismételte.

– Mi az a nagy baj? – ijedeztem.

Sok mindenre számítottam, de arra nem, ami következett.

– Memóriazavaraim vannak, John. Az utóbbi időben sajnos egyre gyakrabban fordul elő velem, hogy csinálok valamit, aztán később kiderül, hogy nem az sült ki belőle, amire számítottam… És nem emlékszem rá, hogy hogyan csináltam, vagy mit csináltam. Ez a baj.

Nem igazán értettem, mire akar kilyukadni, de azért szaporán bólogattam.

– Szar ügy – mondtam. – De nem reménytelen.

– Attól tartok, hogy az – sóhajtotta. A zsebébe nyúlt, és kihúzott belőle egy újabb könyvet. Felemelte és felém nyújtotta.

– Látja ezt, John?

Láttam. Egy vékonyka, sárga táblás könyvecske hevert a kezében.

– Tudja, mi ez?

– Micsoda?

– Kérem, olvassa el a címét.

Felém mutatta a borítólapot. Én pedig majdnem kiestem az ülésemből a meglepetéstől. *A tollaslabdajáték szabálykönyve* – hirdette a cím.

– Mi a fene ez? – hökkentem meg.

– Ezt kérdezem én is. Szörnyű dolgot sejtek, Johnny.

– Micsodát? – kérdeztem szorongva.

– Hogy én… egész este ezt a könyvet olvastam… a tollaslabda szabálykönyvét… miközben azt hittem, a hettiták történetét olvasom. És nem emlékszem semmire sem. Sem az egyikből, sem a másikból. Ez szörnyű, John. Ha belegondolok…

Olyan dühös voltam Luciára, hogy legszívesebben felképeltem volna.

– Mutassa azt a könyvet! – mordultam rá. Greenwood professzor a markomba nyomta. Kinyitottam a címlapnál, és azonnal meg is találtam a tulajdonos nevét. *Miss Hazel Gordon.* Vajon ki a fene lehetsz, Hazel? Bizonyára Lucia valamelyik barátnője. Felálltam és Greenwood vállára vertem.

– Gyerünk, professzor!

– Hová? – nyögte Greenwood.

– Benézünk az ülése alá. Hátha ott lapul az a fránya könyv.

– Én már megnéztem. És az egyik stewardess is. Nincs ott semmi.

– Azért én mégiscsak megnézném. Gyerünk!

Lucia édesdeden aludt. Felcihelődtem a helyemről.

Abban bíztam, hogy az elkeseredett Greenwood nem veszi észre, mi van a hálós zsebben. Hogy biztos legyek a dolgomban, ügyesen a könyv elé piszkáltam a hányó-zacskót.

Még nem tudtam, mit tegyek, valahogy oda kellett volna adnom neki a könyvet, de Luciát sem akartam leleplezni.

Elgondolkodva baktattam a professzor nyomában az ülése felé, amikor Greenwood hirtelen hangos kiáltás kíséretében megtántorodott és térdre esett. Semmiféle turbulenciát nem éreztem, ezért nem is értettem a dolgot. Mindenesetre odaugrottam hozzá és felsegítettem. Éppen félúton jártunk a térdelés és a felállás között, amikor valaki felrikácsolt a fejünk felett.

– Nem szégyellik magukat? Két komoly ember, és ilyen ostoba tréfát enged meg magának!

Rémülten fordítottam a hang irányába a fejem. Amit láttam, nem töltött el örömmel. Olyasféle arc lebegett felettünk, amely igencsak alkalmas lett volna arra, hogy rémálommá változtassa a legszebb álmaimat is. Az idős hölgy horgas orra, bibircsókos, varacskos képe, jéghideg pillantása nem sok jót ígért.

Mr. Greenwood is jobbnak látta visszacsüccsenni a padlóra. Főleg, mert egy könyörtelen erő kirántotta alóla a lábait.

– Adja ide azt a könyvet!

Greenwood nem habozott. Gyorsan a hölgy felé nyújtotta a tollaslabda szabályait.

– Percek óta keresem – panaszkodott a hölgy. – Sejtettem, hogy valaki szórakozik velem. Ide vele!

Elvette, aztán többé szóra sem méltatott bennünket. Néhány ébren unatkozó utas kárörvendve nézett ránk. Csupán egy fiatal hölgy rázogatta sajnálkozva a fejét.

– Valami probléma van, professzor úr?

Greenwood gyorsan felállt, és kínosan elmosolyodott.

– Nincs semmi, Margaret. Csak egy kis félreértés. Greenwood lecsüccsent a helyére, és úgy kapott a karom után, mint a fuldokló a bizonyos szalmaszál után.

– Jaj, John, Jézusom! Nem elég, hogy… a tollaslabda szabályait olvasgattam, még loptam is a könyvet.

Igyekeztem megnyugtatni, hogy félreértések mindig előfordulhatnak, repülőgépen meg különösen. Mint tudjuk, a gép fedélzetén túlnyomás uralkodik, ebből kifolyólag… blabla, blabla, blabla. Addig duruzsoltam neki, amíg el nem szunnyadt.

Bementem a mosdóba, megmostam az arcom, aztán visszatértem a helyemre.

Lucia ülését üresen találtam. A könyv – a hettiták legújabb története – viszont még mindig ott lapult a hányózacskó alatt.

14

Ismét csak arra ébredtem, hogy rázza valaki a vállam. Kinyitottam a szemem. Lucia riadt pillantásával találkozott a tekintetem. Nyitottam volna a számat, hogy szemrehányást tegyek neki a könyv miatt, de a szemén láttam, hogy valami kellemetlenség történt vele.

– Kérem, John…

– Mi a helyzet? – töröltem ki az álmot a szememből. – Hol járt, Lucia?

Ezt talán meg sem kellett volna kérdeznem, hiszen hol is járhatott volna? Nyilván a mosdóban.

Ám ő nem ott járt. De nem ám! Amíg én az álmok hímes mezején sétáltam, ő további ismerősök után kajtatott.

– Megpróbáltam beszélni Mr. Terryvel.

– Te jó ég, az meg kicsoda?

– Régész és történész. Hurrita szakértő. Nyilván ezért nem ismeri.

Kissé álmos voltam, és egyáltalán nem úgy fogott az agyam, ahogy kellett volna.

– Akkor meg mit keres itt? – kérdeztem.

– Mintha nem tudná, hogy a hettiták és a hurriták rokon népek voltak.

Tényleg nem tudtam. Sem az egyetemen, ahol jogot tanultam, sem a rendőrakadémián nem volt tantárgy a hettiták és a hurriták rokonsága.

– Aha – mondtam. – Persze. Világos. No és sikerült beszélnie vele?

– Csak… megpróbáltam – suttogta Lucia olyan halkan, hogy meg kellett erőltetnem magam, ha meg akartam érteni.

– Alszik, mi?

Lucia rémülten meredt rám.

– Ó… John… én azt hiszem, hogy halott.

15

Néhány hosszú pillanatig fel sem fogtam, hogy miről van szó. Amikor aztán felfogtam, nevetni támadt tőle kedvem. Ó, ez az ostoba gyerek. Halottnak nézi az alvót. Talán még kuncogtam is egy kicsit, de aztán hamar abba is hagytam. Lucia rémült tekintete megölte a kuncogásomat.

– Ismételje meg, amit mondott – kértem, abbahagyva a kuncogást.

– Azt hiszem… Mr. Terry halott.

– Talán csak alszik – próbáltam meg nem a legrosszabbra gondolni.

– Halott – erősködött Lucia.

– Hm. És honnan tudja?

– Megnéztem.

– Hogy nézte meg?

– Megfogtam a csuklóját.

Kénytelen voltam legyinteni egyet.

– Ez még nem jelent semmit, Lucia. Némi gyakorlat azért kell hozzá, hogy meg tudja állapítani, hogy ver-e még a szíve valakinek. Lehet, hogy Mr. izé… Terry, olyan mélyen alszik, hogy lelassult a szívverése, és maga azt gondolja…

– Halott.

– Ebből az egyetlen jelből maga azonnal arra következtet, hogy…?

Lucia nagyot szusszant.

– Nem csak ebből a jelből következtetek rá.

– Mi lenne a többi?

– Sárga.

– Mi sárga?

– Terry professzor arcbőre.

Kezdett egyszerre idegesíteni és fárasztani is a dolog, így van ez, ha egy gyerek a felnőttek dolgába üti az orrát. Sem fizikailag, sem szellemileg nem elég érett még a tudományos kérdésekkel való foglalatosságra. Ám ha mégis megteszi, előbb-utóbb jelentkeznek rajta a túlfeszítettség tünetei. Másképpen szólva hajlamos lesz arra,

hogy elefántot csináljon a bolhából, vagy elefántot lásson ott, ahol még a bolha sem ugrál.

– Az a lámpától van – mondtam bölcsen.

– Ezt… hogy érti?

– Úgy, hogy ez a halvány és különben is sárgás lámpa valamennyiünk bőrét sárgára festi. Én is kicsit sárgának látom magát. Maga nem lát sárgának engem?

– Nem – mondta tömören.

– Jól van – adtam fel az ellenállásomat. – Hol ül a pasas?

– Hátul.

Elhaladtunk az idős nő mellett, aki nyitott szájjal, fejét hátravetve aludt. Mellette feltűnően csinos, fiatal hölgy szundikált nyitott könyvvel az ölében. Csak a szemem sarkából pillantottam bele. Két férfi éppen egy tollaslabdát ütött át egy háló felett. A velük szemben várakozó másik kettő viszont a könyvből kinézve a szundikáló csinos hölgy arcát bámulta a hamarosan lecsapódó labda helyett. Úgy gondoltam, hogy igazuk van. Ha én lennék a helyükben, én is inkább Miss Hazelt részesíteném előnyben.

Eszembe jutott, hogy meg kellene rónom Luciát, amiért ekkora galibát csinált a könyvekkel, de ezúttal eltekintettem tőle. Egyrészt, mert nem volt már időnk rá, másrészt pedig ha belegabalyodunk a témába, rövidesen a kleptomániánál kötünk ki, ekkor pedig gyanút foghat, és tartózkodó lesz velem szemben. Márpedig én semmiképpen sem akartam elrontani szépen induló barátságunkat.

– Hol a fickó? – türelmetlenkedtem.

– Itt – mutatott egy közeli sorra. – Itt a szélén. Látja?

Most már én is láttam Mr. Terryt. Hátravetett fejjel, nyitott szájjal aludt ő is, mint a bunda.

Erőt vettem magamon és fölé hajoltam. Aztán még ugyanebben a pillanatban hátra is ugrottam, mintha egy furcsa népi táncot gyakorolnék.

Terry professzornak nyitva volt a szája, ami nem lett volna még nagy baj, de a szeme is nyitva volt. Ez viszont egyáltalán nem tetszett nekem. Feltételeztem, hogy még a hurritákkal foglalkozó professzorok is csukott szemmel alszanak. Aztán a bőre, te jóságos isten! Terry professzor képe olyan sárga volt, mintha egy lelkes festőnövendék rá akarta volna pingálni – csak úgy gyakorlásképpen – Van Gogh napraforgóit.

Lucia a szájába kapta a két ujját és úgy is maradt. Alighanem ekkor bánta meg először, hogy nem hallgatott az apjára, és kiharcolta magának az izgalmasnak ígérkező kalandot. Arra azonban aligha számított, hogy ennyire izgalmasra sikeredik majd.

Terry professzor egyedül ücsörgött egy hármas sorban; az üres üléseken gondosan egymásra fektetett biztonsági övek arról árulkodtak, hogy nem is voltak szomszédai. Elkaptam Lucia karját, és lerántottam az egyik ülésre. Előbb nem hagyta magát, ki akart szabadulni a karmaimból, aztán megszelídült.

Sóhajtottam, és Terry professzor mellé ültem. És jól is tettem, hogy leültem és Luciát is leültettem, mert váratlanul egy álmos férfi támolygott el mellettünk a mosdó irányába.

– Meg… halt? – nyögte a fülembe Lucia.

Néhány másodperc múlva kész voltam a válasszal.

– Meg.

– Ezek szerint… igazam volt. Jaj, istenem, most mit…?

– Először is fogja be a száját – kértem.

– Azonnal szólni kell a stewardessnek – nyögte. – Megyek, és…

– Nem megy sehova – mordultam rá.

– Ezt hogy… érti?

– Ahogy mondom. Egyelőre maradjon a helyén. Még egyszer megnézem, hogy valóban halott-e.

Valóban az volt. Olyannyira az, hogy halottabb már nem is lehetett volna.

– Na? – türelmetlenkedett Lucia.

– Meghalt – sóhajtottam.

– Jézusom! Akkor mégiscsak megyek a stewardesshez…

Még csak ez hiányzott volna. Ha leszállunk Antalyában, rendőrségi vizsgálat indul, természetesen először engem vesznek gyanúba, aztán kiderítik, hogy kicsoda Miss Lucia Grant, kiderítik hogy én ki vagyok, erről Lucia is értesül… brrr! Gondolni sem mertem rá, hogy milyen következményekkel járna a dolog. Arról nem is beszélve, hogy a török igazságszolgáltatás furcsaságait ismerve megtörténhet, hogy rövidesen tíz évre rács mögött találnám magam.

– Nem megy sehova! – ismételtem határozottan.

– De hát…

– Figyeljen ide, Lucia – vettem elő mézesmázosabbik hangomat a hangraktáramból. – Ne akarja szántszándékkal gyanúba keverni magát.

– Én? – hökkent meg. – Hiszen én nem csináltam semmit.

– Hm. És magán, valamint rajtam kívül ki tudja még ezt?

– Uramisten, maga nem tudja, mit beszél! Én nem tudnék megölni senkit… de még az sem biztos, hogy megölték. Lehet, hogy… magától halt meg. Elvégre… öreg ember volt, már negyven

éves is lehetett, az öreg emberek pedig meg szoktak halni… Talán a mája… vagy az epéje vitte el. Tommaso bácsi is besárgult egyszer, amikor megevett tizennégy pizzát… pedig jó pizza volt, sőt a legjobb az utcánkban.

Kíméletlenül a fülébe suttogtam:

– Terry professzort megölték, Lucia.

– Jézusom!

Villámgyorsan a legközelebbi ülés zsebébe nyúltam, kirántottam belőle a hányózacskót és a markába nyomtam.

– Hátha szüksége lesz rá.

Úgy nézett ki, hogy igen, de aztán mégsem történt semmi kellemetlenség.

– Tényleg meg… ölték? – suttogta a fülembe, de attól már óvakodott, hogy a halottra nézzen.

– Meg – bólintottam.

– Biztos… benne?

Ismét bólintottam.

– Miből… gondolja?

Láttam, hogy üres a hányózacskó, ezért megkockáztattam egy bizonytalan lépést.

– Ha… megnézné a halottat… nem sikoltana?

– Azt hiszem… nem.

– Nem is lenne rosszul?

– Várjon… bedugok egy rágógumit a számba.

Bedugta a rágógumit, aztán erőteljes mozdulattal behajította Terry ülése alá a hányózacskót.

– Kész… vagyok.

– Emelkedjék fel egy kicsit… így ni… Látja?

– Mit kellene…

– A nyakát nézze!

– Jézusom… az már nem annyira sárga.

– Ne a bőrszínét figyelje. Látja ezt a csíkot itt?

Tovább nem is kellett magyaráznom. Lucia korunk gyermeke volt, televíziós sorozatokon nőtt fel. Pontosan tudta, mit jelent a csík a halott nyakán.

– Ez… ez…

– Megfojtották – bólintottam.

Lucia előrehajolt, kitátotta a száját. Behunytam a szemem. Mire kinyitottam, Lucia már a homlokát törölgette.

– Bocsánat – mondta aztán meggyötört mosollyal az arcán. –

Már jól vagyok.

– Gyerünk vissza a helyünkre.

– Csak úgy… itt hagyjuk?

Rövid magyarázatba kezdtem, amelynek az volt a lényege, hogy mindketten ártatlanok vagyunk, semmi közünk a professzor meggyilkolásához, éppen ezért nagy méltánytalanság lenne a sorstól, ha mi vinnénk el a balhét a gyilkos helyett. Ha csak a gyanú legkisebb árnyéka is ránk vetül, vizsgálati fogságba kerülünk, nem vehetünk részt a konferencián, nem nézhetjük meg az ásatásokat, helyette prostik, tolvajok és gyilkosok között kell morzsolgatnunk fiatalságunk legszebb napjait. És ami a fő: totál ártatlanul. Hát ezt akarja?

Lucia természetesen nem ezt akarta.

– Akkor viszont ki kell másznunk a bajból. Ne nézzen se jobbra, se balra: igyekezzünk vissza a helyünkre.

Bár mindkét szemem sarkából az útitársaimat figyeltem, nem láttam, hogy akár csak egynek is feltűnt volna a lopakodásunk. Beleroskadtunk az ülésünkbe, kivettem a hettiták történetét a hálózsebből, és alaposan letörölgettem róla az ujjlenyomatokat a zsebkendőmmel.

– Mit… csinál? – kérdezte Lucia még mindig nehezen szedve a levegőt.

– Na mit gondol? Attól tartok, hogy rajta vannak az ujjlenyomatai.

– És az… baj?

– Ez még nem az, de az már igen, hogy Greenwoodé is rajta vannak. Sőt az enyémek is. Kár volt elcsórnia.

– Én nem csórtam el! – tiltakozott rákvörösen.

– Akkor hogy került magához?

– Hát… vettem.

– Hol vette?

– Egy könyvesboltban.

– Hiszen jószerével még meg sem jelent.

– Jók az izé… kapcsolataim.

Azért csak tovább sikáltam az ujjlenyomatokat. Luciát bánthatta, hogy rájöttem a titkára, mert ismét tiltakozni kezdett.

– Akármit is mond… ez az én könyvem.

Nem szóltam semmit, csak a belső borítóra lapoztam. És vajon mit láttam ott? Egy zöld tintával írt dedikálást bizony. *Greenwood barátomnak, abban a reményben, hogy egyszer majd valami jót is ír rólam. Tisztelettel: Mark Bernstein.*

– Ehhez például mit szól?

Lucia hallgatott, aztán megrántotta a vállát.

– Valahogy összecserélhettük. Nekem is megvolt, úgy látszik, Mr. Greenwoodnak is, aztán összecseréltük.

– A maga példánya pedig átlényegült egy tollaslabda-szabálykönyvvé.

– Hagyjon békén!

Az következett, ami hasonló esetben történni szokott. A kleptomániások végsőkig tagadják, hogy ellopták volna azt, amivel gyanúsítják őket, aztán ha végül sarokba szorítják őket, megsértődnek.

Néhány percig a sértődöttet játszotta, majd hirtelen a szívére szorította a kezét.

– Jézusom! A tollaslabdakönyv!

– Mi van vele?

– Azon is rajta vannak az ujjlenyomataim. És a magáé is – tette hozzá némi kárörömmel.

– Nincs semmi baj – nyugtattam meg. – A könyv az idős hölgy partnerének a tulajdona…

– A fenébe is! – szakított félbe. – A boszorkány!

– Azért ilyet nem illene…

– Higgye el, hogy az! Igazi boszorkány. Tuti, hogy ő a gyilkos!

– Ezt hagyjuk inkább a rendőrségre, Lucia. Az a helyzet, hogy a könyvek nem gyanús tárgyak. Úgy általában. De ha átkutatják a csomagjainkat, és Mr. Greenwood felfedezné valahogy a saját tulajdonát a cuccaink között…

– Most akkor mit csináljunk?

– Próbáljon meg aludni.

– És maga?

– Én is megpróbálok.

– Jó.

Mielőtt elszunnyadtam volna, azért még elméláztam egy kicsi azon, hogy a babonásabbak szerint nem feltétlenül jó jel, ha halott utast is szállít az a gép, amelyen repülünk, de aztán belehullottam az álom tavába.

Jó darabig benne is maradtam.

16

Minden úgy történt, ahogy a dolgok rendje megkövetelte. Egy-két óra múlva világosodni kezdett, majd a személyzet lekapcsolta a villanyt és beindult a reggeliztetés. Az ablakokon át vidám napfény világított be hozzánk.

Éppen a reggelim felénél tartottam – Lucia csak ímmel-ámmal turkált a sajátjában , amikor egy stewardess futott el mellettem. Tapasztalatból tudom, hogy ha a stewardessek futnak, az általában nem jót jelent. Nos, ez a stewardess is elfutott valahonnan valahová, aztán kezdetét vette az általános futkosás. A stewardessek mosolyogtak és futottak. Ha valaki kérni akart tőlük valamit, fülig szaladt a szájuk, és tovább futottak.

Öt percet adtam, hogy a kapitány is beavatkozzék a zűrzavarba; ez aztán négy és fél perc múlva be is következett. Előbb azonban még egy ideges férfi hangé volt a főszerep.

– Hölgyeim és uraim, itt a személyzet vezetője beszél. Ha van önök között orvos, kérem, fáradjon a pilótafülkéhez. Köszönöm.

A mi környékünkről nem emelkedett fel senki; vagy nem volt orvos a közelünkben, vagy letagadta. Az orvosok ugyanis nem szívesen avatkoznak bele a rosszul lett utasok dolgába. Nem egyszer megtörtént már, hogy a hátramaradott rokonok a szívességből elsősegélyt nyújtó orvost perelték be foglalkozás körében elkövetett gondatlan satöbbi, satöbbi, satöbbi miatt.

A stewardessek közben visszatértek, és tovább végezték a felszolgálást. Gyakran egymásra néztek és összesúgtak az üdítőitalok felett. Aztán a kapitány hangja szólalt meg a hangszóróban.

– Itt a kapitány beszél. Hölgyeim és uraim, közölnöm kell önökkel, hogy a fedélzeten apróbb kellemetlenség történt… minek következtében, amint leszálltunk Antalyában, a rendőrség rövid vizsgálatnak veti alá önöket. Kérem, őrizzék meg a nyugalmukat. A repülőszemélyzet nevében elnézést kérek a kellemetlenségért…

Naná hogy felpezsdült körülöttünk a világ! Az utasok összehajoltak és megpróbálták kitalálni, mi történhetett. Többen esküdni mertek volna rá, hogy nem nyílik ki a futómű, mások pedig azt állították, hogy indulás előtt hiba történt az üzemanyagtöltésnél. Vízzel kevert kerozint tankoltunk. Valaki gondatlanságból vízzel mosta ki a tankot… Szóval, nem volt a hülyeségeknek se vége, se hossza.

Lucia beteg verébként gubbasztott mellettem.

– Megtalálták – súgta a fülembe. – Holtbiztos, hogy megtalálták. – Most mi lesz, John?

– Kikérdeznek bennünket a zsaruk – mondtam. – Megpróbálják kideríteni, mi történt.

– De hiszen ez szörnyűség!

Mintha csak most kezdett volna rádöbbenni, hogy mibe keveredett.

Meg akartam nyugtatni, hogy nem lesz semmi baj. Ha befogja a száját, nem keveredik bele az ügybe.

Titkon azt reméltem, hogy én sem.

17

A landolásig azonban maradt még majd egyórányi időnk. Éppen a karórám fölé hajoltam, amikor mintha mellbevágott volna valaki. Ezúttal azonban csak a rémület volt az, nem valamelyik régi ismerősöm.

Ahogy a kézfejemre pillantottam, megdöbbenve tapasztaltam, hogy olyan sárga, mintha egyik pillanatról a másikra kínaivá változtam volna. Végigfutott rajtam a vakrémület, és gyorsan a másik kezem is szemügyre vettem. Azon szerencsére csak az ujjaim voltak sárgák.

Nem mondhatnám, hogy ezekben a pillanatokban én voltam a világ legboldogabb és legkiegyensúlyozottabb embere. Sőt ha őszinte akarok lenni, csak úgy forrt bennem a nyugtalanság. Úgy gondoltam, hogy beindult bennem egy meghatározhatatlan folyamat, amelynek a végén magam is sárgává változom, mint Jack Terry professzor.

És ugyanolyan halottá, mint ő.

Önkéntelenül is fel akartam ugrani, hogy orvos után kiáltsak, de az utolsó másodpercben szerencsére sikerült erőt vennem magamon.

– Lucia – szólítottam meg elhaló hangon a lányt.

Lucia felkapta a fejét.

– Tessék, John.

– Megkérhetném valamire? Nézze meg az arcomat, kérem.

Lucia ismét csak döbbenten meredt rám.

– Mit csináljak?

– Nézze meg az arcomat. De most, tüstént!

Lucia engedelmeskedett.

– Mit nézzek rajta?

– Milyen a színe?

– A színe? – rémüldözött. – Mint szokott.

– Konkrétabban?

– Piszkosszürke. Mint a három hete nem mosott zoknié.

Ez azért nem esett jól. Nyeltem gyorsan egyet, s ezzel le is nyeltem a sértődöttségemet.

– Nem sárga?

Lucia nagyot nyögött.

– Nem, John. Mondom, hogy piszkosszürke. És az enyém?

– Pirospozsgás – mondtam bosszúállón.

– Jézusom! Nekem sosem volt… olyan.

– Mutassa a kezét is! – förmedtem rá.

– John… kérem… én…

De azért megmutatta. Nem volt egyik sem sárga. Szerencsére.

– Mit akar ez jelenteni, John?

– Semmit – mondtam, és úgy ültem, hogy ne láthassa a kezeimet. – Csak rosszat álmodtam. Azt, hogy besárgultunk.

– Hát… ez tényleg egy rossz álom lenne.

Úgy remegett a hangja, hogy megsajnáltam. Elvégre még csak tizen… valahány éves. Egy felnőtt számára is sok lett volna, ami az elmúlt órákban történt velünk.

Amikor láttam, hogy nem figyel rám, gyorsan kiszabadítottam magam az ülésemből.

– Én most… a mosdóba megyek, Lucia.

Biccentett. Annyi lemondás volt a tekintetében, hogy már-már letettem a szándékomról. Biztos volt benne szegénykém, hogy ha elmegyek, többé már nem lát. Vagy őt nyírják ki, vagy engem.

Dörmögtem valami megnyugtatót, aztán uzsgyi! Meg sem álltam a mosdókig. Útközben mintha rám pisszegett volna valaki, de eszem ágában sem volt megállni. Szerencsére találtam egy szabad fülkét, és mindjárt be is vettem magam. Csak akkor nyugodtam meg valamelyest, amikor becsattant mögöttem az ajtó.

Gyorsan a tükörbe pillantottam. Valóban nem volt sárga a képem. A bal kezem feje és a tenyerem azonban igen. És a jobb kezemen lévő öt ujj is.

Leroskadtam a WC-re és gondolkodni próbáltam. Oké, sárgák az ujjaim, és sárga a kezem is. Vajon hogy az ördögbe került rá a sárga szín?

Nem kellett soká törnöm a fejem, hogy rájöjjek. Csakis Terry professzor arcáról. Amint mellette sürgölődtem, többször is hozzáértem a képéhez. Onnan ragadhatott rám valami.

Óvatosan megszagoltam az egyik sárga ujjamat. Furcsa, de nem kellemetlen illatot éreztem rajta. Eszerint a sárga szín a bőrön van,

nem pedig benne.

Szaglásztam még egy kicsit a kezeimet, de nem jöttem rá, mi lehet. Lehet, hogy valamilyen vegyi anyag? Ekkor ismét rám tört az idegesség. Mi van, ha életveszélyes méreg? Amilyen gyorsan csak lehet, meg kell szabadulnom tőle!

Megnyomtam a melegvizes csap gombját, és addig sikáltam a kezem és az ujjaimat, amíg le nem mostam róluk a sárga valami utolsó grammját is. Nem szívesen tettem, de meg kellett tennem. Tisztában voltam vele, hogy ezzel bizonyítékot semmisítek meg, ám még mindig jobb egy megsemmisített bizonyíték, mint egy börtönbe csukott magánzsaru. De még mennyivel jobb!

A hangszóróban ismét megszólalt a kapitány monológja. Készüljünk fel rá, hogy a repülőtéren a rendőrség vár bennünket. A vizsgálat igen rövid ideig tart, és csupán formaságnak mondható. Mire a csomagjainkat kirakják, már készen is leszünk vele!

Ebben azért nem voltam olyan biztos.

18

Azt terveztem, hogy visszafelé is ugyanolyan magányosan és zavartalanul teszem meg az utam, mint idefelé, ám alighogy elindultam árván hagyott helyem és Lucia felé, elkapta valaki a karom és minden különösebb teketória nélkül lerántott egy ülésre. Lehuppantam, és csak akkor vettem észre, hogy Greenwood professzor a tettes, amikor befogta a számat.

– Maradjon már nyugton!

Természetesen nyugton maradtam. Nem láttam a másik kezét, és ez némi nyugtalansággal töltött el. Akármi is lehetett volna benne.

De nem volt. Mire megkísérelhettem volna megszabadulni tőle, már nem kellett erőlködnöm. Magától is elvette rólam a kezét, és a fülembe suttogta.

– Én vagyok, Greenwood.

– A fenébe is! Mit akar tőlem, professzor?

– Csak nyugalom. Merre járt?

– A mosdóban – feleltem kurtán. – Rövidesen leszállunk.

– Mondok magának valamit.

– Mondjon.

– Tudja, miért van ez a nagy cécó?

– Hogyne tudnám – bólintottam.

– Hm. És miért?

– Vizet tankoltunk kerozin helyett, és ez nem tesz jót a gép motorjának. Állítólag éppen hogy csak eljutunk Antalyáig.

Greenwood körbepislogott, aztán megszorította a karom.

– Frászt – mondta. – Baromság. Nincs a kerozinnak semmi baja.

– Akkor mi a helyzet?

– Ismeri Terryt? Jack Terryt?

– A hurrita Terryt?

– Nem is tudtam, hogy így becézik. Tehát ismeri?

– Persze – mondtam határozottan. – Egyszer együtt ittam vele hajnalig. Ha jól emlékszem, az oslói konferencián.

– Ez érdekes – tűnődött el. – Hiszen Oslóban nem is volt konferencia.

– Rövid az eszem – csaptam a homlokomra. – A londonira gondolok.

– Szerintem ott sem volt. Különben Terry antialkoholista, hogy ihatott vele?

– Én sört ittam, ő pedig… valami ásványvizet, ha jól emlékszem.

– Hát többé nem iszik vele! – mondta. Mintha némi kárörömet éreztem volna a hangjában. – Sem sört, sem ásványvizet. Egyáltalán, tudja hogy itt van a gépen?

– Csak futólag láttam. Éppen arra gondoltam, hogy meglátogatom, és váltok vele néhány szót. De sajnos nem találom. Lehet, hogy káprázott a szemem, és összetévesztettem valakivel.

– Nem tévesztette össze senkivel – mondta. – Terry professzor itt *volt* a gépen.

– *Volt?!*

– Bizonyos értelemben még mindig itt van.

– Ezt nem egészen értem.

– Megmagyarázom. Amikor látta, nyilvánvalóan még élt.

– Nyilvánvalóan? Jézusom, csak nem azt akarja mondani…?

Greenwood szomorúan bólintott.

– De bizony azt, Mr… illetve John. Terry professzor meghalt. Ezért van ez a nagy cécó a fedélzeten. És ezért fog az antalyai rendőrség a nyakunkra mászni.

19

Rövid ideig gondolkodtam csak rajta, hogyan viselkedjek. Úgy döntöttem, hogy a hülyét játszom. Néha ez a legjobb megoldás, csak arra kell vigyázni, nehogy úgy is maradjon az ember.

– Meghalt? – játszottam meg a halálra rémültet. – Hogyhogy meghalt?

– Az ember halandó, Mr. Lendvay.

– De éppen… most? Amikor egy konferencián vennénk részt? Mintha valamilyen meglepő felfedezéséről készült volna beszámolni az izé… hurritákkal kapcsolatban.

– A halál köp a konferenciákra, John.

– Jézusom. És mibe halt bele? Beteg volt?

Greenwood hozzám hajolt, és a fülembe suttogott.

– Mondok magának valamit… de kérem… őrizze meg a nyugalmát. Maradjon úgy, mintha odaragasztották volna az üléshez. A saját érdekében, oké?

– Hát… oké.

– Terry professzort megölték, John.

Nem tudom, figyelte-e az arckifejezésemet; ha igen, meg lehetett elégedve vele. Éppen olyan képet vágtam, amilyet elvárt tőlem. Keveredett rajta a meglepetés, a félelem, az iszonyat, a menekülés vágya, és a többi. Volt már gyakorlatom benne. Eleget figyeltem a gyilkossági ügybe keveredő emberek ábrázatát.

Annyit azért még hozzátettem a megszokotthoz, hogy fuldokló köhögésbe fogtam.

– Mit beszél? – kérdeztem, amikor már tudtam beszélni.

– Megölték – mondta.

– Honnan veszi… ezt?

– Mert láttam – mondta.

Ez már kezdett érdekelni.

– Mit látott?

– Láttam, amint megölték.

– Ki ölte meg?

– Azt sajnos nem tudom.

Ha nem kentem volna be zselével, alighanem égnek állt volna minden egyes hajszálam a rémülettől.

20

Greenwood professzor éppen úgy viselkedett, ahogy az emberiség nagy része viselkedett volna hasonló helyzetben. Minél gyorsabban meg akart szabadulni a magában őrzött titok terhétől. Bárkinek is, de el akarta mondani, hogy mit látott, s ezzel mintegy feloldozást is akart nyerni a szemtanúság bűne alól.

– Láttam, amint egy *sárga képű ember*… megölte a professzort.

– Hogy ölte meg?

– Minden valószínűség szerint megfojtotta.

– *Minden valószínűség szerint?* Mit jelentsen ez?

– Hát… hogy pontosan hogyan történt a dolog, azt nem láttam. A gyilkos eltakarta előlem. Láttam viszont Terry lába szárát. Úgy rángatódzott, mintha görcs rángatná. Akkor fojtotta meg a fickó.

– Látta az arcát? – hitetlenkedtem.

– Láttam. Amikor végzett, hátranézett. Minden bizonnyal azt akarta tudni, hogy nincs-e tanúja a gyilkosságnak.

– És?

– Észrevett, Mr. Lendvay.

– Miből gondolja?

– Találkozott a tekintetünk. Biztos vagyok benne, hogy tudja, ki vagyok.

– És ön?

– Én viszont nem tudom, ki ő. Csak a szemét láttam. Az viszont ismerős volt. Bár… csak nemrég találkoztam vele először.

– Hm. És… kinek a szemét vélte felismerni a gyilkos sárga képében.

Greenwood sóhajtott egy nagyot.

– Hát… őszinte legyek? Nem fog nagyon kiakadni?

– Mondja már, ha elkezdte.

Greenwood bólintott.

– A maga… ismerőséét. Az elragadó ifjú hölgyét, Mr. Lendvay.

Kénytelen voltam megszegni az ígéretemet.

Nagyon kiakadtam attól, amit mondott.

21

De azért nem annyira, hogy teljesen elveszítsem a fejem. Krákogtam néhányat, aztán könnyedén legyintettem egyet.

– Marhaság.

– Annak gondoltam én is. Ezért is tartottam magamban a dolgot. Mindeddig.

– Figyeljen ide, James – sóhajtottam. – Maga szemtanúja volt, amint egy sárga képű ember megöli Terry professzort. Miért nem lármázta fel a szomszédait, a stewardesseket, miért?

Greenwood megvonta a vállát.

– Mert azt hittem, álmodom.

– Álmodik?

– Ahogy mondom. Évtizede már, hogy rémálmok gyötörnek. Olyannyira valóságosnak érzem őket, hogy… gyakran részt akarok venni bennük.

– Hihetetlen.

– Pedig így van. Alvajáró vagyok, Mr. Lendvay. Számtalan orvosi vizsgálaton vettem már részt, de azt mondták, gyógyíthatatlan vagyok. Csökkenteni lehet ugyan álmaim intenzitását, de megszüntetni nem lehet őket. Több terápiát is végigcsináltam már – sikertelenül. Egyszer majdnem megöltem valakit. Leakasztottam egy barátom házában a falról egy díszkardot, és majdnem kinyírtam vele az egész családot. Máskor pedig a hettiták közé álmodom magam. Szóval, azt hittem, hogy ismét álmodom.

Sóhajtottam, és két tenyerem közé szorítottam a fejem. A fene essen beléd, Terrano. Miért pont engem kellett kiszúrnod?

Ha már viszont ez történt, komolyra kellett vennem a figurát. Most már én is nyakig benne vagyok valamiben, amiben nem lenne szabad nyakig lennem. Sőt még a kisujjam körméig sem.

– Mondjon néhány szót arról, hogy milyen volt a fickó! A gyilkosra gondolok.

– Sárga képű.

– Azonkívül?

– Másra nem emlékszem.

– A ruhája?

– Arra sem.

– Egy sárga képű ember – tűnődtem. – Olyasmi, amiről Steinmeyer professzorral kapcsolatban beszélt?

A professzor önkéntelenül is összehúzta magán a kabátját.

– Valami olyasmi lehet.

– Mit állapított meg a rendőrségi vizsgálat Steinmeyer halálával kapcsolatban?

– Fogalmam sincs róla. Én is csak másodkézből értesültem a dologról.

– Azt nem tudja, mitől lett sárga az arca?

– Nem.

– Jól van – mondtam. – Én most visszamegyek a helyemre.

Ismét megragadta a karom.

– Várjon egy kicsit!

– Igen?

– Azt szeretném megkérdezni öntől, hogy… mire számítsak? A rendőrség ki fog hallgatni valamennyiünket. Maga olyan… talpraesettnek és világos gondolkodásúnak tűnik, Mr. Lendvay. És fiatalabb is nálam. Én egész életemben csak… könyveket olvastam, és nem igazodom el úgy a való élet dolgaiban, mint ön. Mondja meg, mit tegyek! Mit mondjak, ha a rendőrség megkérdezi, hogy nem láttam-e valami gyanúsat?

Megforgattam az agyamban a lehetőségeket, aztán úgy döntöttem, hogy az lesz a legjobb, ha elmondja az igazat. Ha hazugságon kapnák, csak még inkább gyanúba keverné magát.

– Mondja el nekik az igazat. De egy valamit azért nyugodtan kihagyhat belőle.

– Mit?

– Azt a kard-esetet a barátjánál. Tudja, amikor álmában ki akarta nyírni a családot.

– De nem nyírtam ki.

– Akkor sem jó az ilyesmire emlékezni.

Felálltam és magára hagytam.

Visszamentem Luciához.

22

Hiába szólított fel bennünket a hangszóróból kiáradó hang, hogy mindenki maradjon nyugodtan a helyén, amíg a gép meg nem áll, és nem kapjuk meg a megfelelő utasításokat, mindenki fütyült rá. Valamennyi utas ott tolongott egymás nyakára mászva a széksorok között. Mindenki szabadulni akart a géptől és a halott útitárstól. Boldogok voltak, hogy ismét szilárd talajt éreznek a talpuk alatt.

Jómagam fegyelmezett utasként meg akartam várni, amíg a türelmetlenebbje kiszáll, elvégre biztos voltam benne, hogy ők sem szabadulnak előbb a repülőtérről, mint én. Lucia azonban nem hagyott békén.

– Menjen már maga is, mire vár?

– Hova menjek? – tiltakoztam. – A többiek sem mennek.

– Nem bírom már az ücsörgést.

– Akkor álljon fel!

– Nem tudok kiegyenesedni. Ha nem mehetek ki innen, hánynom kell.

Na még csak az hiányzott volna. Rémülten felálltam és kituszkoltam valahogy a széksorok közé. Lucia előrefurakodott, nem törődve a felháborodott kiáltásokkal.

– Nem maradna a fenekén, kisasszony? – tudakolta egy ingerült férfihang. – Egyelőre még áll a sor.

Utánaigyekeztem volna, de előttem aztán végképp összezárultak a vállak. Mintha betonfal előtt álltam volna. Sóhajtottam, és maradtam a helyemen.

– Hogy egyesek mennyire pofátlanok – hallottam mögöttem egy reszelős női hangot. – Azt hiszik, hogy nekik mindent szabad. Ez a férfi is itt, előttem.

Nem kellett nagy fantázia hozzá, hogy rájöjjek: ez a fickó „itt előttem” jómagam vagyok.

– Kérlek, mami…

– Maradj már nyugton, Hazel! Hiszen nem harapom le az orrát. Csupán megmondom neki a véleményemet. Lehet, hogy zsebtolvaj, és most dolgozni akar. Remélem, a rendőrség majd belenéz a zsebébe.

– Kérlek, mami…

– Náluk volt a könyved vagy nem volt náluk?

– Náluk volt, mami.

– Tudod, mire gondolok én, Hazel? Hogy ha nem nyivákolnál annyit, megnevelném a fickót.

– Istenem, mami… én félek…

– Emlékszel arra a csavargóra Balin? Akinek… az oldalába böktem az esernyőmet. Hát ezzel is ezt kellene tennem. És istenemre, meg is tenném, ha…

A sor váratlanul elindult.

Soha nem örültem még annyira annak, hogy rövidesen a rendőrség karjába futok, mint akkor.

ANTALYÁBAN

(Békés konferencia, csúnya gyilkossággal)

1

A rendőrtiszt karcsú volt, sudár, fekete bajuszkát hordott az orra alatt. Amint a két zsaru bekísért az irodájába és becsukta mögöttem az ajtót, udvariasan helyet mutatott egy széken.

– Foglaljon helyet, kérem.

A szoba kicsi volt, rosszul megvilágított és piszkos. A padlón néhány csikk és összetépett papírfecni hevert; az egyetlen asztalon papírkötegek, mellettük asztali lámpa. A napfény egy kis, régen pucolt ablakocskán ereszkedett le közénk. A falon Musztafa Kemal atatürk képe függött.

A rendőrtiszt arcáról lerítt a fáradtság. Látszott rajta, hogy ébren töltötte az éjszakát, és annyira kellett neki ez az újabb eset, mint gyújtogatónak a vizes szalma.

– Az útlevelét kérem – szólt törődött hangon. Belenyúltam a hátizsákomba, és odaadtam neki. Hosszasan nézegette, aztán összecsukta. Majd olyan váratlanul nyújtotta felém a kezét, hogy önkéntelenül is hátrakaptam a fejem.

– Musztafa Uzun százados vagyok.

Felesleges lett volna megmondanom a nevem, hiszen ott volt a kezében az útlevelem.

– Örvendek, százados.

Erre viszont ő nem mondott semmit. Tisztában lehetett vele, hogy mit gondolhatok róla és az elmúlt órákról. Merthogy ekkor már cirka hat órája várakoztam az antalyai repülőtéren, egy kisebb teremben, jó húsz társammal együtt anélkül, hogy hozzám szólt volna valaki. Időről időre megjelent egy egyenruhás az ajtóban, és kiszólított valakit közülünk. Az illető eltűnt, és többé nem is tért vissza. Megnyugtató volt, hogy nem hallottam lövéseket az udvarról.

Négy órája várakoztam már, amikor elhatároztam, hogy véget vetek a tétlenségnek. Ordítani fogok, kirúgom az ablak valamennyi üvegét, magamhoz követelem a nagykövetünket, továbbá összeverem azt, aki meg akar nyugtatni.

De nem vertem össze. És nemcsak azért nem, mert az utolsó pillanatban rájöttem, hogy csak súlyosbítana a helyzetemen, ha megtenném, hanem mert valami meg is akadályozott benne. Egy hang, amelynek a gazdája ott ült mellettem a hosszú padok egyikén. Szőke, középkorú férfi volt, szépen kötött, pöttyös csokornyakkendővel a nyakán.

– Ne tegye – figyelmeztetett.

– Mit ne tegyek? – horkantam fel.

– Ne csináljon balhét. Csak magának ártana vele.

Úgy gondoltam, hogy behúzok neki egyet. Csak úgy lazán a szeme alá. És ha nem hunyorog, mintha máris az ütést várná, talán meg is tettem volna. Ez a védtelen hunyorgás azonban magamhoz térített.

– Miből gondolta, hogy balhét akarok csinálni? – kérdeztem, miközben éreztem, hogy lassan ismét felmegy bennem a pumpa.

A férfi megfogta a karom.

– Figyeljen ide, idegen. Mesélek magának valamit. Egyszer egy barlangra bukkantam Antalya szélén. Én voltam az első, aki bekúszott az ismeretlenbe. A többiek éppen utánam akartak mászni, amikor beomlott a járat, és én ott maradtam egyedül, étlen-szomjan a föld alatt. Én aztán tudom, mi a türelmetlenség. Különben Goldman vagyok. Forest Goldman.

Mondtam neki, hogy én meg John Lendvay.

– Maga is szakmabeli?

– Attól függ, hogy ön mivel foglalkozik. Futó mosoly suhant át a képén.

– Nem barlangász vagyok, ha arra gondol. Egyszerűen csak imádok olyan helyeken mászkálni, ahol még nem járt senki. Emellett amatőr régészként is élvezem az életet. Főleg a hettiták érdekelnek.

Észre sem vettem, és máris benne voltunk egy kellemes társalgás legközepében.

Hogy amatőr régésznek és barlangmászkálónak milyen volt Forest Goldman, arról fogalmam sem volt, de hogy pszichológusnak kitűnő, arra le mertem volna tenni a nagyesküt.

2

Ezúttal azonban már Musztafa Uzun százados előtt ültem, és megpróbáltam türtőztetni magam. A százados megtörölgette a

homlokát, aztán megköszörülte a torkát.

– Bocsásson meg, Mr. Lendvay, hogy önt vettük utoljára, de kissé lassúnak bizonyult az adminisztráció. Meg kellett győződnünk róla, hogy ön kicsoda.

Puff neki! Éppen ez hiányzott a boldogságomhoz. Uzun százados visszaadta az útlevelemet.

– Erre nem lesz szükségünk… kolléga úr.

– Kolléga? – húztam fel a szemöldökömet.

– Ha nem veszi sértésnek. Elvégre ön is zsaru, még ha magánzsaru is. A zsaru az zsaru.

Szerettem volna, ha nem tudja meg minden rendőr Antalya környékén, hogy ki vagyok, de a gépen történtek darabokra szaggatták az inkognitómat.

Uzun százados sajnálkozva nézett rám.

– Éhes?

– Inkább innék valamit – mondtam.

– Azonnal szerzek magának innivalót.

Felállt, az ajtóhoz sétált, és kiszólt rajta valamit.

Gyors lábdobogás jelezte, hogy megértették az utasítását.

Uzun visszaült a helyére, és elgondolkodva nézett rám.

– Meglepődne, ha azt mondanám, hogy már sokat hallottam önről, Mr. Lendvay?

– Azt hiszem, igen.

– Pedig így van. Ismeri Mr. Hakan Karataş-t? Hogyne ismertem volna. Annak idején együtt fociztam vele a Los Angeles-i egyetemi csapatban.

– Ismerem.

– Mr. Karataş most meglehetősen magas pozíciót tölt be egy állami intézményben, és… igen nagy tisztelője önnek.

– Ezt jó hallani.

Pedig egyáltalán nem így állt a dolog. Karataş nem volt a haverom, sőt még csak nem is kedveltem a fickót. Öntelt, göndör hajú szépfiú volt, akivel ráadásul még össze is különböztem egy lány miatt. Sőt Karataş megfenyegetett, hogy alkalomadtán szétveri a pofámat. Igaz, ennek már vagy tíz éve, de hát embere válogatja, hogy ki mikor felejt. Vannak, akik egy hét múlva már nem is emlékeznek a sérelmeikre, mások pedig egy életen keresztül hordják magukban mint megkövesült járványt. És még a halálos ágyukon is azt sajnálják leginkább, hogy nem sikerült bosszút állniuk azon, aki ötven évvel azelőtt kitúrta őket egy lány kegyeiből.

– Alkalomadtán találkozni szeretne önnel. Nos, Mr. Lendvay, elárulná nekem, hogy miért érkezett Törökországba?

– Pihenni – mondtam röviden.

– Egy zsaru sohasem pihen.

– Ennek a hiedelemnek szeretnék véget vetni. Bizonyára értesült róla, hogy min dolgoztam az utóbbi időben odaát…

– A mikrobán megsütött macskákra gondol?

– Ha tudja, akkor megértheti, hogy rám fér egy kis pihenés.

– Hát hogyne – biccentett együtt érzőn. – Csak még azt magyarázza meg nekem, hogy… miért hiszik többen is az utasok közül, hogy ön a hettita konferenciára érkezett?

– Mert tulajdonképpen arra érkeztem.

– Nem pihenni?

– Is-is.

– Hogy kerülnek képbe a hettiták? Elvégre ön magánzsaru, vagy nem?

– Persze hogy az vagyok. Csak éppen… a hettiták a hobbim.

– A hobbija? Miért éppen a hettiták?

– Kedvelem őket is és a kultúrájukat is. Ha már nagyon kiborulok, előveszek egy róluk szóló könyvet, és beleolvasok. Gyorsan megnyugszom tőle.

– Hm. Ez érdekes. Alighanem nekem is választanom kellene egy ókori népet. Nincs valami ötlete?

– Itt vannak a hurriták – javasoltam.

– Majd még meggondolom. Szóval, részt szeretne venni a kongresszuson?

– Úgy van.

– Gondolom, körül szeretne nézni Antalya környékén is.

– Ha már itt vagyok. Úgy hallottam, érdekes ásatások folynak errefelé.

– Jók az értesülései – bólintott Uzun százados. – Nem látta még a várost?

– Még nem volt szerencsém.

– Nos, Antalya néhány évvel ezelőtt még álmos kis halászfalu volt, és a madár is csak véletlenül tévedt erre. A turizmus azonban életet lehelt bele. Érezheti, hogy milyen jó a klímája; a nyári hónapokban például harmincnyolc-negyven fok körül járhat a hőmérséklet, esőnek pedig nyoma sincs. Valakik kiszúrták odafent, és elhatározták, hogy itt építik meg a Riviéra mását. A török Riviérát. Mit szól hozzá?

– Dicséretes elhatározás.

– Naná, hogy az! A régészek nagy örömére tavaly meg is kezdődtek az építkezések. Onnan pedig, ahol huzamosan túrják a földet, előbb-utóbb előkerül valami. Évezredekkel ezelőtt állítólag hettiták lakták ezt a vidéket. Az ásatások néhány településüket felszínre is hozták. Bár, amint hallottam, vannak, akik nem hettitának gondolják őket. De hát ez már a tudósok világa, nem az enyém. Szóval, az a helyzet, Mr. Lendvay, hogy ahol ásatások vannak és műkincseket találnak, ott felbukkannak a műkincstolvajok és a kalandorok is. És néha… rejtélyes események történnek.

– Itt is?

Uzun százados megsimogatta a bajuszát.

– Miért lennénk éppen mi a kivétel? Sajnos itt is. Nem olvasta az újságokban? Amint értesültem róla, Amerikában is feltűnést keltett a dolog, elvégre Rolf Steinmeyer professzor nemzetközi tekintély volt.

– Természetesen hallottam róla.

– Azt is tudja, mi történt?

– Őszintén szólva, nem pontosan. Az utóbbi időkben mással voltam elfoglalva.

– Na igen. Szóval, Steinmeyer professzor egy amerikai régészcsoporttal ásott a környéken. Hettita emlékeket kerestek.

– Találtak?

– Azt csak Allah tudja. A többiek szerint nem. Vagy nem jelentőseket. De visszatérve Steinmeyerre… egyszer csak felszívódott az ásatásról.

– Hogy tűnt el?

– Hogy tűnnek el az emberek? Az egyik percben még megvolt, a másikban pedig már nem. Mintha a föld nyelte volna el.

– Meddig keresték?

– Néhány napig. Aztán megtalálták. Egy tengerparti domb tetején. Halászok bukkantak rá. Később kiderült, hogy megfojtották. Azonkívül sárgára volt festve a képe, mintha virágok közé esett volna, de nem nőttek arrafelé sárga virágok.

– Rablógyilkosság?

– Nem vettek el tőle semmit, mivel nem is volt nála semmi.

– Mit gondoltak, miért ölhették meg?

Uzun százados ismét megsimogatta a bajuszát.

– Ami azt illeti, valóban ez a kérdés. Vajon miért ölhették meg? Még a helyi régiségkereskedőt is kifaggattuk. Bizonyos Ahmed Tarkant. Szemtanúk szerint Steinmeyer gyakran meglátogatta.

Ilyenkor Tarkan becsukta a boltját, és visszavonultak a hátulsó szobákba. Valószínűleg teát ittak, és elszívtak egy vízipipát. És beszélgettek. Jó lenne tudni, hogy miről.

– Gyanakszanak valakire?

– Őszintén szólva nem igazán. Mindenesetre Steinmeyer halott, Tarkan nem tud semmit, engem viszont odafentről szorongatnak, mert az amerikaiak egyre kíváncsibbak rá, hogy vajon mi okozta Steinmeyer halálát. Azt kellett volna jelentenem, hogy rablógyilkosság, akkor megnyugodtak volna a kedélyek.

– Ön szerint műkincsek állhatnak a háttérben?

Uzun megvonta a vállát.

– Más micsoda? Ásatások folynak a környéken, egy régészprofesszort megfojtanak, aztán sárgára mázolják a képét. Ez valami figyelmeztetés lehet, vagy micsoda. Időközben kapcsolatba léptem a Smithsonian Intézettel, egy bizonyos Greenwood nevű professzorral… Ismeri talán?

– Hogyne – feleltem. – Ő is a repülőgépem utasai között van… volt. Kellemesen eltársalogtunk odafent a levegőben.

– Erről tudok. Nos, ő mesélt nekem valami teljesen vad dologról. Állítólag a régi hettita időkben létezett egy titkos társaság, amelynek a tagjai előszeretettel festették sárgára az arcukat, valamint az áldozataik arcát. Greenwood szerint számtalan titkos társaság tevékenykedett az ókorban, s többnyire valamelyik isten kultuszát ápolták. Apropó… önben nem merült még fel a kérdés, hogy miért éppen sárgára festették az áldozatok arcát? Steinmeyerét is, és a gépen sajnálatosan elhunyt Terry professzorét is…?

– Az imént említette, hogy létezett a hettitáknál egy titkos társaság, amelyik ugyanezt tette.

– Azért engem mégiscsak birizgál valami. Tudja, mi?

– Igen?

– Hogy ez a sárgára mázolás nincs-e valamilyen módon összefüggésben az arannyal. Az arany is sárga.

– A sárgarépa is.

– Ez igaz. Csakhogy a sárgarépa olcsó, az arany meg drága. Hónapok óta azon töröm a fejem, hogy miért volt sárga Steinmeyer arca? És hogy miért volt sárga annak az ókori hettita csoportnak a képe? Mit szólna hozzá, ha azt mondanám, hogy a titkos társaság léte valamiképpen mégiscsak összefügg az arannyal. Mondjuk, ők őrizték valamelyik isten áldozati aranyedényeit. Aki megpróbált az edények közelébe férkőzni, megölték.

– Ötletnek nem is rossz.

– Valamiféle templomi őrség tagjai lehettek… És ez a csoport még ma is él.

– Tessék?! – hökkentem meg.

– Úgy értem, hogy a leszármazottaik. Őrzik a kincset. És ha valaki el akarja lopni, megölik. A hagyományoknak megfelelően sárgára festett képpel. Na, mit szól hozzá?

Nem voltam régész, de azért röhögni támadt kedvem ekkora hülyeség hallatán.

– Nézze, százados – kezdtem óvatosan – csoda izgalmas a feltételezése. Ám gondolja csak meg: hány ezer év múlt el már azóta, hogy a hettiták uralták ezt a vidéket és hogy a sárga képű emberek létezhettek. A hettiták már rég leléptek a történelem színpadáról, leszármazottaik pedig nincsenek. Következésképpen sárga képű emberek sincsenek.

– Hátha valaki fel akarja éleszteni a hagyományt?

– Kik? – kérdeztem. – Antalya lakosai? A turisztikai hivatal? A környék halászai? Hiszen azt sem tudják, kik azok a hettiták.

– Vannak, akik tudják.

– Kik?

– A régészek. És talán ön is tudja. Valami azt súgja a lelkem mélyén, hogy nem messze innen… valahol a föld alatt… annak az istennek az aranykincsei rejtőznek, akiét annak idején a sárga képű emberek őrizték. Vannak, akik megpróbálják megszerezni, mások pedig azt óhajtják, hogy maradjon mindörökre a föld alatt egy örökre elfelejtett isten dicsőségét hirdetve. Aki megpróbálja elvinni a kincset, azt a sárga képű őrizők megölik.

Széttártam a karom és megvontam a vállam.

– Hollywoodban díjaznák a ötletét. Talán elég lenne egy B kategóriás kalandfilmhez.

– Hát igen – sóhajtotta Uzun százados. – Csak egy kóbor ötlet volt. De még mindig nem tudom, hogy mi az ördögöt jelent a sárgára festett arc.

Még én sem tudtam.

Úgy mentem el tőle, hogy jószerével meg sem említettük a gépen történt gyilkosságot.

3

Tisztában voltam ugyan vele hogy minden egyebet megelőzve Lucia

Terrano után kellene néznem, de már nem maradt erőm rá. Bevonszoltam magam a lakosztályomba, és kinyitottam a fürdőkád csapját.

Este volt, amikor felébredtem. A víz kihűlt, ám még így sem volt kellemetlen. A légkondicionáló nem működött, valószínűleg én állítottam le. Megindítottam – erre azonnal feltúráztatta magát, és hangos zümmögéssel hűvös levegőt fujt rám.

Felöltözködtem, lesétáltam a szálloda bárjába, és várakoztam. Éppen úgy, mint a vadász a magaslesen.

Először Greenwood bukkant fel a közelemben egy magas, sovány, lóarcú fickó kíséretében. Amint megpillantott, lehajtotta a fejét, mintha nem akarna észrevenni. Aztán beláthatta, hogy már késő – én már úgyis észrevettem , ezért kelletlenül felém intett.

Úgy tettem, mintha nagy örömmel töltött volna el a felbukkanása. Őszintén szólva ez is volt a helyzet. Örömmel eltársalogtam volna vele egy kicsit, még akkor is, ha nincs egyedül.

Greenwood helyet keresett maguknak, és volt is hely bőven, én azonban, mielőtt még leülhettek volna, odakiáltottam nekik.

– Hé, James, nem ülnek ide hozzám?

Udvarias fickók voltak, odaültek. Greenwood kelletlenül, a magas fickó mit sem sejtve. Olyan barátságosan mosolygott rám, mintha én lennék a régészet istenének a pénztárosa.

– Hello, James – nyújtottam Greenwood felé a kezem. – Csakhogy látom.

– Hello… John – morogta kedvetlenül. – Ez itt… Ruud Kopman professzor. Bizonyára ismeri.

Bólintottam, pedig életemben most hallottam először Kopman professzor nevét.

– Hát hogyne. Ki ne ismerné?

– Ő pedig… Mr…

– Lendvay – mondtam Kopmannek. – John C. Lendvay.

– Mr. Lendvay tudományos körökben még meglehetősen ismeretlen… ámbár… bizonyára szép jövő előtt áll – magyarázta Greenwood.

– Remélem – bólintottam.

Kopman kíváncsian nézett rám.

– Ön mivel foglalkozik, Mr. Lendvay?

– A hettitákkal – mondtam.

– Á, igen. Ezt sejtem. Hiszen itt valamennyien velük foglalkozunk. Azon belül?

Mi a fenével is foglalkozom én? Aztán eszembe jutott Meyers, a

kis kopasz Meyers az akadémiáról.

– Ha hazudnod kell, nagyot hazudj – szokta volt mondogatni. – A kis hazugságnak nincs semmi értelme. A nagy hazugságot jobban elhiszik, mert az ember úgy van felépítve, hogy hinni akar a nagy hazugságokban. Erre leghamarabb a politikusok jöttek rá, éppen ideje, hogy mi, zsaruk is rádöbbenjünk.

– Hogy mivel foglalkozom? – sóhajtottam, és Meyersre gondoltam. – A csomókkal.

Mindketten meghökkenve néztek rám.

– Milyen… csomókkal? – kérdezte Kopman.

– A fejfedő csomóival.

Két tátott száj nézett szembe velem. Azaz csak nézett volna, ha lett volna szeme a szájuknak.

Mivel meg sem tudtak mukkanni, terjedelmes magyarázatba fogtam.

– Azt tudják, hogy a hettita nők hányféle fejrevalót hordtak?

Greenwood csak morgott valamit, Kopman azonban megrázta a fejét.

– Őszintén szólva…

– Hatfélét – mondtam.

– Ez sok vagy… kevés?

– Éppen a kettő között. A hatféle fejfedő közül ötről csomók lógtak le. Ön bizonyára bojtnak nevezné őket. De nem bojt, hanem csomó. Remélem, tudja, mi a különbség a kettő között? Már önmagában annak sem elhanyagolható a jelentősége, hogy egyféle fejfedőn nincs csomó. Nem mondom el miért, nem akarok elsőéves hallgatónak látszani, elvégre csak ők nem tudják.

Mindketten üveges tekintettel néztek rám. Szólni nem mertek, nehogy elsőéves hallgatóknak nézzem őket.

– Ötfélén tehát van bojt, azaz csomó. Bizonyára tisztában vannak vele, hogy nemcsak a csomó nagysága az izgalmas, hanem annak a szálnak – sodrott szálnak! – a hossza is, amelyen a csomó lóg. De az igazi a kettő kombinációja!

– Az… mit jelent?

– Jelentős társadalmi különbségekre mutat rá, azonkívül kultikus jelentősége is van. Ehhez jön még a tunikát összefogó öv csomóinak a helyzete, a csomók hossza és a vastagsága. Tehát: adva vannak a fejfedő csomói, az öv csomói és a vállpánt csomói…

– Azon is… vannak?

– Vannak. De elárulok magának valamit… azaz maguknak. Jöjjenek közelebb!

Engedelmesen közel hajoltak hozzám.

– Nem szeretném, ha megírná valaki – suttogtam a fülükbe. – Tudják, hogy van ez. Egyszer csak gondol egyet valaki, aztán elírja előlem. Szóval, képzeljék, a két vállpánt csomói nem ugyanolyan hosszú szálakon függenek.

– Ne… em?

– Nem bizony. Namármost, a fejfedő, a tunikaöv és a vállpántok nem egyforma hosszan lógó csomóinak a kombinációja…

Mondtam még néhány mondatot, aztán gyorsan befejeztem a csomók taglalását. A két professzor szent borzalommal bámult rám.

Befogadtak maguk közé.

4

Hogy mennyire megviselte őket a csomókról tartott előadásom, mi sem bizonyította jobban, minthogy a vállcsomók hosszának ecsetelése közben megváltoztatták a rendelésüket. Buborékmentes ásványvíz helyett dupla whiskyre. Sőt még nekem is kértek. Ebből is látszott, hogy mennyire megrázta őket a kiselőadásom.

– Ön… milyen intézménynél kutat, Mr. Lendvay? – kérdezte gyanútlanul tiszteletteljes whiskyszopogatás közben Kopman professzor.

– Johannesburgban. A Zulu Intézetben – válaszoltam.

Erre ismét eltátották a szájukat.

– Johannes… burgban? – nyögte Greenwood. – De hiszen az Dél-Afrika!

– Pontosan – bólintottam.

– Miért érdeklik a dél-afrikai tudósokat a hettiták?

Mosolyogva ráztam meg a fejem.

– Nem tudják?

Csak néztek rám szótlanul.

– Nos, az a gyanúm… pontosabban nekem és néhány kollégámnak, hogy időszámításunk kezdete előtt, 1700 környékén jelentős hettita elemek telepedtek le a mai Dél-Afrikai Köztársaság területén. Az apartheid uralom alatt tilos volt erről beszélni.

– Már miért… volt az?

Legyintettem egyet, és belekortyoltam a whiskymbe.

– A hettiták fehérek voltak; legalábbis a bantukhoz és a zulukhoz képest. Odamentek és keveredtek a helyi lakossággal. Sőt

be is olvadtak közéjük. Úgy is lehet mondani, hogy felszívta őket a helyi zulu etnikum. Namármost, hogy vette volna ki magát, ha azt hirdetjük, hogy fehér emberek feketékkel házasodtak, és az utódaik feketék lettek?

Kopman érdeklődve hajolt előre.

– Mikor tartja az előadását, Mr. Lendvay? Nem láttam a programban.

– Egyelőre még csak megfigyelő vagyok – magyaráztam. – Még csak most épül az intézetünk Johannesburgban. A jövő évi konferencián aztán már nem lesz mese. De ha akarják, ismertethetem önökkel, miről szól a majdani előadásom. Tudnak titkot tartani?

– Hát… alighanem – morogta Kopman.

– A tunika redőzetéről. Merthogy a tunika redői sok mindent elárulnak a korról. Kilencféle redőt figyelhetünk meg rajtuk. Az első…

Greenwood szelíden megfogta a kezem.

– Majd jövőre meghallgatjuk, Mr. Lendvay. Legyen számunkra is meglepetés.

– De én nagyon szívesen…

– Inkább igyon még egy whiskyt!

– Hát, ha annyira akarják.

Annyira akarták. És valahányszor csak megszomjaztam egy újabb adagra, csupán meg kellett említenem a sodrott szálon lógó csomókat, és máris előttem termett az újabb dupla whisky.

Mielőtt dülöngélve elbúcsúztak volna tőlem, Kopman megveregette a vállam.

– Ugye tudja… hukk! hogy én vagyok a *Hettita múlt* főszerkesztője. Akkor hát várom a cikkeit. Ha akarja… holnapra kész a szerződése. Tíz cikk… a jövő évre. Holnap az előleget is…

A csaposnak kellett kisegítenie őket a bárból. Nem találták a kifelé vezető ajtót. Igaz, ami igaz: ennek a bárnak feltűnően kis ajtókat épített az építőjük. És mindjárt kettőt is egymás mellé. Pedig jobb lett volna egy, de az jó széles.

Milyen szerencse, hogy legalább én jól bírom az italt – gondoltam. – Mert ha nem így lenne…

Arra ébredtem, hogy rázogatja valaki a vállam. Kicsit fókuszálgatnom kellett a szememmel, hogy megállapíthassam, ki az. Nem kis meglepetésemre Lucia állt mellettem, és idegesen nézett le rám.

– Mit csinál maga itt? – kérdezte szemrehányón.

– Pihenek – mondtam.

Egyetlen pillantással felmértem, hogy nincs már whiskyspohár az asztalon. Amíg a hettita csomókon törtem a fejem, a csapos elvihette előlem.

– Itt?

– Pihenni mindenütt lehet.

– Hm. Nem iszik valamit?

– Talán egy buborék nélküli ásványvizet.

Csalódottan csóválta meg a fejét.

– Érdekes, én eddig mindig úgy képzeltem, hogy a kemény férfiak dupla whiskyt isznak.

– Néhanapján velem is megesik.

Végignézett rajtam, majd felnevetett.

– Nem úgy néz ki. De ez nem is baj. Maga tudós, nem valami revolverhős. Nem igaz?

– Tulajdonképpen igaz – mondtam.

– Kikkel beszélgetett? – roskadt le mellém. – Én meg közben lejártam a lábamat. Megnéztem a görög színházat… A szálló előtt találkoztam Greenwood professzorral… Képzelje, meg sem ismert. Alig állt a lábán… és tudja, ki volt vele? Kopman professzor. Maga nem látta őket? Kopman is csak nézett ki a fejéből. Mintha nem látott volna semmit a világból. Biztos az előadásukon törik a fejüket.

– Holtbiztos – mondtam.

– Nos, kikkel beszélgetett?

– Tulajdonképpen senkivel. Magára vártam.

– Rám? Miért?

– Mert nem találtam a szobájában. Gondoltam, beköszönök. Kissé soká tartottak benn a rendőrségen.

Lucia hallgatott egy sort, majd rám emelte a tekintetét.

– Holnap újra besétálok a bazárba. Nem jönne velem?

– Csak úgy sétálgatni?

– Csak úgy sétálgatni. Az előadását írja talán?

– Nem tartok előadást.

– Annál jobb. Na, jöjjön velem! Meg akarok még nézni ezt-azt.

Megígértem, hogy vele megyek, elbúcsúztam tőle, felmentem a szobámba, és csak úgy, ahogy voltam, ráestem az ágyamra, és úgy is maradtam.

A nap besütött az ablakon, mire felébredtem.

5

Nem mindig kedvelem, ha erőteljes lelki megrázkódtatással kezdődik a napom. Márpedig ez azzal kezdődött. Éppen az első szelet pirítósommal végeztem, amikor megállt valaki a reggelizőasztalomnál.

Felnéztem rá, és óriási meglepetésemre egy igazi boszorkányt láttam magam előtt. Csakhogy egészen másfélét, mint amilyen Miss Hazel Gordon kísérője volt. Ez a boszorkány vörös volt, göndör hajú, középtermetű, olyan formákkal, amilyeneket csak a kizárólag férfiaknak szóló magazinokban lehet látni fogorvosi vagy ügyvédi várókban. És az arca, te jó isten! Ha értettem volna a zeneszerzéshez, szimfóniát komponálhattam volna hozzá vagy róla, bár a lelkem mélyén megsejtettem, hogy aligha kedveli a komolyabb zeneműveket.

– Ideülhetek magához? – kérdezte némi nézelődés után búgó hangon.

– Kérem… kérem – nyögdécseltem.

Leült, átvetette egymáson a lábait, és kíváncsian nézett rám.

– Nem dohányzik?

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Nagyon helyes – bólintott. – A dohányzó férfiak büdösek. A férjem például dohányzik, kvázi büdös is. Még szerencse, hogy a pénze nem az. Csak azért kérdezem, mert ha nincs ellenére, áthajítom a másik asztalra a hamutartót.

– Majd én – nyögtem, és egyetlen mozdulattal átdobtam a kívánt helyre. Jó nehéz hamutartó volt, nagyot puffant, de az asztalon maradt.

– Ez szép volt – jutalmazta meg egy mosollyal a teljesítményemet. – Kézilabdázik?

– Sajnos, nem.

– Akkor mit sportol?

– Néha golfozom. És maga?

Mielőtt válaszolt volna, megcserélte a lábait. Gyakran cserélgette őket, ami egyáltalán nem volt ellenemre. Csak az elsőnél ijedtem meg, hogy a ráfeszülő vörös kosztüm darabokra szakad a lábcserétől, de szerencsére tartós anyagból készülhetett.

– Hogy én mit sportolok? – kérdezte aztán, rám függesztve szép, zöld szemét. – Elsősorban is vásárolok.

– Szép sport – bólintottam.

– Én is annak tartom. Amíg végigjárok egy-egy áruházat, majd leszakadnak a lábaim. Aztán meg a súlyemelés. Ha egyedül vagyok, magam cipelhetem, amit vásároltam.

– És a… férje? – kérdeztem óvatosan.

– Hogy miért nem ő cipeli? Kedves ismeretlen, maga nem ismeri a férjemet. Cirka tíz éve volt velem utoljára vásárolni. Azt mondta, hogy ezek voltak élete legkínosabb órái. Egyszer Indiában tizenkét napot várt egy teherautóra, ám az sem tűnt neki olyan hosszúnak, mint amíg én megvettem egy kis incifincit.

Mutatta, hogy mi is az a kis incifinci. Ezt most szíves engedelmükkel nem ismétlem meg. Annyit azért elárulok, hogy az incifincit derékon alul és térden felül hordják.

– Akkor aztán végképp kiborult, amikor vettem még egy ilyen izét…

– Incifincit? – kérdeztem.

– Az én melltartóim nem incifincik. Szóval, elsősorban vásárolok. Másodsorban… – gyengéden elmosolyodott, mintha szép emlékek jutottak volna az eszébe. –Másodsorban pedig a szex.

Igyekeztem gyorsan elevezni a veszélyes vizekről.

– És harmadsorban? – kérdeztem. – Hármat szabad választania.

– A szex – mondta lágyan.

– Stop! – emeltem fel az ujjam. – Az a második számú kedvenc sportja.

– A hármas számú is az. Sőt az első számú is, csak éppen holtversenyben áll a vásárlással. Különben Holly vagyok. Holly Hartman.

A Hartman név ismerősen csengett, bár tisztában voltam vele, hogy mivel nem olyan ritka név, bárhol találkozhattam egy Hartmannal.

– Hartman? – húztam össze a szemem.

– Hartman Befektetési Részvénytársaság – segített.

– A fenébe is! – ütöttem a homlokomra. – Így már minden világos!

Valóban az volt. Frank Hartman! Ott van a Forbes-listán az első kétszáz között. Csak a jó ég tudja, hány milliárd dolláros vagyonnal.

– Beugrott a kismajom a vízbe?

– Kérem?

– Azt kérdeztem, rájött-e már ki vagyok?

– Mr. Befektetési Rt. felesége? – kérdeztem.

– Bingó.

– Ideje, hogy én is bemutatkozzam.

Mrs. Hartman legyintett egyet.

– Felesleges. Tudom, ki maga.

– Igazán? – hökkentem meg. – Ki vagyok?

Ha lebuktam, végem. Elég nekem az is, ha Uzun tudja.

– Egy aranyos kis tudós. Egy kis okosfej.

– Attól tartok…

– John C. Lendvay. Hű, de komolyan hangzik! Valóban olyan komoly fickó maga, mint amilyennek a neve mutatja?

Ismét lábcsere következett. Éreztem, hogy legalább húsz higanymilliméterrel ment feljebb egyetlen pillanat alatt a vérnyomásom.

– Hát… ami azt illeti…

– Tudom, hogy maga a hettita csomókkal foglalkozik. Az meg mi a csoda? Még a férjem sem tudta.

– A férje? – hökkentem meg.

– A tudomány nagy mecénása. Imádja a hettitákat és még mást is imád.

– Mit? – kíváncsiskodtam.

– Például a pincérnőket. Ez a mániája. Lehet görbelábú vagy öreg, egy a lényeg: pincérnő vagy felszolgálónő legyen… esetleg gogo-girl, vagy akármi, ami összefügg a vendéglátással. Egyszerűen nem tud ellenállni nekik.

Ismét lábat cserélt. Én pedig szerettem volna változtatni a beszélgetés menetén. Valahogy nem kedvelem, ha a feleségek a férjüket pocskondiázzák idegenek előtt.

Holly rám nézett.

– Már a repülőn feltűnt nekem.

– I… gazán?

– Aha. Komoly tudós és elég macsós is… bár az izomagyúakat nem kedvelem. De maga… és a hettita csomói… nem tanítana meg igazi hettita csomót kötni?

– Alkalomadtán lehet róla szó – mondtam.

– Úgysem tart előadást. Megnéztem a programban.

A fenébe is – gondoltam magamban. – A végén még feltűnik, hogy nem tartok előadást…

– Maga még kezdő, nem? – kérdezte lábat cserélve.

– Ami azt illeti… valóban. Azért is nem adok elő.

Kissé elmosolyodott.

– Mindenben kezdő?

– Mindenben azért nem – mondtam.

– Nem kedvelem a kezdőket, az amatőröket és a dilettánsokat – magyarázta. – Engem csak a gyakorlottak érdekelnek.

– Még csak tanársegéd vagyok.

– Úgy érzi?

– Még nem neveztek ki…

Ismét lábcsere.

– Majd én professzorrá avatom.

– Úgy értem…

– Tudom, hogy érti. Mit csinál délután?

– Úgy gondoltam…

– Kopogjon be hozzám!

– Nem tudom, mit szólna hozzá Mr. Hartman.

– Nem lesz otthon. A múzeumban tárgyal valami fejsze megvételéről. A múzeum akarja megszerezni, csak nincs rá pénze. Egy fickó árulja. Valami Ahmed Tarkan, vagy kicsoda. Ismeri? Mintha meglepődött volna, amikor kiejtettem a nevét.

– Nem azon lepődtem meg – mosolyogtam. – Inkább a baltán.

– A baltán? Mi van azon meglepődni való?

– Ritkák a hettita balták.

Tűnődve legeltette rajtam a szemét.

– Maga olyan meglepődős? – kérdezte félrehajtva a fejét. – Mert ha igen, tudnék magának néhány örömteli meglepetéssel szolgálni. Szereti a meglepetéseket?

– Csak a kellemeseket – mondtam.

– Én is ilyenekre gondoltam. Telis-tele vagyok kellemes meglepetéssel.

Felállt és elindult az ajtó felé. Közvetlenül a kijárat előtt visszafordult, és visszamosolygott rám.

– Akkor hát… mondjuk délután négykor. Különben szép a szeme.

– Kié? – kérdeztem meghökkenve.

– A hettita baltáé – mondta a mennyezetre fordítva a tekintetét. – Maga tényleg ilyen… ilyen…

Legyintett és eltűnt a szemem elől.

Rendeltem magamnak egy hideg sört, és megpróbáltam lenyomni vele a vérnyomásomat.

6

Holly Hartman után röviddel két férfi jött be az étterembe. Az egyiknél, a fiatalabbiknál fehér botot láttam, a másik, az idősebb kissé hajlott volt és kimondhatatlanul ósdi, drótkeretes szemüveget hordott az orrán. Amikor megpillantott, megfogta a másik könyökét, és félhangosan ezt mondta:

– Itt van.

Lopva körülnéztem, de még mindig nem láttam rajtam és a szendergő csaposon kívül senkit az étteremben, így aztán csak nekem szólhatott az érdeklődés.

A hajlott hátú, keskeny bajuszú férfi egyenesen az asztalomhoz vezette a vak fiatalembert. Ez utóbbi vékony volt, karcsú, szőke.

– Mr. Lendvay? – kérdezte laza meghajlás kíséretében.

– Az vagyok – mondtam.

– Megengedi, hogy ideüljünk önhöz?

– Csak tessék, tessék – szívélyeskedtem. – Van itt hely elég.

Ezzel aztán azt is tudtukra adtam, hogy akár másutt is helyet foglalhattak volna.

A férfi rásegítette egy székre a világtalan fiatalembert, aztán felém nyújtotta a kezét.

– Gregory Dull professzor vagyok. Talán már hallott rólam.

Soha nem hallottam még ezt a nevet. Ennek ellenére úsznom kellett az árral.

– Ki ne hallott volna? – csodálkoztam talányosan.

Aztán bemutatkoztam én is. Gyorsan, mielőtt még ő kérdezhetett volna, elsoroltam, hogy Johannesburgban kutatok a frissen létrehozott Zulu Intézetben, hogy hamarosan bővíteni fogjuk az intézetünket, csak akkor lépünk majd a világ elé. Addig jószerével illegalitásban dolgozunk.

Mr. Dull ekkor a fiatalemberre bökött.

– Ő pedig Mr. Benton. Jack Benton professzor.

– Örvendek, Mr. Benton.

A vak férfi bólintott, de nem szólalt meg. Mr. Dull sóhajtott egyet, aztán rám emelte a tekintetét.

– Nagyon kedves öntől, Mr. Lendvay, hogy részt vesz a konferenciánkon, de… megkérdezhetem, hogy kitől kapott rá meghívót?

– Mr. Terrytől – mondtam. – Terry professzortól.

Mindkettejük arcán furcsa rándulás futott át. Mintha a láthatatlan ember bökdöste volna meg őket.

– Hol találkozott Terry professzorral?

Mondhattam volna, hogy a repülőgépen láttam életemben

először, és akkor is holtan, de azért volt annyi eszem, hogy ne mondjam.

– Johannesburgban – mondtam.

– Terry professzor járt Johannesburgban?

– Méghozzá nem is olyan régen.

– Érdekes. Nem is tudok róla.

– Megkértük, hogy tartsa titokban.

Dull professzor értetlenül nézett rám.

– Mire ez a nagy titkolódzás? Körülpislogtam, aztán óvatosan áthajoltam az asztal felett.

– Pretoria miatt.

– Pretoria?

– A Dél-Afrikai Köztársaság fővárosa.

– Azt én is tudom. De mi köze ennek a titkolódzásukhoz?

– Elmondom. De megkérem, hogy kezelje bizalmasan.

Láttam, hogy többször is megrándul az arca. Ebből arra következtettem, hogy utálja az érthetetlen dolgokat. Őszinte legyek? Én is utálom. Csakhogy én úgy szoktam legyőzni a visszatetszésemet, hogy megoldom őket.

– Szóval – kezdtem , az a helyzet, hogy a pretoriai egyetem is fel akar állítani egy hettitológiai tanszéket. Másképpen szólva, versenyben állunk egymással.

– A hettiták… miatt? Ezt nem egészen értem…

– A Dél-Afrikai Köztársaság kormánya ettől az évtől kezdve több pénzt ad az ókori kultúrák megismertetésére… Ezért mi is és Pretoria is egy-egy hettita tanszék létesítéséről határoztunk. Csakhogy mit ér egy tanszék megfelelő kutatók nélkül, nem igaz?

– Agyelszívás – morogta komoran a fiatalember.

– Így is lehet nevezni – mosolyogtam kényszeredetten. – Amíg nem nevelünk ki a helyiekből egy tudósgenerációt, hozott anyagból kell dolgoznunk.

– Értem – bólintott Dull professzor. – Eszerint maguk világszerte hettitaszakértőkre vadásznak?

– És a pretoriaiak is. Úgy is mondhatjuk, hogy versenyzünk egymással. És én ebben nagyon jó vagyok – tettem hozzá szerényen.

– Szóval maga amolyan fejvadász?

– Olyasmi. De azért kutató is vagyok. Már meg is jelent egy cikkem a *Johannesburgi Közlönyben.* Nem olvasta?

– Még nem jutott el hozzám.

– Ha megengedi, küldök egyet. Az a helyzet, hogy még csak

egyetlen számunk látta meg a napvilágot.

– Hm. És ön miről írt?

– A hettita csomókról – mondtam.

Gyorsan elmagyaráztam nekik, hogy mi az a hettita csomó. Láttam a képükön, hogy nem érte váratlan meglepetés őket.

Úgy is volt. Dull professzor a fiatalemberhez fordult.

– Jack?

– Oké, Greg.

Jack Benton a zsebébe nyúlt, és kihúzott belőle egy zsinórt. Majd dobtam egy hátast rémületemben. Csak nem akarnak megfojtani vele?

– Add oda neki.

Benton felém nyújtotta a zsinórt. Én viszont nem vettem el.

– Mi az ördögöt akar ez jelenteni? – kérdeztem hátrahőkölve.

– Azt mondta, ért a hettita csomókhoz, sőt a szakértőjük. Mutasson be nekünk egyet.

– De hát a hettiták… hajcsomóként, ruhacsomóként…

– Nem baj. Azért csak mutassa meg, hogy milyen.

Igyekeztem minél zavartabb képet vágni.

– Én… leginkább csak elméletben… én nem vagyok hurokkötöző…

Mr. Dull látható elégedettséggel dőlt hátra a székén.

– Szóval nem tud hettita csomót kötni?

– Azt nem mondtam – tiltakoztam. – Csak nem értem…

– Majd megmagyarázom. Kössön egyet.

Elvettem a zsinórt és megnézegettem. Bizonyára Terry professzort is ilyesmivel fojtották meg. Csak nem rám gyanakszanak, és ezzel a hurokkötéssel akarják kiugrasztani a nyulat a bokorból?

Az volt a helyzet, hogy mivel nem létezett semmilyen hettita csomó, kötni sem tudtam ilyet. Volt azonban némi gyakorlatom a csomók kötésében. Nem hiába vitorláztam tíz évig a nagy Rick Renoval az Ontario tavon, tanultam tőle egyet s mást. Például megtanultam az öt leghíresebb Rick Reno-féle csomókötést.

Amikor az ötödiket gyakoroltam, Rick nagyon részeg volt. Fél szemét ki sem tudta nyitni, csak a maradék féllel nézte, mit művelek. A kötés legalább harmincféle hurkolásból és egyéb kézmozdulatból állt, amelyeket csak hosszú hetek kemény munkájával voltam képes elsajátítani. De elsajátítottam. Nem olyan gyorsan, igaz, mint Peggy, akinek istenáldotta tehetsége volt a hurkoláshoz. Sosem felejtem el, amikor vállamra hajtva a fejét, azt

suttogta a fülembe, hogy úgy érzi, még a Rick Reno-féle csomóknál is erősebb kötelék fűz össze bennünket. Másfél hónap múlva aztán már férjhez is ment a helyi seriffhez Portó Bellóban. Ez is csak azt bizonyítja hogy nincsenek kioldhatatlan csomók.

– Nos?

– Oké – bólintottam, és nekiálltam, hogy megkössem a hármas számú Rick Reno-csomót. Azért a hármast, mert az nézett ki valamennyi között a legszebbnek. Kifejezetten magas esztétikai értéke volt.

Szerencsére még nem felejtettem el, így cirka másfél percnyi munka után olyan csomót kötöttem a zsinórra, hogy majd elsírtam magam az elégedettségtől.

Mr. Dull eltátotta a száját meglepetésében.

– Ez… az?

– Az – bólintottam.

– De hát ez… gyönyörű!

– A hettitáknak jó érzékük volt a csomókötéshez.

– Nézd csak meg, Jack!

A fiatalember hosszasan tapogatta a csomót, aztán elismerőn bólintott.

– Nem semmi. És ezt hettita nők kötötték?

– Valószínűleg férfiak is.

– Csak ezt az egyetlen csomót ismerték?

– Dehogy – tiltakoztam. – Tizenötnél is több csomófajtát különböztettek meg. Persze vannak olyanok, amelyek valamelyik csomó alcsomói.

– Mutasson egy másikat is.

– Mindegy, hogy milyet?

– Mindegy.

Mutattam. Megkötöttem a Rick Reno-féle kettes számú csomót. Ez már nem volt annyira művészi, viszont szépen sorakoztak egymás mellett rajta a hurkok. Mintha különleges horgolótechnikával készültek volna.

– A fenébe! – hökkent meg Mr. Dull. – Ez sem kutya.

– Hát… nem.

A világtalan fiatalember is meg lehetett elégedve vele, bár nem mutatta. Hümmögött és letette a hurkomat az asztalra.

Mr. Dull felállt és megszorította a kezem.

– Bocsásson meg, Mr. Lendvay, hogy kételkedtünk önben. Az a helyzet, hogy még soha nem hallottunk önről. Óvatosaknak kell lennünk, mert bizonyára ön is hallotta, mi történt a repülőgépen.

– Rajta ültem – mondtam. – Már akartam is kérdezni…

Mr. Dull azonban félbeszakított.

– Elnézést, Mr. Lendvay, majd később. Egyelőre intézzük el a legfontosabbakat. Engedje meg, hogy bemutatkozzam, úgy is, mint a konferencia szervező titkára. Én tartom ugyanis kezemben az adminisztrációt.

– Értem.

– Tehát: a részvételi hozzájárulás kétszáz font, amit…

– Kétszáz font? – hökkentem meg.

– … amit önnek nem kell megfizetnie. Tekintettel arra, hogy ön nem valamelyik nagy egyetem alkalmazottja, első alkalommal mentesítem a részvételi hozzájárulás megfizetése alól.

Hálás lehetsz, Terrano – gondoltam magamban. – Spóroltam neked kétszáz fontot.

– Táskája a megfelelő papírokkal és útmutatókkal a recepción a rendelkezésére áll. Itt van a kitűzője, kérem, hivatalos időben tűzze ki, hiszen még senki nem ismeri magát. Apropó, nem akarna egy rövidke előadást tartani nekünk? Fenntartottunk néhány helyet a később jelentkezők számára.

– Köszönöm, én még csak kezdő vagyok a szakmában.

– Ugyan már! – horkant fel Dull. – Maga nem kezdő. Aki ennyire ismeri a hettita csomókat… Jézusom! Van egy ötletem. Tartson nekünk bemutatót ezekről a fránya csomókról!

– Hogy gondolja? – hökkentem meg. – Ezek nem arra valók, hogy…

– Ez esetben tegyen kivételt. Itt van például mindjárt a holnapi nap. Tizenegykor megfelel? Már írom is. Hettita csomók bemutatója. Bemutatja: Dr. John C. Lendvay. Jól ejtem a nevét?

– A nevemet azt jól, de…

– Köszönjük, Mr. Lendvay, nagyon köszönjük. Legalább egy kis színt visz a konferencia… valljuk be, szürkeségébe. Az a helyzet ugyanis, hogy éppen a szemléltetőanyagnak vagyunk híján. Mert hát mit is tudnánk egy konferencián bemutatni? Az eredeti alkotásokat nem hozhatjuk ide, ezért kénytelenek vagyunk diafelvételekkel megelégedni. Az meg magunk között szólva sem szívmelengető dolog. Ha megnéz ötven diát, kiesik tőlük a szeme. De egy ilyen bemutató! Az aztán nem akármi! A hettita élet – a pezsgő, igazi élet! – jelenik meg a szemünk előtt. Érzi a feltámadás csodáját? Mintha megelevenednének a hettiták… Te jó isten! – Előhúzta a zsebéből a zsebkendőjét, és megtörölgette verejtékező homlokát. – Kiver a víz, esküszöm. Köszönjük önnek, Lendvay doktor, nagyon köszönjük!

Ha nem akartam gyanút kelteni, nem ellenkezhettem tovább. Legfeljebb bemutatom nekik Rick Reno mind az öt csomóját, megvariálva őket néhány komplikáltabb tengerészcsomóval. Remélem, egyik tudós sem volt korábban tengerész. Mindazonáltal bíztam benne, hogy nem kerül sor az előadásomra. Annyira bíztam, hogy tíz perc múlva meg is feledkeztem róla.

– Most pedig térjünk rá egy másik témára, Mr. Lendvay.

– Hm. És mi lenne az?

– Terry professzor meggyilkolása – mondta Mr. Dull.

7

Mielőtt azonban rátértünk volna, Dull még ejtett magáról és a világtalan fiatalemberről is néhány szót. Jómaga Nagy-Britanniában, Liverpoolban tanít, a fiatalember Norvégiában. Felhívta a figyelmemet néhány cikkükre, amelyek még bírálóik szerint is új fejezetet nyitnak a hettita kutatások történetében. Évek óta dolgoznak együtt, s tevékenységüket rövidesen egy nagy volumenű monográfiával óhajtják megkoronázni.

– Úgy látszik… túlságosan is gyanakvók vagyunk – sóhajtotta szégyenlősen mosolyogva a professzor. – Esküdni mertem volna rá ugyanis, hogy maga szélhámos.

– Igazán? – hökkentem meg. – Miből gondolta?

Dull professzor barátságosan a karomra ütött.

– A megjelenéséből, John. Maga nem néz ki tudósnak. Kissé túl… hogy is mondjam csak… Mostanában hallottam egy spanyol szót…

– Macsós?

– Ez az! – nevette el magát. – Maga túlontúl… katonás ahhoz… bár lehet, hogy ez nem jó kifejezés. Ami azt illeti, ma már másodszor sülök fel. Azt hittem, leleplezek két csalót, bár nehéz felfognom, hogy mi az ördögért akarna bárki is befurakodni közénk.

– Én sejtem – mondtam.

– Hogyan? Miért?

– Önök… azaz mi, sokat beszélünk bizonyos leletekről, és ezzel együtt a leletek helyéről is. Azok, akik nyakig benne vannak az illegális műkincs-kereskedelemben, jó ötleteket kaphatnak az előadásainkból.

– Nafene! Erre nem is gondoltam. Hogy magának mennyi esze

van!

A világtalan férfi idegesen dobolt az asztalon. Valamiért nem tetszett neki Dull irántam való lelkesedése.

– Képzelje csak – folytatta Dull , jelentkezett a recepción egy kislány… Olyan gyereklányféle, bár mostanában a jófene se ismeri ki magát ezeken a lányokon. Korábban csak rá kellett pillantanom egyre, és máris megmondtam, cirka hány éves. Plusz, mínusz két év. Mostanában meg már tíz évnyi eltéréssel sem tudom megmondani. Ezeknek a kislányoknak már akkora… izé… szóval jóval fejlettebbek, mint az én korosztályom lánykái… voltak. Na de ez, akiről szó van, elég nyiszlett és olyan tizenöt-tizenhat éves féle. Bejelentkezett, hogy részt akar venni az előadásokon és kirándulásokon. Nincs ugyan alsó korhatár, de azért legalább egyetemi hallgatónak kell lennie annak, akit magunk közé engedünk. Szóval, odamentünk a lányhoz – különben Lucia Grantnek hívják , és meghívtuk egy kis beszélgetésre… aztán alaposan leégtünk – mondta.

Le kellett hajtanom a fejem, hogy elrejtsem a mosolyomat.

– Maga olyat még nem látott. Az a kislány egy professzor. Nem túlzok, ha azt állítom, hogy mindent tud a hettitákról. És mindenkit ismer, aki csak egy kavicsot is odébb tett a szakmában. Meg is ígértem neki, hogy amint befejezi a tanulmányait, szerzek neki egy jó helyet valamelyik rangos egyetemen. Megköszönte, de valahogy nem lelkesedett érte. Lehet, hogy csak az a tragédia a gépen, az viselte meg… Bár aki nem megy közel a tűzhöz, az nem égeti meg a kezét. Így mondják.

– Terry professzor közel ment?

A dobolás megerősödött az asztalon.

– Valami baj van? – fordultam Mr. Bentonhoz.

Benton hangja élesen és rikácsolva csapott fel.

– Nem lenne szabad, Greg, elvégre még alig ismerjük Mr. Lendvayt!

– De a csomók, Jack!

– Az rendben van, de…

– Ugyan már, Jack! Hiszen Terry professzor már meghalt. Szóval, mit is kérdezett? Hogy Terry professzor közel ment-e a tűzhöz? Hm. Azt hiszem, igen.

– Milyen értelemben?

Dull habozott.

– Tudja, ő egy kicsit… vagányabb volt, mint mi. És hát a híre is… valahogy…

– Az hírlett róla, hogy gyanús alakokkal cimborál? Netalántán

részt vesz az illegális műkincs-kereskedelemben?

– Dehogy! Én ilyet nem mondtam – tiltakozott Dull. – Csupán vissza akarta szerezni, amit mások elloptak.

– Ezt hogy érti?

– Azt rebesgették, hogy bizonyos múzeumok, gyűjtemények, esetenként magángyűjtemények számára szerez be ezt-azt. Megkereste azokat a forrásokat… hm… amelyek műkincsekkel rendelkeznek, és megpróbálta megvásárolni őket. Az volt az elve, hogy így legalább jó kezekbe kerülnek. Ki tudja, valóban így volt-e; amikor legutoljára találkoztam vele – éppen erről a konferenciáról tárgyaltunk , nem reagált burkoltan feltett kérdéseimre. Elképzelhető, hogy nem is értette meg őket.

– Egyszóval, műkincseket adott-vett?

– Jaj, dehogy! Legalábbis nem a hagyományos értelemben. És ha súrolta is néha a törvényesség határát, nem a saját hasznára dolgozott,

– Talán még Ahmed Tarkant is ismerte?

A fiatalember vádlón rám mutatott.

– Látod, Greg, látod?

– Ön honnan…?

– Sehonnan – mondtam. – Csak éppen hallottam, hogy egy bizonyos Ahmed Tarkan a legmenőbb műkincskereskedő errefelé.

– Másolatokat és hamisítványokat árul – legyintett Dull professzor. – Nem komoly ember; már többször is összeütközésbe került a rendőrséggel. De visszatérve Mr. Terryre, azt hiszem, belekeveredett valamibe. Talán elhalászott egy értékes tárgyat valaki orra elől.

– Azt tudják, hogy Terry professzor képét sárgára mázolták? Kíváncsi lennék rá…

– Figyelmeztetés – szúrta közbe a világtalan férfi.

– Tessék?!

– *A sárga képű emberek.* Hallott már róluk?

– Őszintén szólva, még nem.

Dull professzor a társára nézett.

– Gondolod, Jack?

– Ezek után miért titkoljuk el előle?

– Valamit tudnom kellene? – kíváncsiskodtam.

Dull professzor előrehajolt, és a szemembe nézett.

– Azt hallottuk, hogy aki rámázolta a sárga festéket a halottra, az is sárga képű volt.

– Valóban?

– Ezért kellene meghallgatnia Mr. Benton… hm… felolvasását.

– Hol olvas fel? Nem láttam a programban.

– Itt, most, önnek. Csak azért, hogy vigyázzon. Ön még fiatal, tapasztalatlan ember, bármennyire is nagy jövő áll ön előtt, belesétálhat abba a csapdába, amibe Terry is belesétált. Nem tételezem fel, hogy hettita leletekkel akarna kereskedni, de már a puszta birtoklásuk is veszélyt jelenthet.

– Fel akar nekem olvasni valamit? – kérdeztem a világtalan embertől. Kissé bizonytalan voltam, és nem szerettem volna megbántani. Előbb azt hittem, Braille-írással írt szöveget akar felolvasni, de mivel nem láttam papírlapokat nála, csak még jobban szétterült bennem a bizonytalanság.

Dull professzor észrevehette habozásomat, mert elmosolyodott.

– Jack úgy gondolta, hogy felmondja önnek azt a bizonyos szöveget. Méghozzá szóról-szóra, betűről-betűre. Jacknek olyan a memóriája, mint a viasz. Ha belenyomódik valami, örökre benne hagyja a lenyomatát. Ha Jacknek felolvasunk egy szöveget, úgy beleivódik az agyába, hogy soha többé nem felejti el. Így van, Jack?

– Így – mondta Jack.

– Akkor hát… hallgatom, Jack.

Benton professzor hátradőlt a székében, és halkan beszélni kezdett. Azt hittem, valamiféle unalmas, hettita hablatyot akar rám önteni, és már fel is készültem a néhány percnyi tömény unalomra – reméltem, hogy nem tart tovább , ám ahogy a mondatai egymást követték, egyre inkább belefeledkeztem a szövegbe.

Ha most megkérdeznék tőlem, hogy miért, aligha tudnék határozott választ adni rá. Több tényező is hozzájárulhatott ahhoz, hogy egyszerűen elvarázsolódtam. Mintha bájitalt itattak volna velem, vagy egy mágus a fejemre ütött volna a varázspálcájával. Észre sem vettem, hogy eltűnik körülem az étterem, eltűnik a pult, az asztalok, a székek, és eltűnik a két professzor is. Eltűnik minden: nem marad egyéb közel s távolban, csak én. Én pedig már nem is én vagyok, hanem valaki más, aki egy ismeretlen világ ismeretlen jelenségeiről hallgat tudósítást egy talán soha nem is létezett korból, amikor még Rének hívták a napot, és nem a tudomány által meghatározott módon keringette maga körül a földet, hanem bárkába szállt, hogy lemerüljön az alvilágba, ahonnan aztán reggel frissen, kipihenve, ragyogó ábrázattal tért vissza.

Talán Jack Benton orgánuma volt az, ami elvarázsolt. Bentonnak különben száraz, kifejezéstelen hangja volt, amely kellemetlenül élessé, sipítóvá vált, ha felment benne a pumpa. Ezekben a percekben azonban nem ismertem rá. Ahogy beszélni kezdett, mintha puha, mindent befedő bársony hullott volna rám.

Azt hiszem, ha nem a hettita társadalom történetével foglalkozott volna, kiváló hipnotizőr lehetett volna belőle.

A másik, ami elkápráztatott, maga a történet volt. Mintha megnyílt volna előttem egy vastag falba rejtett kicsi ablak, és én beláthattam volna rajta az örömök kertjébe. Egy mindörökre elpusztult csodavilágba, amelyhez úgy viszonylanak földből kiásott emlékei, mint szép lányhoz a sárban hagyott lábnyoma. Talán valóban meg is hipnotizált egy kicsit. Hátrahajtottam a fejem, és kővé változva hallgattam a szavait, amelyek úgy keringtek-forogtak körülöttem, mintha már hosszú-hosszú emberöltők óta ott keringtek volna.

„Merek, Heteb úr legalázatosabb szolgája, írom ezt a levelet uramnak, parancsolómnak, gazdámnak és tanítómesteremnek. Ré áldását kérem rád, uram, és az istenekét, akik itt is vigyázzák a sorsom az ismeretlenben. Élj boldogan, uram, boldogítsd a családodat, gyerekeidet, gyarapodjon vagyonod, érezd magad Ré birodalmában, ha az italos kupát emelgeted!

A szokásos jelentésemet írom, uram, amelyekkel már hosszú idő óta csak gondot és fejfájást okozok neked. Éppen ezért bocsásd meg, hogy ismét a régi siralmaimmal hozakodom elő. Előbb azonban eleget téve a kötelességemnek, ismertetem veled mindazokat a dolgokat, amelyekre feltehetően felettébb kíváncsi vagy. Hát akkor jöjjenek sorjában, ahogy következnek.

Nos, uram, a tervezett házassággal kapcsolatban semmi újat nem tudok mondani, sőt talán kissé még borúsabbak is a kilátások, mint ezt megelőzően.

Lássuk hát, hogy miről is van szó. Először is Litáról írnék néhány szót. Örömmel közölhetem veled, hogy sikerült egy egészen új képet szereznem róla, amelyet a levélhez mellékelek. Csak röviden mondom el, hogy közeli ismeretségbe kerültem egy rabszolgával Lita asszony kíséretéből, aki a hírek szerint roppant ügyes kezű. Korábban már mutattak nekem néhány rajzot, amelyeket ő készített. A rajzok valóban figyelemreméltóak voltak; kék tavakat és fehérsapkás hegyeket ábrázoltak, valamint lovasokat és juhnyájakat. Én mondom neked, uram, hogy a lovak és a nyájak majdnem leugrottak a képről, annyira élethűek voltak. Egy megbízható emberem összehozott a rabszolgával, aki vállalta, hogy fest egy képet Lita asszonyról. A képet el is készítette, s amint említettem, itt küldöm a levelemmel együtt.

Lita asszonyról sem mondhatok egyebet, mint korábban. Még mindig vonzó nő; olyan, amilyeneket te kedvelsz, uram. Minden rajta van, aminek lennie kell, sőt mintha már egy nagyon kicsit kezdene is több lenni belőle a feltétlenül szükségesnél. De hát

valamennyien így vagyunk ezzel, uram, egyikünk sem néz ki már úgy, mint évekkel ezelőtt. Itt van például Serek, aki akkor, amikor parancsodra ideérkeztünk, olyan deli legény volt, mint az istenek fiai, és olyan volt a tekintete, mint a fiatal bikáé, ma már egyáltalán nem olyan, uram. Háta megpúposodott, szeme elveszítette csillogását, arcára szemölcsök nőttek. Magamról már nem is beszélve, uram. Ha nem tartanék tőle, hogy unod panaszaimat, hosszú tekercseket teleírhatnék a fájdalmaimmal. Így csak egyet említenék. Ha hajnalonta a sivatag felől fújni kezd a szél, úgy fáj a térdem tőle, uram, hogy legszívesebben vonyítanék, mint a kivert kutya.

De vissza Lita asszonyra! Szóval, ő még mindig igen vonzó és szemérmetes – már amennyire ebben a világban, a hettiták között ez a fogalom egyáltalán ismeretes. Nos, őszintén szólva, uram – bár ezt te is tudod , Litának annyi szeretője van, mint a rosta lika. Férje halála óta aztán már nem tartja vissza semmi, csupán csak a jó ízlés, bár a hettiták között ez a fogalom is másmilyen, mint odahaza, nálunk. Ennek ellenére nem dörömbölnek részeg ficsúrok napközben az ajtaján, mint más nőknél; nem rajzolnak róla képeket a falakra, amelyek hát… hogy is mondjam, uram, bizonyos eseményeket ábrázolnak. Nem, az ő szeretőit éjszaka engedik be hozzá, méghozzá előre meghatározott sorrendben. Baris, barbár szolgám le is jegyezte a sorrendet, és el is küldeném hozzád, uram, ha lenne értelme. De már nincs.

Nem akarlak megbántani, uram, de Lita asszony nem siet, hogy hozzád költözzék, sőt… már egyáltalán nem is akar. Ezt el kell mondanom, uram, még akkor is, ha hazatérésem után azonnal megölsz. Attól tartok, uram, hogy Lita asszony alaposan átvert bennünket.

Mintha csak tegnap lett volna, amikor nálunk, Thébában járt és találkozott veled. Uram, te akkor azonnal beleszerettél. Ezt nem szemrehányásképpen mondom, mert beleszerettem én is, sőt Théba valamennyi férfi lakosa beleszeretett. Akkor, te, uram, megajándékoztál a bizalmaddal. Elmondtad nekem, hogy mit ötöltetek ki azon a bizonyos hajókázáson a Hapin. Akkor te nem érinthetted őt, mert volt annyira ravasz, uram, hogy nem adta magát neked. Talán nem is merte volna, mert félt a kémektől, ki tudja? Ám én mégis azt hiszem, hogy szándékosan tette. Te is tudod, uram, hogy milyen a férfiember. Ha azonnal csillapíthatja az éhségét, már nem is annyira izgalmas az elkövetkező lakoma. De ha éhkoppon marad, belül egyre csak rágja a féreg, hogy mit szalasztott el. És mindent megtesz azért, hogy pótolja az elszalasztottakat, így van ez veled is, uram, még ha meg is haragszol érte.

Szóval, akkor te, uram, a Hapin arra a megegyezésre jutottál a minden tekintetben igen gazdag Litával, hogy megszabadítod valamitől, amelynek a jelenléte annyi fájdalmat okoz neki, és olyan bánatba meríti, mintha naponta megkorbácsolnák. A férjétől ugyanis. Ha megszabadítottad, ideköltözik hozzád a mi földünkre, és túlvilági boldogságban lesz részetek.

Én mint hűséges szolgád, természetesen szívesen vállaltam a megbízást, hogy takarítsam el az útból Lita asszony férjét. Méghozzá úgy, hogy senki ne fogjon gyanút. Nem szemrehányásként mondom, de fél életem ráment a parancsodra, uram. Gondolj csak bele, már az hány holdfordulóig tartott, amíg letelepedtem ebben a városban, amelyben most lakom. Előbb csak idegen voltam itt, koszos idegen, aztán lassan megszoktak, majd maguk közé fogadtak. Még Lita asszony férje is megszeretett.

Újabb sok-sok holdfordulónak kellett eltelnie, amíg sikerült poharába csempésznem a mérget. Te még olyan hörgést és rugdalózást nem láttál, mint amikor haldoklott. Még be is vizelt. Én persze ott jajgattam mellette, és a kezemet tördeltem. Nálam jobban csak Lita asszony tördelte. Attól tartottam, hogy a végén még velem is végez nagy bánatában. Röviddel azután, hogy a férjét eltemették, elmentem hozzá, hogy megtudakoljam, mikor költözik át hozzánk, a Nílus földjére. Már akkor gyanakodtam, amit meg is írtam neked, uram. Lita asszony számtalan kifogást sorolt fel akkor, hogy mit is kell még elvégeznie, mielőtt útra kerekedne. Először is jó néhány holdfordulót várnia kell a gyász miatt, aztán meg azért, hogy elaltassa az esetleges gyanakvást. Rokonai éhes oroszlánként üvöltenek, és a férje vagyonát akarják, amit az illetékes hivatal szerencsére neki ítélt. Csakhogy minden ítéletet meg lehet változtatni, uram.

Egyszer még meg is fenyegetett. Azt mondta, ha sokat járok a nyakára, tesz róla, hogy többé ne járhassak. Azóta meg vagyok szeppenve, uram. Te nem láttad, amit én naponta látok: a kivégzéseket. Odahaza sem öröm a kivégzendők közé tartozni, de az semmi ahhoz, amennyi szenvedés az itteni halálraítélteknek jut. Így hát inkább tartom a pofámat, és nem erőlködöm.

Ami a legutóbbi leveledet illeti, megkaptam, uram, és annak a szellemében járok el. Csak még egy utolsó levelet várok tőled, amelyben megerősíted a parancsot. Valahogy nem szeretnék cseberből vederbe kerülni. Nem mintha nem bíznék benned, uram, de a világ tele van tévedéssel. Annyi van belőlük, mint hófehér juhból a zöld mezőkön.

Azért bizonyos lépéseket már előre megtettem, uram. El is mondom rögvest, mik azok.

Legutóbbi leveledben arra utasítasz, uram, hogy ha még két holdfordulóig sem ad Lita asszony pozitív választ a kérésedre azzal kapcsolatban, hogy költözzön hozzád, a mi földünkre, minden arany- és drágakővagyonával együtt, tegyem azt, amit talán már rég meg kellett volna tennem. Nevezetesen, hogy küldjem a férje után: ha te nem kellesz neki, kerüljön hát vissza ismét hozzá. Lent az alvilágban. Mert alvilág ezeknél is van, uram, méghozzá nem is akármilyen. Ha hettita lennék, nagyon be lennék szarva, uram, hogy egyszer még majd odakerülök. Szerencsére, nem hiszek az isteneikben, nem is tisztelem őket, minden okom megvan hát a reményre, hogy én nem az ő poklukba kerülök. Ha szerencsésen hazatérek még, majd meg kell konzultálnom ezt a kérdést a Ré-papokkal.

De vissza a hettitákhoz. Amint megkaptam az utasításodat, uram, tüstént körülnéztem, hogy hogy s mint. S mit tapasztaltam, uram? Hogy megszűnt számomra a palotába való bejárás joga. Lita asszony megvonta. Ezután már csak bejelentés után mehetek be, ha a palota vezetője vagy ő személyesen hozzájárul. Ezzel aztán ki is fujt a lehetőség, hogy a mérget saját kezemmel öntsem az italába. Ez különben sem lett volna egyszerű, hiszen Lita asszony az utóbbi időben olyan óvatos lett, mint a forró ételt kedvelő, aki egyszer már megégette a száját. És ő meg is égette, uram. Állítólag a férje rokonainak majdnem sikerült, ami nekem még nem. Lita asszony három napig hányt, egy holdhónapig sem enni, sem inni nem tudott – szeretőt is csak kettőt engedett magához éjszakánként. Azóta nagyon vigyáz magára. Így hát más utakat kellett keresnem, uram.

Hogy mit ötöltem ki végül is? Elmondom.

Először is, tudnod kell valamit a hettiták isteneiről. Sok istenük van, de azért kevesebb, mint nálunk, és talán nem is olyan hatalmasak, jóllehet az ő isteneiket sem kell félteni. Itt van mindjárt az egyik legtiszteltebb: *Telipinu.* Hatalmas isten, sokak szerint ő az istenek atyja. Ő mindenek ura, a szántás-vetés istene; ha ő úgy akarja, háromszoros termést hoznak a kalászok, máskor pedig alig valamit. Telipinu szeszélyes isten – ezt még a hettiták is elismerik. És valahogy mintha nem szeretne igazán isten lenni. Hogy akkor mi szeretne? Azt ne kérdezd tőlem, uram, mert fogalmam sincs róla. De nemcsak szeszélyes, hanem sértődős is, amint több történetmondótól hallottam. Egyszer például úgy megorrolt valamiért, hogy otthagyta a hettiták földjét. Állítólag nem volt megelégedve a neki szánt áldozattal, ezért földhöz csapta ökrei istrángját, felrúgta az ekét, amellyel éppen szántott, s az esőnek sem parancsolta meg, hogy áztassa a földeket. Olyannyira sietve távozott, hogy még a saruját is fordítva húzta fel a lábára.

Ettől az időtől kezdve nagy bajok sújtották a hettitákat. Az

állatok elhullottak, sőt még a mindig égő tűz is kialudt a házi oltárok előtt.

Az istenek és az emberek egyaránt kétségbeesetten keresték Telipinut. Benéztek minden sziklahasadékba, bokor alá, elhagyatott házakba, sőt egy ismerősöm szerint, aki a papoknál szolgál, még az állatok seggébe is belenéztek, mert Telipinu igen csavaros észjárású, ha arról van szó, hogy eltűnjön az emberek elől.

A keresésben még állítólag maga a Nap, Ré is részt vett. Ez különben szerintem ostoba és barbár feltételezés, elvégre Rének nem az a dolga, hogy hettita isteneket keresgessen a marhák seggében. Sokkal valószínűbb a másik történet, hogy Ré egy sast küldött maga helyett az isten keresésére. Ám bármilyen magasra is repült a sas, és bármennyire is éles volt a szeme, nem találta meg a szökevényt. Ekkor következett az istenek anyja: *Hannahanna.* Elkapott egy méhet, és megparancsolta neki, hogy repüljön a világ minden irányába, keresse meg a sértődős Telipinut, csipkedje meg kezét-lábát, ha alszik, ébressze fel, és hozza vissza a hettiták földjére.

Szó, ami szó, uram: az istenek és az emberek is kiröhögték Hannahannát. Ha egy sas nem volt képes megtalálni az elkóboroltat, akkor egy szánalmas kis zümmögő képes lenne rá? S akkor bekövetkezett a csoda, uram: a méh megtalálta Telipinut, amint az egy zöld mezőn szundikált. Odarepült hozzá, és jól megcsipdeste. Telipinu pedig, akinek eközben már elpárolgott a mérge, és rádöbbent, hogy csúfosan cserben hagyta a hettitákat, gyorsan felpattant egy sas hátára, és visszaröppent az istenek városába.

Ettől kezdve az emberek és az istenek sorsa is jobbra fordult: az eső ismét megfelelő időben esett, a növények kizöldültek, a gyümölcsök kigömbölyödtek, a kalász szárba szökkent. Így volt ez, uram.

Hogy miért meséltem én ezt el neked? Azonnal elmondom, uram.

Hannahanna istennőt a hettiták azóta különösen tisztelik, elvégre ő mentette meg őket a pusztulástól. Ha nem küldi a méhet Telipinu keresésére, talán már nem is élnének hettiták, még az írmagjuk is kipusztult volna a földről. Azért minden módon kedveskednek neki. Elsősorban számtalan drágasággal: aranykupákkal, edényekkel, láncokkal, kösöntyűkkel. Annak az emlékére, hogy Hannahanna egy méhet küldött az elkóborolt isten után. Mert milyen is a méh színe, uram? És milyen a mézé? Sárga, uram. Ettől az időtől kezdve Hannahanna istennő kedvenc színe lett a sárga, s mivel a fémek közül az arany a sárga, ezért Hannahanna

kedvence lett az is. A pap, aki mesélt nekem Hannahannáról, azt is hozzátette, hogy azóta Hannahannának számtalan temploma és kincstára épült – többnyire a föld alatt, barlangokban. Hogy miért ott? Mert Telipinu is barlangokban szokott bujkálni, ha sértődöttségében eltűnik az emberek elől. Ezért Hannahanna templomai és kincstárai a föld alá kerültek; helyüket az őrző papok tudják csupán. Jómagamnak, bármennyire is igyekeztem, egyetlen ilyen templomba sem sikerült bejutnom. A papok olyan szigorúan őrzik Hannahanna kincseit, mintha a sajátjuk lenne. Állítólag akkora méheket is látni ezekben a templomokban tiszta aranyból öntve, mint egy ember.

De ez még mind semmi, uram. A Hannahanna templomok aranykincseit nem *általában* a papok őrzik, hanem a papok közül kiválasztott személyek, akiktől az istenek óvjanak, uram. Még engem is megrettentett, amit hallottam róluk, pedig engem már kevés dolog rettenthet meg ezen a világon. Az a papi személy, aki beszélt róluk, az említésükbe is belesápadt.

Nos, akkor elsorolom, hogy milyen tulajdonságokkal rendelkeznek ezek a kiválasztott papok. Először is, hasonlatosak a méhekhez. Az általam kikérdezett pap szerint még az arcuk is olyan, mint a méhek arca. Ezt pedig úgy érik el, hogy csináltatnak mindegyiküknek egy méharcot aranyból, és sok-sok napon át ezeket az arcokat kell nézegetniük. Amíg nézegetik, sem enni, sem inni nem kapnak. Egyszer aztán az arcuk kezd átalakulni – olyan formát vesz fel, mint a méh arca. És a bőrük is sárga lesz. Úgy is hívják őket, hogy *Hannahanna méhei.*

Én úgy gondolom, uram, hogy ezek a papok nemcsak a méhek, hanem a darazsak tulajdonságait is magukban tudják. Kegyetlenek, mint a darazsak. Továbbá azt állítják többen is, hogy ezzel az átváltozással együtt örök életet is nyertek. Ha pedig elkapnak valakit, akiről azt gondolják, hogy az istennő kincseire tör, kegyetlen módon végeznek vele. Hogy hogyan? Ez is megérdemel néhány szót, uram. Állítólag aranyból egy hatalmas méhet kalapálnak – akkorát, mint egy ökör, s a belsejét üresen hagyják. Kívül arany, belül levegő. Nos, akit meg akarnak ölni, például egy tolvajt, bezárják a méh belsejébe és tüzet gyújtanak a szobor alá. S bár az aranynak meg kellene olvadnia a tűzben, imáik hatására nem olvad meg. Akit bezártak, az viszont porrá omlik a hőségtől. Más esetekben a méhet lyukasra tervezik, s víz alá eresztik, ahol a bezárt tolvaj megfullad. Egyszóval, uram, Hannahanna papjai nagy találékonyságról tesznek tanúbizonyságot, ha meg kell ölniük valakit.

Hogy mindezt miért mesélem el neked, uram? Azonnal megtudod. A pap szerint, aki szóba állt velem, Hannahanna papjai

kezdetben még alázatosak voltak, szépen kérték az embereket – gazdagokat és szegényeket , hogy adományozzanak nekik aranyat, amelyből aztán szobrokat készítenek Hannahanna tiszteletére. És az emberek adtak is szívesen. Aztán Hannahanna méhei egyre követelődzőbbek lettek. Arany utáni éhségükben már nem elégedtek meg önkéntes adományokkal, hanem követelni kezdték őket. Ha pedig nem kaptak, vad vérengzésbe kezdtek.

Hannahanna méhei ettől kezdve már nemcsak a kincsek őrzésével törődtek, hanem raboltak és gyilkoltak is. Sőt útonálltak. Az emberek jobban féltek tőlük, mint a közönséges rablóktól. Ma már ugyan kissé enyhült a helyzet, a gonosz méhek még mindig léteznek.

Gyakran előfordul, uram és jótevőm, hogy egyes tolvajokat, akik megkísérelnek Hannahanna aranyához jutni, az utcákon találnak meg holtan, sárgára mázolt arccal. Nyakukon fojtóhúrok lóg, mert Hannahanna méhei egyszer csak elkezdtek hurokkal ölni.

Más esetekben viszont másképpen járnak el. Mesélik, hogy például egy gazdag úr este az asztalánál ül és éppen vacsoráját fogyasztja, amikor kopogtatnak az ajtaján. Szolgája remegő hangon, halottsápadtan jelenti neki, hogy Hannahanna méhei állnak a kapu előtt, és bebocsátást kérnek. Az úr nem tehet mást, minthogy bebocsátja őket. A család reszketve nézi a vendégeket. Nem tudják, kicsodák, hiszen csak a testük emberi test, az arcuk méharc. Amint belépnek, zümmögő táncba kezdenek az asztal körül. A család és a szolgák elszédülnek a látványtól, és gyakran bevizelnek. Hannahanna méhei ekkor előadják – zümmögve, mint az igazi méhek , hogy mit követelnek a gazdától. Ennyi és ennyi aranyat. És határidőt is adnak az arany előteremtésére, ha nem lenne otthon éppen a követelt mennyiség.

Ha pedig az úr ellenkezni próbál, csúnyán megjárhatja. Ott, az asztal mellett megfogják, családja szeme láttára hurkot vetnek a nyakába és megfojtják. Aztán sárgára festik az arcát, és vagy kidobják az utcára, vagy kiakasztják az ablak mellé egy szegre. A hettiták városaiban nem ritka ugyanis az olyan építkezés, amikor egy házat egy másik tetejére építenek. Két ház egymás tetején, és az egyikből létrán lehet feljutni a másikba. Ilyenkor a halott kint lóg a levegőben, és előfordul, hogy napokig nem meri levenni senki a méhektől való félelmében.

Bevallom neked, uram, hogy én is tartok ugyan ezektől a méhektől, de nem annyira, mint az itteniek. Én ugyanis nem hiszek Hannahanna istennőiben és egyetlen hettita istenben sem. A mi isteneink hatalmasabbak és talán nem annyira mohók. Bár azért azt el kell mondanom, hogy a többi isten papja nem nézi jó szemmel

Hannahanna méheinek a garázdálkodását. Én mondom neked, uram, egyszer még eljön az idő, amikor kitépik a méhek fullánkját.

Hogy én mit ötöltem ki, uram? Elmondom. Nos, amikor megérkezett a parancsod, kigondoltam valamit. Ha én nem is tudom megölni Litát, meg fogja más. Nevezetesen Hannahanna méhei.

Bár eddig még nem tettem sokat, de most, ahogy engedélyezted számomra a dolgok lezárását, és már nem tartasz igényt Litára – őszintén szólva nála már szebbeket és kívánatosabbakat is találsz , végrehajtom a tervemet. Ez pedig a következő: elhíresztelem városszerte, hogy Lita asszonynak rengeteg aranykincse van, amelyeket biztos helyen rejteget, attól való félelmében, hogy Hannahanna méhei elragadják tőle. Előbb-utóbb a méhek fülébe jut a dolog, és attól a pillanattól kezdve Lita asszonynak vége. A méhek nem nyugszanak addig, amíg ki nem fosztják a gazdagságából. Ezért ha véglegesen úgy döntöttél, uram, hogy Litának bűnhődnie kell mindazokért a bosszúságokért és kellemetlenségekért, amelyek miatta értek téged, hát édesítse meg napjaidat a bosszú, amelyet általam hajtasz végre.

És még valamit, uram. Kérve kérlek, és esedezem hozzád, hogy amint bizonyítékát szolgáltatom Lita asszony halálának – mert teszek róla, hogy vagy Hannahanna méhei, vagy más segítőkész emberek megöljék , engedj vissza engem Ré istenünk földjére, hogy ím, élemedettebb koromban végre élvezhessem az édes otthon melegét. Ha arra gondolok, hogy milyen jó is lesz nekem békében szemlélni a Hapi sietős, ringató hullámait, megmártózni csábító habjában, ama kicsinyke jutalom segítségével, amellyel remélhetőleg megörvendeztetsz, uram, miáltal feleséget is kereshetnék magamnak. Nos, ha erre gondolok, megédesedik a számban a nyál, szememben régi tüzek lángolnak fel, sírni lenne kedvem, amint az égen vándorló bárányfelhőket nézem, s orrom megtelik a kerti virágok illatával.

Higgy nekem, uram. Ha egy holdforduló múlva Hannahanna méhei nem ölik meg Lita asszonyt, hát magam taposom ki a belét.

Ré áldása szálljon rád, uram, és családodra.

Szerető híved: Merek.”

8

Amikor befejezte, döbbent csend borult ránk. Valószínűleg számomra volt csak az, a másik kettőnek már nem volt min

meglepődnie.

Némi kis szünet után megrökönyödve csóváltam meg a fejem.

– Jézusom, meg tudnák magyarázni nekem, hogy mi ez az egész?

– Nem könnyű – morogta Dull professzor. – Hallott már titkos társaságokról, nem?

– Persze hogy hallottam. De olyanról még nem, amelyik túlélt volna néhány évezredet. Mikor is történt mindez, ha egyáltalán megtörtént?

– Úgy Krisztus előtt 1700 környékén.

– Mondják, esküdni mernének rá, hogy ez izé… levél vagy micsoda nem hamisítvány?

Kissé nevetséges volt a dolog, kétségtelen. Hiszen nem volt előttünk papír vagy ilyesmi, amiről felolvashatták volna, csupán Benton szavaiban jelent meg a múlt, azok azonban már elenyésztek a levegőben. Úgy nézett ki a dolog, mintha a nagy semmiről beszélgetnénk.

– Nem hamisítvány – mondta ekkor Benton. – Egy papirusztekercsről van szó, amelyet Brémában őriznek. Hosszú ideig nem is tudtak mit kezdeni vele.

– Már tudnak?

– *Mi tudunk!*

– Ugyan mit?

– Megmagyarázhat néhány apróságot. Például két gyilkosságot is!

– Na, álljon csak meg a menet! – emeltem fel a kezem. Benton ugyan ezt nem láthatta, de a szavam is elég volt neki ahhoz, hogy megálljon. – Maga azt akarja mondani, hogy ezek a méhhé változott emberek még ma is élnek?

Benton megnyalta a szája szélét.

– Hát, nekem sem ez a kedvenc elméletem, de azért ezzel is számolnunk kell.

– Ezt nem gondolhatja komolyan.

– Őszintén szólva, magam sem tudom, hogy mit gondoljak.

– Senki sem élhet örökké.

– Viszont a propolisz meghosszabbíthatja az életet.

– A méhpempő?

– A kozmetikusom szerint csodálatos hatása van.

Mosolyogva ráztam meg a fejem.

– Ezt azért nem adja be nekem, Benton! Ennyi erővel azt is állíthatná, hogy léteznek vámpírok, mutánsok, vérfarkasok, kit

említsek még?

– Mindezt én is tudom – biccentett Benton. – És magam is csak nevetnék a feltételezésemen, ha nem történt volna már két gyanús gyilkosság is. De folytatom, Mr. Lendvay. A másik lehetőség, hogy nem fizikai értelemben élnek örök életet Hannahanna méhei, hanem szellemi értelemben.

– Ez már jobban tetszik – bólintottam. – Konkrétabban?

– Apáról fiúra száll a megbízatás.

– Kinek a megbízatása?

– Lehet, hogy foglalkozást vagy elhivatást kellett volna inkább mondanom. Talán genetikailag kódolt a dolog. Ki tudja? Az ókornak is megvoltak a maga, ma már megmagyarázhatatlan csodái.

– Mégis hogy gondolja?

Benton megvonta a vállát.

– Talán ma is léteznek Hannahanna méheinek a közösségei, amelyek pontosan tudják, hol rejtőznek az istenanya kincsei – például az aranyméhek , s az a feladatuk, hogy őrizzék őket.

– Őrizzék? Meddig?

– Amíg Hannahanna vissza nem tér a földre. Ők bizonyára ismernek ilyen legendákat. Egy a lényeg: a hiedelmek mélyén ott rejtőzhet az igazság magva.

– Milyen igazságé? – hökkentem meg.

Benton gyorsan visszavette a szót.

– Feltételezem – kezdte, s ismét rikácsoló, türelmetlen lett a hangja. – Feltételezem, hogy itt, a közelben, egészen pontosan valahol Antalya közelében, létezik egy barlang, amely magában rejti Hannahanna egyik templomát. Továbbá feltételezem, hogy Hannahanna méhei őrzik. Mint ahogy Krisztus előtt 1700 körül őrizték, és azóta is folyamatosan. Talán egy törzs, talán egy család. Apáról fiúra száll köztük a kötelesség, hogy mindenáron meg kell óvni az istenanya kincseit, egészen addig, amíg ismét birtokba nem veszi őket.

– Mi a bizonyíték erre? – kérdeztem.

– A halottak – felelte Benton. – A sárgára festett képű halottak.

9

Elgondolkodva néztem Benton professzor enyhén citromsárga ujjait,

amelyek úgy rángatóztak az asztalon, mintha tüsténT meg akarnának fojtani valakit. Szép, hosszú, karcsú ujjai voltak, éppen fojtogatásra termettek.

– Eszerint ők gyilkolták volna meg Steinmeyer és Terry professzorokat – dörmögtem. – És a rítusnak megfelelően sárgára festették a képüket.

– Úgy van – helyeselt Dull.

– Már csak az okra lennék kíváncsi.

Dull megvonta a vállát.

– Nagyon egyszerű. Steinmeyer és Terry vagy megtalálták Hannahanna templomát, vagy már igen közel jártak hozzá.

Dull ekkor Benton felé intett, aki látni ugyan nem látta, de megérezte, hogy Dull át szándékozik adni neki a terepet. Megköszörülte a torkát, és rám szegezte a napszemüvegét.

– Mi mindent tudunk önről, Mr. Lendvay.

Ez a hír igencsak kellemetlenül érintett. Hogy a fenébe jöhettek rá? Csak nem követtem el valami végzetes ostobaságot? Esetleg Uzun százados szivárogtathatta ki a dolgot?

– Mi mindent? – kérdeztem rosszkedvűen.

– Hogy ön kicsoda.

– Miért, ki vagyok? – érdeklődtem.

Immár nem is titkoltam a rosszkedvemet.

– Ön találta meg azt a régen keresett áldozóhelyet a St. Helen kráterében.

Mintha kalapáccsal ütöttek volna fejbe. Mi az ördögöt találtam én meg?

– Nem kell aggódnia, köztünk marad a dolog – nyugtatott meg Benton.

– Remélem is – emeltem fel a mutatóujjam. – Nem szeretném, ha hencegőnek tartanának.

– Maga ugrott bele a legmélyebb maja kútba Chitzen-Itzában.

– Őszintén szólva…

– Kétszer is elkapták a burmai katonák és ki akarták végezni, de maga mindkétszer meglépett előlük és megtalálta az Arany Pagodát, amit önön kívül még nem látott régész szeme.

– Véletlen volt – szerénykedtem.

– Nos, Mr. Lendvay, ön kell nekünk! – ütött a vállamra Dull professzor. Igazán sajnáltam, hogy félbeszakította Bentont; ha nem teszi, talán egyéb hőstetteimről is értesülhettem volna.

– Ön igazán bátor és belevaló fickó – bókolt tovább Dull. – Ezért is akartunk beszélni önnel.

– Hm.

– Arra kérjük hát, hogy… keresse meg nekünk Hannahanna istennő elrejtett templomát!

10

Tréfának még elment volna a dolog, de valóságnak?! Ők azonban egyáltalán nem tréfának szánták – az arcukra mindenesetre nem az volt írva.

Gondolkodtam egy kicsit, aztán bólintottam.

– Rendben van. Egy esetben megteszem. Ha elmondják, hogy kitől tudták meg, ki vagyok?

Mr. Dull Benton felé mutogatott, mintha a professzor látná a mutatóujját. Benton nem látta, de kitalálta.

– Muszáj ezt, John?

– Muszáj, Jack – mondtam.

– Jól van – adta meg magát. – Nemrég beszéltünk önnek egy kislányról, Lucia Grantról, aki mindent tud a hettitákról. Két lábon járó könyvtár, lexikon, múzeum, és még a csoda tudja, micsoda. Ő mesélt önről. Azt mondta, maga furcsa fickó, igazi macsó, éles az agya, mint a penge, csak van egy nagy baja.

– Igazán? Micsoda?

– Hogy nőgyűlölő!

Megdermedtem a felháborodástól. Ilyesmit még legádázabb, legelvetemültebb ellenségeim sem szoktak állítani rólam.

– Olyannyira, hogy nem is dolgozik soha nőkkel. Nem becsüli őket semmire. Véleményem szerint ez helytelen álláspont, John. Nem akarom meggyőzni önt…

– Nem is tud – mondtam.

– Lucia szerint maga az eleven ördög.

– Nőgyűlölő ördög?

– Ön semmitől sem fél és helyén van az esze. Szerinte ön pályát tévesztett.

– Hm. És milyen pályát kellett volna választanom? Vagy azt nem mondta el önöknek?

Benton szelíden biccentett.

– De elmondta, John.

– No és milyet? Hadd legyek okosabb!

– Hát… szerinte igen jó zsaru lett volna magából. S mivel ön

nemigen szereti a kötöttségeket, elsőrangú magánzsaru lehetett volna.

– Azt hiszem, tévednek – sóhajtottam. – Sőt biztos vagyok benne.

– Miben, John?

Sóhajtottam, és felhúztam a vállam.

– Abban, hogy *már* nem szeretnék magánzsaru lenni.

11

Éppen öt percem maradt, hogy távozásuk után eltöprengjek a hallottakon.

Éppen arra gondoltam, hogy fel kellene hívnom Uzun századost, amikor nagyobb csoport régész törtetett be az étterembe. Felém biccentettek, ám láttam rajtuk, hogy fogalmuk sincs róla, ki vagyok. De hát miért is lett volna? Úgy látszik, a St. Helen kráterében, a Chitzen Itza-i kutaknál, és még ki tudja, hol végrehajtott hőstetteim híre még nem ért el hozzájuk.

Egyedül csak az a kövérkés, csokornyakkendős férfi volt ismerős közöttük, akivel Uzun százados előszobájában volt szerencsém összeismerkedni.

– Ó, Mr. Lendvay! – intett felém örömmel. – Hogy van?

– Kitűnően – mondtam. – És ön?

– Úgyszintén. Nem ülne ide hozzánk?

Nem volt mese, oda kellett ülnöm, pedig igazából nem szívesen tettem. Lett volna dolgom elég, utána akartam nézni egy s másnak.

Felsorolhatnám a professzorok neveit, jóllehet akkor talán egyet sem jegyeztem meg közülük. Csak a csokornyakkendősét: Forest Goldman volt, másodosztályú hettitaszakértő. Ő maga nevezte így magát, mivel a profik között ő volt egyedül amatőr – nem számítva jómagamat és Luciát.

– Nekem már az is nagy boldogság, hogy ilyen illusztris személyek között üldögélhetek – súgta a fülembe, amikor odatelepedtem közéjük. – Jómagam ugyanis kereskedő vagyok.

– Hm. És mivel kereskedik? – súgtam vissza. – Csak nem műkincsekkel?

– Eszem ágában sincs – tiltakozott. – A műkincs forró áru, akárcsak a kábszer vagy a fegyver. Szeretek jól élni, de szabadlábon. Mit érek a pénzemmel, ha vastag rács választ el a szabadságtól? Akkor már jobban becsülöm a tisztes szegénységet. Hogy mivel kereskedem? Mezőgazdasági cikkekkel, facsemetékkel, satöbbi.

– Hogy jön ez a hettita kultúrához?

– Hát ez nagyon érdekes – mondta. – Erről mindig szívesen beszélek. Úgy történt a dolog, hogy engem régebben semmilyen régészet nem érdekelt. Sőt ma már szégyellem a dolgot, de abszolút felesleges tevékenységnek tartottam a földben való turkálást. Ha

kiások valamit, akkor mi van? Attól még nem megy előrébb a világ, és nem lesz több kaja az emberek asztalán. Így gondolkodtam én. Mint élelmiszerrel is foglalkozó szakember, világosan láttam – ezt különben ma is látom , hogy ha nem teszünk valamit, fuccs a világnak. És talán hamarabb is, mint gondolnánk. Néhány évtized múlva az államok egymás torkát harapdálják ennivalóért és vízért, mint az éhes sakálok. Egyszer aztán vettem itt, nem messze, egy kis földet. Olajfaültetvényt akartam létesíteni rajta. Tudja, az olajfa telepítéséhez ásni kell, mint általában mindenfajta fatelepítéshez. Hát amint nekikezdtünk az ásásnak, találtunk valamit a föld alatt. Tudja, hol? Egy domboldalban, ahova épeszű ember nem ás el semmit. Érdekli, mit találtunk? Egy hettita barlangsírt. Nos, akkor én ott, ha hiszi, ha nem, egyszerűen beleszerettem a régészetbe. Mintha egy angyal repült volna át felettem, és megérintett volna a szárnyával. Azóta szenvedélyes régész vagyok, bár hangsúlyozom, hogy csak amatőr. Nem végeztem semmilyen iskolát, a régészeti módszerekkel sem vagyok tisztában, az ilyesmit a szakemberekre hagyom. De azóta mint a vadászkutya, a földre hajtom a fejem és szimatolok.

– Mit szólnak hozzá a helyiek?

– Büszkén mondhatom, hogy errefelé már sok föld az enyém. Amikor elkezdtem a mezőgazdasággal való foglalatosságot, ezen a helyen még nem volt semmi érdekes. És ezt szó szerint vegye. Egy-két halászfalu és kész. Csak nemrég támadt valakinek az a zseniális ötlete, hogy itt építse fel a török Riviérát. Addigra szerencsére már sok földet megvettem, és… hirtelenjében úgy felmentek a telekárak, hogy egyenesen a mennybe repítettek. Újabban már a saját földterületemen keresgélek, és ha találok valamit, azonnal hívom a régészeket. Csak ezek a gyilkosságok, tudja, ezek megrémítenek.

Akkor hagytuk csak abba, amikor olyan témára fordult a szó, ami Goldmant is érdekelte.

Egy hosszú orrú, szemüveges, gólyára emlékeztető férfi vitte éppen a szót.

– Alig akartam hinni a szememnek és a fülemnek – mondta. – Már akkor meglepődtem, amikor megszólított a kicsike. Önök szerint hány éves lehet?

– Talán tizenöt-tizenhat – mondta egy merev arcú, merev tekintetű férfi.

– És sem hiszem, hogy több lenne – helyeselt egy sebhelyes képű, szalmaszínű hajú tudós.

– Nos, képzeljék, megszólított a folyosón. Bemutatkozott, hogy ő… kicsoda is… no igen, Lucia. Valami Lucia, hajói emlékszem, Lucia Grant.

– Úgy van – morogta a szalmahajú. – Ő az.

– Megkérdezte, hogy válthatnánk-e néhány szót. Visszakérdeztem, hogy miről. Azt mondta, hogy a hettita építészetről. Hirtelenjében úgy meglepődtem, hogy csak bólintani tudtam.

– Nagyon jól el tudom képzelni – biccentett a szalmahajú.

– Még tiltakozni sem volt erőm. Azt akartam neki mondani, hogy ez egy tudományos konferencia, és ha valamelyik közeli iskolából érkezett, és meg akarnak hívni magukhoz egy kutatót, forduljon a szervezőbizottság titkárához, Mr. Dullhoz, de a kislány ekkor már feltette az első kérdést. Tudják, hogy van ez, uraim… Már a kérdésből kiderül, hogy ki mennyire tájékozott. Én pedig válaszoltam rá. Ezután beszélgetés kezdődött közöttünk, amelynek során hm… az a furcsa érzésem támadt, mintha tanítványaim legkiválóbbjával társalognék. Kérem, kedves kollégák, az a kislány… hogy is mondjam csak… nem szeretnék túlzásokba esni, de… annyi tudással rendelkezik, mint egy… hm… kezdő professzor.

– Ezt azért nem mondanám – tiltakozott szelíden egy alacsony, tökkopasz férfi. – Ez a tudás csak passzív tudás. Olvasta valahol és felmondta magának.

– Hát éppen hogy nem! – pattant fel a gólyaorrú. – Éppen ez az, kollégák! Annak a kislánynak nemcsak passzív a tudása, hanem nagyon is aktív, azaz alkotó jellegű. Legalábbis, ami a hettita, a hurrita és a szír területeken talált épületek ornamentikájának az összehasonlítását illeti. Egyszerűen hátborzongató volt.

– És? – kérdezte a tökkopasz, aki érzékelhetően még nem is látta Lucia Grantot. – Mit akarnak ezzel mondani?

– Hogy az a kislány csodagyerek.

– Hm. Legyen. És tovább?

– Természetesen engedélyeztem neki, hogy részt vegyen az előadásokon.

– Nem jól tette.

A gólyaorrú meghökkent.

– Nem jól tettem? Mért ne tettem volna jól?

– Azért, mert abból csak baja lesz, hogyha felnőttekkel tudóskodik. Neki még játszania kellene, babázni, mit tudom én, esetleg parkokban a haverokkal fecsegni, ám semmi esetre sem vándormotívumok egymásra hatásáról.

Hallgattam még egy kicsit a beszélgetésüket, aztán úgy gondoltam, lelépek. Lucia Grant akkora felbolydulást okozott, mintha egy ember nagyságú, élő méh röppent volna be az épületbe.

Mindenesetre beszélnem kellett volna vele, elvégre az apja rám bízta, és ha baja esik, Terrano szíjat hasít a hátamból.

Óvatosan felálltam, és amikor úgy láttam, hogy a kutya sem figyel rám, morogtam valami elnézésfélét, és vállaim közé húzva a fejem, leléptem.

Csak az volt a baj, hogy a szomszédom is követett.

12

– Jól tette, hogy lelépett – morogta Goldman, felzárkózva mellém. – Már magam is a távozás gondolatával kacérkodtam. Szomorúan be kell látnom, hogy soha nem leszek igazi tudós.

– Nocsak – mondtam. – És miért?

– Mert egy bizonyos idő után… untat a tudomány.

– Hát ez bizony baj.

– Úgy vagyok vele, mint ifjabb koromban a vastag, klasszikus könyvekkel. Akkortájt volt egy barátnőm, olyasféle lehetett, mint ez a kis Lucia Grant, csak ő az irodalom terén jeleskedett. Képzelje, kiolvasta az egész világirodalmat; olyan vastag könyveket is, hogy embert lehetne ölni velük. Úgy értem, hogyha fejbe vágnának velük valakit. Szóval, ő mindent olvasott, én semmit. Már a külsejében is hasonlított Luciára, ő is vézna volt, elöl lapos, hátul lapos, a lába meg göcsörtös volt, mint egy görbe faág. És én mégis bele voltam zuhanva nyakig.

– Előfordul – morogtam.

– Tudja… akkor még voltak lehetetlen kívánságaim. Meg akartam csókolni.

– Ez is előfordul.

– Ő azonban nem hagyta.

– Ez még gyakrabban előfordul.

– Illetve… jutalomként ígérte meg.

– Hm. És mit kellett volna tennie érte? Lehozni néhány csillagot az égről?

– Nehezebbet. El kellett olvasnom azokat a könyveket, amelyeket kijelölt számomra. Ha elolvastam egyet-egyet, megcsókolhattam. Értve ezalatt, hogy odanyomhattam egy puszit a homlokára.

– Maga belement?

– Bele én! Attól az időtől kezdve megszállottja lettem a vastag

könyveknek. Mert Annabella nem volt kíméletes: nála egy könyv hatszáz oldalnál kezdődött. És ha azt hiszi, hogy azokban az átkozott irományokban történt valami, hát téved. A harmadik oldalon a márki és a márkinő beszélgetni kezdtek a téli táj szépségeiről, és a kétszázadik oldalnál még mindig ott tartottak. Közben bizonyára már rég kitavaszodott, ám ők észre sem vették. No, azt akarom csak mondani, hogy az első néhány oldal még tényleg tetszett: ahogy a rizsporos csaj a naplementét idézte, valami megmozdult a lelkem mélyén. Tetszett. Gyorsan tovább olvastam. De a márkinő úgy odaragadt a naplementéhez, mintha a napsugarak be lettek volna ragasztózva. Egyszer csak azt vettem észre, hogy borzalmasan unom már a naplementét. Mintha a nap biciklijének beragadt volna a fékje. Mintha megdermedt volna a rémülettől, hogy le kell ereszkednie valamilyen feneketlen szakadékba. Ennek ellenére nem mertem kihagyni egyetlen sort sem, mert Annabella kegyetlen volt. Ha rájött volna, hogy hazudok, azaz nem olvasom el a kívánt könyv minden sorát… keményen megbüntetett volna. Puszielvonó-kúrán vehettem volna részt.

– Nem akármi.

– De nem ám! Szóval, ezzel csak azt akarom mondani, hogy bármennyire is kedvelem a tudományt, és amint már említettem, amatőr kutató vagyok, bizonyos idő után pokolian bele tudok unni. Mint az iménti beszélgetésbe is. Lehet, hogy később megbánom, mert elszalasztok valamit, amit talán… fontos lett volna nem elszalasztani.

– Mi lett a buli vége? – kérdeztem.

– Annabella lapátra tett. Beleszeretett egy költőbe, és megszökött vele. Én meg öngyilkos akartam lenni, de azért meg is könnyebbültem. Nem kellett többé vastag klasszikusokat olvasnom. Apropó, nem akarna inni valamit?

– Nem szívesen mennék vissza.

– Van itt egy kis büfé a másik folyosón. Remélem, már nyitva van. Egy reggeli szíverősítő sosem árthat.

Nem voltam vele egy véleményem, de arra gondoltam, hogy legalább pihentetem egy kicsit az agyam.

A büfé nyitva volt. Attól tartottam, hogy Mr. Goldman tovább folytatja Annabella történetét, de szerencsére már megfeledkezett róla.

– Nem láttam magát a repülőgépen – mondta. – Már csak lent a földön.

– Pedig ott voltam.

– Biztos bennem van a hiba. Az az egyetlen jó tulajdonságom, hogy képes vagyok a repülőgépen aludni. Maga?

– Én is, ha hagynak.

– Nem hagyták?

– Nem nagyon.

– A szomszédja?

– Lucia Grant mellett ültem.

Goldman elfüttyentette magát.

– Nem semmi. Be nem állt a szája, mi?

– Úgy valahogy.

– Én meg aludtam, mint a tej. Képzelje, még a gyilkosságot is átaludtam. Ha ébren lettem volna, lehet, hogy meg sem történt volna.

– Los Angelesben járt? – kérdeztem.

– Meglátogattam egy barátomat.

– Hettita ügyben?

– Ó, nem – legyintett. – Vannak normális barátaim is. De a konferenciára mindenképpen vissza akartam érni.

Úgy gondoltam, kanyarítok egyet a beszélgetésen. Ha már összehozott bennünket a végzet, begyűjtök némi információt.

– Azt mondja, itt van birtoka Antalyában?

– A közelben – mondta. – Jó nagy.

– Ezek szerint maga akkor is itt tartózkodott, amikor Steinmeyer professzort megölték?

Goldman bólintott.

– Idehaza voltam.

– Ismerte Steinmeyert?

– Ismertem. Sajnos.

– Milyen fickó volt?

– Erőszakos.

– Mit ért ezalatt? – kérdeztem meglepetten.

– Rámenős volt. Nem volt szimpatikus. Legalábbis nekem nem. Mondok egy példát. Korábban nem ismertem, de ő hallott már rólam, mert egyszer csak megkeresett. Megkérdezte, hogy ez a föld innentől-odáig az enyém-e. Mondtam neki, hogy az enyém. Erre megkérdezte, megengedném-e neki, hogy bejárja és kotorászgasson rajta egy kicsit. Mondtam neki, hogy miért ne, keressen, amit akar… csak egyre kérem, ne tapossa össze az ültetvényeimet. Talán nem említettem még, hogy bizonyos fűszernövények itteni meghonosításával is próbálkozom. Ettől kezdve mászkálni kezdett a birtokomon. Nem árulta el, hogy mit keres, ennek ellenére biztos voltam benne, hogy a múlt emlékei után kutat. Mondtam neki

egyszer, hogy félig-meddig én is kolléga vagyok, és ha elárulná, mire vadászik, talán tudnék segíteni neki. Ő azonban kitért a válasz alól. Egy reggel aztán azt vettem észre, hogy valaki ásott a fűszerültetvényemben. De nem csak úgy itt-ott, hanem módszeresen felforgatta az egészet. Akkora bakancsnyomok maradtak a puha földben, mint egy csónak. Két nap múlva elkaptam, amint a birtokomon sündörgött és kérdőre vontam. Ő letagadta a dolgot, és csak akkor vallotta be, amikor az orra alá dugtam az egyik cipőnyom gipszből kiöntött mását. Erre aztán kénytelen volt beismerni, hogy ő volt. Keres valamit, és azt hitte, ott van. Jól van, gondoltam, ezzel vége is a történetnek. Egyszer-kétszer még láttam, amint a földemen bóklászik, aztán elmaradt. Természetesen rendbe hozattam az ágyásokat, ám egy reggel, amint felébredtem, azt hittem, rosszul látok: az ágyásaim ismét összetúrva, közepükben a marha nagy lábnyomok. Még csak bakancsot sem cserélt a barma. Erre olyan düh kapott el, hogy ha ott lett volna, talán keresztül is lőttem volna. Szerencsére nem volt ott.

Amikor legközelebb összefutottunk, már túl voltam az első mérgemen. Egy kis büfében találkoztunk, néhány barátom is velem volt; természetesen szem- és fültanúi voltak a szóváltásunknak. Merthogy arra is sor került. Szemrehánytam neki ismételt barbarizmusa miatt. A fickó nem is tagadta. Azt mondta, megint keresett valamit. Az ágyásaim között, érti maga ezt?

Elkaptam a pasast, bevágtam a kocsimba, és kifuvaroztam a birtokomra. A barátaim velem jöttek, hogy legyen tanúja az eseményeknek. Ott aztán a kezébe nyomtam egy ásót, az ágyásokhoz vezettem, és azt mondtam neki, hogy egy óra hosszat áshat, ahol akar, akár a palántáimat is kiforgathatja, de ha ezután valamelyik reggelen ismét szétbarmolva találom a növényeimet, megölöm. Beleeresztek néhány száz sörétet, és vége.

– Ásott? – kíváncsiskodtam.

– Nem ásott – legyintett. – Azt mondta, már nem érdekli a kertem. És bocsánatot kért a balhéért. Én meg amilyen hülye vagyok, meg is bocsátottam neki. Visszavittem a kocsmához, és azzal búcsúztam el tőle, hogy jöhet bármikor, csak előtte szóljon.

– Jézusom! – nyögtem. – Maga aztán egy igazi irgalmasnővér.

– Jók a megérzései, hogy sopánkodik – sóhajtotta. – Pont egy hét múlva reggel arra ébredtem, hogy mintha vaddisznókonda járt volna az ültetvényemen. Itt is gödör, ott is gödör, a facsemeték és a növénypalánták széttaposva. Közöttük ott a bakancsa nyoma. Ekkor úgy határoztam, hogy feljelentem a rendőrségen.

– Megtette?

– Meg.

– És?

– Uzun százados volt szolgálatban. Amint elmondtam neki, mi a szándékom… furcsa érdeklődést mutatott. Megkérdezte, hogy haragszom-e a fickóra. Mit lehet erre mondani? Ha nem haragudnék, nem jelenteném fel. Megkérdezte, hogy mennyire haragszom. Meg tudnám-e ölni? Erre kissé elbizonytalanodtam. Vajon meg tudnám-e ölni? Azt nem – mondtam aztán neki. – Vagy legalábbis nem hiszem. De egy apró szemű sörétes patront szívesen a fenekébe durrantanék. Tudja, erre mit kérdezett? Hogy meg tudnám-e úgy ölni, hogy egy zsinórral megfojtom? Azt hittem, hülyéskedik, és meg is kérdeztem tőle, hogy micsoda marhaság ez, erre se szó, se beszéd karon ragadott, és becipelt a hullakamrába. És mit láttam ott? Steinmeyer professzort kiterítve.

– A francba!

– Pontosan ezt mondtam én is magamban. Éreztem, hogy reszket kezem-lábam. Beláttam, hogy nagy szarban vagyok. Épp az imént beszéltem róla Uzunnak, hogy legszívesebben belelőnék a fickóba. Még szerencse, hogy nem úgy ölték meg.

– Mi történt ezután?

– Uzun elengedett. Valószínűleg azért, mert arra gondolt, annyira hülye nem lehetek, hogy elkövetem a gyilkosságot, aztán idejövök és bemószerolom magam. De azért tudom, hogy rajtam tartja a szemét. Lehet, hogy a szíve mélyén meg van győződve róla: én nyírtam ki Steinmeyert.

– De nem maga nyírta ki?

– Dehogyis nyírtam! Nem is lennék rá képes. Semmilyen ültetvény nem ér meg egy emberéletet.

– Szóval, maga látta a halottat.

– Láttam.

– Milyen volt?

– Sejtem, mire céloz. Nos, Mr. Lendvay, sárga volt a képe, mint a narancs. Valaki sárgára festette.

– Mit gondolt, kicsoda?

– Aki megölte. Más ki tette volna?

– Mit gondolt, miért?

– Fogalmam sem volt róla, és ma sincs. Illetve… ma már van valami, de az egyáltalán nem komoly. Tegnap hallottam először a *Brémai kéziratról* és Hannahanna méheiről.

– Kitől hallott róluk?

– Benton professzortól. Ismeri? Persze hogy ismeri. Nos, ő mesélte el, illetve „olvasta fel” többünknek a méhek történetét.

– Mi a véleménye róla?

– Engem kérdez? A profi az amatőrt? De ha már megkérdezett: nos, az a véleményem, hogy marhaság. Azaz nem is az, mert a mese nem marhaság, csak mese. Hannahanna méhei nem léteznek, de hogy is létezhetnének? Jézusom, ha léteztek is valaha, annak már három és fél ezer éve.

– Akkor miért van sárga kulimász a halottak arcán?

– Fogalmam sincs róla – vonta meg a vállát. – Különben is, egyáltalán nem biztos, hogy a gyilkos Hannahanna méheire célzott vele.

– Nem lehetséges-e, hogy létezik egy titkos társaság, amely túlélte a három és fél évezredet? Apáról fiúra öröklődött köztük…

– És ők őrzik Hannahanna kincseit? Nem hiszem én azt, Mr. Lendvay. Itt élek ezek között az emberek között immár jó néhány éve, barátaim is vannak közöttük. Ha létezne valami ilyesmi, tudnék róla. Ezek az emberek szegény halászok, és ugyanolyan szegény pásztorok: a napi betevő előteremtése is komoly gondot okoz nekik. Kizárt dolog, hogy aranykincseket őrizgetnének. Arról már nem is beszélve, hogy az iszlám buzgó hívei. Nincs itt semmiféle kincse senkinek. Vagy ha van is, még nem találtuk meg.

– Találtuk?

– Hát hogyne. Én is végzek kutatásokat a földjeimen. Eddig még nem találtam semmi érdemlegeset, pár apróságon kívül: ezeket is azonnal beszolgáltattam a hatóságoknak. Már mondtam önnek, hogy a műkincs-kereskedelem kemény dolog, az illegális műkincs forró áru: nem szeretnék egy reggel arra ébredni, hogy elvágták a nyakam, vagy a rendőrség dugott rács mögé.

– De Steinmeyer mégiscsak keresett valamit.

– Ez kétségtelen.

– Vajon mit?

– Fogalmam sincs róla. Valószínűleg ő is Hannahanna templomát. Egyik templomát.

– Maga szerint itt van elrejtve a környéken?

Goldman megvonta a vállát.

– Senkitől nem hallottam még róla. Itt vannak a legkiválóbb professzorok karnyújtásnyira: kérdezze meg tőlük, hogy szerintük van-e errefelé kutatnivaló. Egyébként, ahogy megkezdődnek a szállodaépítések – itt-ott már meg is kezdődtek , egyre több emlék kerül napvilágra. Hogy aztán hettita-e, azt természetesen nem tudom garantálni. Elvégre más népek is éltek itt az évezredek során, nem csupán hettiták.

– Steinmeyert mégiscsak megölték – ütöttem a vasat. – És

sárgára festették a képét.

– Ez az, amit nem tudok megfejteni.

– Terry professzort is megfojtották, az ő arcát is sárgára festették… Nem furcsa ez?

Goldman keserves képet vágott.

– De még mennyire az, Mr. Lendvay! Majd rosszul lettem, amikor megpillantottam. Hiszen én is ott voltam a gépen! Steinmeyert a birtokom határán ölték meg, sőt ha jobban megnézem, a birtokomon belül. Uzun arra gyanakszik, hogy én csináltam ki mindkettőt.

– Nem így van?

– Dehogy van így! Mi lenne az indítékom? Azon kívül, hogy Steinmeyer összetaposta az ágyasaimat. Terry viszont még azt sem tette.

– Ezek… kerestek valamit. Mindketten.

– Mi a francot kerestek volna nálam?

– Kincseket – mondtam. – Fülest kaptak valakitől.

– Mire gondol?

– Hogy az ön birtokán kincsek vannak elrejtve. Egy templom, egy sírkamra, ki tudja. Talán valaki talált egy papiruszt vagy agyagtáblát.

– Akkor miért nem bukkantak még rá?

– Mert három és fél ezer év után nem könnyű megtalálni valamit, de az is lehet, hogy már megtalálták.

– Az én birtokomon?! Az lehetetlen. Az a hely mégiscsak az enyém. Nem állítom, hogy jól ismerem minden négyzetcentiméterét, ahhoz túlságosan nagy, de az azért feltűnt volna, ha komolyabb mozgást észlelek a környéken.

– Mit gondol, vajon miért kenhették be a meggyilkoltak képét?

Goldman megvonta a vállát.

– Talán valami rítus lehet, vagy micsoda.

– Én inkább azt hiszem, hogy figyelmeztetés. Valakiket figyelmeztetnek vele valamire.

– Kik?

– A gyilkosok. Hannahanna méhei.

– És kiket, ha szabad kérdeznem?

– Másokat. Akik szintén tudnak Hannahanna templomáról és a benne rejlő kincsekről.

Mr. Goldman összeráncolt homlokkal gondolkodott.

– Azt akarja mondani, hogy vannak Hannahanna méhei – nevezzük így őket , akik őrzik a kincseket, aztán vannak, akik meg

akarják szerezni őket, s a két társaság között véres harc folyik? Hannahanna méhei meg akarják akadályozni, hogy a másikak elrabolják a kincseiket, és ezért megölik azokat, akik megpróbálkoznak vele. Ezt hiszi?

– Valami ilyesmit – mondtam.

13

Amint Goldman elnézést kérve lelépett, felcsengett a telefon a büfében. A büfés beleszólt, majd kiintett a pult mögül.

– Maga Mr. Lendvay?

– Én vagyok – mondtam.

– A rendőrségről keresik.

Uzun százados volt a vonal végén.

– Végre hogy elcsíptem! – örvendezett. – Hogy múlatja a napjait abban a földi paradicsomban?

– Mitől paradicsom? – kérdeztem rosszkedvűen.

– Hogyhogy mitől? – hökkent meg. – Nem nézett még körül?

– Nem volt rá időm – mondtam.

– Nem sejti, mit mulaszt. Először is, látta a pálmafákat?

– Még nem.

– Nézze meg őket. Ezen a területen régebben nemigen láthatott volna pálmát. Nemrég hozatták őket valahonnan. Ha idecsődülnek a nyaralni vágyók, árnyékra lesz szükségük, az pedig hiánycikk errefelé. Szóval, ha teheti, feküdjön ki a pálmák árnyékába.

– Majd kifekszem – ígértem.

– A medencében sem úszkált még?

– Még abban sem – feleltem megadóan.

– Akkor mi a fenéért jött maga ide, ember?

– Ezt a kérdést már én is feltettem magamnak.

– Na és mire jutott?

– Hogy gyakran követünk el tévedéseket.

– Ez jó. Különben mi a helyzet magánál?

– Megismerkedtem egy bizonyos Goldmannel. Maga ismeri?

– Hogyne ismerném.

– Mi a véleménye róla?

– Hogy mi a véleményem? Bolond ember.

– Miért bolond?

– Mert megvette azt a kopár földdarabot.

– Amint hallottam, egyre feljebb mennek a telekárak. Ha itt lesz a török Riviéra…

– Mire akar kilyukadni? Csak nem arra, hogy telekspekulációról lehet szó?

– Őszintén szólva, gondoltam erre.

– Felejtse el. Van még elég szabad telek a környéken. És különben is, az egymás ellen harcoló telekspekulánsok nem szokták megfojtani egymást – főleg zsinórral , és nem szokták sárgára mázolni halott ellenfeleik képét. Különben, amikor azt mondtam, hogy Goldman bolond, nem csak a kopár földek miatt mondtam. Tudja, mit csinál az az ember? Növényeket nemesít, vagy meghonosít, vagy mit tudom én, mivel nem bíbelődik. Hol dohánnyal próbálkozik, hol csicseriborsóval, hol meg virágokkal. Csak egyről feledkezik meg. Hogy arrafelé alig van víz. Szerencséjére csörgedezik a közelben egy kis patakocska, de nyáron gyakorlatilag kiapad, és focizni lehet a medrében. Apropó, látta a Besiktas meccset? Nem? Mondja, miért él maga?

– Jó kérdés.

– Na, szóval, visszatérve Mr. Goldmanre, nem hiszem, hogy ő lenne a mi emberünk.

– Hol találták meg Steinmeyer professzor holttestét?

Uzun csuklott egyet.

– Bocsánat. Hát… Goldman birtokának a közelében.

– Nem furcsa ez?

– Valahol csak meg kellett találnunk.

– Tudta, hogy Goldman és Steinmeyer milyen viszonyban voltak egymással?

– Tudtam.

– Honnan?

– Ugyan már, Mr. Lendvay, itt vagyok rendőr a környéken, és nyitva tartom a fülemet. Mindenről értesültem.

– És?

– Azt akarja kérdezni, hogy gondoltam-e arra hogy Mr. Goldman ölte meg Steinmeyert? Képzelje, gondoltam. Aztán el is vetettem az ötletet. Azért, mert egy hülye tudós összetaposta valakinek az ágyasait, még nem kell feltétlenül megölni. Főleg fojtózsinórral. Ahhoz nagyon elvetemült fickónak kellene lennie, Mr. Goldman pedig nem az.

– Ott volt a gépen is, amikor Terry professzort megölték.

– Akárcsak maga.

– Én viszont nem ölhettem meg Steinmeyert.

– Hagyjuk ezt abba, jó? Sem magát nem gyanúsítom, sem őt. És ezt meg is mondtam neki. Megkértem arra, amire most önt is megkérem. Nyissa ki a szemét és a fülét. Hátha elcsípnek valamit, ami a gyilkosok nyomára vezethet. Akkor hát, viszlát. Csak hallgatózzon szorgalmasan!

Letette a kagylót.

Én meg kisétáltam az ajtón, hogy járjak egyet a szálló körül.

14

Még csak a déli leves felénél tartottam, amikor Lucia odaült az asztalomhoz.

– Remélem, szabad, Johnny?

– Természetesen – mondtam. – Magára vártam.

Az ebédlőterem tele volt: nem sokkal ezelőtt újabb tudóskülönítmény érkezett a repülőtérről. Mindenki lázasan helyet keresett magának, az én asztalomhoz mégsem ült senki.

Lucia kételkedve nézett rám.

– Rám? Na ne etessen.

– Miért etetném? Magával akartam ebédelni. Már a huszadik tündérkirálynőt utasítottam el.

– Őt is elutasította?

– Kit? – hökkentem meg.

– Ne tegyen úgy, mintha nem vette volna észre. Én azonnal kiszúrtam.

– Kit szúrt ki?

– A vörös csajt.

Persze hogy észrevettem már én is Mrs. Hartmant, aki őszülő, elegáns férje mellett meghúzódva időről-időre cinkos pillantásokat küldött felém. Mintha bizony valamilyen különleges oka lett volna rá. Férje viszont látszólag unott tekintettel Miss Hazel Gordont nézegette. Kísérőjét, a boszorkányt nem nézegette senki.

– Ismeri legalább?

– Futólag találkoztunk.

– Rosszul teszi, ha őt választja.

– Választom?! Ki akar egyáltalán választani? Nem azért jöttem ide…

– Pedig látom, hogy felkeltette az érdeklődését.

– Honnan veszi ezt?

– Néhány pillanatra megálltam az ajtóban. Láttam, hogyan néz magára, és azt is láttam, hogy maga hogyan néz rá. Csak vigyázzon, a pasas kiszúrta a maguk pengeváltását, és meg is jegyezte magának.

– Nem volt mit kiszúrnia.

– Hát… maga tudja. Valamikor jó nő lehetett.

– Kicsoda?

– Jaj istenem, hagyja már ezt az ostobaságot! Hát a vörös.

– Valamikor?

– Mondjuk a múlt században. Egyetlen előnye, hogy természetes vörös.

– Honnan tudja?

– Mert van szemem, és halványan természetes vörös vagyok én is. Márpedig egy természetes vörös észreveszi a mesterséges vöröset, akármilyen ügyesen is festették be a haját. Nem tudta?

– Még sosem voltam vörös – mondtam.

– Vörös barátnője sem volt?

– Képzelje, még nem.

– Akkor kérjen tőlem tanácsot. Az én hajamban is van némi vörös árnyalat. A vöröseknek külön lelkivilágúk van, ezt sem tudta?

– Ezt sem.

– Igazi tudós. Annyi köze sincs az élethez, mint egy vakondnak.

– Kösz a hasonlatot.

– De a mellei azok igaziak – vigasztalt. – Meg ne kérdezze, hogy kinek a mellei, mert magához vágom a tányéromat.

– Jól van, nyugi, nem kérdezem meg.

– Igazi… nem plasztikolt, csak… kicsit már… hm…

Igyekeztem elterelni a figyelmét Mrs. Hartmanról.

– Akkor kit ajánl nekem? Talán Miss Gordont?

– A Barbie babára gondol? Őt aztán végképp nem.

– Ugyan miért?

– Alamuszi.

– Hm. Ez mit jelent?

– Nem hallotta még a közmondást? Alamuszi kecske nagyot ugrik.

– Macska – javítottam ki.

– Ha maga mondja… Én mindig összekeverem ezeket a háziszárnyasokat.

– Elég baja van szegénynek és az útitársának is – mondtam.

– Igazán? De sajnálom.

– Sajnálhatja is. Attól tartok, hogy Miss Gordon… hm… finoman szólva is csökkent szellemi képességű.

– Na és? Mindene megvan neki, ami a férfiaknak csak kell. Ha meg valaki ostobácska, az maguknál egyáltalán nem hátrány, nem igaz?

– Most már elég legyen, Lucia! – förmedtem rá. – Mi a fenét csinál?

– Megeszem ezt a tortaszeletet.

– Jézusom, de már vagy ötöt megevett!

– Na és? Szeretem a tortát. Nekem még nem kell vigyáznom a vonalaimra, mint a vörösnek. Hallom, hogy délután előadást tart.

– Én? – hökkentem meg. – Erről nem is tudok.

– Pedig közvetlenül a megnyitó után maga lesz az első előadó.

– Ez valami tévedés lehet.

– Mr. Dull is megerősítette. Azért maga az első, hogy adja meg a konferencia alaphangját. Mindenki el van fáradva, tudja, az időeltolódás miatt. Ha valami komolyabb, fajsúlyosabb előadásra kerülne sor, mindenki elaludna. A maga előadása fenn tudja talán tartani az érdeklődést.

– És… miről…?

– Mintha nem tudná! Természetesen a kedvenc csomóiról. A hettita csomókról. Mr. Dull azt üzeni, hogy el ne késsen! Nekem most mennem kell. Majd az előadáson találkozunk, viszlát!

Nem mondhatnám, hogy életem legjobb kedvében hagyott ott.

Talán azért voltam kiborulva, mert még soha nem tartottam a hettita csomókról tudományos előadást.

15

Csak rövid ideig töprengtem rajta, hogy húzzak-e el vagy sem. Természetesen megtehettem volna, hogy elfutok, mint egy olimpiai bajnok nyúl, csakhogy tisztában voltam vele: aligha jutnék ki az országból. Uzun emberei elkapnának, és akkor aztán biztos, hogy a sitten kötnék ki. Aki menekül, az gyanús. Régi szabály, valószínűleg Törökországban is érvényes.

Szökés helyett szereztem a portán tizenöt zsinórt. Nem volt könnyű, de azért összejött. A zsinórok eredetileg függönyhúzó zsinórok voltak, amelyeket tartalék függönyökről vágtak le. Meg kellett ígérnem, hogy amint vége az előadásomnak, haladéktalanul

visszaszolgáltatom őket.

Szerettem volna gyakorolni egy kicsit a csomókötéseket, de már nem volt rá időm. Annyi maradt csak, hogy szíverősítőnek bekapjak két kis pohárka whiskyt.

Gyorsabban vert a szívem a megszokottnál, amikor odafent álltam egy nagy teremben a szónoki pulpituson, velem szemben legalább hatvan-hetven tudós; a hettita tudományok művelőinek színe-java. Úgy éreztem magam, mintha bíróság előtt állnék, és bizonyítanom kellene, hogy azok az elátkozott hettita csomók mégiscsak léteznek, bár eddig senki nem tudott róluk.

Őszintén szólva nem láttam nagy érdeklődést a szemekben, sőt még őszintébben szólva semmiféle érdeklődést nem véltem felfedezni bennük. Néhány unott pillantás pásztázott csupán, a többi a leereszkedő szemhéjak mögött rejtőzött. Hallgatóságom jelentős része – úgy kilencven százalék – békésen szundikált.

Az ismeretlen arcok aggodalommal töltöttek el, és csak akkor nyugodtam meg valamelyest, amikor ismerőseket is felfedeztem közöttük. Ráadásul nem is keveset. Némi meghökkenéssel vettem tudomásul, hogy ott ül az egyik sorban Lucia, mellette Mr. Dull – akinek előbb-utóbb ki fogom tekerni a nyakát, amiért ebbe a szörnyű helyzetbe hozott , ott ült a gólyaorrú tudós, akinek nem tudtam a nevét, Benton professzor, Mr. Hartman is ott ült vörös feleségével, Hollyval; Miss Hazel Gordont és a boszorkányt a közelükben láttam. Goldman egyenesen az első sorban feszített.

Sóhajtottam egyet és belecsíptem a karomba. Azt reméltem, hogy előbb-utóbb felébredek. Sajnos ettől sem ébredtem fel.

Nem akarok senkit akkori lelkiállapotommal terhelni, de valahogy úgy éreztem magam, mint az a szerencsétlen politikus, aki még a négy alapművelettel sincs egészen tisztában, és mégis matematikaprofesszoroknak kell szakmai előadást tartania. Te jó isten, mi lesz ebből?

Ekkor kezdett hatni a két whisky. Nem ütött le, nem műveltetett meggondolatlan cselekedeteket velem, ó, egyáltalán nem, csupán önbizalmat csepegtetett belém. Miért is ne lennék képes egy helyre kis előadást összehozni nekik? Én, aki képes voltam elkapni Lófejű Track-et, és fel is nyaltam utána a jutalmat, aki kinyomoztam, hol bujkál Vörös Herman harmadik felesége – néhány tonna föld és kő alatt egy középnyugati temetőben , miért ne lennék képes egy kicsit elszórakoztatni őket? Hát akkor jöjjön, aminek jönnie kell!

Később nehezen emlékeztem vissza előadásom minden mozzanatára. Úgy dolgozott az agyam, mint egy precíziós műszer – tette magától is a dolgát, nem kellett hozzá senki segítsége.

Ha jól emlékszem, előbb arról beszéltem, hogy milyen fontosak voltak a hettita birodalom életében a csomók. A csomó volt a hettita birodalom lelke. Egyetlen társadalom sem lehet meg anélkül, hogy csomókat ne kötne. Csomók nélkül a társadalom elemeire hullik szét. Röviden elemeztem, hogy miért fontosak a csomók a földművesek, a pásztorok és a városi kézművesek életében. Plusz az értelmiség életében is. Az uralkodó rétegről, valamint az egyházról már nem is beszélve.

Ezután az egyes csomók részletes taglalása következett. A zsinórok segítségével bemutattam nekik Rick Reno mind az öt csomóját. Ezúttal hettita istenekről neveztem el őket. Az volt csupán a baj, hogy Hannahannán kívül semmilyen egyéb isten neve nem jutott az eszembe. Sebaj – gondoltam magamban , majd adok én nevet az isteneiteknek! – ezzel el is neveztem a csomókat. A maradék zsinórokra tengerészcsomókat kötöttem, bár hogy adtam-e nekik is nevet, arra nem emlékszem.

Egyszer minden véget ér – ez a természet törvénye , az előadásom is a végére ért. Minden zsinóron volt már csomó, nem volt mire kötnöm azokat, amelyekre még nem került sor. Így aztán úgy döntöttem, véget vetek a mulatságnak és szépen megköszönöm az érdeklődést.

Amint végigpillantottam a hallgatóságon, megdöbbenve tapasztaltam, hogy egyetlen szem sem szegeződik már rám. Mindenki aludt vagy szundikált; ki lehajtott, ki hátravetett, ki pedig emelt fejjel.

Ez aztán arra késztetett, hogy diadalittasan vonuljak le az emelvényről. Bizonyára elbágyasztotta őket az a nagy szellemi megerőltetés, amelyre késztettem őket. Hja, az én előadásomon el kell gondolkodni, ízlelgetni kell, mint az érett gyümölcsöt, erőfeszítéseket kell tenni a befogadására, és a többi. Ha viszont elfárasztottam őket, illő, hogy a végén feloldjam a fáradtságukat, és üdítő ébredéssel ajándékozzam meg őket.

Mit nem adtam volna érte, ha nálam van a szájharmonikám, és eljátszhattam volna nekik néhány dalt abból a gyűjteményből, amelyet Medvétől, a chattanoogai rémtől tanultam. Igazi, tenyerestalpas börtöndalok voltak, néhány helyen ki is kellett hagyni bizonyos szavakat belőlük; de azért szépek voltak a maguk nemében. És lelkesítők. Elsősorban a smasszerok agyonverésére lelkesítettek.

Sajnos, a szájharmonikám Santa Barbarában hevert egy asztalfiók mélyén, ezért kénytelen voltam dalra fakadni. Olyan dalt választottam, amelyről feltételeztem, hogy elnyeri a tetszésüket.

A dal megható volt és érzelmes. Tonnyról szólt, a gyermekarcú

bérgyilkosról, három kiskorú gyerkőc apjáról, aki hiába kérte a feleségét, Sallyt, hogy várja meg, amíg kiszabadul a sittről – elvégre mi az a 16 év? , akkor aztán megkeresik az elrejtett lóvét, és övék a világ. Sally azonban nem várta meg, hanem elvált, a gyerekeit gondozóba adta, maga pedig élte a világát Tonny legjobb barátjával, a szemölcsösképű Ben Cottonnal.

A tizenhat kemény év úgy elröppent, mint egy szemvillanás – legalábbis Sally számára. Aztán egyszer csak, egy negédes pillanatban, amikor Ben Cotton karjaiban élvezte az életet, felbukkant egy árnyék a falon. Az árnyék baltát szorongatott a kezében.

Nem is folytatom. Egy biztos, Tonnytól talán még Hannahanna méhei is tanulhattak volna. Alapos munkát végzett, az kétségtelen. Ennek részletes taglalására, sajnos, már nem keríthettem sort, mert hirtelen belefáradtam az előadásomba. Úgy éreztem, hogy azonnal összecsuklanak a lábaim, és szégyenszemre ülve kell befejeznem, amit elkezdtem.

Bólintottam, és befejeztem az előadást. Vártam, hogy valaki majd szól pár szót, esetleg a közeli asztalnál ülő elnökség, az elnökség azonban nem szólt semmit, mert aludt. És mindenki aludt velem szemben is. Egyetlen valakit kivéve.

Miss Hazel Gordon partnerét, Mrs. Taylort, a boszorkányt.

16

Ő volt a legutolsó, akitől valami jót vártam a jelenlévők közül, ám mégis ő segített ki szorult helyzetemből. Ha nem teszi, kínos csendben kellett volna elkullognom a helyszínről.

A boszorkány, amikor befejeztem a balladát, többször is igen határozottan összeütötte a tenyerét. – Eszerint ő nem aludt – futott át rajtam a gondolat.

Az első tenyérösszecsapásokat még alig érzékelte valaki, egy-két szem rándult csak idegesen össze. Mivel a taps tovább folytatódott, kinyíltak a szemek, felemelkedtek a kezek, és olyan tapsvihar tört rám, mint az évszázad tornádója az ohiói földekre.

Ekkor az elnökség is felébredt. Egy magas, jóvágású, kissé előreálló fogú férfi felemelkedett az asztal mögött, zavartan megtörölgette a szemét, aztán rövid torokköszörülés után felém biccentett. Felvett egy papírt az asztalkáról, beleolvasott, majd ismét biccentett.

– Valamennyiünk nevében megköszönöm Magdalena Hunter professzorasszonynak igen értékes előadását, amely… hm… mindannyiunk számára útmutatásul szolgálhat az… hm…

Egyre gyanakvóbban bámult rám bozontos szemöldöke alól. Ismét megköszörülte a torkát, és lejjebb vette a hangerőt. Megpróbálta úgy fordítani a fejét, hogy csak én halljam, amit mond. Természetesen sikertelenül.

– Ön… hm… nem Magdalena Hunter… professzorasszony.

– Nem – bólintottam.

– Ő… hol van?

– Nem tudom – mondtam.

– Ez hihetetlen – nyögte a bozontos szemöldökű. – Valaki összekutyulta az előadások sorrendjét. Ön végül is…

– John C. Lendvay vagyok – segítettem neki.

– Á, megvan! – kiáltotta a papírjaira bámulva. – Azaz… nincs meg… Mindenesetre megköszönöm az értékes… izé… Ön nem a hettita társadalom szerkezetéről…?

– Nem – mondtam.

– Aha. Jól van.

Ekkor már majdnem mindenki felébredt, és értetlenül bámulták az eseményeket.

– Nos, jó – mondta a bozontos szemöldökű. – Ez esetben…

A tapasztalt és minden hájjal megkent Mr. Dull felemelte a kezét és szót kért.

– Elnézést kérek a kedves kollégáktól. A sorrend valóban megkavarodott egy kicsit, tekintettel arra, hogy Magdalena Hunter professzorasszony nem érkezett még meg… talán a következő géppel majd megérkezik. Mr. Lendvay volt olyan szíves, beugrott helyette, és igen érdekes előadást tartott nekünk a hettita izékről… csomókról. Engem egyszerűen lenyűgözött az előadása; elsősorban az az újszerű látásmód, amellyel a problémát kezelte. Remélem, önöket is.

Halk, beleegyező zúgást-búgást hallottam. Annak jeleként, hogy valamennyiüket lenyűgözte ez előadásom.

– Az pedig egyenesen, hogy is mondjam csak… elbűvölő, ahogy közel hozta a régészeti leleteket a való élethez. Mintha megelevenedett volna előttünk az a régi világ. A hettiták leléptek a könyvek lapjairól, és itt jártak közöttünk. Remélem, valamennyien érzékelték a jelenlétüket.

Egytől egyig bűntudatosan horgasztották le a fejüket. Legtöbbjük egy árva hettita jelenlétét sem érzékelte. A maradék egy százalék kezdte csak bemesélni magának, hogy igenis ő érzékelt

valamit.

Dull professzor felpattant az emelvényre, amelyen a szónoki pulpitus állt, és melegen kezet rázott velem.

– Köszönöm, Mr. Lendvay, köszönöm.

Úgy éreztem, nem is sikerült olyan rosszul bemutatkozó látogatásom a régészek köreiben.

17

Úgy gondoltam, rám férne egy kis pihenés. Feltett szándékom volt, hogy ledőljek egy kicsit a szobámban, de sajnos egyelőre nem kerülhetett sor rá. Amint leléptem a pulpitusról, Dull professzor hozzám lépett, átölelt, majd elégedetten megveregette a vállam.

– Nem vagyok mai csirke, mégsem emlékszem rá, hogy valakinek ennyire jól sikerült volna az első előadása. Megengedi, hogy elkérjem a kéziratát?

– Minek? – kérdeztem rosszat sejtve.

– Meg szeretném jelentetni a *Hettita Közlönyben.*

– Az a helyzet… hogy még nincs teljesen kész. Az előadásomat bizonyos mértékig úgy improvizáltam…

– El tudja készíteni a konferencia végére?

– Megpróbálom – ígértem.

– A csomókról készíttessen felvételeket. Ábrákkal sokkal izgalmasabb lesz a cikke.

Folytatni akarta, de akkor egy egyenruhás londiner lépett hozzám, és elkobozta a függönyzsinórokat. Úgy látszik, ő volt megbízva, hogy ne veszítsen szem elől, és amint végzek a bemutatóval, hajtsa végre a kényes műveletet.

– Semmi baj – nyugtattam meg Dull professzort. – Majd kerítek új zsinórokat.

Ezután a gólyaorrú lépett oda hozzám. Mr. Benton is vele volt, és még néhány ismeretlen. Biztos voltam benne, hogy valamennyien végigaludták az előadásomat.

Mr. Benton megállt velem szemben, és rám meresztette a napszemüvegét.

– Engedje meg, hogy bemutassam a kollégáknak, Mr. Lendvay.

A bemutatkozáson gyorsan túlestünk. Sajnos egyikük nevét sem jegyeztem meg. Bár lassan tisztulni kezdett a fejem, még mindig nem voltam abban az állapotban, hogy ennyi nevet bevéshettem

volna az agyamba.

De azt, ami ezután következett, azt megjegyeztem.

Benton professzor meghintáztatta egy kicsit a felsőtestét, aztán összedörzsölte a tenyerét.

– Mr. Lendvay… az a helyzet… nem tudom, értesült-e róla, hogy… létezik egy úgynevezett *Nagy Hettita Aranyérem,* amelyet minden évben egy alkalommal odaítélünk valakinek, aki újszerű megvilágításba helyezi kutatásaink valamely szegmensét.

Beszélt még vagy öt percig – ezen viszont majdnem én aludtam el. Ha nem állunk, talán valóban el is szundítottam volna.

A végére aztán csak magamhoz tértem.

– Összefoglalva a tényeket, Mr. Lendvay, úgy döntöttünk, hogy ebben az évben önt tüntetjük ki az emlékéremmel, ha elfogadja.

Csend volt, csak a várakozó tekintetek pásztáztak. Töprengtem néhány másodpercig, aztán úgy döntöttem, az lesz a legjobb, ha úszom az árral.

– Elfogadom – bólintottam.

Valamennyien kezet ráztak velem.

Tudósnak éreztem magam a tudósok között.

18

Megkönnyebbülten leléptem, de ekkor meg Lucia akaszkodott rám. Gyanakodva nézett végig rajtam, mintha nem tudná eldönteni, hogy valójában ki is vagyok én.

– Na, mit szól hozzá? – kérdeztem aggódva.

– Hát… érdekes dolgokat mondott.

– Például?

– Úgy általában volt érdekes az egész.

Ebből aztán kitaláltam, hogy ő is végigaludta a fellépésemet.

– Odaadná majd a kéziratát?

A fenébe is, mindenki a nem létező kéziratomat akarja…

– Alkalomadtán – utasítottam vissza.

Erre megszeppenve nézett rám.

– Nagyon haragszik?

– Nagyon – mondtam.

– Én is… restellem – mentegetődzött. – Megpróbáltam küzdeni ellene, de nem ment.

– Hát… más is így van vele.

– De pont a magáén… aludtam el. Ez azért bosszant. Este sétálni megyek… nem tart velem?

Úgy gondoltam, miért is ne? Legalább amíg velem van, nem kell nyugtalankodnom miatta.

– És addig? – kérdeztem. – Mi a szándéka?

Lucia tűnődve nézett rám.

– Még nem tudom. Lehet, hogy benarkózok, elmegyek valami vitorlásbuliba, és beszállok egy izgalmas társasjátékba. Itt a bugyi, hol a bugyi, ismeri?

– Lucia,kérem…

– Nagyon szégyellem magam – nyögte. – Ilyen még nem történt velem.

Megfordult, tenyerébe temette az arcát és elfutott.

Lassan én is kezdtem sajnálni azokat, akik nem hallgatták meg az előadásomat.

19

Alighogy Lucia magamra hagyott, Holly asszony férje, Mr. Hartman lépett oda hozzám. Mr. Hartman előkelő, nagyvilági férfiú benyomását keltette. Elegáns öltönye, nyakába vetett fehér selyemsálja egy sikerben fürdő életről tanúskodott.

– Mr. Lendvay… megengedné néhány szóra?

Sóhajtottam és bólintottam.

– Parancsoljon, Mr. Hartman.

– Ó… ön ismer engem?

– Önt mindenki ismeri – mondtam talányosan.

– Igazán kedves öntől. Csak az előadásához szerettem volna gratulálni.

– Megtisztelt, hogy meghallgatta.

– Bár jómagam csak amatőr vagyok, azért nagyra értékelem az új felfedezéseket. Tudja… valahogy megkedveltem ezeket a fickókat.

– A hettitákra gondol?

– Hát persze.

– Biztosan örülnének neki, ha hallanák. Az ő idejükben viszonylag kevesen kedvelhették őket.

Mr. Hartman mosolygott, aztán komolyra váltott a képe.

– Ön, ugye, azon a gépen tartózkodott, amelyen megölték Terry professzort?

– Sajnos.

– Én is rajta voltam.

– Érdekes, nem láttam önt.

– Az első osztályon utaztam a feleségemmel. És ön?

– Én a turista osztályon – mondtam. – Nem kaptam helyet az elsőre.

A fene vigyen el, Terrano – gondoltam magamban. – *Igazán válthattál volna ez elsőre is.* – Aztán rájöttem, hogy ártatlanul vádolom, hiszen Lucia a turistára váltott, nekem pedig ott kellett ülnöm mellette.

– Igyekeztem megbújni a helyemen. Főleg azután, miután meggyilkolták a professzort. Már így is a szívroham kerülgetett.

– Volt valami oka rá?

Hartman bólintott.

– Természetesen volt. Az a helyzet, Mr. Lendvay, hogy nehéz helyzetben vagyok. Valakinek el kell mondanom a problémámat.

– Nem tudom, hogy mit tehetnék önért? – tártam szét a karom. – Elvégre csak egy közönséges kutató vagyok.

– Kérem, hallgasson meg. Miután ön azt mondta az imént, hogy ismeri a nevem, bizonyára ismeri vállalataim tevékenységét is. Van mit aprítanom a tejbe, még ha többen is azon munkálkodnak, hogy minél kevesebb maradjon belőle. De félretéve a tréfát, van egy hobbim, amiért már régóta élek-halok… s amelyik kezdetben még ártatlan szórakozásnak tűnt. Tudja, mi az?

– Nem én – mondtam.

– Műkincseket vásárolok múzeumok számára.

– Aha. Maga tehát hobbiból ügynök, vagy micsoda?

– Nem ügynök vagyok, hanem vásárló. Én dolgoztatok felhajtókkal vagy ügynökökkel. Érti?

– Eddig igen. Azaz…

– Fiatalkoromban szenvedélyes múzeumlátogató voltam; képes voltam órákig elgyönyörködni egy-egy kiállított tárgyban. Ilyenkor mintha… megváltozott volna körülöttem a világ. A múzeumi terem átalakult, és én ott álltam a múlt valamely darabkájának a kellős közepében. Ha ősembereket mutató tárlók előtt álltam, akkor közéjük képzeltem magamat, ha dinoszauruszok közé, akkor velük viaskodtam. Túlságosan is élénk volt a fantáziám, és az ma is. Egyszer aztán történt velem valami, ami megváltoztatta az

életemet. Egy régi kínai bronznak köszönhetem, ami velem történt. Egy régi, talán Ming-kori kínai bronznak. A bronzot ugyanis ellopták, a múzeum pedig a hűlt helyére tett egy cédulát, amelyen közölték a kedves látogatókkal, hogy ismeretlen tettesek betörtek, és magukkal vitték az értékes bronzot. Ez engem annyira felbőszített, hogy vörös köd ereszkedett a szemem elé. Akkor már gazdag ember voltam, talán túlságosan is gazdag; láttam néhány filmet úri betörőkről, kemény fiúkról, akik ellopott kincseket szereztek vissza megbízóik számára. Belém hasított a gondolat, hogy nekem is ezt kellene tennem. Visszaszerezni a múzeumnak a kincset! Fogni egy 45-ös stukkert, és visszakövetelni a gazemberektől.

Az ötlet jó volt, csak éppen kivitelezhetetlen. Nem vagyok szuperhős, aki mindenre képes. Ám mi lenne akkor – gondoltam , ha nem fegyverrel, hanem pénzzel szerezném vissza? Elvégre annyi van belőle, mint a pelyva. Visszavásárolom a bronzot a gazemberektől!

Csakhogy ez sem ment olyan egyszerűen. Nem állhattam ki az első utcasarokra, hogy idefigyeljenek, emberek, én vagyok Frank Hartman, vissza szeretném vásárolni a helyi múzeumból ellopott bronzfigurát. Ezért aztán le kellett merülnöm az alvilágba.

– A fenébe! – csodálkoztam. – Hogy csinálta?

– Ne várja, hogy részletekbe bocsátkozzam, de a nagyját azért elmondom. Volt egy magas rangú rendőrtiszt ismerősöm, aki összehozott egy műkincstolvajjal. A fickó már negyedik éve az állam vendégszeretetét élvezte, és még néhány évig élveznie is kellett. Nos, én információk fejében fejedelmi életmódot biztosítottam neki. Az ő útmutatása nyomán kerültem kapcsolatba alvilági körökkel s általuk sikerült is néhány ellopott tárgyat előkerítenem. A költségeket természetesen én álltam. Pár múzeum azóta is a jótevőjének tart.

– Azt hiszem, joggal – dicsértem.

– Csakhogy ez a tevékenység… kevés volt nekem. Hála istennek, nem olyan sok múzeumi tárgyat lopnak el évente. Ezek egy része is mindörökre elvész, soha nem kerülnek elő. Hogy ennek mi az oka, arra több magyarázat is van – ezektől szíves engedelmével eltekintenék. Ekkor az az ötletem támadt, hogy kiterjesztem működési területemet az Egyesült Államokon túlra is. Közbe kell vetnem, hogy miközben jótékony tevékenységemet folytattam, valamiért beleszerettem a hettitákba. Ez aztán Törökországhoz kötött, lévén, hogy itt bukkannak elsősorban hettita emlékekre. Ennek megfelelően a tevékenységemen is finomítanom kellett. Immár nem a múzeumokból ellopott

műkincsekre koncentráltam, hanem azokra, amelyekhez illegális ásatások nyomán jutnak. Bizonyos értelemben beszálltam az illegális műkincskereskedelembe.

– Nem tudom, jól tette-e.

– Ezen már én is elgondolkodtam, csakhogy olyan ez, mint a vadászszenvedély. Képtelen voltam és vagyok abbahagyni. Egész hálózatot építettem ki felhajtókból, ügynökökből, akik jelentik, ha értékes műkincs bukkan fel a piacon. Azonnal megveszem, ha tehetem.

– Gyakran megtörténik ez?

– Elég gyakran.

– Mi történik a megvásárolt áruval?

– Természetesen odaajándékozom a megfelelő múzeumnak.

– Kicsempészi az országból?

– Dehogy csempészem! *Itteni* múzeumoknak ajándékozom őket. *Ajándékozom,* érti? Nem kérek értük semmiféle ellenszolgáltatást. Egyetlen darabocskát sem tartok meg magamnak, egyetlen kőszilánkot sem viszek ki az országból. De kincsekre vadászok, az kétségtelen. Ezért aztán sokan haragszanak rám, sőt gyűlölnek.

– Mi a fenéért?

– Két okból is. Egyesek azt mondják, hogy tevékenységemmel elősegítem az illegális műkincs-kereskedelmet. Olyan ez, mintha a fickók az én megrendelésemre lopnának. Sajnos, ebben lehet is valami. Ámbár én soha nem biztattam senkit… mégis.

– Mi a másik ok?

– Sokan nem hiszik el, hogy *csak* ezt teszem. Azt képzelik, hogy ez csupán a felszín. Néhány darabot odavetek eléjük, hogy vakuljanak meg tőle, míg az értékesebbjét kimentem az országból. Azt hiszik, hogy ajándékaimmal lekenyerezem a múzeumokat és a megfelelő hatóságokat, akik ennek fejében szabad mozgást engedélyeznek nekem, továbbá nem csuknak le, amiért alvilági fickókkal tartom a kapcsolatot.

– Tényleg így van?

– Sajnos nem megy másképpen. Még az életveszélyt is vállalom, csakhogy sikerüljön megvennem egy-egy értékesebb darabot.

– Ki akarná megölni? A hatóságok?

– A konkurencia, Mr. Lendvay. Nem vagyok egyedül a piacon, mások is vadásznak régiségekre. Előlük happolom el a jó dolgokat, mert én többet fizetek értük, mint bárki más. Állítólag többen is összefogtak ellenem, és aláírták a halálos ítéletemet.

– Hát ez bizony kellemetlen lehet. Talán abba kellene hagynia.

– Erre képtelen lennék.

– Mit szól hozzá a felesége?

– Gondolhatja. Nem ért meg engem, mint ahogy más se. Talán csak… – Nyelt egyet, majd tovább folytatta. – Jól ismertem Terry professzort. Akárcsak Steinmeyert. Jó viszonyban voltam velük. Elvégre valamennyien ugyanazt akartuk: közkinccsé tenni a múlt néhány emlékét. Sajnos, az utóbbi időben kissé megromlott köztünk a viszony. Pedig én mindig betartottam a játékszabályokat. Nem tehetek róla, hogy eldurvult a dolog.

– Eldurvult? – hökkentem meg.

– Valamiféle… ostoba versengés kezdődött közöttünk. Hogy ki talál több értékes műkincset. Azon a napon, amikor megölték, kicsit összekaptam Steinmeyerrel. Szakmai vita volt, nem fontos. Steinmeyer keresett valamit, aminek itt kell lennie a környéken. Hannahanna állítólagos templomát. Tudja kicsoda Hannahanna? Hogyne tudná. Steinmeyer meg volt győződve róla, hogy itt lapul a temploma a közelben. Aztán megölték. Engem is kihallgattak az esettel kapcsolatban, sőt gyanúba is fogtak. De mivel nem volt bizonyítékuk ellenem, elengedtek. Ám azért Uzun százados nem felejtett el. Meg van győződve róla, hogy találtunk valamit, amit nem akarunk a nyilvánosság elé tárni. Inkább el akarjuk lopni. Gyanús vagyok neki, de nem tehet ellenem semmit.

– Értem – bólintottam. – Fura helyzet, kétségtelen. Végül is, miért mesélte el mindezeket nekem, Mr. Hartman?

– Frank.

– Oké, Frank. Tehát?

– Mert szeretném, ha… tudná, hogy mit csinálok, és ha bajom esne, mondja el mindezt Uzun századosnak.

– Miért nem mondja el neki ön?

– Mert nem hisz nekem. Főleg, hogy ott voltam azon az átkozott repülőgépen. És akkor is a közelben tartózkodtam, amikor Steinmeyert megölték.

– Mi a helyzet Mr. Goldmannel?

– Ne is kérdezze. Ő aztán igazán el szeretné harapni a torkomat. Meg van győződve róla, hogy én állok Steinmeyer akciója mögött.

– Arra gondol, hogy Steinmeyer összetaposta a palántáit?

– Arra gondol, hogy én küldöm a kutatókat a birtokára. Az a helyzet ugyanis, hogy ő maga szándékozik megtalálni Hannahanna templomát.

Akárhogy is forgattam magamban a dolgot, be kellett látnom, hogy Hartman nem beszél ostobaságokat, nincs üldözési mániája. Ha Uzun százados helyében lettem volna, úgy sittre vágom, csak

úgy kopog. Szerencsére nem voltam a helyében.

– Rendben van – mondtam végül. – Megteszem, amire kér. Ha, ne adj2 isten!, baja esne, mindent elmondok Uzunnak. Cserébe áruljon el nekem valamit. Miért éppen hozzám fordult a kérésével? Hiszen annyi itt a nálam tapasztaltabb kolléga; ráadásul ők nem először járnak ebben az országban. Miért éppen én?

Frank Hartman biccentett.

– Van valami, amit nem mondtam el önnek, John. Viharos ifjúságomban másfél évig a haditengerészetnél szolgáltam, utána pedig még egy évet kereskedelmi hajókon. Jól ismerem a tengerészcsomókat.

– Mit akar ezzel mondani?

– Továbbá egy évig Kaliforniában csellengtem a tengerpartokon. Akit egyszer rabul ejtett a tenger, csak nehezen tud elszakadni tőle. Ott ismerkedtem meg Rick Renoval, és rövid időre a csapatához csapódtam. Tőle tanultam az öt Reno-féle csomót. Kíváncsi még valamire, John?

Nem voltam kíváncsi.

20

Néhány lépés után Greenwood professzorba botlottam. Amint észrevett, kényszeredett mosoly suhant át az arcán.

– Mr. Lendvay?

Meglepetten torpantam meg. Ekkor döbbentem csak rá, hogy az utóbbi másfél napban egyszerűen megfeledkeztem róla. Ha elő is fordult a neve valamilyen beszélgetésben, úgy elsiklott a fülem mellett, mintha már nem is volna élő ember. Mintha egy évtizedekkel ezelőtt elhunyt afrikai elnökről beszélgettünk volna.

Az volt a gyanúm, hogy rám várt. Nagyon azt a látszatot akarta kelteni, hogy véletlenül futottunk össze, és éppen ez lett nekem gyanús.

– Ó, micsoda véletlen! – mosolygott a sokdioptriás professzor. – Hogy van, Mr. Lendvay?

Természetesen jól voltam, és ezt nem is titkoltam senki előtt.

– Megvagyok – mondtam.

– Nem ülne le velem egy pillanatra, ha már ilyen szépen összefutottunk?

Nem kellett messzire mennünk: éppen az orrunk előtt állt két

szék. Nagyon úgy nézett ki a dolog, mintha Greenwood rakta volna oda őket. Éppen a folyosó kis benyílójában álltak: mi jól láthattuk a folyosón elhaladókat, míg ők, ha nem volt sasszemük, észre sem igen vettek bennünket.

– Nekem kellene megkérdeznem öntől, hogy ön hogy van? – udvariaskodtam, miután helyet foglaltunk a székeken.

– Csak-csak – mondta. – Ha nem is olyan irigylésre méltóan, mint maga. Hallottam, izgalmas előadást tartott.

– Igyekeztem – bólintottam szerényen.

– Alkalomadtán elolvasom a cikkét.

– Egyelőre még csak a fejemben létezik.

– Vigyázzon, ki ne essen belőle! Fiatalemberekkel előfordul, hogy hipp-hopp! már ki is pottyan a fejükből minden, amit korábban fontosnak tartottak. Valaki kiveri belőle őket.

– Rossz emberekre gondol?

– Szépasszonyokra gondolok. Ahol a rosszfiúk csődöt mondanak, oda elég egy futó mosoly.

– Még nem voltam hasonló helyzetben.

– Vigyázzon, ne is legyen! Különben valóban szerettem volna meghallgatni az előadását… csak éppen nem volt már elég erőm hozzá. Pihennem kellett, mert nagyon kikészített a tegnapelőtti éjszaka. Maga hogy bírta?

– Úgy-ahogy.

– Irigylem a fiatalságát. És hogy van az az ennivaló fiatal hölgy, aki mindent tud a hettitákról?

– Valószínűleg jól. Bár nem tartozik hozzám.

– Ne mondja. Akkor kihez tartozik?

– Jó kérdés. Csupán egymás mellett ültünk a gépen.

– Éppen erről szeretnék beszélni magával. Úgy tudom, ön Uzun százados jó ismerőse.

– Ezt meg honnan veszi?

– Ő maga mondta.

– Hát ha ő mondta…

– Azt is mondta, hogy hamarosan találkozni fognak.

– Mit tehetek önért, professzor?

– Ami azt illeti, elég sokat.

– Konkrétan?

Greenwood szomorúan nézett rám.

– Szerezze vissza nekem *A hettiták történetét,* amit az az ennivaló Miss Grant ellopott tőlem.

– Meglesz – bólintottam. Könnyedén megtehettem, hiszen a könyv a hátizsákomban volt a szobámban. Már tegnap vissza akartam adni neki, de valahogy kiment a fejemből.

– Köszönöm, John. De van még egyéb bajom is.

– Micsoda?

– Hát… ez.

Kihúzott egy fényképet a zsebéből, és a kezembe nyomta. Egyetlen pillantást vetettem csak rá, aztán majdnem le is ejtettem rémületemben.

A kép azt a pillanatot ábrázolta, amikor Greenwood professzor megfojtja Terry professzort.

21

– Ki adta magának a képet? – kérdeztem meghökkenve.

Greenwood hallgatott egy kicsit, aztán csak kibökte.

– Az idős hölgy. Mrs. Elisabeth Taylor.

– Csak úgy?

– Hát nem… csak úgy.

– Mit akart érte magától?

Greenwood bánatosan simogatta meg a haját.

– Igazából nem olyan sokat – mondta. – Végül is… kérdés, hogy mi a sok, és mi a kevés. Főleg ha egy sor kellemetlenségtől óvom meg magam vele.

– Elég a fecsegésből! – rivalltam rá. – Mit akar magától cserébe a negatívért?

– Nem sokat – ismételte. – Csupán csak annyit, hogy beszéljem rá önt, intézze el a századosnál, hogy ő és Miss Hazel minél előbb kiutazhasson az országból. Ha nem intézi el, a kép a százados kezébe, én pedig börtönbe kerülök.

– Maga van egyáltalán ezen a képen?

– Én – nyögte.

– Ha jól látom, valami tunikaféle van magán. Ez egy hettita öltözék?

– Az nem tunika – tiltakozott mogorván. – Hanem pokróc. Amit a gépen osztogattak. Magam elé kötöttem, hogy ne fájjon a térdem. Repülőgépen gyakran megfájdul, nyilván az oxigénben szegény levegő miatt.

A képre pillantottam. Valóban úgy nézett ki, mintha a távolsági

járatokon használatos vékony takaró lett volna.

– Ez itt Terry professzor?

– Persze hogy az.

– Ez pedig maga. Meg tudná mondani, hogy mit csinál éppen?

– Térdelek.

– Hol térdel?

– A Terry melletti gazdátlan ülésen.

– És mit csinál?

Valaki elment mellettünk; szapora női cipők kopogását hallottuk.

– Nos? – sürgettem.

– A helyzet félreérthető – mondta. – Úgy néz ki a dolog, mintha fojtogatnám Terryt.

– És nem azt csinálja?

– Nem.

– Akkor mit?

– Fel akartam ébreszteni. Beszélgetni akartam vele. Elkaptam a nyakkendőjét. Legalábbis azt hittem, hogy nyakkendő. Amerikai zsinórnyakkendő. Gyakran használt ilyet.

– Terry aludt?

– Azt hittem.

– Nem fogta meg a pulzusát?

– Dehogy fogtam. Fel akartam ébreszteni, nem taperolni.

– Szóval azt hitte, alszik. És?

– Mondom, hogy elkaptam a nyakkendőjét és megszorítottam. Azt akartam, hogy szarjon be tőle. Az utóbbi időben ugyanis tört némi borsot az orrom alá.

– Mikor vette észre, hogy… baj van vele?

– Amikor már rászorítottam azt az izét a nyakára. Észrevettem, hogy nem nyakkendő az, hanem zsinór. Annyira megijedtem, hogy levettem róla, és a gazdátlan ülésre hajítottam. Szinte fel sem fogtam, hogy Terry halott. Azt hittem, hogy én öltem meg. Csak akkor vettem észre, hogy Terry képe sárga, mint Van Gogh napraforgói. Lassan aztán megértettem, hogy Terryt meggyilkolták, és ha nem csinálok valamit, engem vesznek gyanúba. Otthagytam a zsinórt az ülésen, és visszamentem a helyemre. Mindenki aludt a környéken. Nem gondoltam volna, hogy valaki is lefényképezett. Ezután a maga útitársnője is odament Terryhez. Bocsásson meg, hogy azt mondtam, lehet, hogy ő fojtotta meg, egyszerűen elment az eszem. Haragudtam rá, amiért elvitte a könyvemet.

– Maga jó barátja volt Terry professzornak, igaz?

– Évtizedekig.

– Ő hitt Hannahanna templomában?

– Bizonyos mértékig.

Megpróbáltam összerakni valamiféle mozaikképet, de akárhogyan is próbálgattam, nem akart sikerülni. Nemcsak hogy a mozaikkockák nem álltak össze, hanem biztos voltam benne: jó néhány még hiányzik is közülük.

– Összegezzük csak a tényeket! – javasoltam. – Ön jó barátja volt Terrynek, felszálltak egy repülőgépre, ahol magát… gyanús pózban lefényképezték a meggyilkolt Terry felett. Mit gondol, mit jelent ez?

– Hát nem is tudom – mondta bizonytalanul.

– Én viszont tudom – bólintottam.

– Mégis… mit?

– Villamosszéket – mondtam könnyedén.

ROLEX ÓRA, PÁSZTORÓRA, INGAÓRA

(Ez utóbbi ingája egy felakasztott holttest a falon)

1

Éppen be akartam osonni a szobámba, amikor a folyosó végéről rám pisszegett valaki. Lucia volt.

– Hé! Álljon már meg! – integetett. – Most akkor jön vagy nem jön a bazárba?

– Mit óhajt ott csinálni? – kérdeztem ostobán, mert végül is mit óhajthat az ember egy bazárban? Bámészkodni, és esetleg vásárolni.

– Mit akarhatnék? Jön vagy marad? Legszívesebben intettem volna neki, hogy menjen csak, ha annyira akar, de aztán eszembe jutott Terrano és Bumfordi, s ez éppen elég volt ahhoz, hogy meggondoljam magam.

– Dehogynem! – kiáltottam lelkes örömmel. – Régi vágyam, hogy eljussak egy igazi török bazárba!

Lucia olyan magabiztosan lépegetett mellettem az utcán, mintha egész életét egy török kisvárosban töltötte volna. Most, ahogy csendben egymás mellett ballagtunk, volt időm alaposan megnézni magamnak. Öt perc után arra a végeredményre jutottam, hogy csak a Jóisten, és jelen esetben talán maga Allah tudná megmondani, hogy valójában mennyi idős is lehet Lucia. Terrano tizenhétnek mondta, a férfiak szeméből – akik szembejöttek velünk – viszont húsznál többet olvastam ki.

Ami még meglepőbb volt: a lány mintha másképpen is idősebbé vált volna az elmúlt napok során. Los Angelesben, a repülőtéren, még gyereklánynak láttam, a repülőgépen nagylánynak, itt pedig egy kész nő gyalogolt velem.

Megdörzsöltem a szemem. Szó, ami szó, Lucia valóban más volt mint korábban. Mintha az elmúlt nap ringó melleket varázsolt volna a blúza alá, lábai is kiegyenesedtek, és a térde sem volt már olyan göcsörtös, mint addig. Vajon mi a fene történhetett vele?

Tippem lett volna több is, még az is megfordult a fejemben,

hogy ez a Lucia ugyanaz-e, mint akit Terrano a nyakamba varrt, de akárhogy is nézegettem, nem láttam rajta sminket, álarcot még kevésbé. Akkor aztán rádöbbentem a titok nyitjára: Lucia eddig csinált magával valamit, hogy kislánynak lássák.

Hogy mit csinálhatott, azzal kapcsolatban is megvoltak az elképzeléseim. Volt egy ügyem – nem is olyan nagyon régen , ahol megtapasztalhattam az ilyesmit. Óvadékot kellett volna behajtanom valakitől, amolyan fejvadász módra, csakhogy olyan átverés áldozata lettem, amilyet még nem pipált a világ. Egészen addig tartott az átverés, amíg rá nem zizzentem, hogy mitől kerek a dinnye, akkor aztán akcióba léptem. Addig ugyanis hiába kopogtattam Betsy Groll ajtaján az óvadékért, csak a lánya nyitott ajtót – olyan tizenhárom-tizennégy éves kis fruska. Ráadásul nyávogó volt a hangja, hogy majd a falnak mentem tőle. Rendszeresen elnyávogta, hogy a mami nincsen itthon, nem tudja, mikor jön haza, a mamival gyakran előfordul, hogy elmegy egy bácsival valahova, és csak sokára jön vissza. Addig ő a helyi szociális konyhán étkezik, stb.

Mit volt mit tennem, kinyitottam a szemem, és figyeltem a környéket, mígnem aztán rájöttem, hogy madár vagyok a legmagasabb ágon. Betsy Groll úgy átejtett, hogy öröm volt nézni. Erre különben akkor zizzentem igazából rá, amikor sokadszorra is elolvastam a nyilvántartó anyagát, amelyben többek között az állt, hogy Betsy hosszú ideig egy amatőr színtársulat üdvöskéje volt. Akkor hirtelen úgy fejbe vágott a felismerés, mint egy baseballütő. Rádöbbentem, hogy Betsy igazából nem is Betsy, hanem a lánya, a lánya meg nem a lánya, hanem Betsy. Betsy maga változik át a saját lányává.

Legközelebb aztán már könnyen ment a dolog. Csengettem, s amikor nagy sokára kinyitották az ajtót, és a bávatag tekintetű, sokdioptriás szemüvegű kiscsaj nézett ki rajta, s úgy vigyorgott rám a fogszabályozójával, hogy kiütött rajtam a hideg veríték, nem sokat teketóriáztam. Meg sem várva, hogy elnyekeregje a „mami most éppen nincs idehaza, nem is lesz sokáig, elment egy bácsival” kezdetű dalocskát, betereltem a folyosóra, a falhoz nyomtam, és letéptem róla a blúzát. Amit akkor ott láttam a falnál, Uramisten! Ahogy a blúz leszakadt róla, csupa fehérséget láttam, valami fehér színű fáslit, amilyenekkel a reumások tekerik körül a derekukat.

Ha egyszer nekiindulok valaminek, nem ismerek pardont, és nem ismerek fáslit. Elkaptam a végét, és pillanatok alatt lehúztam róla. S akkor mit gondolnak, mi történt? Két olyan ruganyos, kemény didkó ugrott elő a fásli alól, hogy majd kiverte a szemem.

Szerencsére volt tapasztalatom benne, hogyan kell leállítani az

éppen nekivadulni kész úthengert. Betsy hiába kapkodott a nyakam után, hogyha már így áll a helyzet, tegyünk valami okosat is, nem álltam kötélnek. Bevittem Betsyt az illetékes helyre a két gyönyörű didkójával együtt. Otthon pedig a körmömet rágtam, hogy micsoda barom is vagyok én. De hát nincs mese, ilyen vagyok, és kész.

Valahogy erre gondoltam, amikor Lucia Terranót, vagy az útlevele szerint Lucia Grantot nézegettem. Vajon az ő esetében is az lenne a helyzet, mint Betsyében? Már láttam is lelki szemeimmel a fáslit, amelyet lebontok róla.

Kénytelen voltam tanácstalanul megvakarni a fejem. És ha így áll a helyzet, akkor mi van? Akkor is őriznem kell, mert Terrano így akarja.

– Kész? – kérdezte hirtelen Lucia.

– Micsoda? – zökkentem ki a gondolataimból.

– Majd kiesett a szeme, úgy bámult rám.

– Úgy látszik, elgondolkodhattam.

– Nocsak. És milyen gondolatai vannak, ha engem néz?

Volt cseppnyi kacérság a hangjában, de azért annyi nem, hogy felhívásnak vehettem volna keringőre.

– Azon csodálkozom, hogy hogyan férhet magába ennyi tudomány.

– Akkor célt tévesztett – mondta.

– Amennyiben?

– Ez esetben inkább a fejemet kellene néznie, nem a kebleimet.

– Bocsánat. Mondtam, hogy elgondolkodtam.

– Maga úgy gondolkodik, hogy a nők kebleit nézegeti?

Furcsa képet vághattam, mert hozzám simult, és megmarkolta a karom.

– Ne kapja fel a vizet. A szállodában van egy helyre úszómedence, ha visszamegyünk, meghívom egy kis úszkálásra. Akkor aztán nézegetheti kedvére. De azért ne feltűnően, mert ki tudja, mit gondolnának még rólunk.

Éles nyelve volt, meg kell hagyni. Vissza akartam vágni neki, de aztán elment a kedvem az egésztől. Csak nem fogok egy gyereklánnyal hadakozni?

A következő félóra a veszélyelhárítás jegyében telt el. A veszélyeket természetesen Lucia feje fölül kellett elhárítanom.

Délutánba hajlott az idő, a bazár tömve volt eladóval, felhajtóval, vásárlóval, sétálóval, haszonlesővel, és még ki tudja, kivel nem. Ahogy a világ bazárjai általában. A vásárlók, őgyelgők és haszonlesők tömegének a temperamentuma viszont országonként

meglehetősen eltér egymástól. Főleg, ami a hölgyekkel kapcsolatos viselkedésüket illeti.

Alig tettünk néhány lépést, Lucia szemrehányó tekintetet vetett rám.

– Ezt miért csinálja?

– Mit miért csinálok? – kérdeztem értetlenül.

– Illetlen dolog. És dühös leszek tőle.

Megálltam, és gyanakodva néztem rá. Nem éreztem rajta alkohol szagát.

– Mitől lesz maga dühös?

– Ha a fenekemet csipkedik – mondta. – Jó, azt még csak elnéztem, hogy a kebleimet bámulta, ez azonban már túlmegy a tréfán.

Mondanom sem kell, hogy eszem ágában sem volt a fenekét csipkedni. Másoknak azonban annál inkább. Lucia göndör, szőkésvörös haja, és a hozzá abszolút nem illő barna szeme úgy vonzotta a tekinteteket, mint a mágnes. És úgy látszik, a kezeket is.

Vékony selyemzakó volt rajtam – Buddy Tabori csinálta Új-Mexikóban; mondanom sem kell, hogy csillagászati áron , kénytelen voltam ezt ráteríteni. Aztán egyre elkeseredettebben vettem tudomásul, hogy egyáltalán nem az történik, amire vártam. Ahelyett, hogy nyugodtan kísérgethetném Miss Terranót, és legfeljebb a süteményektől és egyéb édességektől kellene távol tartanom, a férfiaktól kell megvédenem. És még azt állította Terrano, hogy egy kislányt kell óvnom a csalárd világ ártalmaitól.

Pedig azért azoktól is meg kellett védenem. Csak hosszas rábeszélésre volt hajlandó például lemondani egy tízdolláros arany Rolex karóráról. Könyörögve kértem, hogy ne vegye meg, ez az óra annyit sem ér, mint Portobello közepén a polgármesteri hivatal órája, pedig az már tizenöt éve áll. Nem és nem! Mindenáron meg akarta venni a kapu alatt, ahova két gyanús kinézetű fickó berángatott bennünket. Ott aztán kemény tömegjelenetre került sor. A két fickó Luciát rángatta, és egyfolytában magyarázta, hogy vegye meg az órát, ez lesz élete legjobb vásárlása; én Lucia másik kezét rángattam, hogy menjünk már innen a fenébe; a két fickó a maradék néhány kezével engem próbált kilökdösni az utcára. Luciának viszont még ebben a zűrzavarban is maradt ideje és ereje, hogy végigböngéssze az egész kollekciójukat.

Már-már belenyugodtam volna, hogy megveszi azt a rohadék órát, amikor váratlanul feladta vásárlási szándékát. Kitárta a karját, magához rántotta az egyik fickót, csókot nyomott a képére, majd a másikkal tette ugyanezt. A két fickó úgy elolvadt tőle, mint cukor a forró csokoládéban. Lucia erre megismételte a csókokat, majd

búcsút intve nekik, kirángatott az utcára.

– Ezzel megvolnánk – mondta.

Ekkor következtem én. Olyan szép prédikációt kerekítettem az utca közepén, hogy magam is meghatódtam tőle. Lucia hallgatta, körülnézett, majd a kabátom zsebébe nyúlt, és kivett belőle egy Rolexet. A karjához illesztette, és elmosolyodott.

– Hogy tetszik?

Úgy megtántorodtam, hogy majdnem elveszítettem az egyensúlyomat.

– Jézusom, ez micsoda?

– Egy arany Rolex. Tajvani. Ez a legjobb hamisítvány, ami csak létezik.

– Mégis megvette?

Lucia rám mosolygott.

– Majd ha hülye lettem volna. Elcsórtam.

Ismét azt akartam mondani, hogy Jézusom, de már nem mondtam. Annyi erőm sem maradt, mint egy beteg légynek. Csak hápogtam, mint a kínai gumikacsák.

Lucia úgy simult hozzám, ahogy tinédzserek soha nem simulnak senkihez.

– Azért ne bánkódjon annyira, Johnny – suttogta a fülembe. Forró volt a lehelete, mint a sivatagi szél. – Megvigasztalhatom, Johnny?

Őszintén szólva kezdtem elveszíteni a lábam alól a talajt. Mi a fene történt vele, és mi a fene történt velem? Ő egy nap alatt tinédzserből felnőtté érett, én pedig felnőttből visszaminősültem tinédzserré.

Mielőtt bármit is mondhattam volna, megfogta a karom, majd az ingem ujja alá csúsztatta a kezét. Éreztem, hogy megszédülök. Jaj, istenem, mit kellene csinálnom?

Lucia feltűrte az ingem ujját könyékig, aztán birizgálni kezdte a csuklómat. Olyan volt az érintése, hogy nincs szó, ami visszaadhatná. A sivatagi levegő pedig egyre ott fújdogált a fülem mellett.

– Akkor most… megvigasztalom, Johnny.

Éreztem, hogy valami hűvös fonja körül a csuklómat.

Odapillantottam, és egyetlen pillanat alatt visszakerültem a valóságba. Mintha egy karórát láttam volna csillogni rajta.

Ismét csak megszédültem, és kiütött a homlokomon a veríték.

– Mi a fene… ez?

– Egy másik Rolex, Johnny.

– Hogy kerül ez… ide?

– Épp az imént csatoltam fel. Nem érezte?

– Azt kérdezem… hogy került *magához?*

Lucia szégyenlősen hajtotta le a fejét.

– Elcsórtam ezt is, Johnny.

– Tőlük?

A két fickóra gondoltam, akik berángattak bennünket a kapu alá.

– Egy óra egy puszi. Azaz kettő. Viselje egészséggel!

– Nem hordok hamisítványokat – nyilatkoztattam ki gőgösen, hogy tanuljon belőle. – Most pedig visszaadjuk nekik.

– Kinek? – kérdezte ártatlanul.

– A két fickónak.

– Hogy gondolja?

Való igaz, magam sem tudtam pontosan, hogy a fenébe is gondolom. Meglehetősen nehéz feladatnak tűnt volna előkeríteni őket a tömegben, azonkívül pedig ha bedühödnek ránk…

– Jól van – sóhajtottam. – Nem visszük vissza nekik. Pár fityinget ér az egész, még ha tajvani, akkor is. Itt van, legyen a magáé, ajándékozza valaki másnak.

Lucia szó nélkül visszavette tőlem az órát. Nem volt szomorú az arca, csupán mintha egy kicsit fáradtabbnak tűnt volna.

– Hát… maga tudja. Lehet, hogy igaza van. Egyszerűen nem voltam képes ellenállni nekik.

Levette a saját csuklójáról is az órát, aztán mély sóhaj kíséretében betuszkolt egy fűszerboltba.

2

Ám itt sem volt könnyebb dolgom. Vörösesszőke, göndör haja úgy vonzotta a szemeket, mint a méz a legyeket. És nemcsak a helyi, hanem a jelen lévő turistaszemeket is. Addig még nem reagáltam a megjegyzéseikre – amelyeket hollandul tettek , ameddig úgy-ahogy szalonképesnek tűntek, az első keményebb szófordulatnál aztán feléjük fordultam. Két, kissé már benyomott fickó volt a tettes, enyhén kidülledő, véreres szemekkel. A legugusztustalanabb kijelentést éppen akkor eresztették el, amikor a szemükbe néztem. Természetesen Luciával volt kapcsolatos, és szabadon fordítva arról szólt, hogy mit, mikor, hova.

Nem akartam nagy balhét, ezért csak csendesen szóltam rájuk. Igaz, az egyiknek az inge nyakát is megfogtam, ennek a fele hogy, hogy nem, a kezemben is maradt, aztán elmondtam nekik egy rövid kis történetet. A történet Van den Graafról, holland tengerészről szólt, aki Fidzsi szigetén bement egy fűszerboltba, és gusztustalan megjegyzést tett a törzsfőnök lányára. Azóta is egy leideni klinikán ápolják, és kilenc orvos igyekszik kicsalogatni a múltját a tudatalattijából.

A hollandok megértették a történet lényegét, és távoztak.

Ekkor következett Lucia.

– Együnk pisztáciát – javasolta.

– Mennyit? – kérdeztem.

– Mondjuk, fél kilót.

– Együnk.

Megettük a fél kiló pisztáciát. Hősiesen legyűrtem a saját részemet, miközben erősen megfogadtam magamban, hogy az elkövetkező húsz évben, ha csak azt a szót hallom, hogy pisztácia, előkapom a 38-asomat és a hang felé lövök.

Lucia ismét hozzám fordult.

– Együnk mandulát.

– Mennyit? – kérdeztem.

– Fél kilót.

– Én már nem.

– Nem szereti?

Utálok hazudni, de nem volt mese, most kellett. Megtört hangon bevallottam, hogy valóban nem szeretem a mandulát.

– Jól van, akkor egyedül eszem.

Így jártam a kesudióval is. Lucia ebből is megevett fél kilónyit, majd mézes dió és mandulával töltött olíva következett.

Kértem magamnak egy pohárka ásványvizet, majd mire megittam, már nem láttam sehol Luciát. A nagybajuszú tulajdonos és bajusztalan inasa összenéztek, amikor kérdőre vontam őket.

– Kiment – mondta a bajusztalan.

– Hova? – ijedeztem.

– Az utcára.

Kirohantam az utcára. Természetesen nem láttam Luciát sehol. Nem tehettem egyebet, visszamentem a boltba. Ha valami baja történik – ezen különben nem csodálkoztam volna , bizonyára ide fog visszatérni.

Jobb dolgom nem lévén, a fűszereket kezdtem nézegetni. A bajusztalan fiatalember azonnal csatlakozott hozzám. Bár az utcán

nagy volt a forgalom, idebent csak lézengtek a vendégek.

A fal mellett nyitott fűszereszsákok sorakoztak. Láttam bennük borsot, szegfűszeget, magokat, és különféle porokat. Érdekes módon valamennyi sárga volt, mint Hannahanna méhei.

– Sáfrány – mutatott az egyik sárgára a fickó. – Ismeri, uram? Sáfrányvirágból, azaz *krókuszból* csinálják.

Nem ismertem. Erre megpróbálta elmagyarázni, hogy mire jó a sáfrány, de angol nyelvismerete nem volt elég a magyarázathoz. Aztán törökre váltott, aminek a megértéséhez viszont az én nyelvismeretem nem volt elég. A legény végül is rádöbbent a dolgok hiábavalóságára, mert legyintett, és a következő sárga zsákhoz lépett.

– Kurkuma – mondta.

Már meg sem kérdeztem, hogy mire használják, úgysem értettem volna meg.

Éppen a végére értem a zsákoknak, amikor a leeresztett ajtófüggöny félrehúzódott, és Lucia lépett be rajta. Láttam, hogy nincs különösebben jól. Arca izzadt volt, lihegett, kissé remegett is, ahogy rám fókuszálta a szemét.

– Menjünk! – intett, aztán meg sem várva, hogy odamenjek hozzá, kiugrott az utcára.

Gyorsan utána ugrottam. Éppen futásnak eredt volna, de még idejében elkaptam a kezét.

– Mi a helyzet, Lucia? Rosszul van? Talán nem kellett volna…

Igyekezett megnyugtatón mosolyogni – nem sok sikerrel. Eltolt magától, körbeforgott, majd egy kis kávézóra mutatott.

– Menjünk és… üljünk le.

Bementünk és leültünk. A kávézó sötét volt és üres. Két angol vendég tartózkodott csupán odabent, hallgatagon szíva a vízipipát.

Lucia kissé felélénkült a vízipipa láttán.

– Mi lenne ha… elszívnék egyet? – kérdezte.

– Még csak az hiányozna! – förmedtem rá. – Így is kivan a gyomra.

Lucia meghökkenve nézett rám.

– Az én gyomrom? Nincs az én gyomromnak semmi baja.

– Akkor mitől lett rosszul?

– Nem lettem én rosszul.

– Nem-e? Hiszen izzadt, mint egy… bocsásson meg a hasonlatért…

– Jól van, jól, nem szükséges folytatnia – intett le. – Azért izzadtam, mert futottam.

– Hova futott?

– Az utcán felfelé.

Udvarias férfi ilyenkor nem érdeklődik. Ki tudja, hol van a legközelebbi elfogadható WC?

Megrendeltem az igazi, jó zaccos, török kávét. Lucia egészen addig hallgatott, amíg meg nem kaptuk.

– Johnny – kezdte akkor ismét azon a sejtelmes hangon, amely úgy búgott, mint a forró, sivatagi szél. Szerencsére ezúttal messze volt a szája a fülemtől, így már közel sem hatott rám úgy, mint ezt megelőzően.

– Mi a hézag? – kérdeztem.

Átnyúlt az asztalka felett, és rácsatolta a Rolexet a csuklómra.

Sóhajtottam, és megpróbáltam megszabadulni tőle.

– Köszönöm, Lucia, de tényleg nem kell. Nem hordok hamisítványt. Megfelel nekem a régi órám is, bár most éppen a szállodában szundikál.

– Az egy őskövület – mondta. – Biztosan késik.

– Siet.

– Mennyit?

Kénytelen voltam bevallani neki az igazságot.

– Óránként tíz percet.

– Hogy tud így élni?

– Nagyon is jól – biztosítottam. – Sőt egyszer emiatt menekültem meg a biztos haláltól. Pontosan robbant a nekem szánt bomba, én pedig negyed órát késtem.

Csattant a Rolex a csuklómon.

– Nem kell a hamisítvány – tiltakoztam ismét.

Lucia áthajolt az asztal felett, és a fülembe suttogta:

– Ez nem hamisítvány, Johnny. Mintha ló rúgott volna homlokon.

– De az imént… azt mondta…

– Kicseréltem, Johnny.

– Mit cserélt ki? – pattantam fel. Olyan vigyázatlanul, hogy felborult a kávém. A szép, fekete zacc szétterült az asztalon, mintha egy tintahal siratott volna bennünket.

– Hát a hamis órát… És az enyémet is.

– Hol cserélte ki?

– Az egyik boltban.

– Melyikben?

– Azt nem tudom. Van arra lefelé legalább ötven órabolt. És

minden mellékutcában legalább annyi. Nem ismerem itt ki magam valami jól, Johnny.

Most már mindent értettem. Azt is, hogy miért futott. Lehet, hogy kergették, bár ezt úgysem vallaná be, még ha kérdezném, sem.

– Most mi lesz, Johnny?

Hiába törtem a fejem, nem láttam megoldást. Még akkor sem vihetnénk vissza, ha megtalálná a boltot. A boltos holtbiztos, hogy feljelentene bennünket.

– Odaadjuk Uzun századosnak – mondtam.

– Jó – bólintott. – Már megbántam, hogy kicseréltem a hamisakat… nem hamisra. Egyszerűen nem voltam képes ellenállni a kísértésnek.

Szótlanul bandukoltunk hazáig.

Csak másnap vettem észre, hogy az óra rajta maradt a csuklómon.

És ha már rajta volt, rajta is hagytam.

Azt azonban megfogadtam magamban, hogy soha többé nem megyek Luciával a bazárba.

3

Amint elváltunk egymástól, felhívtam Uzun századost. Uzun nem volt valami jó hangulatban: előbb csak belemorgott valamit a telefonba, és csak akkor enyhült meg valamelyest, amikor felfogta, hogy ki beszél a drót másik végén.

– Maga az, Mr. Lendvay? – kérdezte mély sóhaj kíséretében.

Mondtam neki, hogy kitűnő a hallása. Erre aztán rám förmedt.

– Ne szórakozzon velem, hallja! – dörmögte. – Éppen elég a bajom maga nélkül is.

– Még egy gyilkosság?

– Az hiányozna még, semmi más.

– Akkor mi az ábra?

– Jön egy nagykutya, az az ábra. Isztambulból telefonáltak, hogy már úton is van.

– A gyilkosságok miatt?

– Mit gondol? Állítólag az UNESCO is belekotort az ügybe. Neves tudósokat gyilkolnak Törökországban, satöbbi.

– Akkor gyorsan megkérdezem, amit akarok. Emlékszik még rá,

hogy mindkét professzor képét sárga festékkel kenték be?

– Mondtam, hogy ne szórakozzon velem!

– Szóval emlékszik. Kitűnő! Meg tudná nekem mondani, hogy végül is mi az ördög az a kulimász?

Uzun hallgatott egy kicsit, aztán megvonta a vállát. Ezt ugyan nem láthattam, de nagyon jól el tudtam képzelni, hogy pont ezt csinálja.

– Miért érdekli ez magát? – kérdezte.

– Zsaru vagyok, minden érdekel.

– Hogy oda ne rohanjak! De hogy a kérdésére válaszoljak: először én is azt hittem, hogy festék. Csakhogy sehol sem találtunk semmit, ami festék használatára utalt volna. Gondolok arra, hogy nem találtunk festéket, ecsetet, tubust, ilyesmit.

– A szennyvíztartályban?

– Arról beszélek.

– Akkor mit találtak benne?

– Na mit gondol? Abból viszont jó sokat. Maga még nem gondolkodott el ezen?

– Micsodán? – kérdeztem meghökkenve.

– Hogy a repülőgépeken sokkal szaporább az emberek anyagcseréje, mint a földön. Miért van ez?

Mielőtt még sikerült volna elterelnie a gondolataimat, gyorsan visszazökkentem a megfelelő kerékvágásba.

– A festéknél tartottunk.

– Igaz is. Szóval, kedves kérdésére válaszolva, nem találtuk nyomát annak, hogy bárki is festéket használt volna.

– A kulimász?

– Valamilyen fűszerkeverék.

– Valamilyen?

– Sáfrány, kurkuma, curry – és a többi.

– Hogy lehet ezekből kulimászt csinálni?

– Nagyon egyszerűen: beletölti a port a tenyerébe, és vizet enged rá. Máris rákenheti az áldozata képére.

– Találtak valamelyik utasnál sárga fűszert?

– Nem – sóhajtotta Uzun. – Ki hozna magával Los Angelesből Antalyába sáfrányt vagy kurkumát? Éppen fordítva szokott történni. Ha volt is valakinél – lennie kellett , a maradékot lehúzta a WC-n.

Ezután döntöttem úgy, hogy felhívom Parkert.

4

Parker azzal kezdte, hogy beleásított a telefonba.

– Ki a franc az?

– Parker?

– Jézusom, én rosszat sejtek!

– Johnny Lendvay vagyok.

– Éppen ettől tartottam. Hogy ityeg a fityeg, Johnny gyerek?

– Megvagyok, Parker. Hát te?

– Én is, Johnny. Most éppen… kicsit be vagyok csinálva.

– Mi történt, Parker?

– Belőttek az ablakomon.

– Mikor?

– Tíz perccel ezelőtt.

– Tudod, ki volt?

– Hát persze hogy tudom. Miért ne tudnám?

– Volt valami oka rá?

– Persze hogy volt. Ha én lettem volna az ő helyében, én is belőttem volna az ő ablakán.

– De nem sérültél meg?

– Nem, Johnny. Hála istennek.

– Tudhatom, hogy ki volt az?

– Hát persze, Johnny. Akarod tudni?

– Ha elmondod.

– A feleségem, Johnny. A volt feleségem. Az lőtt be az ablakon.

– Az izé… Bella?

– Nem ő, hanem Aretha. Bella a második feleségem volt, ő nem olyan lövöldözős. De Aretha! Jézusom, Johnny, majdnem eltalált! Még most is csak úgy dörömböl a szívem.

– És… miért lőtt rád?

– Elfelejtettem feladni a tartásdíjat. Már máskor is előfordult.

– Máskor is rád lőtt?

– Minden egyes alkalommal, Johnny.

– És sosem talált el?

– Még soha, Johnny. De nem is akar. A következő napon mindig feladom pénzt. Holnap is feladom.

– Akkor meg mit izgulsz, ha nem akar eltalálni?

– Mi van, ha egyszer rosszul céloz? Véletlenül eltrafál?

– Lenne egy kis meló, Parker.

– Mondd, legalább eltereli a figyelmemet.

Felsoroltam neki, mit szeretnék tőle. És hogy milyen gyorsan.

Parker morgott, aztán köhögött.

– Ez cirka kétezer dollár, Johnny. És még olcsó vagyok.

– Rendben van – mondtam. – Ha hazaérek, megkapod.

Parkerban mintha lejjebb szállt volna a lelkesedés higanyszála.

– Most hol vagy?

– Törökországban, Parker.

– És mi a lószart csinálsz ott?

– A császár örökbe akar fogadni.

– Ne hülyéskedj, hiszen ott már évtizedek óta köztársaság van.

– A nyugdíjas császárra gondoltam.

– Te, Johnny, mi lesz akkor, ha nekiállok a melónak, és nem lesz kétezer dolcsid…?

– Legfeljebb belősz az ablakomon – mondtam, és letettem a kagylót.

5

A következő nap első fele eseménytelenül telt el. Az előadások rendben követték egymást. Úgy éreztem, hogy kötelességem belátogatni egyikükre-másikukra. Annak ellenére, hogy magam is „hettitaszakértő” voltam, nem mondhatnám, hogy különösebben elkápráztattak volna. Még a gólyaorrú előadása tetszett a leginkább. A hettita istenekről beszélt, különös tekintettel *Sarruma* istenre, akit a hettiták két láb képében ábrázoltak. Tetszett még *Illujanka* sárkány is, de nem annyira, hogy maradjak. Az első szünetben kiosontam a teremből és megebédeltem.

Ezen a délutánon mintha mindenki bujkált volna valaki elől. Hol Luciát láttam elsuhanni a szálloda egyik folyosóján, hol Miss Gordon tűnt fel a liftnél. Amikor észrevett, villámgyorsan beugrott és eltűnt a szemem elől.

Fullasztó volt a délután, és éppen arra gondoltam, hogy lecammogok az udvarra és megmártózom a medencében, amikor felcsengett a telefonom.

– Parker? – szóltam bele.

– Nem, szivi – mondta egy kellemes női hang. – Nem tudom

ugyan, hogy ki az a Parker, de biztosan nem én vagyok.

– Akkor kicsoda?

– Na mit gondol?

– Ismerős a hangja.

– Holly vagyok. Holly Hartman.

– Ó, Mrs. Hartman. Örvendek, hogy…

– Tudja maga, Johnny, hogy maga nagyon rossz fiú? Nagyon-nagyon rossz fiú.

Pokolian meleg volt a szobámban, a ventillátor képtelen volt megbirkózni a forró levegővel. Nem tudom, hogy Mrs. Hartman is közrejátszott-e benne, de már az első mondatai után verejték ütött ki a homlokomon.

– Miért vagyok… rossz… fiú? – kérdeztem, pedig pontosan tudtam, miért.

– Maga megígérte, hogy bejön hozzám. Tegnap délutánra vártam. De maga nem jött.

– Közbejött valami… sajnos.

– Hát éppen ez az, amit nem kedvelek. Ha egyszer hívok valakit, ő megígéri, és mégsem jön… hát ezért én nagyon szoktam haragudni, Johnny.

– Nem emlékszem rá, hogy konkrétan…

– Konkrétan, nem konkrétan: maga nem jött, Johnny. De sebaj. Azért nem pusztultam bele. Különben is jóvátheti a dolgot. Jóvá akarja egyáltalán tenni?

– Hát hogyne… természetesen.

– Ezt örömmel hallom. Akkor viszont ne késlekedjék! Ugorjon fel hozzám!

– Nem lehetne inkább, hogy maga ugrik le…

– Ó, dehogynem, Johnny! Máris indulok.

– Úgy gondoltam, hogy lemehetnénk a bárba egy italra.

– Mi a fenének, Johnny? Annyi pia van nálam, hogy fürödhet benne.

– Apropó, fürdés. Mi lenne, ha lemennénk az uszodába? Már rég nem úsztam egy jót.

– Majd később, Johnny. Később. Akkor most mi legyen? Maga jön, vagy én menjek?

Mérlegeltem a lehetőségeket, aztán úgy döntöttem, hogy mégiscsak inkább én megyek.

– Hányasban is lakik, Mrs…?

– Semmi Mrs. Holly! Különben a 402-esben. Oké?

– Nem akarnék kellemetlenséget okozni Mr. Hartmannak.

– Mr. Hartman a repülőtéren van. De ezt is megbeszéljük majd. Várom, Johnny. Addig keverek magának valamit. Mit keverjek?

– Egyelőre semmit.

– Ahogy gondolja. Várom!

Letettem a kagylót.

Abban a pillanatban már ismét megcsörrent.

Sóhajtva vettem fel. Lehet, hogy időközben hazaérkezett Mr. Hartman?

6

A telefonban ezúttal nem Holly Hartman hangját hallottam. Valaki másét, egy férfiét. Nem jöttem rá, hogy ki az, olyannyira eltorzította a hangját a félelem.

– Mr. Lendvay?

– Kivel beszélek?

– Segítsen rajtam, kérem, nagy bajban vagyok!

– Kivel beszélek? – ismételtem meg a kérdést.

– Istenem, engem meg akarnak ölni!

– Ha nem mondja meg, kicsoda…

– Ki lennék… hát Greenwood vagyok!

– Mr. Greenwood?

– Most mondtam, nem? Segítsen rajtam, kérem.

– Nyugodjon meg, Mr. Greenwood. Hol van pillanatnyilag?

– A városban. Egy sikátorban. Egy kuka mögött dekkoltam idáig.

– Kuka mögül nem lehet telefonálni.

– Egy kis fűszerboltban vagyok.

– Miért éppen engem hív?

– Mert magában megbízom. És… alkalmasnak tartom rá, hogy segítsen rajtam.

– Miről lenne szó?

– Jöjjön ide értem, és vigyen vissza a szállodába. Mennyi idő alatt ér ide?

– Azt sem tudom, hol van.

– Mindjárt megkérdezem az üzlet nevét… Várjon… Vártam egy percig, vártam ötig, vártam talán tízig is.

Természetesen többször is belehallóztam a kagylóba, de nem válaszolt senki. Egyszer aztán kattant valami, jelezve, hogy visszaakasztották a kagylót a helyére.

Hallóztam még egy kicsit, mindhiába. Megpróbáltam felhívni Uzun századost, ám most nem ő vette fel a kagylót.

– Ercan – mondta egy hang.

Uzun századost kértem.

– A százados úr nagyon el van foglalva – magyarázta a barátságos hang. – Ki keresi?

– John Lendvay.

– Ó, Mr. Lendvay! Miben tudnék segíteni?

Éreztem a hangján, hogy pontosan tudja, ki vagyok. Bizonyára gyakran forgott a szájukon a nevem.

– Egy barátom… illetve kollégám… hívott fel egy fűszerkereskedésből.

– Igen?

– Meg van ijedve. Arra kért, segítsek rajta, mert megölik.

– Kik?

– Azt nem mondta.

– Hm. És honnan telefonált?

– Mondom, hogy egy fűszerkereskedésből.

– Melyikből?

– Fogalmam sincs róla. Arra kért, hogy menjek érte, és vigyem vissza a szállodába.

– Hova menjen érte, ha nem tudja a címét?

– Ez a problémám.

– Lehet, hogy a kollégája… kicsit többet ivott a kelleténél?

– Nem éreztem a hangján.

– Lehet hogy megijesztette valaki?

– Én is erre gondolok.

– Azért nem kell mindig a legrosszabbra gondolni – vigasztalt. – Tudja, milyenek a fiatalok. Előfordulhat, hogy rá akartak sózni valamit, ő nem akarta megvenni, erre kicsit rámásztak. Ez sem jellemző azonban, errefelé még semmi komolyabb atrocitás nem érte a turistákat.

– Nem tudna segíteni valahogy?

Éreztem hogy a fejét töri, eztán belesóhajtott a kagylóba.

– Nézze csak, Mr. Lendvay, segítenék én, de nemigen tudok. Legalább három-négyszáz fűszerkereskedés van a környéken. Jó, ha a tizedét ismerem. Egyet azonban feltétlenül megteszek az ön

kedvéért. Kiküldök egy járőrt, hogy járja be a boltokat, és érdeklődjön a maga barátja iránt. Hogy is hívják?

– James Greenwood professzor.

– Rendben van, Mr. Lendvay. Máris küldöm a járőrt. Önnek pedig azt tanácsolom, hogy igyon egy hideg sört. Az Efest ajánlom. És szundikáljon egyet. Ha tehetném, én is ezt tenném. Mondja csak a telefonszámát… Ha megtudok valamit, értesítem.

Megadtam a telefonszámomat abban a reményben, hogy a délután nagy részét úgyis a szobámban töltöm. Hát nem ott töltöttem.

7

Kisétáltam a szállóból, átmentem az utca túlsó oldalára, s a mindenféle szükségtelen holmikat árusító boltban vettem egy szál virágot. Szép, egyenes szárú rózsa volt. Ha egy hölgy meghív magához, illik virágot vinni.

Abban reménykedtem, hogy Holly Hartman ismeri a virágnyelvet. A rózsa azt jelenti, hogy tetszik, akinek visszük; a piros egyenesen azt, hogy szerelmesek vagyunk belé. Én viszont sárga rózsát vettem. Ami annyit jelent, hogy szívesen jöttem, jólesik itt lennem, de semmi több.

Holly Hartman valószínűleg nem volt virágszakértő, fogalma sem lehetett a rózsák jelentéséről, a piros színéről viszont annál inkább. Olyan égővörös szerelésben fogadott, hogy egyetlen pillanatig azt hittem, kigyulladt mögötte a szoba.

Őszintén be kell vallanom, hogy kissé megtántorodtam és az ajtófélfába kapaszkodtam. Ebben kétségkívül komoly szerepet játszott az öltözéke is, amely a török középkort idézte, bár ezt csak a színes, szélesvásznú amerikai filmekből ismerem.

Holly Hartman alighanem háremhölgynek öltözött ezen a délutánon. Átlátszó anyagból készült, bokáig érő bugyogója halványpiros volt, az alatta megbúvó kis ruhadarab pedig élénkvörös. Ha ehhez még hozzávesszük vörös haját, és ugyancsak vörösre festett ajkát, valóban úgy nézett ki, mintha lángok közül pattant volna ki.

– Na, milyen? – kérdezte megperdülve előttem.

– Első osztályú – nyögtem.

– A ruha vagy én?

– Mindkettő.

Holly arcán mintha fájdalmas kis mosoly suhant volna végig.

– Kedves, hogy ezt mondja. A ruha valóban az lehet… a gazdája viszont már… hogy is mondjam csak… leszálló ágban van.

– Ugyan már – tiltakoztam.

Ekkor vette csak észre a rózsát.

– Nekem hozta?

– Fogadja hódolatom jeléül.

Holly összecsapta a kezét.

– Jesszusom, maga ennyire régimódi? Ha ezt tudom, apácának öltözöm. Jöjjön már be. Várjon, elveszem ezt a növényt és beleteszem valamibe. Kedves, hogy hozta, de… nem vagyok a virágok szerelmese. Nem öltözte túl magát? Zakó ebben a melegben? Na jöjjön már beljebb!

Amíg lekerült rólam a zakó, és helyet foglaltam egy karosszékben, közvetlenül egy kis dívány mellett, volt alkalmam alaposabban is szemrevételezni. Holly abban az állapotban volt, amelyet baráti körben odahaza Santa Ceciliában icipicinek nevezünk. Icipicit kerekebb volt az ideálisnál, icipicit nagyobb volt a csípő- és a kebelmérete, icipicit teltebb az arca, és icipicit talán az étvágya is nagyobb. Ez utóbbit nem elsősorban az ételek fogyasztására értem.

– Kíváncsi voltam, milyen hatással lesz magára ez a török szerelés – mondta. – A látszat ellenére nem valami kényelmes.

– Óriási hatással van rám – biztosítottam.

Holly a karosszékem karfájára telepedett, és megsimogatta az arcom.

– Tetszem magának, Johnny?

– Hát hogyne tetszene – feleltem. És nem is hazudtam, mert valóban tetszett.

– Maga is tetszik nekem. Imádom az okostojásokat.

– A férje is… okostojás.

Erre aztán elkedvetlenedett.

– A férjem egy záptojás. Valaha valóban okos volt, de mára már megzápult.

– Ezt hogy érti? – kíváncsiskodtam.

Holly legyintett, aztán sóhajtott is mellé egyet.

– Érdekes, hogy valamennyi férfinak ez a mániája. Ha csak hozzájuk érek, máris azt kérdezik, hogy mi van a férjemmel. Maga érti ezt?

– Hát hogyne – mondtam.

– Akkor magyarázza meg.

– Talán azért van, mert a férje túlságosan is gazdag, túlságosan is nagy a hatalma, másképpen szólva, túlságosan is veszélyes. Márpedig a férfiak nem szeretik a veszélyesen kínos helyzeteket.

– Maga sem?

– Én sem.

– Jól van – biccentett. – Ami a jelent illeti, nincs benne semmiféle veszély. Frank a repülőtéren van. És éjfélig nem is tér vissza.

– Ezt ő mondta magának?

– Ő is, de máshonnan is tudom. Egy Rosa nevű kínai lány akkor repül ugyanis Hongkongba.

– Ki az a Rosa?

– Stewardess. Nem említettem még, hogy Frank a pincérlányok mellett a stewardesseket is kedveli?

– És maga? Úgy értem… hogy viseli ezt?

Felállt és megperdült előttem.

– Hát nem látja? Török kurvának öltözöm, és okostojásokra hajtok.

– Mióta?

– Amióta Frank elcserélt a műkincseire. No és a pincérlányokra természetesen.

– Nem gondolt még arra, hogy… esetleg kiszálljon a buliból?

– Majd ha hülye lennék – mondta. – Frank sem akarja és én sem. Frankhoz dől a pénz, következésképpen hozzám is dől. És Frank nagyvonalú. Talán ezzel akarja megakadályozni, hogy meggondolatlan lépésre szánja rá magát. Tudja, vannak akik kifejezetten hajtanak rá. Ennyit Frankról, most pedig térjünk át magára. Mi a fenéért lett maga tudós?

Kénytelen voltam megtörölgetni a homlokomat.

– Mert… kedvelem a hettitákat.

– Hogy a francba kedvelte meg őket?

– Nem is tudom. Olvasgattam róluk, nézegettem a templomaikról készült felvételeket… aztán valahogy megszerettem őket.

– Így voltam én Kirk Douglasszel. A színésszel. Feltételezem, hogy ismeri?

– Hát… hogyne.

– Szóval, megnéztem egy-két filmjét, és egyre jobban tetszett nekem. Igazi belevaló fickó… kicsit hasonlít magára. Vagy maga rá. Még nem mondta ezt magának senki?

– Eddig még nem.

– Pedig így van. Majd elájultam, amikor az *Odüsszeuszt* láttam. Tudja, ő játszotta Odüsszeuszt. Uramatyám, amikor egy rahedli nagy hordóban állt, combig feltűrt nadrágban, és szőlőt taposott annak az egyszemű állatnak – hát azt hittem, hanyatt dobom magam! Képzelje, még a meztelen képét is megszereztem.

– Honnan a csodából?

– Titokban árulták. Valaki lekapta, amikor az úszómedencéjéből mászott ki. Istenem, az volt a csúcs. Éjszakára a párnám alá tettem. És tudja, mi a legrohadtabb? Hogy sosem álmodtam vele. Hiába volt a képe a párnám alatt. Hát nem szörnyű? Bedugtam a meztelen képét a párnám alá, de ha azt hiszi, hogy egyszer is vele álmodtam, téved. Tudja, mit álmodtam? Hogy levesz valaki a lábamról… én meg engedek neki. Minden megtörtént álmomban, de nem vele.

– Hát… kivel?

– Don Clarkkal. Egy osztálytársammal, akit ébren szívből utáltam. És semmi pénzért nem dugtam volna a képét a párnám alá. Meztelenül legkevésbé, de még télikabátban sem.

– Hát… ez kellemetlen lehetett – bólintottam.

– No és maga? Nem bolondult még bele valamilyen hettita hercegnőbe? Gondolom, maradtak képek abból az időből, ha más nem, hát mozaikok vagy freskók, mit tudom én.

– Nem maradtak – mondtam.

– Nem? Kár. Meg akartam ugyanis kérdezni, hogy vagyok-e olyan, mint a hettita csajok. Különben megkérhetem valamire? Húzza le rólam ezt az átkozott bugyogót… Vékony, az igaz, és mégsem engedi át a levegőt. Meg van kötve a bokámnál… oldja ki először a kötést.

Nyeltem egy nagyot, és letérdeltem, hogy végrehajtsam a kényes műveletet.

– Ne itt! – figyelmeztetett Holly. – Felfekszem a díványra, úgy könnyebben megy. Sosem gondoltam, hogy milyen nehéz sora lehetett a csajoknak a háremben, ha ezekben a bugyogókban kellett heverészniük. Lehet, hogy szépen mutatnak, de baromira kellemetlenek. Látja, mit vállaltam magáért?

– Énértem?

– Tetszeni akartam magának, és akarok is, bár… utálom ezeket a hülye hettitákat. Az az érzésem, hogy ők álltak közém és Frank közé. És maga is velük foglalkozik… Elátkoztak engem az istenek! Sikerült már kioldania a csomót? Elvégre maga csomószakértő!

Mit tagadjam, ismét megszédültem egy kicsit. Olybá tűnt az egész, mintha egy Ezeregyéjszaka-mesébe kerültem volna. Előttem a díványon egy tűzről pattant, átlátszó selyemruhába burkolt,

égővörös csoda hevert, s arra kért, hogy szabadítsam meg bugyogójától. Nem akármilyen feladat.

És én még mindig haboztam. Mint a barlangász, aki ismeretlen mélységbe lógatja a lábát, és megpróbál megbizonyosodni róla, hogy valóban le akar-e ereszkedni azon a kötélhágcsón, amely a mélybe vezet. Azon tűnődik, hogy vajon a pokol vagy a mennyország várhat-e rá. Merthogy a mennyország odalent is lehet; elvégre a világmindenségben nincs odafent vagy odalent. A világegyetemben viszonylagos minden.

– Most mire gondol éppen? – kérdezte kíváncsian Holly. – Ahelyett, hogy a csomóimat oldozgatná?

– A világmindenség irányainak relatív voltára – mondtam.

– Nem fordítaná le ezt angolra?

Végre sikerült kibogoznom az első csomót.

– Ki kötötte meg? – kérdeztem.

– A szobaasszony.

Nekiláttam a másik csomónak is. Ezúttal már könnyebben ment a dolog. Hipp-hopp, és már kész is volt a csomóoldás.

– Kész van?

– Kész – sóhajtottam.

– Akkor most segítsen kijutnom belőle. Úgy érzem magam, mint a kígyó, amelyik vedleni készül. Húzza már le rólam, gyerünk!

Megtörölgettem a homlokom, vettem egy mély lélegzetet, aztán lerángattam róla a bugyogót. Nem is lett volna semmi baj, ám az alatta lévő icipici is megindult lefelé. Holly észre sem vette. Vagy ha észre is vette, nem próbálta visszatartani. Gyorsan odakaptam, hogy ne csússzon tovább, mert már így is a térdénél járt.

Tovább próbálkoztam volna, de Holly lefogta a kezem.

– Mit csinál, Johnny?

– Megpróbálom feljebb…

– Maga csak ne azzal törődjön. Itt, feljebb, nem lát egy másik piros kis akármit?

– Látok, de…

– Akkor inkább azt húzza lefelé, ne a másikat felfelé.

– Nem tudom, mert a csatja…

Még be sem fejeztem, máris a hasára fordult.

– Gyerünk, Johnny!

Hát lehet ennyi lelkes biztatásnak ellenállni? Megkerestem a csatot, és kikapcsoltam. Erre a piros, nem is annyira icipici valami is elkezdett lefelé csúszni. Úgy látszik, ez a délután a csúszkáló fehérneműk délutánja volt.

– Johnny! – mondta ekkor szemrehányó hangon. – Bár nem látom magát… mégis valahogy az az érzésem, hogy még mindig ruhában van. Kapja már le magáról! Remélem, nem annyira szégyenlős, hogy nem akarja levetni? Kitty mesélte, hogy volt egy pasasa, aki leoltatta vele a villanyt, becsukatta az ablaktáblákat, és a világ minden kincséért sem vetette volna le a ruháját. Tudja, mit mondott Kitty?

– Nem…

– Hogy úgy érezte magát, mintha a Michelin reklámfigurája feküdt volna az ágyában. Maga, remélem, nem ilyen?

– Nem, de…

Holly megfordult, és felém nyújtotta a karját.

– Ruha le, és mássz ide hozzám, kincsem!

Nem volt mese, nem lehetett megfutamodni. Bár jó néhány elvemmel ellentétben állt az ilyesféle kaland, ezeket azonban ellensúlyozta Holly. Holly kívánatos volt, sőt valami ellenállhatatlan vonzás áradt belőle. Mintha mágnes lett volna a sejtjeiben.

Amíg az elveim és Holly vonzása vitatkoztak egymással, én levetkőztem. Holly elkapta a kezem, és maga mellé rántott.

– Gyere, te kis édes okostojás! És kuss a hettitákról! Egy óra hosszat hallani sem akarok róluk!

Amikor az ajkamra tapasztotta az ajkát, úgy éreztem, hogy az elveim tökéletes vereséget szenvedtek. Tettem ugyan egy jelképes kis mozdulatot, amely arra irányult, hogy talán mégsem, de aztán felhagytam az ellenállással. Búcsúpillantást vetettem a lassan lenyugvó napra, aztán fejest ugrottam volna az ismeretlenbe.

Ebben az utolsó előtti pillanatban elsuhant valami az ablak négyszögében. Mintha madár lett volna. Ahogy utána bámultam, a madár visszatért, és ismét elhúzott az ablak előtt. Ennek a madárnak azonban két keze is volt, ami madárkörökben úgy általában ritkaságnak számít.

– Mi van már? – suttogta a fülembe Holly. – Jézusom, csak nem…

– Valaki van az ablak előtt – mondtam.

Holly a karomba vájta néhány körmét.

– Hol?

– Az… ablak előtt.

– Ki a francot érdekel? Biztos az ablakmosó. Reggel húzták fel a kötelét.

Valaki ismét elsuhant a lebukó nap fényének a négyszögében.

– Ez röpköd – mondtam.

– Kicsoda?

– Az ablakmosó.

Holly elernyedt a karjaim között. Sóhajtott egy nagyot, aztán megpróbált kikeveredni valahogy kezeink és lábaink kusza halmazából.

– Oké! – nyögte. – Jól van. Menj oda az ablakhoz, és húzd be a függönyt. Oda három lépés, vissza három lépés; addig majdcsak kibírom valahogy. Nagyon be vagyok indulva, Johnny!

Leugrottam a sezlonról, és elindultam az ablak felé. A valami, vagy inkább valaki, újra felbukkant az orrom előtt. Mintha egy hatalmas óra ember formájú mutatója lett volna. Tik-tak, tik-tak, ide-oda, ide-oda.

– Ez egy… fickó, Holly – adtam helyszíni közvetítést az ablak mellől.

– Az ablakmosó?

– Nem tudom.

– Jézusom, Johnny, hát végül is kit érdekel, hogy kicsoda? Ablakmosó vagy kukkoló, nem mindegy? Húzd be a függönyt és gyerünk, fejezzük be, amibe még jószerével bele sem kezdtünk!

A madár ismét visszatért. Ahogy lassan elhúzott tikból takba, már azt is észrevettem, hogy az egyik bokájára kötél van hurkolva, azon lengedezik ide-oda.

– Ez szerencsétlenül járt – mondtam idegesen.

– Hát még én! – nyögte Holly. – Nem hiszem, hogy az a fickó szerencsétlenebb nálam. Végre kifogok egy macsóforma tojásfejűt, erre a fickó…

– Egy kötél van a lábára kötve. Egy jókora csomóval.

– Jézusom, megint ezek a rohadék csomók!

A fickó ott hintázott a kötélen az ablak négyszögében. A levegő ellenállása következtében egyre veszített a lendületéből; várható volt, hogy lassan meg is áll.

Ekkor már nagyjából biztos voltam benne, hogy mi történt. Az ablakmosó odafent dolgozott egy-két emelettel feljebb, s munka közben baleset érte. Szerencsére a bokájára hurkolt biztonsági kötél nem engedte, hogy lezuhanjon a mélységbe. Bizonyára elveszítette az eszméletét, és most ott lengedezik öt emelet magasában.

– Holly… ezzel a fickóval történt valami.

Holly nagyot nyögött, és magára rántott.

– Ilyen az én szerencsém – morogta. – Hol az a pasas?

Aztán ő is észrevette az egyre kisebb lendülettel himbálódzó

fickót. Szája elé kapta a kezét, majd összekulcsolta, és az ablak felé nyújtotta.

– Miért? Uramisten, miért? Miért pont az én ablakom előtt kell hintáznod? Miért nem mások ablaka előtt csinálod?

Hirtelen abbahagyta a szemrehányásokat, és megragadta a karom. Ekkor vettem észre, hogy ott áll mellettem. Közben az alsó pirosat már valahogy magára rángatta.

– Te Johnny – mondta hirtelen. – Ennek a fickónak… van valami…

– Micsoda? – hökkentem meg.

Holly egyre erősebben szorította a karom.

– A nyakán… Johnny.

Már én is láttam. A fickó nyakán valóban lógott valami. Mintha egy kígyó lett volna, amelyik attól való féltében, hogy lezuhan a mélységbe, átfonta a férfi nyakát, és szorosan tartotta rajta magát, miközben a farka a mélység felett hintázott.

Először azt gondoltam, hogy talán nyakkendő lehet a nyakán. Zsinórnyakkendő. Aztán el is hessentettem magamtól a hülye gondolatot. Ablakmosók nem szoktak nyakkendőben ablakot mosni.

– Nyakkendő – mondtam mégis, hogy megnyugtassam. És talán magamat is.

Olyan baljóslatú volt Holly hangja, mintha nem is egy szerelmi románc, hanem egy kísértettörténet főszereplője lett volna.

– Ez nem… nyakkendő, Johnny?

– Hát… mi?

– Ez egy zsinór… Johnny! Te, Johnny… ezt a fickót megfojtották!

8

Egyre nehezebben kaptam levegőt, amin az elmúlt nap ismeretében nem is volt semmi csodálnivaló. Az ellenkezője lett volna inkább a csoda.

– Öltözz fel, Holly – szóltam rá, pedig az ellenkezőjét sokkal szívesebben mondtam volna neki.

Holly azonban nem öltözött fel. Ehelyett keblére szorította az összegyűrt török bugyogót, és az ablak előtt himbálódzó ablakmosót nézte.

Aztán történt valami, amit hirtelenjében nem tudtam

megmagyarázni. A himbálódzó test hirtelen megállt. Pontosan az ablakunk előtt, amiből arra következtettem, hogy az a pont, amire a lábára csomózott kötélnél fogva felfüggesztették, pontosan az ablakunk felett lehet.

Ha még csak ez történt volna, talán nem dúlt volna fel annyira bennünket. Csakhogy a fickó, aki eddig éppen az ellenkező irányba nézett, váratlanul megfordult, és bebámult az ablakon.

Holly sikoltott, és a fejére húzta a bugyogót.

Én ordítottam, és megpróbáltam eltakarni Holly elől a látványosságot.

Az ablakunk előtt függő Greenwood professzor barátságosan ránk vicsorgott.

Sárga volt a képe, mintha mézben mosakodott volna.

Greenwood professzort meggyilkolták.

Nem kellett nagy fantázia hozzá, hogy kitaláljam, kik lehettek a gyilkosai.

Hannahanna méhei.

9

Uzun százados lehorgasztott fejjel ült előttem, majd hirtelen felkapta a fejét.

– Mit keresett maga Mr. Hartman szobájában?

– Mrs. Hartmannel beszélgettem.

– Miről?

Tulajdonképpen semmi köze nem volt hozzá, de jelenlegi helyzetemben úgy éreztem, hogy jobb ha nem leszek túl önérzetes.

– A bugyogókról – mondtam.

– Tessék?!

– Mrs. Hartmant érdeklik a török ruhadarabok. Mármint az eredetük. Azt akarta megtárgyalni velem, hogy vajon a török női bugyogók hettita eredetre mehetnek-e vissza.

– Maga mit mondott neki?

– Hogy nincs rá bizonyíték.

– Hm. Nem is tudtam, hogy Mrs. Hartman érdeklődik a tudomány iránt.

– Pedig úgy van. Mrs. Hartman érdeklődő típus.

– Hogy vették észre, hogy ott lóg az ablak előtt?

– Egyszer csak megjelent a világosság négyszögében. Előbb azt hittük, ablaktisztító, aztán kiderült, hogy nem az.

Uzun bólintott.

– Beszéltem az ablaktisztítóval. Valóban ő szerelte fel a kötelet, aztán elment a többi kellékéért. Cirka másfél órát lehetett távol, ezalatt… ölték meg, és akasztották fel a professzort. Azt mondja, nem látott senkit? Senki gyanúsat?

– Senkit és semmit.

– Ercan őrmester említette, hogy Greenwood professzor telefonált önnek. Elmondaná, hogy miről volt szó?

Elmondtam neki, amit már a beosztottjának is elmondtam. Greenwood bajba került. Arról viszont, hogy hol és hogyan, fogalmam sem volt.

– Ercan valóban kiküldött egy járőrt – mondta Uzun százados. – Csakhogy nem találták meg. Túlságosan nagy a terület, amelyet át kellett vizsgálniuk. Senkit nem találtak, aki látta volna a professzort.

– Akárkik is kergették, elkapták – mondtam.

– Miért használ többes számot?

– Mert nem hiszem, hogy egyvalaki tette. Egyetlen ember nem hozhatta be úgy a szállóba, hogy ne vette volna senki észre, és nem akaszthatta fel az ablaktisztító kötelére. Legalább kettőnek kellett lennie.

– Jó megfigyelés – dicsért meg. – Pontosan ketten voltak.

– Honnan tudja?

– Egy szemtanútól. A garázson át hozták be.

– Kik?

– Két asszony.

– Látta valaki az arcukat?

– Fátylat viseltek. Fejtetejüktől lefelé a bokájukig. *Burkát.* Köztük tántorgott valaki. A tanú azt hitte, részeg. Két fátylas nő hazakísért egy részeg európait. Nem mondom, hogy mindennap megtörténik, de ha megtörténik sincs benne semmi csodálkozni való.

– Mit látott még a szemtanúja?

– Semmi egyebet. Nyilván felmentek a liften.

– Megtudhatnám, ki volt a szemtanú?

– Miért ne? Mr. Hartman. Éppen akkor indult a bárból a repülőtérre.

– Most mi lesz, százados?

Uzun felvonta a vállát.

– Azt kérdi, hogy mi lesz a konferenciával? Hát ez már a maguk dolga. Ha akarják, befejezik. Jómagam azt tanácsolom, hogy folytassák nyugodtan; amíg a vizsgálat le nem zárul, senki nem hagyhatja el a várost. Sőt ma estig még a szállodát sem. Maga különben mire gondol?

– Valaki sorra öldösi a tudósokat.

– Csak ennyi?

– Talán tudnak valamit, amit mások nem.

– *Tudtak.*

– Most már valóban csak múlt időben beszélhetünk róluk.

Uzun bólintott.

– Hannahanna kincsei. Szerintem érte folyik a hajsza. Maga szerint?

Szaporán bólogatni kezdtem.

– Úgy van, százados, ahogy mondja. Most már én is biztos vagyok benne.

Pedig egyáltalán nem voltam az.

10

Amíg még tehettem, felhívtam Parkért. Parker most is keservesen nyögdécselt, mintha annyira, de annyira ellenére lett volna a feladat, amivel megbíztam.

– Fáj a fülem, Johnny – panaszkodott. – Nagyon fáj.

– Csak nem egy régi rosszakaróddal találkoztál?

– Viccelsz, Johnny? Tudod, mitől fáj? Hogy már órák óta egyebet sem teszek, csak rászorítom ezt a kicseszett kagylót. És egyre csak telefonálok, Johnny!

– Mit tudtál meg, haver?

Parker elérkezettnek látta az időt, hogy villogjon. Ez volt nála a koreográfia. Előbb panaszkodott, jajgatott, aztán villogott.

– Néhány értékes halacska akadt a horgomra, Johnny.

– Mondd, de gyorsan!

– Oké, fiú. Először is, valóban volt egyszer néhány tehetséges régészhallgató, akik egyszerre végeztek valahol, úgy húsz évvel ezelőtt.

– Hol?

– Orlandóban.

Kissé meghökkentem. Azt hittem, hogy a Stanfordon vagy valamelyik előkelőbb egyetemen. Akárhogy is kotorásztam az emlékeimben, semmi olyan tény nem bukkant fel, amely azt bizonygatta volna, hogy az orlandói egyetemre érdemes lett volna bármikor is beiratkozni.

– Csodálkozol, mi?

– Nem is kicsit.

– Én is csodálkoztam. Csakhogy akkor, két évtizeddel ezelőtt az egy jó hírű intézmény volt.

– Felőlem lehetett.

– Akkor te még hátulgombolós voltál, Johnny baba. És jószerével még én is. Szóval, akkor Orlandóban nagyon is híres volt az ókori régészet. Egy egész évtizedig. A tündöklésétől a bukásáig.

– Ez mit jelent?

– Hogy száműzetésének kezdetétől a végéig ott tanított Lazar. Na, mit szólsz hozzá?

Hiába törtem az agyam, semmiféle Lazar nevű emberre nem emlékeztem. Pedig kívülről fújtam négy állam bűnügyi nyilvántartóját.

– Mit kellene szólnom?

– Csak nem azt akarod mondani, hogy nem tudod, ki az a Lazar?

– Fájdalmas bevallanom, Parker, de így áll a helyzet.

– Lazar professzor minden idők egyik legnagyobb ókorkutatója volt. Na?

– Isten éltesse.

– Már nem élteti, John. Már meghalt. De amikor még élt, nagy fej volt. Atyaisten volt a hettita kutatások terén.

– Hogyhogy nem jobb helyen tanított?

– Mert Orlandóba száműzték, Johnny. Keleti parti egyetemeken oktatott, aztán egyszer csak történt valami, ami derékba törte a karrierjét. Szerencsére csak rövid időre.

– Kábítószer?

– Szex, Johnny. Amint értesültem róla, rajongott a női nemért. Akárcsak te, Johnny.

Hollyra gondoltam, és sóhajtottam egy nagyot. Reméltem, hogy Parker nem hallotta meg a vonal másik végén.

– Az a helyzet, Johnny baba, hogy rajtakapták a fickót az egyik hallgatónőjével. A hallgatónő elvitte a balhét, vállalta az egészet. Hogy ő csábította el, és a többi. Lazart nem csukták le, az egyetemről azonban kipenderítették, így került Orlandóba. Öt év

múlva aztán visszavették egy New England-i egyetemre. De akkor Orlandóban tanított.

– Értem.

– Ide jártak, és itt végeztek a mi embereink.

– Mit tudtál meg róluk?

– Semmi különeset, Johnny. Valamennyien kiváló elmék voltak, s bár én nem tudom, milyen tudománynál mi a mérce, de állítólag olyan fejek még nem kutatták a hettitákat, mint ők. Még a tanáraiknál is különbek voltak. És rögeszmések, Johnny!

Összehúztam a szemöldökömet.

– Ez mit jelent, Parker?

– Állítólag, ha kiötöltek valamit, vakon hittek benne. Úgy mondják, ők kezdeményezték az antalyai ásatásokat is.

– Hm. Ez érdekes. Nem tudod, hogy mi alapján?

– Régi papírok alapján. Állítólag összeolvastak mindent, főleg egyiptomi papiruszokat. A hettiták ugyanis, tudomásom szerint, nem tanultak meg írni. Az iskola mellé jártak, Johnny, mint például én, bár én azért írni legalább megtanultam. A nagybetűket mindenesetre ismerem. Szóval, rögeszmésen hittek bizonyos dolgokban. Egy volt évfolyamtársuk szerint kissé elcsúsztak az eredeti iránytól.

– Mit jelent ez a hadova?

– Hogy… tudósból átmentek kincskeresővé. A fickó szerint kőépítmények, márványszobrok nem érdekelték őket, elsősorban az aranyra haraptak. Márpedig, ha egy régész válogat, annak sosincs jó vége.

– Milyen aranyra haraptak?

– Mikor milyenre. Ezt én sem tudom. Informátorom szerint néha átmentek erről az oldalról amarra.

– Erről amarra? Mi a szar ez?

– A valóság oldaláról a mesék oldalára.

– Konkrétan?

– Hittek egy bizonyos kincsben. Egy mesés kincsben. Hallottak egy mesét, hogy valaha a hettiták káprázatos aranykincset rejtettek el valahol, és azt akarták megtalálni. Úgy viselkedtek, mint a sok marha a kalózok kincsével. Tudod, mennyien keresnek ilyet?

– Néhányan találnak is.

– De csak néhányan, Johnny. Mindenesetre ők is kincset kerestek. Neve is volt, de azt már elfelejtettem… felírtam valahova, de most nem találom… valami női név volt, olyan, mintha dadogna valaki…

– Hannahanna?

– Ez az, Johnny baba! Hannahanna. Állítólag ennek az istennek a kincsét keresték.

– Figyelj, Parker, mondok neked neveket. Te meg megmondod, hogy ők voltak-e azok. Oké?

– Gyerünk, Johnny bébi!

– Steinmeyer, Terry, Greenwood.

– A fenébe, John! Honnan kapartad ki?

– Nem fontos, Parker. Az a fontos, hogy…

– Folytasd, Johnny gyerek!

– Mit folytassak? – hökkentem meg.

– Hát a névsorolvasást!

– Milyen névsorolvasást?

– Ej, Johnny bébi, mit hülyéskedsz öreg barátoddal, akinek még mindig sajog a füle? Mondd a másik kettőt is.

Furcsa gyanú kezdett megfogalmazódni bennem.

– Hányan voltak, Parker? – kiáltottam a telefonba.

– Hogyhogy hányan? Hát öten, Johnny! Ne mondd, hogy nem tudtad!

Úgy megnémultam, hogy Parker rémülten hallózni kezdett.

– Hello, Johnny, mi van veled? Csak nem kaptak el a török csajok?

Igyekeztem gyorsan összeszedni magam.

– Azt mondod, öten voltak? Biztos ez?

– Bombabiztos.

– Ki az informátorod?

– Megmondhatnám, Johnny, de nem mondom. Tudod, nálam ez elvi kérdés. Valaha az intézmény egyik adminisztratív vezetője volt, és még emlékszik a húsz évvel ezelőtti pletykákra. Egyre azonban nem emlékszik: a másik kettő nevére.

– Hogyhogy nem emlékszik?

– Mért, te mindenre emlékszel?

– Furcsa, hogy háromra emlékszik, kettőre meg nem.

– Mit csináljak, Johnny, ha nem emlékszik. De azért valamire mégiscsak emlékszik.

– Gyerünk, Parker!

– Az egyikük… lány volt, Johnny. Egy nagyon szép lány!

11

Többet harapófogóval sem tudtam volna kihúzni belőle. Nem azért, mintha nem akarta volna elmondani, amit tud, hanem azért, mert nem tudott többet.

Olyan izgatottsággal töltött el az információ, hogy még Hollyt és Greenwood professzort is sikerült kivernem a fejemből.

A halottak azonban nem hagyják, hogy csak úgy, könnyedén megfeledkezzünk róluk.

Az esti, rendkívüli ülésen mindenki ott szorongott a konferenciateremben. Az ülést Mr. Dull, a titkár vezette. Mellette ott láttam az asztalnál Benton professzort, a gólyaorrút, és… nem kis meglepetésemre Frank Hartmant.

Mr. Dull felállt, megkocogtatta az előtte álló üres poharat, és amikor elcsendesült a zsibongás, beszélni kezdett.

– Tisztelt kollégák… hm… minden bizonnyal értesültek már róla, hogy… olyan szörnyűség történt a késő délutáni órákban… amelyről még beszélnem is nehéz. Ráadásul, hogy a baj ne járjon egyedül, tiszteletbeli elnökünk, Augustin professzor a baljós hírek hallatán rosszul lett, és kórházba kellett szállítani. Szerencsére nincs életveszélyes állapotban, inkább csak az idegei mondták fel a szolgálatot, reméljük, rövid időre… Ami nem csoda, elvégre Augustin professzor már elmúlt nyolcvan. Ezért a kollégák egy része csekélységemet kérte meg, hogy vezessem le a rendkívüli ülést. Ha valakinek kifogása lenne szerény személyem ellen, kérem, nyújtsa fel a kezét.

Senki nem moccant, hogy tiltakozzék. Dull ekkor biccentett egyet.

– Köszönöm a bizalmat. A helyzet tehát röviden: Greenwood professzort meggyilkolták. Méghozzá… hm… borzalmas módon. Ez az egész… hm… egy beteg elmére vall.

Nem részletezte bővebben Greenwood meggyilkolásának és megtalálásának a körülményeit; biztos lehetett benne, hogy már mindenki ismeri őket.

Dull professzor folytatta.

– Amint tudják… Terry professzort is meggyilkolták a repülőgépen. Az egyik ide tartó gépen. Többen önök közül azzal a géppel utaztak, erről sem kell bővebben beszélnem. Cirka egy évvel ezelőtt pedig nem messze innen Steinmeyer professzort gyilkolták

meg. A gyilkosságok módja… nagyjából ugyanaz. Mindhármukat… hm… megfojtották.

Remegő kézzel a pohara után nyúlt, és teletöltötte az orra előtt álló kancsóból.

– Ha nem lennék magam is részese az eseményeknek… nem is hinném el, hogy ilyen a mi világunkban is megtörténhet. Elvégre nekünk nincsenek találmányaink, amelyek bevezetése komoly érdekeket sérthetne… mi csak régi emlékeket ásunk ki… én nem is értem… – Úgy remegett a keze, hogy néhány csepp az asztalra hullott a poharából. – Megkértem… továbbá Mr. Hartmant… aki, bár nem kifejezetten kutató, de mégis… mint a hettita kultúra ismerője, és a hettita kutatások bőkezű mecénása is, hogy… eh! Kérem, Mr. Hartman…

Hartman felállt és végignézett a hallgatóságon. Egy pillanatra mintha megállapodott volna rajtam a tekintete. Jegesen kék volt a szeme, s valahogy az az érzésem támadt tőle, hogy a fickó mindent tud. Nem volt valami kellemes érzés, annyit mondhatok!

– Tisztelt hölgyeim és uraim – kezdte. – Eszem ágában sincs belekontárkodni a munkájukba, inkább csak… tolmácsolnám a jelen nem lévő rendőrség utasításait… illetve kívánságait. A rendőrség, nevezetesen Uzun százados, azt kéri önöktől, hogy egyelőre senki ne hagyja el a szálloda területét. Holnap reggelig semmiképpen se. Ha valaki mégis megtenné… hm… a rendőrség barátságtalan lépésként értékelné. A rendőrség ki fogja nyomozni a tettest vagy tetteseket, és… nem fogják elkerülni a büntetést. Uzun százados továbbá azt javasolja, hogyha nem esik nehezünkre, folytassuk a konferenciát… Más egyebet úgysem tehetnénk. Továbbá…

Arra riadtam, hogy valaki megrázza a vállam.

Az egyik recepciós férfi hajolt fölém. Szerencsére a sor szélén ültem, könnyedén hozzám férhetett.

– Keresik, uram.

– Ki keres? – ráztam meg a fejem, hogy magamhoz térjek.

– Egy… úr. Kérem, uram…

– Hol van?

– A recepciónál, uram.

Felálltam, és a recepciós nyomában kisétáltam a teremből.

12

A férfi középtermetű, vékony bajuszú, jól öltözött, karcsú fickó volt. Halszálkás öltönyéhez jól illett csíkos nyakkendője. Hóna alatt bőrmappát szorongatott, amitől csuda hivatalossá vált a külseje. Biztos voltam benne, hogy a rendőrség embere.

Éppen abban a pillanatban léptem hozzá, amikor befejezte mondandóját, amelyet egy köpcös, kék inges emberhez intézett.

– Vigye… a kocsit a parkolóba, Ahmed. Mindenképpen várjon meg, majd leküldök valakit magához, ha végeztem.

A kék inges biccentett és eltűnt.

A férfi rám nézett és elmosolyodott. Bár fogalmam sem volt róla, kicsoda, ismerősnek tűnt. Biztos voltam benne, hogy találkoztunk már valahol.

A férfi kissé meghajolt, majd felém nyújtotta a kezét.

– Szervusz, Johnny. Hogy vagy?

Zavartan bámulhattam rá, mert felnevetett. Nem tűnt igazán őszintének a nevetése. Az elmúlt tíz év során volt időm tanulmányozni a nevetéseket, és ha akartam volna, akár könyvet is írhattam volna róluk.

– Őszintén szólva…

– Hakan vagyok, te féleszű. Hakan Karataş.

Ezek után oda kellett volna lépnem hozzá, szívélyesen megráznom a kezét, esetleg indiántáncot járni, ahogy régi barátok köszöntik egymást, ha tíz év után újra találkoznak.

Nekem azonban semmi okom nem volt az indiántáncra. Nemcsak azért, mert sosem voltunk igazán jó barátok, csupán jó ismerősök, hanem azért is, mert amikor utoljára láttam, éppen vérbe fagyva fetrengett a földön. Mondanom sem kell, hogy én csaptam le, mint a vigyázatlan szúnyogot. És mindezt egy lányért. Akinek jószerével már a nevére sem emlékszem.

– Nyugodtan kezet rázhatsz velem, Johnny – mondta. – Nem akarlak megkéselni. Ha akartam volna, *ott* megtehettem volna.

Valóban megtehette volna. Amikor leütöttem, kiesett a kése a kezéből, amelyet végig benne szorongatott, de mégsem szúrta belém.

– Tudom, Hakan – biccentettem.

– Ne üljünk le egy italra?

Haboztam egy kicsit, hogy megtegyem-e. No nem azért, mintha olyannyira kellemetlen lett volna, vagy mert még mindig haragudtam volna rá: sokkal inkább azért, mert nem voltam beszélgetős kedvemben. A gyilkosságok elveszik az ember kedvét a tereferétől.

– Nyugodtan lazíthatsz egy kicsit, John – mondta mosolyogva. –

El vannak azok nélküled is. Mr. Hartman majd gatyába rázza őket.

– Te ismered Hartmant? – kérdeztem.

Ez volt az első mondat, amely kicsúszott a számon azóta, hogy megpillantottam.

– Régi ismerősöm – mondta. Amíg mondta, kezet is ráztunk. – Gyere, üljünk le valahova. Van egy kis büfé odébb a folyosón. Gondolom, ismered.

Két perc múlva egymással szemben ültünk a büfében. Nem zavart bennünket senki; a konferencia résztvevői az előadóteremben ültek, és a gyilkosságok felett szörnyülködtek.

Hakan rendelt két török kávét, aztán szelíden nézett rám.

– Örülök hogy látlak, Johnny.

– Én is, Hakan.

És lássanak csodát, nem is hazudtam. Az öröm amolyan csendes öröm volt, amelytől nem ugrottam a plafonra, a korábban már említett indiántáncra sem perdültem tőle; amolyan kesernyés öröm volt ez, amely a múltnak és a végleg elröppent ifjúságunk éveinek szólt.

Hakan előrehajolt.

– Beszéljünk róla, John?

– Szükséges?

– Talán csak egy-két szót. Nos, John, őszinte szívvel mondom, hogy nem haragszom rád. Remélem, te se rám. Volt, ami volt. Elmúlt. Már korábban is fel akartam venni veled a kapcsolatot, de nem tudtam, hogyan fogadnád a közeledésemet. Azt mindenesetre tudom, hogy… mi lett belőled. Te vagy az egyik legismertebb magánzsaru Los Angeles környékén.

– Ez azért túlzás – szerénykedtem.

– Pontos információim vannak rólad. Mint ahogy mindenkiről a régi időkből. Azt is tudom, *vele* mi lett.

A *vele* Tenessee Clark volt, az a lány, aki miatt összeverekedtünk.

– Én nem tudom.

– Elmondjam?

– Mondd!

Hakan elvigyorodott.

– Három gyereke van, akkora a feje mint egy óriásira fújt luftballon, a segge pedig… te John, ha te azt látnád!

Vigyorogtam én is, de belül szomorúság töltött el. Ahogy a szemébe néztem, láttam, hogy őt is. Hiszen mi a vidám dolog abban, ha tíz év elmúltával azt látjuk, hogy valamikori, tetszetősen

nádszálkarcsú, a mesék tündérlányához hasonlító szívszerelmünknek az elmúlt évtized alatt akkorára nőtt a feneke, mint egy Mini Morris!

– Miért lettél zsaru, John?

– Mert ehhez volt kedvem – mondtam. – Talán javítani akartam a statisztikán. Legyen egy jogász is a zsaruk között. És te, Hakan? Te mi lettél?

Hakan összehúzta a szemét, és furcsán nézett rám.

– Nem tudod, Johnny?

– Nem én – mondtam. Nem akartam elárulni neki, hogy Uzun százados valamilyen bizottságot várt, alighanem Terry meggyilkolása ügyében, s nem lennék meglepve, ha a bizottságnak ő is a tagja lenne. Elvégre annak idején hasonló dolgok érdekelték. Valami furcsa tudomány, amelynek már a nevét is elfelejtettem. Valami olyasmi, hogy miképpen kell bizonyos szervezetek működését irányítani, és az intézmények számára minél nagyobb elfogadottságot biztosítani.

– Én vagyok fél Törökország műemléki felügyelője. Hozzám tartoznak a múzeumok is.

– Ez… valami nagy pozíció, Hakan? – kérdeztem óvatosan.

– Tulajdonképpen miniszteri rangot jelent.

Önkéntelenül is elfüttyentettem magam.

– Ez már igen!

Hakan áthajolt az asztalon, és megfogta a kezem.

– Szükségem van rád, Johnny Lendvay – mondta határozott hangon. – Nagy szükségem.

– És… miért, Hakan? – kérdeztem.

– Mert le akarom zárni ezt a szörnyűséges ügyet, John. És mert a gyilkosok micsodájára akarok lépni! Segítesz nekem?

Mosolyogtam és bólintottam.

– Magam sem akarok mást, Hakan.

Ismét megráztuk egymás kezét.

Abban reménykedtem, hogy ezúttal talán már nem tart bicskát magánál, amelyet megfelelő időben a hátamba szúrhat.

Tudtam, hogy vannak, akik sosem felejtenek.

Vajon ilyen Hakan Karataş is?

13

Hakan megerősítette mindazt, amit Parkertól hallottam. Az asztalra könyökölt, és az öklére támasztotta az állát.

– Steinmeyer, Terry és Greenwood együtt jártak egyetemre, méghozzá Orlandóban, John. Állítólag volt ott egy kis csapat – a legtehetségesebb régésznövendékek , akik külön kasztot alkottak. Együtt jártak mindenüvé, s ahogy a hallgatók szokták, nagy terveken törték a fejüket. Többek között azon, hogy megkeresik Hannahanna aranyát. Tudod, ki volt az?

Itt hosszasabb beszélgetés következett, amelynek során kicseréltük ismereteinket Hannahannáról, a méheiről, az ókori papiruszok híradásairól. Közben volt alkalmam meggyőződni róla, hogy Karataş alaposan bedolgozta magát a szakmájába: úgy beszélt a hettita múltról, valamint a jelen kutatásairól, mintha maga is régészprofesszor lenne.

– Találtam egy fickót, aki együtt járt velük Orlandóban, ám ő nem volt a csapatuk tagja. Szeretett volna, de nem vették be. Exkluzív kis kört alkottak ők öten.

– Ki volt a másik kettő? – hajoltam előre kíváncsian. Hakan komor képpel rázta meg a fejét.

– Ezt sajnos… nem tudom. Elkövettem valamit, Johnny, amit ha vérprofi lennék, nem követtem volna el. Te biztosan okosabban viselkedtél volna nálam. Nos, amikor ezzel a fickóval, egy Santana nevű régésszel beszéltem, mindenre választ kaptam tőle, csak arra nem, hogy hármójukon kívül ki tartozott még a csapatba. Nem szándékosan nem mondta meg, hanem mert ezt a kérdést hagytam legutoljára. Csakhogy nem volt legutoljára, John. Telefonon beszéltem vele, kórházban feküdt Alabamában. Éppen fel akarta sorolni a maradék kettőt is, amikor kivette az ápolónője a kagylót a kezéből, és beleszólt, hogy Santana professzornak pihennie kell. Holnap ismét felhívhatom. De nem volt holnap.

– Meghalt? – kérdeztem.

– Éjszaka. Remélem, a beszélgetésünk nem siettette a halálát. Bár nem éreztem, hogy megrázta volna az emlékezés. Nem hiszem, hogy köze lehetett volna az ötök csoportjához. Pedig ha ismernénk a másik kettő nevét…

– Akkor mi lenne?

– Talán megakadályozhatnánk, hogy őket is megöljék. Mert hogy valaki rájuk vadászik, az biztos.

– Vagy ki tudja – mondtam.

– Ezt… hogy érted?

– Lehet, hogy az öt közül vadászik valaki a másik négyre. És hármat már el is ejtett belőlük. De van valami meglepő is a

dologban. Az öt közül az egyikük nő volt, Hakan.

– Micsoda?!

– Ahogy mondom. Az egyikük nő volt.

– Ezt meg honnan tudod?

– Az informátoromtól. Jelenleg is keményen dolgozik az ügyön.

Hakan bólintott, aztán megköszörülte a torkát.

– És te, Johnny?

Tudtam, hogy ennek a kérdésnek is el kell következnie, és amennyire tudtam, fel is készültem rá. Úgy gondoltam, az lesz a legjobb, ha elmondom neki az igazság nagyját. Hátha megelégszik vele.

– Csak erre jártam, gondoltam, benézek.

– Szóval?

Anélkül, hogy Terrano nevét említettem volna, elárultam neki nyomozásom, illetve kiküldetésem célját. Hogy egy lányra kell vigyáznom, aki többet tud a hettitákról, mint bárki a világon – kis túlzással , azonkívül, hogy a baj ne járjon egyedül, még kleptomániás is a kicsike.

Karataş megdörzsölte az állát.

– Nem lehet, hogy ő az ötödik személy, aki Hannahanna kincseit kereste?

– Bolond vagy, Hakan? Ez a kislány akkor még meg sem született.

– Igaz. És az anyja?

– Nem ismerem az anyját.

Hakan legyintett.

– Jól van, hagyjuk a fenébe. Megbízom benned, Johnny. De azért mégis…

– Mi mégis?

– Ott vagy a repülőgépen, amikor megölnek valakit, sőt te is benne vagy a dolgok legközepében, eztán részt veszel egy konferencián, amelyen nem lenne miért részt venned…

– Hogyhogy nem lenne miért? Előadást is tartottam, méghozzá jelentős sikerrel!

– Annál beljebb, Johnny! Minél inkább bizonygatod, hogy közöd van a hettitákhoz, annál gyanúsabbnak látszol, bár egyáltalán nem állítom, hogy bármivel is gyanúsítanálak. De Uzun figyelmét így sokkal jobban magadra vonhatod.

– Már magamra vontam.

– Ezt sajnálattal hallom. Uzun olyan, mint a buldog. Ha elkapja valakinek a gatyája szélét, addig el nem ereszti, amíg le nem tépi

róla. Visszatérve rád, a következő gyilkosság is… hm… a közvetlen közeledben történt.

– Sajnos.

– Nem érzékeltél valami furcsát?

– Ezt hogy érted?

– Zajt, mozgást, ilyesmit… Te vagy a zsaru, nem én.

– Semmit. Egyszer csak elkezdett himbálódzni valami az ablak előtt. Greenwood volt.

– Mit kerestél Mrs. Hartman szobájában?

– Nyomozó vagyok, Hakan. Ki akarom nyomozni, mi történik itt, már csak azért is, mert ha nem teszem, a végén még engem csukat le a buldogod! Beszélgettem Mrs. Hartmannel. Erről-arról.

– Jól van, Johnny – biccentett. – Azt kívánom, hogy járj sikerrel. Remélem, nem zavar, hogy én is itt lábatlankodok a környéken?

– Ugyan már, Hakan. Legalább lesz kitől megkérdeznem, ha valamire kíváncsi vagyok. Ha itt laksz a szállóban, könnyebben elérlek, mint Uzunt.

– Márpedig itt lakom. Apropó, van valami, amire különösen kíváncsi vagy?

– Azt hiszem, igen. Például arra, hogy hiszel-e Hannahanna kincsében?

Karataş megvonta a vállát.

– Nem tudom, John. Őszintén mondom, nem tudom. Hol erre húz az agyam, hol meg arra. Mindenesetre az a kincs még nincs meg.

– De még meglehet.

– Természetesen. A doraki kincsről is mennyit beszéltek, amíg Mellart meg nem találta! Néha van alapjuk a legendáknak, Johnny.

– Hogy áll a helyzet az illegális műkincs-kereskedelemmel?

– Hogy hogyan áll a helyzet? Ki tudja? Mindig lesznek olyanok, akik nem árulják el nekünk, ha találnak valamit, hanem megpróbálják fű alatt értékesíteni. Harcolunk ellenük, bár kétséges, hogy meg tudjuk-e akadályozni valaha is a törvénytelen üzletelést.

– De azért vannak eredményeitek?

– Hogy az ördögbe ne lennének. Mindig elcsípünk néhány csirkefogót.

– Olyat is elcsíptetek már, aki kapcsolatba hozható Hannahanna kincsével?

Hakan nagyon határozottan rázta meg a fejét.

– Olyat még nem, John. Annyit azért még elmondhatok neked,

hogy… jó néhány emberen tartjuk rajta a szemünket, akikről elképzelhető, hogy rosszban sántikálnak.

– Ismerősökre gondolsz?

– Hát persze.

– Például?

Karataş elmosolyodott.

– Most nem rólad beszélek, Johnny. És a halottakról sem.

– Ezt hogy a fenébe érted?

– Minden megtörténhet, Johnny.

Csak most gyulladt fény a fejemben. Eszerint arra gondol, hogy a három meggyilkolt professzor egy bűnszövetkezetbe tartozhatott, amelynek az lett volna a fő tevékenysége, hogy illegális ásatásokból származó leleteket csempésszen ki az országból. De hát, a fenébe is, már én is gondoltam valami hasonlóra…

Ebben a pillanatban ismét felbukkant a recepciós, és odalépkedett hozzánk. Három lépés távolságnyira megállt tőlünk, tiszteletteljesen meghajtva a derekát.

– Mr. Lendvayt a telefonhoz kérik.

– Kicsoda? – kérdeztem önkéntelenül is.

– Nemzetközi hívás – mondta. – Mr. Parker keresi az Egyesült Államokból.

Láttam, hogy Karataş felkapja a fejét, majd azon nyomban le is horgasztja.

Megvártam, amíg a recepciós távozik, akkor Hakanra néztem.

– Az informátorom. Megvársz?

Karataş biccentett.

– Úgy sincs jobb dolgom.

Az információhoz sétáltam és felvettem a telefonkagylót.

14

– Jaj, istenem, Johnny, hogy te mibe kergetsz bele engem! – kezdett panaszkodni köszönés helyett Parker. – Jézusom, Johnny baba.

– Mibe? – kérdeztem, pedig egyáltalán nem voltam kíváncsi rá.

– Képzeld el, egy teljes órát kellett dumálnom egy csajjal.

– Milyen csajjal?

– Akitől megtudtam ezt-azt.

– Mit tudtál meg?

– Például azt, hogy csípőficama van.

– Csak?

– Meg is operálták.

Parkerhez türelem kellett, nem is vitás. De ha kibírta az ember, mindig érdekes információkkal szolgált. Mint ezúttal is.

– Te, Johnny, az a csaj mindent tud. Te például tudtad, hogy a centuckyi sztékhez nem használnak fokhagymát?

– Nem tudtam, Parker. Mindig tanul valamit az ember.

– Én is ezt mondom, John. Szóval, tudod ki ez a csaj?

– Nem tudom, Parker.

– Akkor elmondom. Most egy telefontársaságnál dolgozik, de ez téged feltehetően nem érdekel.

– Dehogynem, tesóm. Összecsinálom magam az érdeklődéstől.

– Jól van, rátérek a lényegre. Ennek a csajnak az anyja ugyanott végzett, ahol azok öten. Néhány szemeszterrel előttük járt, de azért ismerte őket. Az ötödiket, a lányt, nagyon jól ismerte. És átkozta is őket sokáig. Főleg a lányt.

Éreztem, hogy valami igen fontos dolgot tudhatnék meg tőle, ha érteném, miről van szó. A telefon is sercegett, egy másik készülékben valaki törökül üvöltözött. Volt zavaró körülmény körülöttem éppen elég.

– Hol van most az a nő? A te csajod anyjára gondolok.

– A temetőben, Johnny.

– Mert?

– Mert meghalt, szívem. Azért. Öngyilkos lett.

– Lehet tudni, miért?

– Lehet bizony. Nagyon beteg lett, Johnny. Te már gondoltál arra, hogy mit tennél, ha nagyon beteg lennél?

– Mindent megtennék, hogy meggyógyuljak.

– Nem úgy értettem, Johnny. Hanem úgy, hogy ha gyógyíthatatlan beteg lennél. Ha olyan beteg lennél… amely betegség undort kelt másokban, és a barátaid is kiközösítenének miatta?

– Erre még nem gondoltam, Parker – sóhajtottam. – És tudod, miért nem? Mert nincs elég időm rá. A nap nagy részét ugyanis telefonálgatással töltöm…

– Akkor figyelj ide. A csaj anyja és az a másik nő rendesen összebarátkoztak. A csaj szerint az anyja jól ismerte a másik négyet is. És ahogy a betegsége előrehaladt, mindent elmesélt róluk a lányának.

– Folytasd, Parker! – sürgettem.

– Szóval, egyszer az a nő bejelentette a csaj anyjának, nevezzük a csajt Mabelnek, szóval bejelentette Mabel anyjának, hogy jó darabig nem lesz a láthatáron, mert külföldre távozik. Tudod, hova? Afrikába, John. Mind az öten Afrikába utaznak.

– Azt persze Mabel anyja nem tudta, hogy hova, mi?

– Dehogynem tudta, John. Hiszen a nő elárulta neki. Szomáliába, John.

Eltátottam a számat. Mi a francot kereshettek ezek Szomáliában?

– Nem tudod… miért?

– Dehogynem. Punt országát keresték. Te tudod, mi az?

Ezt véletlenül tudtam. Punt országa valahol Egyiptomtól délre terült el, innen szereztek az egyiptomiak fát, aranyat, és még ki tudja, mit nem. Punt királysága és Egyiptom komoly kereskedelmi kapcsolatban álltak egymással. Erről mindenféle papiruszok is tanúskodnak.

– Tudom – bólintottam. – Tudom, mi az a Punt országa.

– Akkor jól van, Johnny. Állítólag ott is vannak kincsek elrejtve.

– *Is?*

– Várj csak egy kicsit. Mabel elmondta, hogy az anyja szerint ez a lány volt a legokosabb mindük között. Például folyékonyan olvasta az egyiptomi betűket, vagy micsodákat. Ő találta meg a papiruszokat.

– Milyen papiruszokat?

– Ej, hát hogy hol vannak kincsek elrejtve. Például Punt országában is. Sokat utazott, még Európába is átruccant. Egyszer például Németországba, Brémába. Ott is talált valamit.

Éreztem, hogy elönti az arcomat a forróság.

– Azt nem említette, mit?

– Mabel anyja szerint valami papiruszt, amely hettita kincsekről szólt. Valami méhekről és templomokról. Mond ez neked valamit?

– Folytasd, Parker!

– Szóval… az öt kutató elutazott Punt országba, azaz Szomáliába. Mabel anyjának a csaj küldött onnan egy kendőt. Egy bennszülöttek által készített kendőt. Szép kendő volt, hordta is. Állítólag olyan mintái voltak, hogyha egyszer ránéztél, nem voltál képes elvenni róla a szemed. Mintha odaragadt volna. Valami optikai izé miatt. Ennek még majd utánanézek.

– Megvan még az a kendő?

– Már nincs, Johnny. Mabel elégette. Az anyja halála után.

– Elégette? Miért?

– Azért, Johnny, mert az anyja halála előtt erre utasította. Állítólag ez a kendő hozta rá a bajt. Mármint az anyjára. Ettől betegedett meg.

– Várj csak, várj! Valami varázslatról beszélsz?

Lelki szemeimmel láttam, amint Parker hevesen megrázza a fejét.

– Dehogyis, John. Az a kendő betegséget hordozott. Baktériumokat vagy vírusokat.

– Milyen betegségről van szó, Parker?

– Ennek is utánanéztem, Johnny. Több orvost is megkérdeztem, de senki nem tudta megmondani. Végül találtam valakit, aki a trópusokon dolgozott, tőle tudom, hogy Szomáliában néhány évtizeddel ezelőtt valóban felütötte a fejét egy furcsa kór. Gyorsan terjedt, aztán egyszerre csak megszűnt, és máig nem bukkant elő.

– Valami ebola?

– Á, egészen más. Ez a betegség a bőrt támadja meg. Még kimondani is szörnyű, John, de olyan pikkelyes lesz tőle a bőröd, mint a krokodiloké. A pikkelyek aztán leesnek, majd újak keletkeznek. Valamilyen sömör ez, John. Rettenetesen viszket és vérzik… brrr! – még belegondolni is borzasztó!

– Na, álljon csak meg a menet! – igyekeztem felfogni mindent, amit csak mond. – Ezt a betegséget kapta meg Mabel anyja a kendőtől?

– Ezt, Johnny. És nem tudták kigyógyítani belőle. Pedig orvostól orvosig járt, amit aztán megunt, és eléggé el nem ítélhető módon véget vetett az életének. Ami azért is nagy felelőtlenség volt, mert Mabel apja már korábban lelépett. Mabelt a nagynénje nevelte, de ez már más tészta.

– Az orvosok is megállapították, hogy a kendőtől kapta a betegséget?

– Nem hiszem. Kétlem, hogy bárkinek is beszélt volna róla.

– Pedig kellett volna.

– Most erre mit mondjak, John?

– Amikor Mabel anyjának a barátnője, az ötök tagja, hazajött Szomáliából… Mabel anyja nem beszélt vele erről?

– Nem jött haza, John.

Ismét éreztem, hogy kissé megszédülök.

– Nem jött haza?

– Nem, John.

– Miért?

– Mert eltűnt.

– Hogyhogy eltűnt?

– Eltűnt Szomáliában. Nem ő az első, sem az utolsó, aki elveszik Afrikában.

– Mit mondott a másik négy?

– Csak három, John.

– De hiszen öten voltak! Mínusz egy, az négy.

– Mínusz kettő, Johnny.

– Hogyhogy… mínusz kettő?

– Úgy, hogy a negyedik férfi is eltűnt Szomáliában. Eltátottam a számat, és jó darabig azon keresztül szedtem a levegőt. Az orromon valahogy nem jött elég.

– Mit lehet tudni róla, hogy tűnt el… illetve, hogy tűntek el? Valamiféle vizsgálat csak volt az ügyben?

– Még Szomáliában. Egy ottani hatóság igazolta, hogy a két kutató eltűnt. Vagy vadállatok végeztek velük, vagy meggyilkolták őket. Arrafelé egyik sem ritka.

– Eszerint nem találták meg a holttestüket?

– Nem, Johnny. A másik három hazajött, és évek múlva mindegyikük híres tudóssá vált.

– Steinmeyer, Terry, Greenwood.

– Úgy van, Johnny.

– Van még valami, Parker?

– Hát én nem is tudom… lássuk csak… ja, igen. A negyedik férfi nem amerikai volt. Ő volt az egyedüli külföldi a csapatból. Bár, amint megtudtam, ő is folyamodott amerikai állampolgárságért. Bizonyára meg is kapta volna, ha nem tűnik el.

– Angol volt?

– Nem, Johnny.

– Akkor milyen? Spanyol?

– Az sem, Johnny.

– Milyen? Nyögd már ki!

Parker köszörülgette egy kicsit a torkát, aztán kinyögte.

– Török, Johnny.

15

Erre már kénytelen voltam nekidőlni a falnak. Éreztem, hogy

elgyengülnek egy kicsit a lábaim, jóllehet, azt azért nemigen tudtam volna megmagyarázni, hogy miért. Bár éppen Törökországban voltunk, állítólag itt van elrejtve Hannahanna temploma, itt éltek a hettiták…

Egyre zavarosabban keringtek a fejemben a gondolatok. Hannahanna kincse, Hannahanna temploma, Hannahanna méhei, Szomália, Punt kincsei… mi az ördög ez az egész?

– Török? – nyögtem aztán a telefonba. – Biztos vagy benne?

– Biztos, John. Mabel azt mondta, hogy erre kitűnően emlékszik. Az anyja többször is elismételte, hogy a negyedik férfi török volt.

Nem kerülgethettem tovább a forró kását. Fel kellett tennem neki a legfontosabb kérdést.

– A két eltűnt nevét… nem említette?

– De említette, Johnny.

– És Mabel… megjegyezte őket?

– Meg, Johnny.

– És… elmondta neked?

– El, Johnny.

Ökölbe szorítottam a kezem.

– Akkor mondd, Parker. Mi volt a lány neve?

Távoli papírzörgést hallottam, amiből arra következtettem, hogy Parker a jegyzeteiben lapozgat.

– Várj egy pillanatra, Johnny… valahova felírtam, mert az én fejem befogadóképessége is korlátozott… bár még így is nagyobb a kapacitása, mint a tiedé… na, már itt is van. A lány neve *Martha Pickering.*

A csalódottság hulláma öntött el. Őszintén szólva, nem ezt a nevet vártam. Meg nem tudtam volna mondani, kiét, kinek a nevét újdonsült nőismerőseim közül, de nem ezt. Martha Pickering neve nem mondott nekem az égvilágon semmit.

– És a másik? – kérdeztem. – A török?

– Na, ehhez aztán már tényleg a jegyzetemre lesz szükségem – mondta Parker. – Tehát… a török neve *Mehmet Yildirim.* Fura név, mi?

– Nekünk az.

– Ezt hogy érted?

– A törököknek bizonyára nem.

Parker hosszasan hallgatott, mintha várt volna valamire, aztán sóhajtott egy nagyot.

– Köszönöm a dicséretet, Johnny. Ennyire azért talán mégsem

kellett volna elragadtatnod magad. Nem vagyok én isten, sem a világ legjobb informátora, csak egy kis kukac, aki boldog, hogy a nagy Johnny Lendvaynak dolgozhat. Á, ne vigasztalgass, Johnny, jól tudom én, hogy hol a helyem. Most megyek és öngyilkos leszek örömömben.

Ez is a koreográfia része volt. Parker addig sajnáltatja magát, amíg valóban meg nem dicsérem.

Most is azt tettem. Aztán a sokk következett.

– Figyelj, Parker, kérdeznék tőled valamit… valóban öngyilkos akarsz lenni?

– Erősen töprengek rajta.

– Nem kell, hogy az legyél.

– Hogyhogy nem kell? Miért nem kell?

– Mert úgyis megölnek.

– Ki ölne meg? – kérdezte idegesen.

– Terrano.

– Terrano?! Mi a fenéért ölne meg? Hiszen nem állunk kapcsolatban egymással.

– Eddig, Parker, eddig.

Parker hangja egyből sírósra váltott.

– Ezt nem kívánhatod tőlem, Johnny, ezt nem.

– Mit parázol, hiszen te az ördögtől sem félsz.

– Attól nem is, Johnny, de te nem róla, hanem Terranóról beszéltél. Vele még az ördög sem szívesen akasztaná össze a szarvát. Különben még beszélnem kell neked egy cikkről is. Néhány éve egy színes lapban jelent meg…

Meghallgattam a cikket, majd kipréseltem belőle, hogy elmegy Terranóhoz, és beszél vele.

Azt hiszem, igazán akkor sértődött volna meg, ha nem bízok rá azonnal valami veszélyes ügyet.

16

Karataş már a második kávéját itta, amikor visszatértem hozzá. Méghozzá sűrű bocsánatkérések közepette. Hakan azonban nem vette a szívére a dolgot.

– Ugyan, hagyd már – legyintett. – Legalább kimostam egy kicsit az agyam. Tudod, mikor csináltam ilyet utoljára? Csak ülni, inni a kávét, és nem gondolni semmire… mennyei élvezet!

– Akárcsak én… Kár, hogy nem találták még fel az igazi agymosodát. Beülsz egy burába – mint a női fodrászatban a nők , és kimossák az agyad. Ha fizikus vagy feltaláló lennék, csak erre koncentrálnék.

– Megtudtál valamit, Johnny? – kérdezte aztán mintegy futólag.

– Azt hiszem, igen – feleltem. – Ismerős neked a *Martha Pickering* név?

Karataş behunyta a szemét, majd kinyitotta.

– Már hallottam.

– Hol? – kérdeztem izgatottan.

– Egy tudományos közlönyben olvastam a nevét. Azért jegyeztem meg, mert személyesen ismerem Lord Pickeringet. Ennek a nőnek azonban bizonyára semmi köze sincs hozzá. Jó régen olvastam, az igaz: talán úgy húsz évvel ezelőtt írhatott egy rövid szösszenetet. Azt hiszem, ez élete egyetlen nyomtatásban megjelent cikke. Fogalmam sincs róla, ki volt, és mi lett vele.

Elmondtam neki mindent, amit Parkertól hallottam Miss Pickeringgel kapcsolatban. Nem túlzok, ha kijelentem, hogy szájtátva hallgatta. Utoljára akkor láttam ilyennek, amikor az edző ránk dörgött az első, jól elszúrt félidő után.

– Hát ez megdöbbentő! – nyögte aztán, amint magához tért. – Eszerint eltűnt Szomáliában? Hihetetlen.

Ekkor rátértem a társaság ötödik tagjára, a negyedik férfira.

– Most meg fogsz lepődni, Hakan – mondtam. – A negyedik férfi török volt.

Tényleg meglepődött. Bár talán nem annyira, mint vártam volna.

– Török? – kérdezte vissza. – Ezt is az informátorodtól tudod?

– Ezt is, Hakan.

– A nevét is ismered?

– Mehmet Yildirim. Nos?

Hakan Karataş megvonta a vállát.

– Még sosem hallottam róla.

– Nem is hallhattál. Ő ugyanis úgyszintén Szomáliában tűnt el.

Most jött a várt meglepetés. Hakan felugrott, hátralökte a széket, és úgy meredt rám, mintha én lennék a felelős honfitársa eltűnéséért.

– De hát mi a franc történt ott, Szomáliában? Elrabolták, vagy micsoda?

– Fogalmam sincs róla, Hakan. És az informátoromnak sincs.

– Lehet, hogy meghaltak?

– Lehetséges.

– De hát mi az ördög történhetett velük?

– Ez az, amit nem tud senki.

– Mabel sem?

– Csak annyit tud, amennyit elmondott.

– Nem maradt valami hagyaték az anyjától? Papírok, fotók, hasonlók?

– Nem, Hakan. Ha maradt volna, értesültem volna róla.

Karataş felém bökte a mutatóujját.

– Pedig ott van az események kulcsa, John, Szomáliában. Ha megtalálnánk… megoldhatnánk ezt a nyomorult ügyet.

– Ha megtalálnánk, Hakan.

Ezután mindketten a gondolatainkba mélyedtünk. Öt percnyi fejtörés után aztán anélkül, hogy megbeszéltük volna, ki mire gondol, felálltunk, elköszöntünk egymástól és leléptünk.

Mentünk a magunk útján.

17

Én mindenesetre nem jutottam messzire. Alig tettem néhány lépést, ismét a recepciósba botlottam.

– Mr. Lendvay… újfent a telefonhoz kérik.

Azt hittem, Holly keres, vagy talán Lucia, de újra csak Parker volt az. Meglehetősen bizonytalan volt a hangja, olyan, amilyen nemigen szokott.

– Johnny?

– Na, mit gondolsz?

– Figyelj, Johnny baba, megtudtam valamit, amit el kell, hogy mondjak neked.

– Ne kímélj, Parker.

– Pedig lehet, hogy rád férne egy kis kímélet. Nos, figyelj, fiú.

– Csupa fül vagyok.

– Beszéltem Terranóval.

Őszintén szólva, meglepett a dolog. Parker nem így szokta intézni az ügyeit. Inkább lassan cserkészi be az áldozatát, módszeresen, nem szokott fejjel nekirontani a vezérelefántnak.

– Csak úgy felhívtam a cégét. Egy névtelen fickó vette fel. Amikor meghallotta a nevem, azonnal átadta a kagylót Terranónak.

– Furcsa.

– Ezt mondom én is. Terrano nem szokott mezei nyulakkal társalogni.

– Honnan tudja egyáltalán, hogy milyen kapcsolat van közöttünk?

– Jó vicc, John, ezt mindenki tudja.

– Az utóbbi időben sokat jár a szád, Parker.

– Öregszem, Johnny. Néha whisky mellett kifecsegek ezt-azt. Ebben a korban már szívesen dicsekszik az ember menő barátaival. Én is így vagyok veled.

– Jól van, ezt akár be is fejezheted. Gyerünk, beszélj a lényegről, Parker!

– Az a helyzet, Johnny, hogy kissé be voltam szarva. Sosem gondoltam volna, hogy Terrano egyszer még szóba áll velem. Nos, Johnny, az a helyzet, hogy a fickó aggódik érted.

– Ezt honnan veszed?

– A hangján is éreztem, és mondta is. Tud az ottani gyilkosságokról, Johnny.

– Honnan tud róluk?

– Azt csak a jóisten tudja. Nem mertem megkérdezni tőle. De tud róluk. És mondom, hogy aggódik érted. Többször is megkérdezte, hogy nem esett-e bántódásod.

– Te mit mondtál neki?

– Mit mondtam volna? Hogy élsz, mint hal a vízben.

– A lányával kapcsolatban nem kérdezett semmit?

– Nem, Johnny.

– Furcsa.

– Még furcsább, amit kérdezett.

– És mit kérdezett?

– Hogy van-e már fegyvered? Hogy van-e mivel megvédened magad?

– Honnan a fenéből lenne? – kezdett elönteni a méreg. – Törökországban nem lehet csak úgy civileknek stukkerral sétafikálni. Indokom sem lett volna rá, hogy engedélyt kérjek, az időről már nem is beszélve. – Mondott még valamit ezzel kapcsolatban?

– Nem, Johnny.

– Na, várj csak egy kicsit. Megkérdezte, hogy van-e fegyverem, aztán ejtette a témát?

– Így volt, Johnny.

Nem egészen értettem a dolgot, sőt sehogy, de nem volt időm

töprengeni rajta, mert Parker folytatta.

– Itt bűzlik valami, haver. Az az igazság, hogy féltelek, Johnny baba.

Éreztem, hogy összeszorul a torkom. Mintha egy óriáspók hálót kezdett volna szőni körém.

– Miről van még szó? Ki vele!

– Felhívott Pedersen. Épp az imént tettem le a kagylót. Különben üdvözöl.

Pedersen is informátor volt, akárcsak Parker, bár nem annyira használható, mint ő. Néha-néha azért az ő szolgálatait is kénytelen voltam igénybe venni.

– És?

– Hát… szóval, Johnny, ő is megkérdezte, hogy jól vagy-e. És hogy hol vagy éppen.

– Miért fontos ez neki?

– Tulajdonképpen figyelmeztetni szeretett volna. Azt mondja, tegnap együtt ivott egy fickóval. Nem bűnöző az illető, bár néha-néha szokott bizonyos futárszolgálatot teljesíteni Georgio Baresinek.

– És?

– A fickó beugrott, és amikor valahogy felmerült a neved a beszélgetés során, azt mondta, hogy fél Los Angeles rajtad röhög, Johnny. Legalábbis bizonyos körök.

Mintha kalapáccsal vágtak volna mellbe.

– Rajtam?

– Rajtad, Johnny baba.

– Azt nem mondta, miért?

– Azt nem.

– Nem kérdezte meg az a hülye Pedersen?

– Mást akart megtudni tőle. Tudod, első a megbízója érdeke.

– Vajon mit értett azon, hogy rajtam röhög a fél város?

– Hát a fél város talán kis túlzás, Johnny. Nyilván bizonyos körökre gondolt. Ja, és még azt mondta, hogy tudomása szerint Terrano keveri a szart.

A kalapács megint ütött egyet a mellkasomra. Mi a francba keveredtem bele?

– Ott vagy még, Johnny? Szóval, azt mondom én neked, hogy ez a Terrano valamiért átvert téged. Méghozzá nagyon. Mintha… valamilyen balhét akarnának elvitetni veled. Az az érzésem, hogy nem véletlenül küldött ki arra a konferenciára.

Jeges hideget éreztem a tarkóm környékén. Bár Terranónak

még soha nem törtem borsot az orra alá, másoknak már igen. Lehet, hogy valaki összehaverkodott Terranóval, talán üzletet is kötöttek, s a másik fél cserébe a fejemet kérte. Csakhogy ehhez nem kellett volna Törökországba küldeni. Ha le akartak volna puffantani, vagy be akartak volna betonozni egy épülő ház fundamentumába, otthon is megtehették volna.

– Mit tudsz Terranóról, Parker?

– Hogy mit tudok? Amit mindenki.

– Érdeklődtél a családja iránt?

– Azt még nem, Johnny. Az, hogy ő maga vette át a telefont, annyira megijesztett, hogy elfelejtettem megkérdezni tőle még azt is, amivel megbíztál. Hívjam fel még egyszer és kérdezzem meg…?

– Ne!

– Akkor mit csináljak?

– Próbáld megtudni, hogy mi ez az egész? Hogy mivel vertek át? És mit jelentsen az, hogy rajtam röhög mindenki?

Parker akkorát sóhajtott, hogy még itt, Antalyában is éreztem a fuvallatot az arcomon.

– Mindent megteszek, amit csak tudok, haver. De azért vigyázz magadra. Nem tetszik itt nekem valami, tesóm.

– Nekem se, Parker.

Ebben maradtunk.

Aztán arra gondoltam, hogy nem mondtam igazat neki. Nem *valami* nem tetszett, hanem jószerével semmi ezen a világon. Mintha az egész mindenség félrezöttyent volna.

Éppen ideje volt, hogy igazítsak rajta egy kicsit.

18

A szobámban ültem és az agyamat erőltettem, amikor megkopogtatták az ajtót. Azt hittem, Holly az, de amikor kinyitottam, Lucia nézett szembe velem.

– Hello, Mr. Lendvay – köszöntött édesen mosolyogva. – Bejöhetek?

– Hát hogyne – mondtam és félreálltam az útjából. – Jöjjön csak, Lucia.

Lucia belibegett a szobába. Ami azt illeti, ő sem öltözte túl magát. Igaz, hogy a kinti hőség nem is követelt többet, mint amennyi rajta volt. Egy vékonyka blúz, egy rövidnadrág és egy kis

szandálféle. És a kedves mosoly az arcán.

– Még nem is jártam magánál – mondta, miközben kíváncsian körülnézett.

– A maga szobája milyen? – kérdeztem.

– Éppen ilyen.

Ezen aztán kénytelen voltam magam is nevetni.

– Tudja, miért jöttem?

– Nos?

– Hogy elnézést kérjek magától az ajándékom miatt. Látom, hordja.

A Rolex valóban a csuklómon volt. Nem is tudom, miért hagytam rajta.

– Akarja, hogy visszavigyem a tulajdonosának?

– Eszébe jutott, hogy melyik boltból… hozta el?

– Nem, Johnny. De mindent megpróbálnék, hogy visszaadhassam. Nagyon nem szeretném… – habozott egy kicsit, mintha nem szívesen mondaná ki, amit mondani akar.

– Mit nem szeretne?

– Rossz színben feltűnni maga előtt, John.

Istenemre mondom, úgy búgott a hangja, mint a legbúgóbb galambé a galambdúcban.

Nem is tudom, miért, de ismét csak végigfutott rajta a szemem. És ismét csak azt láttam, hogy tegnap óta valahogy… ismét nőiesebb lett. Hol volt már a vékony arcú, göcsörtös térdű lány a repülőgépről…! És mintha valahogy idősebb is lett volna. Bár az ő korában még annak a szónak, hogy *idősebb,* nincs jelentősége.

– Egyáltalán nem tűnik fel rossz színben előttem, Lucia.

Lucia megrázta a fejét.

– Dehogyisnem, John, dehogyisnem.

– Mondom, hogy nem!

– Látom a szemén.

– Nem tudom, hogy mit láthat benne…

– Akkor mit gondol rólam, John?

A karosszékben ültem a nappali szoba asztalkája mellett, ő egy másik karosszékben szemben velem. A lelkem egyik fele azt kívánta, hogy maradjon is ott, a másik fele pedig feszülten figyelte, ahogy kiugrik a székéből, az én székemhez sétál, és a karfájára ül.

– Mit gondol rólam, John?

– Hát azt…

Lehajolt és megcsókolta a homlokomat.

– Ó, John…

Szája a számat kereste.

Lelkem egyik fele vadul tiltakozott, a másik bukfencezett örömében. Szerencsére a tiltakozó félnek sikerült valahogy a másik fölé kerekednie.

Felemelkedtem, és gyengéden eltoltam magamtól.

– Ezt nem szabad, Lucia.

– Miért nem… szabad?

– Mert… mert… – Sok mindent mondhattam volna, de végül is nem mondtam semmit. Elvégre nem vallhatom be neki, hogy az apja megbízottja vagyok, és rá vigyázok.

– Á, szóval így áll a helyzet – állt fel sértődötten. – Mégiscsak a kleptomániámmal van a baj.

– Dehogy, Lucia! Dehogy.

– Akkor meg mi a baj? Az talán, hogy kissé hazudós vagyok? Ó, John, higgye el, nekem a legkellemetlenebb az egész. Egyszerűen nem bírok ellenállni a mániámnak, ha pedig kiderül, hogy elcsórtam valamit, ellenállhatatlan erő kényszerít rá, hogy tagadjam le. Még akkor is, ha teljesen nyilvánvaló a dolog.

– Ez sem olyan nagy baj, Lucia. Ma már jó gyógyszerek vannak…

– Akkor mi az ábra? Nem tetszem magának?

– Istenem, dehogy. Maga… nagyon kívánatos, Lucia.

– Hát akkor?

Mi az ördögöt mondjak? Mi az ördögöt?

– Maga… még gyerek, Lucia.

Mintha gúnyos mosolyt láttam volna felcsillanni a szemében.

– Egyáltalán nem vagyok már az – tiltakozott. – Én már régesrégen… izé… felnőtt vagyok. Már mindent tudok az… élet dolgairól. Elmondjam, miket?

– Teljesen felesleges – tiltakoztam. – Ez nem változtat a dolgok lényegén.

Ismét mosolygott, és visszaült a karosszékem karfájára.

– Johnny… mondhatok valamit?

– Mondjon, Lucia.

Nyelt egy nagyot, és megnedvesítette az ennivaló kis száját az ennivaló kis nyelvével.

– Johnny… én elmondom akkor is, ha megvet érte. Johnny, én halálosan szerelmes vagyok magába.

Puff neki, még csak ez hiányzott!

– Lucia, kérem…

Vállamra hajtotta a fejét. Ismét éreztem a forró levegőt a fülemen.

– Tudja, mikor szerettem magába?

– Erről még beszélnünk sem szabad.

– Amikor… előadást tartott.

– De hiszen… végigaludta az egészet.

– Csak úgy csináltam, Johnny. Azért hunytam le a szemem, nehogy eláruljam magam. Legszívesebben felrohantam volna az emelvényre, és összevissza csókoltam volna.

– Jézusom!

– Ezért inkább csukva tartottam a szemem. Tudja, maga az a férfi volt ott… akiről mindig is álmodoztam. Igazi férfi és igazi tudós. Senki soha nem tudott azokról a hettita csomókról, s maga amilyen lelkesen beszélt róluk… és ráadásul be is mutatta őket… Elhatároztam, hogy csak a magáé leszek. Magához megyek feleségül.

Nem volt a világ legjobb ötlete, nem is vitás. Ha valami nem akartam lenni életemben, akkor Terrano veje nem, az biztos.

– Lucia, be kell látnia, hogy ez gyerekség.

– Hagyja már ezt az ostoba gyerekezést. Nem vagyok gyerek – tudom, mitől döglik a légy! Ugye, maga is szeret engem?

– Lucia, kérem…

Ekkor olyasmi következett, amire álmomban sem gondoltam. Lucia lecsusszant a karfámról, az ablakhoz ugrott, egyetlen lendülettel felpattant a párkányára, és kitárta a karját.

– Ha nem szeret, leugrok az utcára.

Éreztem, hogy kifut az arcomból a vér. Ha megteszi, végem. Ezzel alá is írta a halálos ítéletemet. Bár alighanem már azzal is, hogy belém szeretett. Ha otthon elmondja az apjának…

– Szeret vagy nem szeret?

Nem volt mese, úsznom kellett az árral. Kitártam hát én is a karom, és nem hiszem, hogy akadt még a színháztörténetben olyan hősszerelmes, aki nagyobb átéléssel mondta volna ki a forró szavakat, mint én.

– Szeretem… Lucia. Én is szeretem magát.

Lucia leugrott az ablakból, és a nyakamba vetette magát. Szerencsére nem találta el a szája a számat, így sikerült lenyomnom a karosszékre.

Lucia megnyalta az ajkát, és reménykedve nézett rám.

– Ezt… őszintén mondta?

Az ablak nyitva volt, nem kockáztathattam meg, hogy ismét a párkányon teremjen.

– A legőszintébben – biztosítottam.

– És… mikor leszünk egymáséi? – kérdezte, miközben úgy kifeszítette a mellét, hogy már azt vártam, mikor pattognak le a blúzáról a gombok. Szerencsére jól odavarrták őket.

– Ezt… hogy érti?

– Most akkor maga a gyerek vagy én?

– Hát… majd később.

– Mikor?

– Később.

Lucia vágyakozva a sezlonomra nézett.

– Nem lehetne most?

– Öt perc múlva el kell mennem… megbeszéltem valakivel egy találkozót.

Akaratlanul is Rolexre pillantottam.

– Már kezdem megbánni, hogy loptam magának azt az órát – sóhajtotta. – Ó, Johnny, ha együtt élünk, majd… mindent összelopok magának, amit csak akar. Különben öt perc nagyon sok idő. És ha csak öt percet késik, az már tíz perc.

– Majd később, Lucia.

Lucia mélyet sóhajtott.

– Vigye el a fene, Johnny… szeretnék kérdezni magától valamit. Most, hogy már… majdnem egymáséi vagyunk… megkérdezném, hogy… mit keresett maga Mrs. Hartman szobájában? Tudja, amikor megtalálták Greenwood professzor hulláját. De őszintén! Most már kötelessége, hogy őszinte legyen hozzám.

– Beszélgettünk.

– Csak úgy?

– Csak úgy.

– Miért nem máshol beszélgettek? Nem tetszik ez nekem. Mostantól kezdve semmi közeledés más nőkhöz, oké? A szerelem egyik legfőbb sajátossága a kizárólagosság.

– Tessék?!

– Az igazi szerelem csak két ember dolga. Kizárja a többit. És feltétlen odaadást követel. Én bármit odaadnék magának, és mivel még van tíz percünk…

– Már egy sincs – védekeztem kétségbeesetten. – Greenwood halála különben is annyira megrázott…

– Jól van – sóhajtotta lemondón. – Ami volt, volt. Csak a jövőre

nézve jegyzem meg… sajnos, az a helyzet, Johnny, hogy én pokolian féltékeny típus vagyok. Nem tűröm el, hogy bárkivel is osztoznom kelljen az imádott férfin. Ha még egyszer előfordulna, hogy… nos, Johnny, én megölnék valakit. Feltehetően megfojtanám.

– Kit? – rémüldöztem.

– Azt a másik nőt, Johnny. De lehet, hogy magát is. Vagy megölném saját magamat. Mondjuk, kiugranék az ablakon. És közben azt üvölteném, hogy Johnny Lendvay miatt ölöm meg magam. Hiányozna ez magának, Johnny?

Úgy suhant ki a szobámból, hogy meg sem nyikkant mögötte az ajtó.

Ideje volt munkához látnom.

19

Visszazöttyentem a karosszékembe, és törni kezdtem a fejem. Csak egyetlen pillanatra futott át az agyamon a gondolat, hogy Lucia talán odakint les rám a folyosón, és rögvest számon kéri rajtam a hazugságomat – a sürgős megbeszéléssel kapcsolatosat , de már nem törődtem vele. Élet-halálról volt szó, mit számít ilyenkor egy kis hazugság?

Néhány percig Terrano körül forogtak a gondolataim. Zsigereimben éreztem, hogy Terrano átvert. De vajon miért? Nem voltam az ellensége, bár az ilyesféle állításokkal azért óvatosan kell bánni. Sosem lehet tudni, hogy egy magánzsaru mikor, kinek lép a tyúkszemére. Elkapsz valakit, és azt hiszed, csak őt kaptad el, pedig dehogy! Elkaptál vele együtt még egy csomó fickót – rokonokat, barátokat, üzlettársakat is. Lehet, hogy én is a fütyijére léptem valakinek, és esetleg még hanyatt is löktem?

Gondolatban végigfutottam az elmúlt évek nyomozásain, amelyek során nem egy arra érdemes gazembert juttattam rács mögé, de valahogy egyikük sem kapcsolódott össze Terranóval. Arról nem is beszélve, hogy ha a fámának hinni lehet, Terrano nem sokat habozik, ha le kell számolnia valakivel.

Akkor meg miért? Mi a francért kellett engem Törökországba küldenie? És mit jelent az, hogy félti az életemet? Aggódik értem… Valahogy megéreztem, hogy tényleg így van. Akkor meg mi a szar ez az egész?

Hagytam Terranót és tovább kapirgáltam az agyam.

Megpróbáltam egy épkézláb kis történetet összeállítani, amelyet aztán szükség szerint csiszolgathatnék – sajnos még egy soványka sztorira sem tellett tőlem. Fogalmam sem volt róla, miért ölték meg a professzorokat, létezik-e Hannahanna kincse, mi van a méheivel, és így tovább.

Fél óra múlva rájöttem, hogy ha a székemben ülök, és az agyamat masszírozom, nem megyek semmire. Bele kell vetnem magam a dolgok közepébe. Nekifutok, mint a strandon, és fejeset ugrom a medencébe.

Csak aztán víz is legyen benne.

20

Arra gondoltam, hogy kimegyek a városba, elidőzök egy kicsit a forgatagban, és közben megfigyelek ezt-azt, elbeszélgetek ezzel-azzal, erről-arról. Ahogy John Lendvay általában szokta. A végén majd csak összeáll valami.

Nem nagyon szerettem volna találkozni ismerőseim közül senkivel – ám ahogy ilyenkor már lenni szokott, éppen azokba ütköztem, akikbe nem szerettem volna.

Alighogy kifordultam a kis büfé melletti kanyarból, máris Hollyba botlottam. A büfében ült, egyedül, előtte kis pohárka ital, és úgy lehorgasztotta a fejét, hogy attól tartottam, beüti a szőnyegbe. El akartam osonni mellette, de éppen akkor nézett fel, amikor mellé értem.

– Hello, Johnny – üdvözölt fáradt hangon. – Siet valahova?

– Azt éppen nem, de…

– Ideülne egy kicsit hozzám?

Nem volt mese, oda kellett ülnöm. Részben, mert ha nem teszem, meg kellett volna indokolnom, miért nem, részben pedig, mert őszintén szólva megsajnáltam. Sápadt is volt, s még a haja is kevésbé lángolt, mint korábban.

Leültem vele szemben, és együtt érző pillantást vetettem rá.

– Hogy van, Holly?

– Jól… azaz… nem jól. Jobban mondva, szarul. És te, édes?

– Hát… én sem vagyok valami jól – mondtam.

– Az a dolog… a szerencsétlen Greenwooddal szörnyen kiborított. És téged sem találtalak sehol.

– Pedig a szobámban voltam.

– Nem mertem telefonálni, Hartman folyton a nyakamon lógott.

– Biztosan újra beléd szeretett.

Holly rosszallón pislogott rám.

– Ne ízléstelenkedj! Hányingerem van tőle. És félek is… Johnny.

– Mitől?

Holly rám emelte a szemét. Legnagyobb meglepetésemre könnyeket láttam a szeme sarkában.

– Tőle… John. Beszélnem kell valakivel róla, mert megőrülök. Folyton émelygek, mintha terhes lennék.

Tényleg nagyon ki volt borulva. Nem mindenki viseli el rezzenetlen tekintettel, hogy egyszer csak úgy véletlenül kinéz a szobájából a nagyvilágba, és egy fennakadt hullát lát lengedezni az ablaka előtt.

– Történt valami… Holly?

Holly lehorgasztotta a fejét.

– Történt.

Éreztem, hogy felágaskodnak a szőrök a hátamon. Holly túlságosan is össze van zuhanva ahhoz, hogy csupán Greenwood halálát tegyem felelőssé érte. Történt vele valami egyéb is, az kétségtelen. Vajon mi?

– Te nem ismered azt az állatot, Johnny – mondta a karomba markolva.

– Kiről beszélsz? – nyögtem.

– A férjemről. Hartmanról.

– Mi van vele?

Holly eleresztette a karom, és törölgetni kezdte a szemét.

– Erről még nem is beszéltem neked, de nem azért mintha… csupán nem akartalak elijeszteni.

– Mitől?

– Magamtól. Azt mondtam neked, hogy Hartman a stewardesseket és a pincérlányokat hajszolja.

– Nem igaz?

– Ez igaz. Csak az nem igaz, hogy nem törődik vele, hogy én mit csinálok. Aranyketrecbe zárva élek, Johnny! És ki akarok kerülni belőle.

– Nyugodj meg, Holly – próbáltam megnyugtatni. – Mindenre van megoldás.

– Figyelj, Johnny – fogta meg ismét a kezem. – Tizennyolc éves korom óta boldogtalan vagyok. Tudod, mit jelent ez?

Hallgattam. Mit lehet erre mondani?

– Egyszerű kis irodista lány voltam, Johnny, a Hartman cégnél. Lángoló vörös haj, vonzó cicik, feszes fenék, tizennyolc év, előttem a világ, mi kell még? S akkor belém botlott a nagyhatalmú, dúsgazdag Hartman fia. Frank Hartman. Aztán úgy alakultak a dolgok, hogy elvett feleségül. Egyik nap még a számlákat egyeztettem, a másikban pedig már a Hartman villában találtam magam, és nem kellett csinálnom semmit. A régi barátaim elmaradtak. Hartman nem engedte, hogy kapcsolatot tartsak velük. A szokásos történet, Johnny. Bizonyos idő után aztán Frank elkezdett rám unni. Hogy honnan tudom? Észreveszi ezt az ember, John. Akkoriban kezdett műkincsekkel foglalkozni… s eljött az idő, hogy fontosabbak lettek számára, mint én. Én voltam az aranykalitkába zárt madár… és jószerével még ma is az vagyok. De visszatérve Hartmanre – volt, aki felvilágosítson róla, hogy mi folyik a hátam mögött. Értem alatta, hogy Frank habzsolta a nőket. Természetesen szörnyen éreztem magam, bosszúra áhítoztam, meg ilyesmi, aztán kénytelen voltam ráébredni, hogy tehetetlen vagyok. Mit tehettem volna ellene? Évek múltak, és én egyre inkább arra gondoltam, hogy kutyaharapást szőrével. Én is keresek magamnak valakit, aki mellett vigasztalódhatok. Főleg, mert… nagy szükségem lett volna a vigasztalásra. Frank mint férfi már nemigen jött számításba, én pedig ott hervadoztam ifjúságom virágában egyedül.

Ivott egy kicsit az italából – konyak illatát éreztem , aztán folytatta.

– Nem akarom részletesen elmesélni a történetet, de volt egy férfi… az egyik gyárunk gazdasági ügyeit intézte, aki munkájából kifolyólag több hónapot a villánkban töltött. Hát… hogy is mondjam csak…

– Összejöttél vele – segítettem.

– Összejöttem vele, John. Persze csak nagyon vigyázva, mert tudtam, hogy a háznak ezer füle és ezer szeme van. És Hartman mégis megtudta valahogy.

– Nagy balhét csinált?

– Nem, John. Nem csinált balhét.

– Akkor mit csinált?

Holly megforgatta a kezében a poharát.

– Megölte, John.

Váratlanul ért a szava, meg is hökkentem tőle.

– Megölte? Biztos vagy benne?

– Igen, John.

– És hogyan?

– Egyszer csak Alfred nem jött többé. Egy este bekapcsoltam a

televíziót, és azt hallottam a hírekben, hogy Alfred… mindegy, megölték. Este, amikor éppen tőlem tartott hazafelé. Kiszállt a kocsijából, és közvetlenül a kocsi mellett megölte valaki. És ki is rabolta. Úgy gondolom, hogy a látszat kedvéért. Hogy azt a látszatot keltsék, rablógyilkosság történt.

– Hogy ölték meg? – kérdeztem még egyszer, miközben egyre jobban kezdtem vágyódni egy ital után.

– Megfojtották, John.

– Zsinórral?

– Azzal, John.

Erőltettem az agyam, erőltettem, de csak nem akart beugrani semmi.

– Mikor volt ez, Holly?

– Vagy… tíz évvel ezelőtt.

– Hm. Frank?

– Azon az estén, amikor Alfredet megölték, korán jött haza. Csak úgy ragyogott a szeme az örömtől. És még… közeledett is hozzám, John. Kénytelen voltam… eltűrni valahogy… már nem is emlékszem rá, úgy látszik, törölte az agyam. Később megkérdezte, hogy hallottam-e, mi történt. Szegény Alfredet megölték. Aztán előhúzott a zsebéből egy zsinórt és felém mutatta. Azt mondta, ilyen zsinórral ölték meg. Ekkor már biztos voltam benne, John, hogy ő tette. Frank beteg, John!

– Ezt hogy érted?

– Betegesen féltékeny. Nem rám, John, nem rám mint nőre, ez a része a dolognak már nem annyira érdekli, elsősorban a tulajdonára féltékeny, merthogy én az vagyok. Ugyanúgy nem tűri, hogy hozzám érjem valaki – akár így, akár úgy , mint ahogy azt sem tűrné el, hogy féltett kincseit – drágalátos régészeti leleteit – más is megérintse, simogassa, gyönyörködjék benne. A betörőt is megölné, ha el akarná rabolni a viking kardjait. Nem vagyok én sem más, csupán egy viking kard, egy Ming-kori váza, vagy egy hettita szoborfej.

Lassan kezdett beszivárogni a sejtjeimbe a félelem. Jézusom, ha Hartman megszagolja, hogy Holly és én… de hát nem is történt köztünk semmi.

– Más alkalommal is…

Holly bólintott.

– Még egyszer, John.

Nem kérdeztem meg, kivel, nem lett volna értelme.

– És, őt is…

– Igen, John.

– Megfojtották?

– Őt… nem. Ő a garázsban… ó, istenem, hiszen ez szörnyű, John!

Hagynom kellett volna, de nem hagyhattam. Elvégre már az én életemről is szó volt, és talán Luciáéról is, aki iránt valahogy még mindig felelősséget éreztem.

– A garázsban történt. Begyújtotta a kocsit, és ki akart állni vele, de hirtelen… rosszul lett és elájult.

– Mitől?

– A szíve… vitte el. Nem volt jó a szíve. Az orvos szerint nagy megrázkódtatás érhette. De nem abba halt bele. A kocsit már beindította, aztán elájult. A zárt garázs megtelt szénmonoxiddal, vagy micsodával, és ő… meghalt. És, Johnny, ezen az estén Frank ismét bejött hozzám, pedig már hónapok óta nem volt. Mindenáron arról akart beszélgetni velem, hogy milyen pokoli érzés lehet megfulladni. Ám ő mégis irigyli a fickót, mert talán éppen annak a képe lebegett előtte halála pillanatában, akivel… jól érezte magát.

– Nem gyanakodott senki?

– Volt rendőrségi vizsgálat, de balesetet állapítottak meg. Nem működött az ajtó… beszorult valami a felhúzó szerkezetébe.

– Micsoda?

Holly rám nézett.

– Találd ki.

Meg sem mertem mukkanni.

Holly bólintott.

– Az, amire gondolsz. Egy zsinór. Vastag zsinór. Senki nem tudta, hogyan került oda, de mivel a garázs raktárként is funkcionált néha, bútorcsere esetén oda vitték le a régi bútorokat, s amíg el nem szállították őket, ott is maradtak. Akárhogy is odakerülhetett. A zsinór ugyanis valaha egy karosszék dísze volt.

Még mindig nem tudtam összekapcsolni a dolgokat egymással. A mozaikkockák ott voltak előttem, de…

– Én… ismertem Steinmeyer professzort, John.

Óriási verejtékcsepp indult meg a homlokomon, és a szememet vette célba. Amikor elérte, csípni kezdte, mintha egy darabka hagyma ugrott volna bele.

– Ismerted?!

– Steinmeyer gyakran vendégeskedett nálunk. Frank hívta meg. Órákig el tudtak beszélgetni a hettitákról és a hettita kincsekről. És Steinmeyer… hogy is mondjam csak… tette a szépet nekem.

– Ezt hogy érted?

– Nem *úgy,* John. Sosem került sor komolyabb dologra… ami persze elsősorban rajtam múlott. Gyakran előfordult, hogy együtt utaztak el valahova; többnyire fogalmam sem volt, hová; amikor visszajöttek, Frank eldicsekedett egy-egy tárggyal, hogy azt sikerült megszerezniük. Rövid idő múlva egy múzeumnak ajándékozta.

Egy antalyai közös utunk során Steinmeyert is megölték. Megfojtották.

– Ismét bement… hm… hozzád?

– Igen, John. De nem beszélt róla. Rosszkedvű volt, és nem éreztem diadalt a hangjában. Talán sajnálta, hogy Steinmeyer meghalt és nem volt többé a… hm… tanácsadója.

Egyszerre ismét belém szúrt a rémület. A már emlegetett mozaikkockák, ahelyett, hogy én irányítottam volna őket, maguktól kezdtek a helyükre csúszni.

– Terry professzor? – nyögtem.

– Ő volt a következő, John. Ezután ő kezdett el hozzánk járni. Ő vette át Steinmeyer helyét.

– Ő is…?

Holly bólintott.

A csapos kikászálódott a pultja mögül, és megkérdezte, nem száradtunk-e még ki egészen. Holly még egy konyakot, én pedig egy pohárka Kentucky Bourbont rendeltem. Valami egészen gorombát szerettem volna, nem sima francia konyakot.

Belekortyoltam az italomba. Karcos volt, ahogy kellett. De hát a lelkem is ilyen volt már: csupa-csupa karc.

– Láttad, hogy mi történt a repülőgépen? Holly megrázta a fejét.

– Frank végig ott ült melletted?

– Igen, John.

– Biztos vagy benne?

– Ő azt mondta?

– Nem vagy biztos benne?

– Végigaludtam az utat, John. Bevettem egy maréknyi altatót. Csak akkor ébredtem fel, amikor Frank felrázott, és elmondta, mi történt. És… mélyen a szemembe nézett. Ebből megtudtam, hogy… Istenem, John!

Kénytelen voltam ismét lenyomni néhány kortyot.

– Mi a helyzet Greenwooddal?

– Hát, nagyjából ugyanez. Greenwood is adott neki tanácsokat.

– Ő és… te… hm…

– Semmi, John, semmi. Csupán néha eltársalogtunk egymással. Lehet, hogy Frank azt gondolta… Nem tudom, John. Talán ez egy betegség, amely egyre súlyosabb lesz.

Kénytelen voltam arra a kétségbeesett telefonra gondolni. Valaki üldözte Greenwoodot. Valaki meg akarta ölni, és meg is ölte. Vajon Hartman lehetett az?

Holly hirtelen megdermedt, és a fejem fölé nézett. Majd lassan lárvaszerű mosoly telepedett az arcára.

Gyorsan megfordultam, nehogy elkéssek.

Frank Hartman állt mögöttem.

21

Önkéntelenül is felálltam és védekezőn felé fordultam. Hartman kinyújtotta a karját, és vállon veregetett.

– Üljön csak vissza nyugodtan, John, Holly úgyis menni készül. Megbeszélt egy időpontot a fodrásszal, és ha jól emlékszem, már csak tíz perce maradt, hogy odaérjen. Igaz, Holly?

Holly feltápászkodott, és Frankre mosolygott.

– Igaz, Frank. Akkor én már… megyek is. Viszlát, Mr. Lendvay.

Biccentett, és lehajtott fejjel távozott.

Nem voltam biztos benne, hogy maradni akarnék-e, de Hartman megfogta a könyökömet és visszanyomott a székemre.

– Üljön már nyugodtan! Megiszunk egy italt és elbeszélgetünk.

A Kentucky ismét ott állt előttem. Ő előtte egy hagyományos whisky.

– Jobban szeretem a skótokat, mint az amerikai whiskyt – mondta mosolyogva. – Bár ez ízlés dolga. Nos, Mr. Lendvay, hogy van?

– Megvagyok – mondtam.

– Gondolom, megviselte Greenwood halála.

– Mit tagadjam.

– Sajnálatos dolog, hogy éppen a szobánkban beszélgetett a feleségemmel. Ha a sajátjában marad, bizonyára nem érte volna ilyen sokk. – Beleivott a poharába, aztán elégedetten hátradőlt. – Játsszunk nyílt kártyákkal, Mr. Lendvay. Pontosan tudom, hogy kicsoda ön. Az egyik legmenőbb zsaru Los Angelesben. Igaz?

– Igaz – biccentettem.

– Az előadása keltette fel a figyelmemet, aztán felhívtam

valakit. Amit maga ezekkel a hülyékkel művelt… hát az egyszerűen csodálatos volt! És talán még én is bevettem volna, ha nem ismerném a tengerészcsomókat, és nem ismertem volna személyesen Rick Renót. Önnek semmi köze sincs a hettitákhoz, igaz?

– Be kell vallanom, hogy igaz.

– Eszerint más miatt van itt. Márpedig ez az ön esetében nem jelenthet egyebet, minthogy nyomoz valami után. Kapcsolatban áll velem a nyomozása?

Természetesen mondhattam volna, hogy semmi köze hozzá, de valami azt súgta a lelkem mélyén, hogy legyek óvatos. Minek szántszándékkal ellenségeket gyűjteni, gyűlnek azok maguktól is.

– Nem tudom – mondtam. – Mindenesetre nem ön a célszemély.

– És a feleségem?

– Csak ismételni tudnám magam.

Mintha kicsit megkönnyebbült volna.

– Azt persze nem köti az orromra, hogy miért van itt. Biztosan a gyilkosságok miatt… bár két gyilkosság már azután történt, hogy ön elrepült Los Angelesből. Ennek ellenére valami azt súgja nekem, hogy ön gyilkost keres. Erre mit válaszol?

– Semmit – mondtam.

– Rendben van – sóhajtotta. – Akkor beszéljünk őszintén. Mit mondott magának Holly?

– Mivel kapcsolatban?

– Ugyan már, Mr. Lendvay, nem kell úgy tennie, mintha ön lenne a ma született bárány. Sikerült behúznia Hollynak az ágyába?

– Ezt kikérem magamnak!

Annyira felháborodottan mondtam, amennyire csak tudtam. Abban bíztam, hogy nem veszi észre, mennyire hamisan cseng a hangom.

– Eszerint nem. Nézze, Mr. Lendvay, el kell magának mondanom valamit… még ha nehezemre esik is. És ha bizonyos következményeket is von maga után. Maga nem az a fajta fickó, aki nem jár a dolgok végére. Igaz?

– Arra törekszem, hogyha belekezdtem egy ügybe, hát azt be is fejezzem.

– Akkor hát… hallgasson meg. Már egyszer kellemesen elbeszélgettünk, nem akarom megismételni, amit akkor mondtam. A régészet és a hettiták szerelmese vagyok – legyen elég ennyi. Inkább a magánéletemről beszélnék, ha megengedi.

– Miért? – hajoltam előre.

– Mert lehet, hogy szükségem lesz magára. Higgye el, nem szívesen szánom rá magam a családi szennyes kiteregetésére, de most, úgy érzem, meg kell tennem, különben rám húzzák a vizes lepedőt. A dolgok kezdenek igencsak komolyra fordulni. Azzal kell kezdenem, hogy… vagy húsz évvel ezelőtt elvettem Hollyt feleségül. Egyszerű kis irodistalány volt a cégünknél… de maga volt a csoda. Hullámos, vörös haj, első osztályú keblek… gyönyörű, zöld szemek, kicsattanóan piros ajkak – egyszóval, tetőtől-talpig elöntött a szerelem, Mr. Lendvay. Szüleim mutattak ugyan némi ellenállást, de végül is tehetetlenek voltak. Ráadásul, nem is tudták megmagyarázni, hogy miért ellenzik a házasságomat Hollyval. Nem, egyáltalán nem a pénz miatt: volt nekünk annyi, hogy nem voltunk rászorulva máséra. Talán inkább megéreztek valamit, amit én nem éreztem meg. Pedig Cindy figyelmeztetett.

– Ő kicsoda? – kérdeztem.

– Ő is nálunk dolgozott. És, őszintén szólva, volt idő, amikor komoly kapcsolatban álltunk egymással. Aztán elmúlt valahogy… legalábbis részemről. Nos, Cindy figyelmeztetett – amikor megtudta, hogy mennyire komoly a szándékom Hollyval , hogy Holly néha furcsán viselkedik.

– Furcsán?

– Ő így mondta. Én meg egyszerűen eleresztettem a fülem mellett. Azt hittem, a féltékenység és az irigység beszél belőle. Cindy erre becsukta a száját. Sajnos. Bizonyára belátta, hogy menthetetlen vagyok. A házasságkötés megtörtént, és aztán elkezdődtek a bajok.

Nagyot kortyolt az italából és folytatta.

– Hosszasan beszélhetnék a feleségemmel kapcsolatos furcsa dolgokról önnek, de valahogy úgy érzem, hogy fájó sebet ejtek rajta, ha róla beszélek. Néhány apróságot ennek ellenére el kell mondanom, hogy megértse az elkövetkezőket. Amikor házasságkötésünk után megkérdeztem tőle, hogy mivel szeretne foglalkozni – természetesen nem arra gondoltam, hogy üljön vissza az írógép mögé, például elfoglalhatta volna valamelyik cégem igazgatótanácsi tagságát , ő erre csak kitérő válaszokat adott. Otthon ült és nem csinált semmit. Ez persze még mindig nem volt olyan nagy baj, csak éppen furcsának találtam. Az én köreimben az asszonyok vagy gyerekeket neveltek, vagy a társadalom számára egyéb hasznos tevékenységet végeztek. Például kiállítószalonokat vezettek, egyházi szervezetekben vettek részt, Holly azonban semmit sem akart csinálni.

– Ivott? – böktem közbe.

– Még csak azt sem. Csak nézett a levegőbe. Amikor este

hazaértem, nem tudtunk miről beszélgetni, mert rádiót sem hallgatott, tv-t sem nézett, sőt újságot sem olvasott. És ha közeledtem hozzá… úgy viselkedett, mintha csak a testéhez lenne közöm, a lelkéhez nem. Mintha a testét ott hagyta volna az ágyban, csináljak vele, amit akarok, a lelke pedig kiröppent volna belőle, és ki tudja, hol járt. Ha látta volna, néha milyen üres volt a tekintete, bizonyára beleborzongott volna. Köteteket tenne ki, ha csak a felét is elmondanám mindannak, amivel megpróbálkoztam, mégsem sikerült javítani az állapotán. Mintha megszállta volna valami.

– Depressziós volt?

– Talán még az sem. Aztán egyszer betelt a pohár. Egy este az ágyban észrevettem, hogy furcsa csík vagy vonal van a nyakán. Őszintén megrémültem, és megkérdeztem tőle, mi az ördög az. Tudja, mit mondott? Hogy egy zsinór nyoma. Az egyik függöny húzózsinórjáé. Valahogy leesett vagy levágta, már nem emlékszem rá. Természetesen megkérdeztem, hogy hogyan került a nyakára… mire azt felelte, hogy csak kipróbálta, milyen az, amikor megfojtanak valakit. Vajon mit érez az áldozat? Érez-e fájdalmat, és hogy vajon milyen képek jelennek meg halála előtt a levegőben? Ez izgatta. És hogy valamelyest belekóstoljon a haldoklásba, hurkot tekert a nyakára és szorongatni kezdte. Ezért maradt a nyakán a zsinór nyoma. Képzelheti, mit éreztem. Úgy gondoltam, elérkezett a pillanat, amikor Holly önveszélyessé vált. Ez úgy tíz évvel a házasságkötésünk után történt, és ő akkor még mindig csak huszonnyolc éves volt.

– Nem fordult orvoshoz?

– Én magam természetesen elmentem néhány specialistához és a tanácsaikat kértem, de szinte valamennyi azzal küldött el, hogy hozzam be Hollyt egy alapos kivizsgálásra. Egyszer meg is próbáltam rávenni, de rettenetesen kiborult tőle. Fejemhez vágta, hogy őrültnek nézem, már nem szeretem, és hogy meg akarok szabadulni tőle. Őrültek házába akarom záratni, ilyesmi.

– És ez nem volt igaz?

– Persze hogy nem. Szerettem Hollyt. Akkor még szerettem. Mindazok ellenére, amit az eltelt évtizedben elszenvedtem mellette. Szóval, nem volt erőm vagy hatalmam orvoshoz vinni. Akkor arra gondoltam, hogy ha ő nem akar orvoshoz menni, jöjjön az orvos hozzánk. Ezért egy hihető mesét tálaltam fel neki arról, hogy az egyik alkalmazottamnak néhány hónapig nálunk kell dolgoznia. A mi házunkban. Olyan bizalmas munkát bíztam rá, amelyet csak nálunk végezhet el. Ez annyiban igaz is volt, hogy egy jó nevű, fiatal pszichiátert telepítettem be a villánkba, akinek volt alkalma alaposan megfigyelni.

Nem tudtam, elárulhatom-e neki Holly ezzel kapcsolatos verzióját, ezért inkább nem mondtam semmit.

– Alfred Benoit beköltözött hozzánk, majd…

– Meghalt.

Hartman biccentett.

– Úgy van. Meghalt. Megfojtották. Valamiért rövid időre el kellett távoznia tőlünk. Egy külvárosi utcában fojtották meg. És ki is rabolták. És tudja, mi a furcsa? Hogy a rendőrség később az elrablott tárgyak nagy részét megtalálta. Nem különös ez? A rabló megöli az áldozatát, aztán a megszerzett értéktárgyakat elhajigálja.

– Kétségkívül az.

– Tudja, mire gondoltam akkor?

– Sejtem – bólintottam.

– Arra, hogy… Holly volt a tettes. Utánalopakodott, és megölte. Megfojtotta egy zsinórral. És azt is kitaláltam, hogy miért.

– Hm. És miért?

Hartman nagyot sóhajtott, és elkínzott tekintetet vetett rám.

– Holly imádta önmagát. Beképzelte magának, hogy minden férfinak kell, és hogy mindenki szerelmes belé. Ha csalódnia kellett… talán tudat alatt, de bosszút esküdött az ellen, aki visszautasította.

– Az ön orvosa visszautasította?

– Természetesen. Orvos volt, csupán a munkáját végezte. Holly természetesen próbálkozott nála, ám Alfred nem vette komolyan, elvégre a pszichiátria gyakorlatában nem szokatlan dolog, hogy a páciens beleszeret az orvosába, és mindenfélét fantáziál vele kapcsolatban. Holly esetében is ez történt. Nem tudta elviselni a visszautasítást, ezért megölte a doktort.

– Közölte a gyanúját a rendőrséggel?

– Be kell vallanom, hogy nem.

– Miért?

Hartman megcsóválta a fejét.

– Tudja, mivel járt volna, ha megtudják az emberek, hogy a feleségem elmebeteg gyilkos? Akkor már én irányítottam a Hartman Műveket, és a régészeti kutatások elismert mecénása voltam. Mi sem hiányzott, minthogy kiderüljön rólam, aminek előbb-utóbb úgyis ki kell derülnie. Elhatároztam, addig halogatom a dolgot, amíg lehet. Elvégre nem vagyok köteles a feleségem ellen vallani. Aztán jött a következő.

– A garázsban – mondtam.

Hartman felkapta a fejét.

– Holly beszélt róla?

– Beszélt.

– Persze azt mondta, hogy én öltem meg Wisnewskyt? Igaz?

– Mondott valami ilyesmit.

– Csakhogy ez nem igaz! Ő is pszichiáter volt, a szerencsétlen… Alfred Benoit utóda. Képzelje csak el, beült a kocsijába a garázsban, beindította a kocsit, a garázskapu viszont nem emelkedett fel, lévén, hogy a láncszerkezetébe beakasztott valaki egy zsinórt. Egy függönyzsinórt. Hasonlót ahhoz, amilyennel Alfredot megfojtották. A szénmonoxid megtöltötte a garázst, és a doktor megfulladt.

– Ezzel vége?

– Dehogyis van vége! Mivel múzeumok és régészeti kutatások mecénása vagyok, gyakran találkozom régészekkel, történészekkel, mégpedig a szakma kiválóságaival… akiket gyakran meghívok a házamba, hogy megcsodálhassák legfrissebb szerzeményeimet. És hogy elbeszélgessünk erről-arról. Holly nálunk ismerkedett meg Steinmeyer, Terry és Greenwood professzorokkal.

– Hm.

– Három halott. Szép, mi?

Nem tudom, mire célzott, de én egyáltalán nem tartottam annak. Vajon mi szép lehet három halottban; főleg, ha mindhárman gyilkosság áldozatai.

– Holly megismerkedett velük és én egy darabig azt hittem, megtaláltam a gyógyszert a betegségére. A tudósok társasága talán meggyógyítja. Soha nem voltam ott, amikor beszélgetett velük… de most már világosan látom, hogy Holly velük kapcsolatban is képzelegni kezdett. Olyan kapcsolatokat tételezett fel, amilyenek a valóságban nem léteztek. S amikor csalódnia kellett, hát… lépett egyet.

– Steinmeyer? – kérdeztem.

– Együtt utaztunk ide, Antalyába. Steinmeyer meg akart mutatni nekem valamit.

– Hannahanna templomát?

– Azt nem, mert még nem találta meg. Csak éppen gyanakodott valamire.

– Mire?

– Hogy hol rejtőzhet. Együtt akartunk ide utazni, és utaztunk is, csak éppen már hárman. Holly is velünk tartott ugyanis. Természetesen le akartam beszélni az útról, de Holly megmakacsolta magát, és végül is engednem kellett neki. Avval áltattam magam, hogy hátha a külföldi út segít rajta. Természetesen már korábban is próbálkoztam utazásokkal, de még

soha nem sikerült rábeszélnem egyre sem. Képzelje csak, adva van egy fiatal lány, tizennyolc éves, annyi a pénze, mint a pelyva, eddig szegény volt, nem utazhatott, ám ő ekkor sem akar. Minden normális lány luxushajóról luxushajóra röppenne – ő nem. Otthon érezte jól magát, a levegőbe bámulva. Lényeg a lényeg: hárman utaztunk ide. Itt aztán Steinmeyert megölték. Megfojtották Mr. Goldman palántái között… Steinmeyer egy délután közölte velem, hogy mutatni akar valamit, húzzak bakancsot, és megfelelő ruhát, mert sziklák között is kell majd másznunk. Azt hittem, Holly is velünk jön, de az utolsó pillanatban visszalépett, amitől őszintén szólva megkönnyebbültem. Már csak az hiányzott volna, hogy lezuhanjon egy szikláról. Biztos, hogy engem vettek volna gyanúba. Ő azonban szerencsére itthon maradt. Azt mondta, fürdik egyet a szálloda medencéjében. Én pedig elindultam Steinmeyerrel. Kissé nyugtalan voltam, mert Mr. Goldman engedélye nélkül bóklásztunk a területén, ráadásul belegyalogoltunk az ágyasaiba is. Én ugyan megkérdeztem Steinmeyertől, hogy nem kellene-e bejelentkeznünk Goldmannél, és nem kellene-e kímélnünk a palántáit, de Steinmeyer azt felelte, hogy ki nem szarja le Goldmant és a palántáit is. Pontosan ezekkel a szavakkal mondta. Én meg követtem, amerre ment. Nem jó érzésekkel, az igaz; én sem szeretem, ha engedélyem nélkül a gyáraim udvarán ólálkodik valaki, ám nem akartam összekapni a professzorral. Röviddel ezután arra utasított, hogy üljek le egy helyre – egy tengerparti szikla tövébe , és várjam meg, amíg visszatér. Mutat nekem valamit, ami érdekelni fog. Leültem és vártam. Türelmes ember vagyok, nem szoktam idegeskedni, ha várakoznom kell, most sem türelmetlenkedtem. Lehet, hogy kissé még el is szundítottam – kellemesen langyos volt a levegő , s amikor felriadtam, észrevettem, hogy a hold már jó utat tett meg az égen azóta, hogy leültem a szikla alá. Mintegy másfél óra múlhatott el, de Steinmeyer még mindig nem tért vissza. Attól tartottam, hogy hirtelen virradni kezd, ezért vártam még vagy tíz percet, aztán visszaindultam. Arra gyanakodtam, nem vett észre, és hiába szólongatott, nem válaszoltam neki. Goldman emberei rövidesen elkapnak, és kínos kérdésekre kell majd válaszolnom – elvégre ismertem Goldmant, és nem is voltam rossz viszonyban vele. Mint ahogy most sem vagyok.

Nos, visszatértem a szállodába. Hollyt ágyban találtam. És ébren. Alighogy lefeküdtem, Holly formálisan nekem esett. Tudom, hogy illetlenség ilyet elmondanom idegennek, de ez is hozzátartozik a dologhoz. Holly olyan éjszakát rendezett nekem, amilyenre már rég volt példa. Mintha újjászületett volna. Én is boldog voltam, és abban bíztam, hogy valami helyrejöhetett a

fejében, ami mindeddig nem működött megfelelően. Aztán másnap értesültem róla, hogy Steinmeyert megölték az éjszaka. Megfojtották.

– Holly ismerte Terry professzort is?

– Hát hogyne. Sokat járt hozzánk.

– Vele mi a helyzet?

Hartman megcsóválta a fejét.

– Nem tudom, Mr. Lendvay. Végigaludtam a gépen az éjszakát. Mintha leütöttek volna. Semmire sem emlékszem. Egy kétségtelen: pokoli fejfájásra ébredtem. Az az érzésem, hogy beletettek valamit a teámba.

– A feleségére gondol?

– Nem tudom, mit gondoljak.

– Állítólag ő is aludt, mint a bunda.

– Erre nem tudok mit felelni.

– Greenwood professzor?

– Maga mit mondana a helyemben?

Megcsóváltam a fejem.

– Nem hiszem én azt, Mr. Hartman. A felesége képtelen lett volna felakasztani a professzort. Ahhoz legalább két férfi kellett. Megnéztem a terepet, és…

– Én is megnéztem, Mr. Lendvay.

– És mit látott?

– Az ablaktisztítók tisztítani akarták az üvegeket, és felhúzták a megfelelő mozgó platformot. Ha Greenwood kilépett az ablakán, rá a platformra, ott bárki megfojthatta, és egy ott lévő kötélre kötve…

– Miért lépett volna ki a platformra?

– Mert kihívta valaki. Például azt mondta neki, hogy jöjjön ki a platformra, mert onnan szép a kilátás. Mivel az a valaki, aki hívta, jó ismerőse volt, nem gyanakodott. Kilépett… a többit már tudja.

– És közben senki nem vette észre?

– Alulról nem lehet rálátni a platformra.

Úgy éreztem, hogy megáll bennem az ütő. Ha mégsem Holly gyilkolt, hanem valaki más, akkor láthatta, ahogy Hollyval… Jézusom, nagy a valószínűsége, hogy én leszek a következő áldozat.

Ha hagyom magam.

22

Hartman elment, én még maradtam egy kicsit. Végig akartam gondolni a hallottakat. Holly lenne a gyilkos? Nem volt elképzelhetetlen, csak éppen nem tetszett nekem az ötlet. Jézusom, csak nem babonázott meg engem is ez a nő? Ahogy jobban a lelkem mélyére néztem, rádöbbentem, hogy alighanem igen. Ha nem is estem bele, azért megérintett valamit a lelkem mélyén. Akkor most mi az ördögöt higgyek?

Úgy gondoltam, hogy járok egyet. Mivel nagy volt odakint a forróság, arra nem gondolhattam, hogy hosszabb sétát tegyek, megelégedtem annyival, hogy kétszer-háromszor körbejárom a szállodát. És mellesleg újra megnézem az ablakmosó állványt is.

Ha ez utóbbi miatt mentem volna csak ki, feleslegesen strapáltam volna magam. Az állványt már leszerelték. Vagy a rendőrség vitte magával, vagy az, aki felszerelte. Az ablakok mindenesetre már tiszták voltak.

És annak a lánynak is tiszta, nyílt volt a tekintete, aki megállított az utcán. Angolul szólított meg, és tüzet kért tőlem. Szőke, vékony, rövidre vágott hajú lány volt, kiejtéséből ítélve skandináv lehetett.

Mivel nem dohányzom – csak néha-néha gyújtok rá egy-egy pipára , sajnálkozva széttártam a karom. A lány azonban nem sértődött meg, hanem barátságosan rám mosolygott.

– Nem tesz semmit, Mr. Lendvay.

Úgy meghökkentem, hogy majd leültem a járda szélére meglepetésemben.

– Maga ismer… engem?

– Maga is engem – mondta. – Régi jó ismerősök vagyunk. Most pedig öleljen át.

Önkéntelenül is léptem egyet hátrafelé.

– Kicsoda maga?

A lány arca megváltozott. Lehervadt a mosoly az arcáról, és gorombán rám sziszegett, mint a kígyó.

– Ne legyen már ostoba! Öleljen át! Nem akarom megfojtani.

Még mindig haboztam, ő azonban nem. Elkapta a karom, és magához rántott.

Kénytelen voltam én is átölelni. Ebben a pillanatban éreztem,

hogy bekúszik a keze a zsebembe, és azon a környéken kotorászik, ahol nem illendő, főleg ismeretlennek nem. Aztán kihúzta a kezét a zsebemből.

Amikor rám nézett, már ismét mosolygott. Mondhatni, a jól végzett munka tudatában.

– Mr. Terrano üdvözli – mondta gyorsan. – Nagyon aggódik maga miatt. A fegyver tiszta – emiatt ne nyugtalankodjék. – Újra átölelt, egyetlen pillanatra számhoz szorította hideg száját, aztán lelépett. Kábé tíz lépés után visszafordult felém, és barátságosan integetett. Ha valaki messziről figyelt volna bennünket, nem látott volna egyebet, csupán két régi ismerős futó találkozását.

Amilyen gyorsan csak lehetett, behúztam a szállodába, és a földszinti mosdó felé vettem az utam. Ott mertem csak megnézni Terrano küldeményét. Egy újnak látszó 38-as Smith and Wesson volt. Mielőtt még úgy istenigazából elgondolkodhattam volna a dolgok állása felett, megtörölgettem a zsebkendőmmel, aztán helyet kerestem neki. Szerencsémre a falon jókora kapcsolószekrény éktelenkedett – színét a csempe színéhez akarták ugyan igazítani, de ez nem sikerült valami tökéletesen.

A kapcsolószekrény és a csempe közé dugtam a kezem. Örömmel tapasztaltam, hogy éppen befér a résbe a 38-as. Mielőtt még valaki megzavarhatott volna, be is dugtam a fegyvert a szekrény mögé. Valami azt súgta a fülembe, hogy jobb, ha nem tartom magamnál.

A recepcióig bírtam csak, ott beleroskadtam egy karosszékbe, és a tenyerembe hajtottam a fejem. Mi a franc volt ez? Terrano át akar verni? Börtönbe akar juttatni? Mi van akkor, ha olyan stukkert küldött, amely körözés alatt áll, akár tíz gyilkosságot is elkövethettek vele. Ha megtalálják nálam, végem. Nem is a sitt közeledik felém, hanem a villamosszék. Vajon mivel hívhattam ki magam ellen Terrano haragját?

Másrészről viszont lehetséges az is, hogy segíteni akar rajtam. Vajon mi a fenéért küldhetett ide?

Ahogy ücsörögtem, és a fejemet törtem, egyre inkább meggyökeresedett bennem a gondolat, hogy nagyon nagy bajban vagyok. Ráadásul azt sem tudom, hogy aki úgymond a segítségemre siet, valóban segíteni akar-e vagy még mélyebbre nyomni a fejemet a vízbe. Szegény, szegény Johnny Lendvay! Vajon mit követtél el, és főleg ki ellen?

Uzun százados úgy csörtetett el mellettem, mint egy dühös bölény. Azt hittem, észre sem vesz, néhány lépés után azonban megfordult, és visszaperdült hozzám.

– Alig vettem észre, Mr. Lendvay. Mit csinál itt? – kérdezte rám

szegezve komor tekintetét.

– Pihenek – mondtam.

– Ebben a zajban?

– Az igaz, hogy zaj van, viszont kisebb az esély rá, hogy megfojtanak.

– Azt maga csak úgy gondolja – nyugtatott meg. – Ha annyira tapasztalt lenne, mint én, akkor tudná, hogy megfojtani bármilyen körülmények között meg lehet valakit.

– Kösz a megnyugtató szavakat.

– Ez az igazság. És jól teszi, ha vigyáz magára. Van legalább fegyvere?

Ezt már egyszer megkérdezte tőlem, és akkor nemmel válaszoltam. Most azonban változtattam a stratégiámon. Hátha még jól jön nekem a „vallomásom".

– Van – mondtam.

– Ne mondja – hökkent meg. – És micsoda?

– Egy 38-as Smith and Wesson.

Láttam rajta, hogy hiszi is, meg nem is.

– Azt mondja, sikerült becsempésznie az országba? Hogyan?

– Nem hoztam én be semmiféle fegyvert – mosolyogtam.

– Akkor hogy jutott hozzá?

– Itt kaptam valakitől.

– Hol itt?

– Az utcán.

– Ne tréfáljon velem. Hogy kaphatta az utcán?

– Leszólított valaki, és a zsebembe dugta.

– Ki az ördög?

– Egy szőke, skandináv lány.

– És most hol van?

– A stukker vagy a lány?

– A stukker.

– Az egyik mosdóban a kapcsolószekrény mögött.

Uzun százados fájdalmas képpel nézett rám.

– Szórakozunk, Mr. Lendvay, szórakozunk? Jót nevetünk a szegény, török rendőrtiszten, aki kezét, lábát, nyakát töri, csakhogy megtalálja egy sorozatgyilkosság tettesét? Egyébként kiváló a humorérzéke, Mr. Lendvay. A legjobbakat azon lehet röhögni, aki töri magát, és ki sem látszik a munkából, míg mi a lábunkat lógázzuk.

– Ugyan már, százados – csillapítottam. – Ne kapja fel a vizet.

– Nem kapok én fel semmit – sóhajtotta. – Csak kivagyok egy kicsit. És irigylem magát.

– Engem? Miért?

– A barátai miatt.

– Hm. És ki a barátom?

– Például Hakan Karataş. A nagy ember. Az az igazság, hogy keresztbe tette a lábát előttem a maga érdekében.

– Az én érdekemben? – hökkentem meg.

– Le akartam magát csukni – magyarázta.

– És?

Uzun sóhajtott.

– Nem engedte. Tudja, mit mondott nekem?

– Na, mit?

– Hogy maga a tyúk. Érti? A tyúk!

– Milyen tyúk? – hökkentem meg.

– Amelyik az aranytojást tojja nekünk.

23

Jó darabig csendben a fejét rázogatta, én meg azon töprengtem, hogy mit mondjak el neki. És egyáltalán: elmondjak-e valamit is. Elvégre Karataş is elmondhatta volna, ha akarja.

– Maga komolyan azt hiszi, hogy én gyilkoltam meg akármelyiküket is?

– Dehogy hiszem! – tiltakozott. – Ennyi eszem azért még nekem is van, hogy ne higgyem.

– Akkor meg miért akarna lecsukatni?

– Mert maga tudja, hogy ki a gyilkos.

– Honnan veszi ezt?

Uzun mélyet sóhajtott.

– Figyeljen ide, Mr. Lendvay. Maga azt hiszi, hogy én teljesen hülye vagyok, de ebben téved. Először is, feltettem magamnak a kérdést, hogy maga vajon miért van itt? Mit mondott maga nekem, emlékszik még rá? Mert én nagyon jól. Hogy a hettiták miatt. Nagyon hülyének kellene lennem ahhoz, hogy ezt bevegyem. Ön Los Angeles egyik legmenőbb kopója, s egyszer csak egy reggel arra ébred, hogy imádja a hettitákat, és attól kezdve hettita konferenciákra jár. Azaz nem jár… ugyanis ez az első, amelyen részt vesz. Jól mondom?

– Nagyjából.

– Maga tehát nem a hettiták miatt van itt. Felmerül a kérdés ezek után, hogy akkor miért. És erre még nem tudom a választ, Mr. Lendvay. Ha tudnám, okosabb lennék.

– Ezt kétlem – mondtam.

– Igazán? Nem hiszem én azt.

Ekkor belém bújt a kisördög. Hirtelen felemeltem a kezem, és megveregettem a vállát.

– Van egy hírem a maga számára, százados. Nem tudom eldönteni, hogy jó-e vagy rossz. Tudja, mi az? Hogy magam sem tudom, miért vagyok itt. Elhiszi ezt nekem?

Uzun nem mondott semmit: se igent, se nemet. Néhány hosszú másodpercig csak a bajuszát simogatta. Amikor ismét megszólalt, már barátságosabb volt a hangja.

– Van valami köze a gyilkosságokhoz?

– Fogalmam sincs róla – mondtam őszintén.

– Lehet, hogy valaki csőbe akarja húzni?

– Lehet – bólintottam.

– És maga… most mit óhajt tenni?

– Mit tehetnék? Ha még nem húztak be a csőbe, megpróbálom elérni, hogy ne is húzhassanak.

– És ha már behúzták?

– Akkor megpróbálok kimászni belőle.

24

Talán tovább is folytattuk volna a ki tudja, hova vezető eszmecserét, ha Uzunt el nem szólítja a kötelesség. Ez pedig egy kövér, karikalábú rendőr képében érkezett hozzánk. Odahajolt Uzun füléhez, és belesuttogott valamit. Uzun bólintott, majd feltápászkodott.

– Sajnos, mennem kell, Mr. Lendvay. Nagyon tanulságos volt eszmét cserélni önnel. Remélem, hamarosan folytatjuk. Vagy az utódommal folytatja.

– Csak nem…

– De bizony, Mr. Lendvay – bólintott Uzun szomorúan. – A maga barátja megfenyegetett, hogy ha nem produkálok gyorsan eredményt, kiteheti a szűrömet a rendőrségtől. Ezért is akartam lecsukni önt. Mert abban azért biztos vagyok, hogy sejti, miről szól

ez az egész.

Ebben kétségkívül igaza volt. Valóban sejtettem valamit. Sőt alighanem többet is a kelleténél. Immár több variáció is megfordult a fejemben, csak még azt nem tudtam, melyik a helyes. Vagy hogy egyáltalán van-e helyes közöttük.

Csak akkor vettem észre a két hölgyet, amikor megálltak a székem előtt, és elfogták előlem a világosságot.

Először azt hittem, Holly és Lucia véletlenül egyszerre érkeztek számon kérni rajtam a másikat, aztán rázizzentem, hogy szerencsére nem ők azok.

Mrs. Elizabeth Taylor, a boszorkány és Miss Gordon tiszteltek meg a közeledésükkel.

Felnéztem rájuk, majd udvariasan elmosolyodtam.

– Leülnek, hölgyeim?

Felpattantam, helyet mutattam nekik két közeli széken, majd magamnak is odatoltam egyet a kis asztalka mellé.

Őszintén szólva, nem is tudom, melyikükön akadt meg inkább a szemem. Mrs. Tayloron is megakadt, az kétségtelen, és Miss Gordonon is. Csak éppen nem ugyanazért. Mrs. Tayloron azért, mert felháborítóan ronda volt, Miss Gordonon pedig azért, mert előkelően szép. Mintha a mesebeli királylány és a vasorrú bába ültek volna szemben velem.

Hogy hamar túlessek rajta, először Mrs. Tayloron kezdeném. Nos, Mrs. Taylornál rútabb és visszataszítóbb nőt keveset láttam életemben. Talán még az igazi vasorrú bábák is kitaszították volna maguk közül, pedig ők sem a párizsi kozmetikai szalonokba járnak szépítkezni. Mit emeljek ki rútságával kapcsolatban? Az orrát, amely mesebeli vasorrként messze kiugrott az arcából; keskeny, disznó szemeit; rücskös, varacskos, himlőhelyes bőrét vagy karmos ujjait? Talán csak a fogai voltak rendben rajta. Hófehérek voltak és hibátlanok. Bizonyára nem olcsó anyagból készítették őket. Egyetlen rövid mondattal élve: Mrs. Taylor maga volt a borzadály.

Miss Gordon mindenben az ellenkezőjének látszott. Étvágygerjesztően édeskésnek tűnt, mint a harmincas évek amerikai filmjeinek háziasszonyai. Nem jártam messze az igazságtól, amikor korábban Barbie babához hasonlítottam. Tiszta, kék szem, hibátlan vonások, szabályos arc, rendezett haj és arányos keblek. Sem nem láthatatlanok, sem nem kihívóak.

– Hogy van, Mr. Lendvay? – károgta Mrs. Taylor, miközben kutató pillantást vetett rám.

– Köszönöm, megvagyok. És a hölgyek?

Mrs. Taylor kezemre tette a kezét. Úgy éreztem magam, mint az

ülőfa a tyúkólban, amikor rászállt a kotlós.

– Mit sikerült elérnie? – kérdezte követelődző hangon. – Látom, a századossal beszélgetett. Remélem, Greenwood átadta az üzenetemet. A kis barátnőjéről is van felvételem.

Kénytelen voltam védekezőn széttárni a karom. Így legalább megszabadulhattam a karmaitól.

– Attól tartok, hogy semmit.

– Hát ez nem valami jó hír.

– Pedig mindent megtettem – védekeztem. – Csakhogy ez a gyilkosság… ez mindent megkavart. Uzun százados nem enged el innen senkit, amíg valamilyen eredményt nem produkál.

– Miről beszélgettek?

– Arról, hogy feltehetően ki fogják rúgni, amiért képtelen eredményt elérni. Itt van egy magas rangú fickó valamilyen minisztériumtól, aki megfenyegette, hogy elintézi. Erről beszélgettünk.

– Pedig… nekünk el kell innen mennünk – mondta nagyon határozottan. – Méghozzá minél gyorsabban.

– Hová? – kérdeztem.

– Ahhoz semmi köze. Mi lesz, ha megmutatom Uzunnak a fényképeket?

– Semmi – vontam meg a vállam. – Jobb, ha megfeledkezik róluk. Ha elkezdi mutogatni őket, csupán annyit ér el vele, hogy komolyan felhívja magára Uzun figyelmét. És nemcsak magára, hanem Miss Gordonra is. Márpedig ezt nem szeretné, igaz? Uzun már így is feltűnően érdeklődik maguk iránt.

Kénytelen voltam blöffölni, hátha kiugratom a nyulat a bokorból. Csupán az volt a baj, hogy fogalmam sem volt róla, milyen bokor a bokor, és hogy milyen nyúl a nyúl.

– És… miért érdeklődik?

– Mert már így is felkeltették a figyelmét.

– Mivel keltettük fel?

Őszinte kíváncsiságot és némi nyugtalanságot véltem kiérezni a hangjából.

– Azzal, hogy nem mondanak igazat – blöfföltem tovább.

– Ezt ő mondta magának?

– Ő.

– És… mivel kapcsolatban nem mondunk igazat?

– Azzal, hogy önök a tollaslabda miatt utaznak szerte a világban. Önök akkor is itt tartózkodtak, amikor… Steinmeyert megölték.

Mrs. Taylor lehajtotta a fejét és hallgatott. Orra úgy fordult a szőnyeg felé, mint egy kerti csap a föld felé.

Amíg Mrs. Taylor gondolkodott, Miss Gordont vettem szemügyre. A lány éppen szembenézett velem. Abban azonban nem voltam biztos, hogy lát-e. Annyi ürességet láttam a szemében, mint egy ugandai raktárban a nagy éhínség idején.

Hideg borzongás futott végig rajtam. Ezzel a lánnyal nincs rendben valami. Túlságosan is szép, túlságosan is szabályos, túlságosan is… és ezek a halvány vonalkák, te jóságos isten! Ennek a lánynak az arcán nem is egy plasztikai műtétet hajtottak már végre!

– Ön mit gondol azzal kapcsolatban, Miss Gordon… – akartam feltenni neki egy kérdést. Csupán arról szerettem volna meggyőződni, hogy egyáltalán itt van-e velünk.

Mrs. Taylor azonban közbevágott.

– Hazel pontosan azt gondolja, amit én. Nekünk el kell utaznunk a manilai konferenciára.

– Manilában nem lesz konferencia – mosolyogtam.

– Hogyhogy… nem lesz?

– Uzun százados utánanézett – hazudtam. – Nem lesz semmilyen tollaslabda-konferencia, és nem is terveztek ilyet.

Mrs. Taylor ekkor elkapta a lány könyökét, és maga is felpattant a székéről.

– Gyere, szívem! Ezzel be is fejeztük a Mr. Lendvayval folyó egyezkedésünket. Csak aztán meg ne bánja!

Hazel Gordon azonban nem vette a szívére a dolgot. Barátságosan rám mosolygott.

– Isten áldja, Mr. Lendvay.

Elgondolkodva bámultam utánuk. Egészen addig, amíg a recepciós integetni nem kezdett, hogy ismét keresnek telefonon.

25

– Te vagy az, Johnny? – hallottam Parker hangját. – Még élsz, öregfiú?

– Miért? – hullott rám a mennyezetről néhány kilónyi rossz érzés. – Már nem lenne szabad?

– Mindenfélét beszélnek rólad.

– Úgymint?

– Hogy fosóhomokra futottál.

– Konkrétan?

– Beleszaladtál valamibe, és most nem tudsz kivergődni belőle. Állítólag Terrano is nyugtalankodik miattad.

– Ezt már mondtad egyszer.

– Akkor most még egyszer mondom. Valamiért nagyon nyugtalan, mintha lelkifurdalás gyötörné, pedig ez az ő esetében majdnem tökéletesen kizárható. Azt beszélik bizonyos körökben, hogy tréfának indult valami, aztán nem sikerült jól, nem úgy sült el a fegyver, ahogy kellett volna, s valahogy téged talált telibe, Johnny.

– Ez minden?

Könnyedén mondtam, de egyáltalán nem úgy gondoltam. Sőt még a halálfélelem is meglegyintett a rücskös farkával. Furcsa módon nem azért nyugtalankodtam, hogy esetleg kinyírnak, hanem azért, mert így soha nem fogom megtudni, miért.

– Nem minden, Johnny. Igazából nem is emiatt hívtalak. Beszéltem Agatha nővérrel.

– Igazán? Ő kicsoda?

– Nem mondtam még?

– Még nem, Parker.

– Akkor most mondom. Agatha nővér van már vagy száz éves, ronda, mint egy csatakos éjszaka Indonéziában. Ezt ismerem, mert amikor Borneón jártam, tudod, amikor…

– Parker!

– Máris mondom. Szóval, Agatha nővér most nyugdíjas. Szép nyugdíjat kap, de semmire sem elég neki. Ezt ő mondta. Azért nem elég, mert nem futja arra, hogy kellőképpen jótékonykodjon belőle…

– Parker!

– Annak idején Szomáliában dolgozott, Johnny fiú. Amikor az a bizonyos járvány dühöngött.

– Milyen járvány?

– Ezt senki nem tudja. Afrikában annyi a járvány, mint a gyerek. Minden gyerekre jut egy járvány. Ami végeredményben nagyon szomorú. Nos, ő akkor éppen ott volt, és a betegeket ápolta. Kilenc nővérrel dolgozott, és csak kettő maradt közülük életben. Az egyik, amikor a járvány elmúltával a tükörbe nézett… megőrült Johnny. Pedig az apácák nem olyan őrüldözősek. Elvesztette az eszét, vagy mi. Azt hitte, az ördög néz vissza rá a tükörből. Agatha nővér nem vesztette el semmijét, de azért baromira ronda maradt. Ha végigmegy az utcán, begerjednek tőle a kutyák. Ugatják, mintha

valóban a gonosz lélek bújt volna belé.

– Mit akarsz ezzel…

– Várj csak, Johnny! Egy faluban dolgozott, amelyet karanténba zártak a járvány miatt. Előbb katonák őrizték, aztán amikor azok közül is megkapta néhány, a többi lelépett. Erre a nővérek kitűztek egy-egy táblát a falu négy szélére, hogy köztük a betegség és a halál az úr. Állítólag több nyelven is felírták a táblára. Nem is jött senki hozzájuk, csak egyszer egy nő és egy férfi, és azok is véletlenül.

– Nem tudtak olvasni?

– Azt mondták, hogy semmiféle táblát nem vettek észre, pedig figyelték. A táblák eltűntek, Johnny fiú.

– Elvitte valaki?

– Logikus. A jövevény nő azt mondta nekik, hogy valami expedíció tagjai, és hogy valamit keresnek – erre már nem emlékszik vissza , és tüstént vissza akartak fordulni, de már nem tehették. A katonák visszatértek, és lezárták a falut. Állítólag értesítette valaki a parancsnokságot, ahonnan új embereket küldtek a megszököttek helyére. A nő és a férfi bennragadt a faluban. Hiába magyarázták a katonáknak, hogy a társaik nem messze a falun túl várnak rájuk, a katonák nem engedték ki őket. Aztán már nem is próbálkoztak a menekülléssel.

– Feladták?

– Megkapták, Johnny! Mindketten megkapták a betegséget.

Éreztem, hogy izzadni kezd a homlokom.

– Tovább?

– A nővérek ápolták őket, bár ők is a kórral kínlódtak. Végül is mindketten megmenekültek, Johnny! Mindketten szörnyű állapotban voltak. Kihullott a hajuk, a fogaik, csontvázzá asztak, méghozzá szó szerint. Aztán, amikor a járvány megszűnt… elutaztak.

– Hova?

– Ki tudja? A nővér nem tudja. Ő is beteg volt, ő is szörnyen nézett ki, kisebb dolga is nagyobb volt annál, minthogy azzal törődjék, hogy a megmaradtak közül ki, hova utazik. Még a szomáliaiak is elhúztak onnan, mert azt hitték, hogy átkozottá vált a hely. Valami legenda is keringett, hogy valamelyikük megsértette egy forrás istenét, beleszart egy tehene egy forrásba, vagy micsoda – abból lett a baj. Szóval, a két kutató lelépett.

– A nővér persze azt sem tudja, hogy a többiekkel, akik a falun kívül maradtak, mi lett?

– Nem, Johnny, ezt valóban nem tudja. De valami mást tud. Valamire határozottan emlékszik.

– Mire, Parker?

– Hogy a férfi török volt.

26

Természetesen megkérdeztem tőle, biztos-e benne, mire Parker azt válaszolta, hogy a nővér biztos, mivel a férfi, amikor lázasan félrebeszélt, ismeretlen nyelven szövegelt. Később a nővér megkérdezte tőle, hogy milyen nyelv ez, a férfi azt válaszolta rá, hogy török. *Tudsz ezzel valamit kezdeni, Johnny…*?

Amikor letette a kagylót, nem voltam maradéktalanul boldog. Kezdett kikerekedni egy történet a fejemben, amelyben viszont nem akartam hinni.

Visszamentem a karosszékhez, és éppen bele akartam süppedni, amikor valaki megveregette hátulról a vállam.

– Maga az, Mr. Lendvay?

Megfordultam. Mr. Goldman volt a vállveregető.

– Én vagyok – mondtam mérsékelt örömmel. Néhány percig egyedül szerettem volna maradni, hogy végiggondoljam azt, amit Parker telefonja után végig kellett gondolnom.

– Ideülhetek magához?

Mielőtt válaszolhattam volna, már bele is csüccsent az egyik karosszékbe.

Goldman legalább nem kérdezte meg tőlem, ki vagyok. Megigazgatta a csokornyakkendőjét, és szomorúan nézett rám.

– Látta? – kérdezte.

– Mit? – riadtam fel.

– Hogy megigazítottam a nyakkendőmet.

– Láttam. És?

– Azt is látja, hogy remegett a kezem? Mert azt csinálja. Egyszer csak elkezd remegni, és egy ideig remeg. Teljesen kivagyok, Mr. Lendvay.

Nem kellett megkérdeznem, hogy mitől.

– Sajnálom – mondtam együtt érzőn.

– Hát még én! Életemben nem gondoltam, hogy egyszer még ez lesz a vége.

– Minek?

– Két dolognak is. Az egyik, hogy érdeklődöm a régészet iránt, a másik pedig, hogy egyáltalán szóba álltam azzal a fickóval.

– Kire gondol?

– Természetesen Steinmeyerre. Akkor kellett volna fenéken billentenem, amikor először eljött hozzám. Bár megjegyzem, már akkor sem tetszett a képe. Megkérdezte, hogy kutatgathatna-e a birtokomon, s meg sem várva a beleegyezésemet, úgy elkezdett rendelkezni, mintha ő lett volna otthon, én meg a vendég. Hamar kimutatta a gazember a foga fehérét. Nála pökhendibb, erőszakosabb és gátlástalanabb fickót még nem hordott a föld a hátán.

– A másik kettő is ilyen volt?

– Terryre és Greenwoodra gondol? Őket nem nagyon ismertem, bár, őszintén szólva, Steinmeyert sem.

Ide-oda ugrált a szeme, mintha minden asztal alatt és szék mögött ellenséget sejtene.

– Fél valamitől, Mr. Goldman? – kérdeztem részvevő hangon.

– Hogy a fenébe ne félnék? – nyögte. – Persze hogy félek. Maga nem félne a helyemben? Elvégre Steinmeyert az én birtokomon ölték meg. Ebből kifolyólag természetesen jómagam is gyanúsított lettem. Uzun legalábbis ezt éreztette velem. Elvégre lett volna okom megölni Steinmeyert, mivel jelentős kárt okozott nekem.

– Összetaposta a palántáit.

– Össze.

– Ez olyan nagy kár?

Goldman legyintett egyet.

– Nem akarom megsérteni magát, de magának gőze sincs a növénynemesítésről, igaz?

– Nem sok – ismertem be.

– Azok az eltaposott növények nem csupán ilyen-olyan növénypalánták voltak, hanem *kísérleti alanyok*. Megpróbáltunk egyes növényfajtákat az itteni viszonyokhoz igazítani. Némelyikből már a sokadik nemzedéket tettük ki bizonyos ártalmaknak, hogy leszűrhessük belőle a megfelelő tanulságokat. És most ez a munkánk kárba veszett, kezdhetjük elölről az egészet. Persze hogy dühös voltam, és legszívesebben lelőttem volna a fickót.

– De nem fojtotta volna meg.

– Persze hogy nem. Az nem az én stílusom.

Megkérdezhettem volna tőle, hogy vajon a lelövés az ő stílusa-e, de nem akartam magamra haragítani.

– Aztán itt van ez a repülőgép. Megölik Terryt. És természetesen én is rajta vagyok a gépen. Mit szól hozzá? Majd Greenwood következik. Ez esetben is itt vagyok a közelben. Ha én lennék Uzun százados helyében, én is elgondolkodnék a dolgon.

– Emiatt nyugtalan?

– Emiatt. De emiatt csak nyugtalan vagyok. Félni mástól félek.

– Mitől? – kérdeztem, pedig sejtettem a választ.

– Hogy mitől? – ismételte meg Goldman. – Attól, hogy engem is megölnek.

27

Tényleg félt tőle. Ez abból is látszott, hogy ismét remegni kezdett a keze. Előbb csak az egyik, ezt sikerült lefognia a másik kezével, amikor viszont már az is citerázni kezdett, nem volt mivel lefognia. Ha Siva isten lett volna, nagyobb sikerrel jár, így viszont csak kétségbeesetten nézett rám.

Én meg úgy tettem, mintha nem venném észre. Ettől kissé megnyugodott, mert egy-két perc múlva elmaradt a remegése.

– Fél, hogy önt is megölik? – kérdeztem.

– Igen – suttogta. – Nagyon félek.

– Miért ölnék meg?

– Mert az a hely… az én birtokom.

– És?

– Egyszer már, mintha elmondtam volna önnek – ingatta meg a fejét , bár lehet, hogy rosszul emlékszem. Ha mégiscsak az én birtokomon van Hannahanna temploma és a kincsei, akkor nekem végem. Kampec. Már ki is nyírtak. Egyelőre még nincs feleségem, nincsenek gyerekeim, ha meghalnék, a birtok mindenki prédájává válna. Ezért nagy az esélyem rá, hogy kinyírnak.

– Mi lenne, ha ön bukkanna rá Hannahanna templomára?

– Ahhoz először is keresnem kellene. Csakhogy engem ennyire nem izgat a dolog. Jó, valóban szórakoztat a hettitákkal való foglalatosság, elvégre felemelő érzés elképzelni, hogy pont ezen a helyen, ahol a palántáim növögetnek, valaha hatalmas birodalom terült el, és lehetséges, hogy egy csodálatos palota állt. De azért nem teszem rá az életem, hogy megtaláljam. Ha egyáltalán létezett, és ha itt létezett, a birtokomon.

– Hannahanna méheitől fél?

– Úgy is lehet mondani. Akár kísértetek, akár nagyon is e világi emberek, egyben biztos vagyok: úgy hiányzom nekik, mint süketfajdnak a trombita. Mennyivel nyugodtabban turkálhatnának a földemen, ha én nem lennék ott.

Ekkor villám csapott a fejembe. Még a dörgését is hallottam.

– És ha eladná a birtokát?

Az hittem, felháborodik, de nem tette. Felemelte a kezét, és legyintett.

– Már én is gondoltam erre. Sőt komolyabban is megfordult a fejemben. De aztán lebeszéltem magam róla.

– Van valami oka, hogy miért?

– Hát persze, hogy van! – kiáltotta. Aztán megijedve, hogy valaki meghallhatja, gyorsan lehalkította a hangját. – Az a helyzet, Mr. Lendvay, hogy szeretek ott lakni. Nagyon kedvelem azt a helyet. Elvégre ezért is vettem meg. Hajnalban, ha felküzdöm magam a sziklák csúcsára – nem kell megijedni, csak harminc-negyven méteres kapaszkodóról van szó – lélegzetelállító látvány tárul a szemem elé. A nap éppen a tengerből kel fel, hát az valami csodálatos! Szeretem azt a földet, Mr. Lendvay. Sokfelé jártam már életemben, sok tengerparton megfordultam, de egyik sem volt az antalyai öbölhöz fogható, így aztán nem adnám el semmi pénzért.

– Tett már valaki önnek ajánlatot, hogy szívesen megvenné?

Láttam rajta, hogy kellemetlenül érintette a kérdésem. Azt is láttam, hogy azt latolgatja magában, mit feleljen, és feleljen-e egyáltalán.

– Tett – mondta aztán rövid habozás után.

– Mikor? – csúszott ki a számon.

– Nem is olyan régen.

– A professzorok közül valaki?

Biztos voltam benne, hogy vagy Steinmeyer, vagy Terry, vagy Greenwood akarták megvenni a birtokát, így aztán őszintén meglepett a válasza.

– Ugyan, dehogy! Nincs azoknak annyi pénzük, hogy megvehetnék. Ha egyáltalán eladnám.

– Akkor ki?

– Maga úgysem ismeri.

– Hátha.

– Egy itteni férfi – mondta kedvetlenül. – Egy itteni kereskedő, Ahmed Tarkannak hívják.

28

Kis híja volt, hogy el nem árultam magam. Csak az utolsó

tizedmásodpercben tudtam erőt venni magamon, hogy fel ne kiáltsak. Goldman így is észrevehetett valamit rajtam, mert kissé hosszasabban felejtette rajtam a szemét, mint ahogy szokta.

– Ismeri?

– Hallottam már róla – bólintottam.

Ismertem a szabályt: ha feltételezed, hogy a másik gyanút fogott, tagadás helyett célszerűbb jelentéktelenné silányítani az információt. Hallottál ugyan valamit, de az szóra sem érdemes.

– Hm. És hol hallott?

– Még Los Angelesben – mondtam. – Valaki felhívta a figyelmemet, hogy vigyázzak a fickóval.

– Á, maga ezek szerint tudja, kicsoda?

– Kereskedő. Állítólag turistakopasztásból él.

– Turistakopasztásból? Ez jó.

– Hamis árut sóz a nyakukba. Ahogy milliók a Közel-Keleten. A hülye turista meg ráharap, és azt hiszi, hogy a függő, amelyet tíz dollárért vásárolt nála, Sába királynőjének a fülében lógott valaha.

– Pontosan így van – bólintott Goldman megigazgatva a csokornyakkendőjét. Valamelyest megnyugodhatott, mert már nem remegett a keze. – Ahmed Tarkan valóban ezzel foglalkozik. Ezért aztán annyi a pénze, mint a pelyva. A rendőrség már többször is razziázott nála, de nem sikerült fülön csípniük.

– Talán tilos a turistakopasztás?

– Az egyáltalán nem tilos. Tilos viszont az illegális ásatásokból származó műkincsek forgalmazása; az illegális ásatások finanszírozása pedig még tilosabb.

– Erre gyanakszanak?

– Az itteni rendőrség mindenre gyanakszik. Főleg, hogy valóban sok illegális ásatásokból származó tárgy forog a piacon.

– De nem sikerült semmit rábizonyítaniuk, igaz?

– Úgy van. Ahmed Tarkan tiszta. Sajnos, tőle is félek.

– Ugyan miért?

– Mert talán feltételezi, hogy kincsek bujkálnak a talpam alatt. Márpedig, ha én a birtokomon ücsörgök, akkor nem lehet onnan kiásni őket. Kvázi, el kell engem tüntetni onnan. Ezt pedig kétféleképpen lehet: vagy megveszik a birtokomat vagy megölnek. Hát ezért félek ettől a fickótól is, mint ahogy lassan már a saját árnyékomtól is félek.

– Mit szándékozik tenni a közeljövőben, Mr. Goldman? – kérdeztem kíváncsian.

Goldman megvonta a vállát.

– Hogy mit szándékozom tenni? Egyelőre úszom az árral. Amíg a konferencia tart, itt ülök, és hallgatom az okosságokat. És abban reménykedem, hogy vagy Uzun, vagy ez az új ember, aki Isztambulból jött, elkapja a gyilkost. Vagy esetleg maga.

– Én? – hökkentem meg.

Goldman reménykedve nézett rám.

– Az a hír járja magáról… hogy nem is igazi tudós, hanem… zsaru. Igaz ez?

– Nem igaz – ráztam meg a fejem. És nem is hazudtam nagyot vele. Ő zsarut mondott, én pedig magánzsaru vagyok. A kettő pedig nem ugyanaz.

– Akkor… miért híresztelik?

– Mert szakértőként néha segítem a rendőrség munkáját. Talán ezért hoztak zsaru hírébe. Különben ki terjeszti?

– Már nem is tudom, kitől hallottam. Elfelejtettem, az az igazság.

Dehogyis felejtetted el! – gondoltam magamban. – Nem vagy te olyan feledékeny.

Goldman kicsit igazgatta még a nyakkendőjét, csillapítgatta a keze remegését, aztán lelépett. Joviálisan kerek arca bánatban úszott, kék szemében könny csillogott, görnyedt válla arról tanúskodott, hogy csak nemrég húzták ki egy autóbusz kerekei alól.

Hosszasan néztem utána, miközben erősen elhatároztam valamit.

Ideje látogatást tennem Ahmed Tarkannál.

29

Nekem is az a véleményem, mint Shakespeare-nek: *a tett tüzére jeget fú a szó,* ezért elhatároztam, hogy nem is várok soká, harapok valamit, és megpróbálom becserkészni Ahmed Tarkant. Hátha megtudok tőle valamit. És különben is: ideje már, hogy a szeme közé nézzek.

Felemelkedtem, és indultam volna, de egy csengő hang megállított.

– Mr. Lendvay…

A hang csilingelő volt, ám félelemmel teli. Mintha valaki meg is akart volna szólítani, meg nem is. Hogy aztán megszólított, attól úgy megrémült, hogy hirtelenjében alig jött ki hang a torkán.

Megfordultam, és nem is kis meglepetésemre Barbie babát láttam magam előtt.

– Mr. Lendvay…

– Parancsol, Miss Gordon?

Csak állt velem szemben, és a kezét tördelte. Mintha büntetést várna valamiért.

Nyeltem egyet és a karosszékre mutattam.

– Kérem, foglaljon helyet, Miss Gordon.

Miss Gordon helyet foglalt. Most is ugyanolyan bájos volt, mint fél órával ezelőtt. Csak mintha valamivel elszántabbá erősödött volna a mosoly az arcán. Talán azért tűnt felszabadultabbnak, mert nem láttam a látóhatáron a kísérőjét. Ami azt illeti, meg tudtam érteni. Ha az én kísérőm lett volna, én is bátortalanabb lettem volna a jelenlétében.

Beleborzongtam a gondolatba, aztán vettem egy mély lélegzetet.

– Beszélni akar velem, kisasszony?

Miss Gordon rám mosolygott.

– Szeretnék.

– És… mivel lehetnék a szolgálatára?

Láttam, hogy elpirul. Olyan lassan vonult át a pír az arcán, mint a vörös, alkonyati felhők a tenger felett.

Leültem vele szemben és várakozón függesztettem rá a szemem. Ő pedig lehajtotta a fejét, és csipkedni kezdte az asztalterítő bojtjait.

Miss Hazel Gordon szép volt, igazi szabályos szépség. Talán túl szabályos is. Mintha tervezőasztalon született volna. És azok a furcsa kis pókhálóvonalak az arcán!

Nem tudom, meddig ültünk volna némán egymással szemben, ha el nem veszítem a türelmemet. Már háromszor is végigfutott a pillantásom a lábán, a keblein, és úgy általában az egész testén. Úgy gondoltam, ez már éppen elég mára.

– Mivel lehetek a szolgálatára, Miss Gordon?

Miss Gordon összerezzent. Rám emelte a tekintetét, miközben ismét visszatértek a viharfelhők az arcára.

– Kérdezhetnék valamit öntől, Mr. Lendvay?

Lágy volt a hangja, de teljesen érzelemmentes. Már nem éreztem megilletődöttséget vagy zavart rajta.

– Természetesen, Miss Gordon – feleltem.

– Ön volt már szerelmes?

Úgy megdöbbentett a kérdése, hogy tátva maradt a szám. Csak

néztem rá értetlenül. Miss Gordon nem türelmetlenkedett, várta a válaszomat.

– Hogy voltam-e már… izé… szerelmes? Hát ez… furcsa kérdés… Miért kérdezi, Miss Gordon?

– Mert kíváncsi vagyok rá – mondta.

– Volt rá példa – ismertem be.

– Gyakran?

– Az a kérdés, hogy mit nevezünk gyakrannak.

– Ezt nem értem.

– Rendben van. Gyakran.

– És… milyen az?

Életemben nem kaptam még ennél furcsább kérdést. Pedig kaptam már sokfélét. Legutoljára például egy Stockman nevű rohadék azt kérdezte tőlem Santa Monicában, miután leütött egy vascsővel, hogy mit választok: elvágja-e a torkomat vagy rugdossa-e szét a fejemet a bakancsával. Szerencsére Rose, a titkárnőm stukkerja válaszolt helyettem. El kell ismernem, nagyon jól sikerült a válasza. Stockmant azóta is kerekesszékben tologatják ki a WC-re az Államok egyik legjobban őrzött börtönében.

– Érdekes kérdés – mondtam.

– Jó-jó, de az milyen?

– Nehéz megmagyarázni.

– Hozzá tartozik a csókolódzás is?

Kezdtem egyre kínosabban érezni magam. És egyre inkább kezdett meggyökeresedni bennem az érzés, hogy ennél a gyönyörű Barbie babánál valami baj van az emeleten.

– Általában igen.

– És az milyen?

– Maga még nem csókolódzott sosem?

Barbie baba szégyenlősen mosolygott.

– Még… nem. Elisabeth mami nem engedte, hogy bárki is megcsókoljon.

– Akkor sem próbálta, amikor Elisabeth mami nem volt maga mellett?

– Elisabeth mami mindig mellettem van.

– Most sincs itt.

– Mert becsaptam. Annyira, de annyira szerettem volna magával beszélni. Azt hiszem… szerelmes vagyok magába.

Puff neki. Más sem hiányzott már az életemből.

– Hazel, kérem…

– Mi lenne, ha csókolóznánk egyet?

– Csókolózni többnyire kettesben szoktak. Itt túl sok az ember.

– Menjünk olyan helyre, ahol csak mi vagyunk.

– Adna nekünk a kísérője, ha megtudná.

– Elisabeth mami nem a kísérőm.

– Nem? – hökkentem meg. – Akkor kicsoda?

– Ő az igazi… mamám. De ezt nem szabad elmondanom senkinek. Mert ha elmondom, akkor itt hagy és nem jön vissza soha többé.

Letörölgettem a verejtéket a homlokomról.

– Nekem mégis elmondta.

– Mert magába szerelmes vagyok. Egy könyvben olvastam, hogy a szerelmesek mindent elmondanak egymásnak. Megkérdeztem Elisabeth mamit, ő azt mondta, hogy nem kell mindent elhinnem, amit könyvekbe firkálnak.

– Ebben igaza lehet. Miért nem szabad senkinek elmondania, hogy Elisabeth a mamája?

– Ezt nem tudom. Nem mondta.

– Bizonyára jól tud tollaslabdázni – sóhajtottam, és eléggé el nem ítélhető módon igyekeztem megtudni tőle mindent, amit csak lehet.

– Hát… nem nagyon tudok – panaszkodott. – Mindig a labda mellé ütök.

– És Elisabeth mami?

– Ő egyáltalán nem tud.

– Akkor miért utaznak tollaslabda-konferenciákra?

– Mi nem oda utazunk. Sosem utaztunk oda. Csak éppen ezt kell mondanunk mindenkinek.

– Akkor hova utaznak?

– Hát csak utazunk.

– Cél nélkül?

– Elisabeth mami megmondja, hova menjünk, és mi oda megyünk. Ott aztán… elmegy, és néha csak sokára jön vissza. Van, amikor nagyon mérges. Máskor meg sír. És nem szabad megvigasztalnom, mert akkor még mérgesebb lesz.

– Sokat utaznak?

– Sokat.

Tisztában voltam vele, hogy kegyetlenség, amit teszek, de meg kellett tennem. Néhány gyilkossággal a hátunk mögött néha meg kell szegnünk a jó érzés és jó ízlés szabályait.

– Volt már kórházban, Hazel?

– Ó, hát sokszor. Sokat feküdtem kórházban.

– Mit csináltak magával?

– Késekkel felvágtak. De nem fájt. Csak utána egy kicsit. Elisabeth mami azt mondta, meg kell tennem, mert azt akarja, hogy szép legyek.

– Régen nem volt szép?

– Nem voltam szép.

– Milyen volt? – kérdeztem türelmesen.

– Csúnya.

– Mint Elizabeth mami?

– Olyan. És a fejemre is tettek valamit. Hogy okos legyek. Pedig én okos vagyok, csak azt nem tudom, milyen, amikor szerelmes valaki. Nem csókolna meg?

Csókolózás helyett legszívesebben a tükörbe köptem volna. Egyenesen bele a képembe. És mégis folytatnom kellett a kérdezősködést.

– És a papája, Hazel? Vele mi lett?

– Nekem nincs papám.

– De volt.

– Nekem nem is volt.

– Papája mindenkinek van.

– Nekem nem volt.

Ebben a pillanatban felháborodott rikácsolás ütötte meg a fülem. Mire felpillantottam, már Mrs. Taylor magasodott fölém. Olyan villámokat szórt a szeme, amilyeneket utoljára Malájföldön láttam a nagy ciklon idején.

– Hazel! Azonnal állj fel, és… Mit akar attól a lánytól, maga gazember?!

Ez a gazember természetesen én voltam.

Mrs. Taylor megragadta Hazel csuklóját, és elkezdte vonszolni az emeletre vezető lépcső felé. Egyszer nézett csak vissza rám, ez is elég volt azonban ahhoz, hogy biztos legyek benne: ha a keze ügyébe kerül valaha egy kés, és véletlenül én is a közelben tartózkodom, nem kenyeret fog szeletelni vele.

Hazel kétségbeesetten próbálta megállítani.

– Még nem is csókolóz… még nem is… Eltűntek a lépcső végén.

Megsimogattam a homlokomat. Szakadt rólam a veríték.

Most már az én kezem is remegett, nemcsak Goldmané.

És egyáltalán nem voltam büszke magamra.

30

Nem tudom, mit csinálhatott Mrs. Taylor azzal a szegény lánnyal – valószínűleg belökte a szobájukba, és rázárta az ajtót , de sokat nem teketóriázhatott, mert alighogy eltűntek a lépcső végén, már fordult is vissza. Ha láttak már begerjedt boszorkányt, akkor el tudják képzelni, milyen lehetett. Mintha épp az imént értesült volna róla, hogy egyetlen, imádott lánya apácának állt.

Mire hozzám ért, némiképpen azért fegyelmezte magát. Mivel az asztalka előtt álltam – jólneveltségem arra utasított, hogy akár boszorkány, akár nem, mégiscsak női lény, ezért állva fogadjam , odaugrott hozzám és mellbe taszított. A tüdőm nem köptem ugyan ki tőle, ennek ellenére elveszítettem az egyensúlyomat, és belehuppantam a székembe.

Elisabeth mami úgy nézett rám, hogy ha nem lettem volna sokat tapasztalt magánzsaru, egyből tele lett volna a gatyám tőle. Valami olyasmit láttam a szemében, hogy ne csodálkozzam, ha a következő pillanatban már brekegni fogok, és beugrálok a recepciós pult alá.

Szerencsémre Elisabeth néni nem varázsolt el, csupán rám vakkantott.

– Mit mondott magának a lány? – kérdezte olyan hangon, amelyre lehetetlen volt nem válaszolni.

– Mire kíváncsi?

– Én kérdezek, és maga válaszol!

Szívesen megkérdeztem volna tőle, hogy mi lesz, ha faképnél hagyom, de aztán könnyedebbre vettem a figurát. Már így is sokat tettem azért, hogy felfigyeljenek ránk. A recepciósok egyre gyakrabban pillantgattak felénk, és a vendégek közül is többen rajtunk felejtették a szemüket.

– Mi lenne, ha nem keltenénk feltűnést? – kérdeztem halkan.

Erre aztán Elisabeth anyuka magához tért. Lejjebb eresztette az orrát, de a fenyegetés azért nem tűnt el a szeméből.

– Mit mondott magának Hazel? – sziszegte a képembe.

– Semmit – vontam meg a vállam. – Kizárólag magánügyekről beszéltünk.

– Hazelnek nincsenek magánügyei – mondta. – Én vagyok a gondviselője.

– És az anyja – tettem hozzá.

– Ezt ő mondta?

– Na, mit gondol?

– És ha így van? Mi köze hozzá?

– Semmi – vontam meg a vállam. – Nem én szólítottam le őt, hanem ő engem.

– Mit akart magától?

– Ha hiszi, ha nem: csókolózni.

Elisabeth néni nyelt egy nagyot.

– Az a lány… beteg, ha nem vette volna észre.

– Észrevettem – bólintottam.

Elisabeth mami ekkor olyat tett, amit mástól bizonyára nem tűrtem volna el. Az asztal alatt úgy a combomba markolt, hogy fájdalmasan felszisszentem. Erős volt a szorítása, mintha satuba fogták volna a lábam. A körme a bőrömbe vágott.

– Ha hozzányúl ahhoz a lányhoz, megölöm.

– Azért azt nem kellene – igyekeztem elhúzni a lábam a körmei elől. – Elég, ha lebeszéli rólam.

– Magát ölöm meg, maga szerencsétlen.

– Nem lesz rá oka – ígértem. – Nem az esetem a kisasszony.

Elisabeth asszony ekkor kiesett a szerepéből. Orra lekonyult, a szeme pedig úgy ellágyult, mintha érzelmes filmet nézett volna.

– Nem engedem… hogy baja essék. Ő… Nagyon beteg. Szegény kicsikém.

Felállt, és rám sem nézett többé. Lehajtott fejjel felbotorkált a lépcsőn, és eltűnt a szemem elől. Sóhajtottam és megtörölgettem a homlokomat. Ez a társalgás sem javított sokat a hangulatomon.

31

Az már csak hab volt a tortán, hogy Mr. Dull és Mr. Benton is elkapott. A recepciónál tudakozódtak valami után, s mivel még mindig ott szerencsétlenkedtem a közelben, naná hogy észrevettek.

– Ó, Mr. Lendvay! – csillant fel Mr. Dull szeme, majd Bentonhoz fordult. – Mr. Lendvay van itt. Egy székben ül.

Aztán se szó, se beszéd, elkezdte felém húzni Mr. Bentont. A világtalan férfi néhány másodpercig ellenállt volna, de aztán megadta magát a sorsának, és engedelmesen felém lépegetett.

Őket is állva fogadtam. De már vigyáztam, nehogy mellbe lökjenek. Szerencsére úgy tűnt, hogy meg sem fordult a fejükben.

– Látta, Mr. Lendvay? – nézett rám izgatottan Mr. Dull. – Látta?

– Mit? – kérdeztem értetlenül.

– Hát a hullát – magyarázta Mr. Benton. – Mr. Greenwood hulláját.

– Én találtam rá – mondtam. Ez azért nem volt teljesen igaz, mivel Holly pillantotta meg legelőször szegényt.

– Borzasztó volt – sóhajtotta Mr. Dull. – De valami… miatt azért jól tettem, hogy megnéztem.

Meghökkenve bámultam rá. Nem értettem, hogy van kedve hullát nézegetni valakinek – ráadásul erőszakos körülmények között életét vesztett ember holttestét! , amikor nem muszáj.

– Igazán? – nyeltem egyet.

Mr. Dull részletes magyarázatba fogott, amit Mr. Benton szapora fejbólogatással kísért.

– Tudom, Mr. Lendvay… eddig én még jószerével nem is láttam hullát. Egyre csak olvasgattam a hettitákról szóló írásokat, és sosem gondoltam arra, hogy azok az emberek, akikről írták, éltek egyszer és meghaltak. Amikor Hannahanna méheiről olvastam, akik embereket fojtottak meg… meg sem rendültem tőle. Azok a megfojtott emberek… nem emberek voltak számomra, csupán írásjegyek. Most azonban, hogy megnéztem Mr. Greenwood holttestét, valahogy… másképpen nézek a hieroglifákra is, hiszen valamennyi mögött valaha élt, majd meghalt emberek árnyai rejtőznek.

Benton szó nélkül bólogatott.

– Arra gondoltam – sóhajtotta Mr. Dull , hogy mindenképpen folytatnunk kell a konferenciát. Hiszen ezzel ezeknek az embereknek is emléket állítunk. És talán Mr. Greenwoodnak is. Épp az imént határoztuk el Mr. Bentonnal, hogy Greenwood professzor emlékére megalapítjuk a Greenwood-díjat. Minden két évben egyszer osztanánk ki, és azokat a tehetséges fiatalokat jutalmaznánk vele, akik…

Kikapcsolt az automatám. Csak tátogó szájat láttam, a hangja már nem jutott el a fülemig.

Tulajdonképpen elégedett voltam. A konferencia folytatódik, minden megy tovább a maga útján.

Én is megyek.

És elkapom a gyilkost.

32

Egyelőre azonban még csak a recepcióig mentem, és feltárcsáztam Uzunt. A százados szerencsére a helyén volt. Nem mondhatnám, hogy örömszimfóniát zengett a hangja, ahogy meghallotta az enyémet.

– Nincs valami jó kedve – mondtam neki.

– Miért, az kellene, hogy legyen?

– Egy rendőrtisztnél elsődleges követelmény a jó kedély.

– Attól függ, honnan jön éppen.

– Miért, maga honnan jön éppen?

– A hullaházból – mondta. – És nincs nagy kedvem nevetgélni. Sőt még máshoz sincs. Például magával társalogni.

– Bocsásson meg – visszakoztam. – Esetleg mihez lenne kedve?

– Lövöldözni – mondta. – Kiállni az utcára a rendőrség épülete elé és lövöldözni.

– Csak úgy?

– Na, figyeljen ide, mit akar tőlem?

– Ahmed Tarkan címét.

Nem kérdezte meg, hogy mi a fenéért kell az nekem, nem beszélt mellé, csupán a címet nem adta meg.

– Nem tudom – mondta. – De tudom, melyik épület az.

– Hol melyik épület?

Ezután hosszadalmas magyarázat következett, hogy melyik utcán kell végigmennem, hol kell elfordulnom – a bazárban a negyedik utcánál és a többi.

– Ha bárkitől megkérdezi, ott már megmutatják önnek.

– Mire kell vigyáznom arrafelé?

– Semmire – mondta Uzun százados. – Errefelé nem rossz a közbiztonság. Ha készpénz van magánál, ne lobogtassa a kezében. Különben semmi vész.

– Beszélhetnék Karataş-sal?

– Sajnos nem tudom adni. Mr. Karataş nincs a fedélzeten.

– Csak nem utazott vissza Isztambulba vagy Ankarába?

– Nem köti az orromra, hogy mikor merre jár. Ámbár ha visszautazni szándékozott volna, azért azt bizonyára megemlítette volna. Feltételezem. Óhajt még valamit tőlem?

– Jó munkát, százados.

– Jobb kívánsága nincs?

Aztán letette a kagylót.

Mivel éppen nem láttam ismerőst a recepció előtt, egy éles kanyarral a mosdót vettem célba. Valami azt súgta a lelkem mélyén, hogy bár Uzun igyekezett megnyugtatni a közbiztonságot illetően, jobb, ha magammal viszem Terrano ajándékát. Kezdett alakot ölteni bennem egy elképzelés, ebből pedig arra következtettem, hogy jobb, ha van valami nálam, aminek szükség esetén meg tudom húzni a ravaszát.

A mosdó patyolat tiszta volt, még a legyek is a lábukat törték volna hófehér csempéin. Ez némi aggodalomra adott okot, elvégre a takarítók meg is találhatták a stukkert. Óvatosan belestem a kapcsolószekrény mögé. A fegyver ott lapult a rejtekén, és mintha rám várt volna.

Villámgyorsan kellett cselekednem, mielőtt még valaki rám nyithatta volna az ajtót. A teremben lévő három fülke ajtaja tárva nyitva állt. Rajtam kívül nem volt idebent senki.

A szekrény fölé hajoltam, és megpróbáltam elérni a stukkert. Elsőre nem sikerült. Kicsit meg is ijedtem, amikor másodjára sem. Ráadásul, ahogy utána nyúlkáltam, meglöktem az ujjaim hegyével; ettől aztán még beljebb csusszant.

Villámgyorsan körülnéztem, hogy találok-e valamit, amivel meghosszabbíthatnám az ujjaimat. Találtam. Egy sarokba állított partvist.

Felvettem, és megpróbáltam kipiszkálni vele a stukkert. Éppen sikerült, amikor hirtelen halk pukkanás kíséretében kialudt a villany.

Önkéntelenül is lehajoltam, és mozdulatlan maradtam. A mosdónak nem volt ablaka, így abban a pillanatban, ahogy a villany kialudt, beköszöntött az afrikai éjszaka. Sötét volt idebent, mint az ördög fenekében.

Azt is hihettem volna, hogy szimpla rövidzárlat történt, és azonnal ismét megvilágosodik az éj, de amikor az ajtó halk nyikorgása után csosszanó léptek következtek, már sejtettem, hogy nem egyszerű rövidzárlatról van szó. Akárki is van idebent rajtam kívül, az a célja, hogy az örökkévalóság végéig tartó áramszünetet idézzen elő nálam.

Kezembe szorítottam a stukkert, miközben azon imádkoztam, hogy csak meg legyen töltve. Mi van akkor, ha Terrano üresen küldte el az ajándékát? Ennyire hülye azért csak nem lehet…

– Mr. Lendvay – hallottam akkor egy suttogó, földöntúli hangot. – Mr. Lendvay… itt van?

Természetesen hallgattam. Kussoltam, és megpróbáltam

hozzászoktatni a szemem a sötétséghez. Bármenynyire is erőlködtem azonban, nem sikerült. Annyi fény sem volt idebent, mint egy fekete lyukban.

– Tudom, hogy itt van – suttogta a hang. – Megtalálom. Úgyis megtalálom.

Villámgyorsan lehasaltam a kőre. Bár nem higiénikus egy WC padlójára hasalni, a fojtózsinór sem higiénikus a nyakon. Akkor köt az ember kompromisszumot, amikor muszáj.

Tehetetlenül hevertem a kőpadlón, és abban bíztam, hogy majd csak jön valaki és kinyitja az ajtót. És mit tesz isten, jött is. Megfogta a kilincset, lenyomta, néhányszor megismételte, aztán feladta.

Kuncogást hallottam a közelből.

– Ebben se reménykedjék! Mire kinyitják az ajtót, maga már halott lesz. Különben jól látom magát. Ott fekszik a padlón a kapcsolószekrény alatt.

Jeges félelem hullámzott át rajtam. Eszerint lát engem. Ez pedig csak úgy képzelhető el, hogy éjjellátó készüléket használ.

Felültem, és nekitámasztottam a hátamat a csempefalnak.

– Mit akar tőlem? – kérdeztem. Igyekeztem nyugodtnak látszani, pedig egyáltalán nem voltam az.

– Hogy mit akarok? – jött a válasz. – Természetesen megölni magát.

– Megtudhatnám, hogy miért?

– Mert az utamba áll. Most pedig készüljön fel.

– Mire? – nyögtem.

– A halálra. Nincs sok időm magára.

– Nem nyúljon hozzám, mert megjárja! – fenyegetőztem.

A következő pillanatban olyan erejű ökölcsapás érte a fejem, hogy még jobban kiterültem tőle.

– Látja, látja. Azt csinálok magával, amit csak akarok. Most pedig zsinórt teszek a nyakába. Ha nem ugrál, nem fog fájni. Általában az a rossz, ha valaki megpróbál ellenállni. Csak a saját kínjait fokozza vele.

– Álljon meg egy pillanatra!

– Mondani akar valamit az utolsó szó jogán?

– Csak azt, hogy ha nem enged el, lelövöm.

Viccesnek értelmezhette a kijelentésemet, mert harsányan felnevetett. A helyiség erősen visszhangzott; képtelen voltam rájönni, hogy férfi-e vagy nő az illető.

– Mivel lő le, maga szerencsétlen? Az ujjával?

– A stukkerommal – mondtam.

– Nyavalyája van magának, nem stukkerja.

– Honnan tudja?

– Átkutattam a holmiját. És különben is tudom. Nem hozhatott magával fegyvert Törökországba.

– Csalódni fog, ha megpróbál megölni.

– Márpedig én megpróbálom.

Ismét nagy erejű ökölcsapás ért. Az első ikertestvére. Éreztem, hogy megindul a fejem a fal felé, ahonnan aztán egy rémisztő koppanás után már jött is vissza. Jézusom, mi lesz velem, ha elájulok?

Nem tétovázhattam, ha életben akartam maradni. Hátam mögé dugtam a kezem, és megpróbáltam kikotorni a fenekem alól a stukkert. Ebben a pillanatban úgy éreztem, hogy a fejemen át a nyakamra csusszan valami. Mintha kígyó tekeredett volna rám.

– Így mindjárt más – dünnyögte az orrom előtt. – Egy-két pillanat és kész. Nem akar elvinni egy üdvözletet Hannahannának?

– Ki küldi? – nyögtem.

– Egy méhecskéje. Züm-züm.

Aztán kegyetlenül megszorult a zsinór a nyakamon. Felordítottam, és meghúztam a ravaszt. Nem irányítottam rá a fegyvert – ehhez már nem volt időm , csupán arra vigyáztam, nehogy saját magamba lőjek. A golyó a csempének vágódott és visszaverődve róla, alighanem a mennyezetbe fúródott.

Rémült kiáltás követte a fegyver hangját. A zsinór meglazult a nyakamon, én pedig megragadtam az alkalmat, és beleütöttem a sötétségbe. Sajnos csak a sűrű semmit találtam telibe.

– Ezt még… megkeserülöd – hallottam a fenyegető hangot. – Kínos halállal… ezernyi szenvedés között…

Kulcs fordult a zárban, majd egyetlen pillanatra kinyílott az ajtó. Egy görnyedt alakot láttam a betörő fénycsíkba furakodni, aztán már be is csattant mögötte az ajtószárny.

Lassan, nehézkesen tápászkodtam fel. A fegyvert a zsebembe dugtam, immár nem hagyhattam a kapcsolószekrény mögött. Remegő kézzel húztam le a nyakamról a zsinórt, és jobb híján ezt is a zsebembe rejtettem.

Sós ízt éreztem a számban, amiből arra következtettem, hogy a saját véremet nyelem. Óvatosan az ajtóhoz araszoltam és kinyitottam. A recepció előtt ideges emberek kisebb tömege toporgott.

– Mi a fene ez? – kérdezte egy türelmetlen hang. – Hova a jó fenébe tűntek ezek?

Óvatosan becsuktam magam mögött az ajtót. Amikor megfordultam, két kék overallos férfit láttam átfutni a hallon.

Utánuk akartam eredni, de egy harmadik, ugyancsak kék overallos felbukkanása elterelte róluk a figyelmemet. Jókora lámpával a kezében az alagsorba vezető lépcsőn igyekezett felfelé.

– Beszél angolul? – kiáltottam oda neki.

– Németül – kiáltotta vissza.

– Mi történt egyáltalán?

– Áramszünet. Kiment egy biztosíték. De *önnel* mi történt, uram?

– A mosdóban voltam – magyaráztam. – Olyan sötét lett odabent, hogy nekimentem a falnak. A huzat meg becsapta az ajtót és rámpotyogott néhány csempe.

– Orvos – bökött a mennyezetre. – Ügyeletes szoba. Bekötözik. Menjen, uram.

Mentem.

Természetesen nem az orvosi szobába.

34

Szerencsére nem történt komolyabb bajom. A szám széle kissé felszakadt, az igaz, és a nyakamat is felhorzsolta a zsinór, de hát, aki szelet vet, vihart arat. A zsinórt egyszerűen kihajítottam az ablakon. Mielőtt kidobtam volna, futólag megnézegettem: semmi különöset nem láttam rajta. Bizonyára a városban lehet vásárolni ilyet. És legalább ötven üzletben.

A stukkerommal azonban már nagyobb bajban voltam. Mi a csodát csináljak vele? Nem akartam megszabadulni tőle, elvégre még szükségem lehet rá. És különben is: nem azért küldte Terrano, hogy csak úgy elhajigáljam az ajándékát.

Egyelőre bedugtam a zsebembe. Mára már elég volt a kockázatvállalásból. Bár a stukker önmaga is nem kis kockázatot jelent…

A recepción már rendben volt minden, az elégedetlenkedő vendégeket elfújta a szél. A recepciós fiúk-lányok izgatottan pergették a szavakat a pult mögött.

Azt hittem, észrevétlenül elosonhatok mellettük, de egyikük utánam szólt.

– Uram?

Kénytelen voltam megállni.

– Parancsol, kisasszony?

– Vérzik a szája.

A fenébe is, úgy látszik, mégsem sikerült elállítanom.

– Nem tesz semmit, kisasszony. Majd eláll.

– Az áramszünet alatt sérült meg? Ha igen, kérem, keresse fel a menedzserünket. Megfelelő ellenszolgáltatást nyújtunk önnek, ha…

Barátságosan rámosolyogtam, aztán kiléptem az ajtón. Úgy tettem, mint aki nem érti, miről van szó.

Amint úgy tíz-húsz méternyire eltávolodtam a szállótól, megfordultam és visszanéztem.

Amit láttam, nem is töltött el olyan nagy meglepetéssel. Az ajtóban Elisabeth nénit és Barbie babát pillantottam meg, amint mozdulatlanul álltak és utánam bámultak. Barbie baba arcán nem tükröződött érzelem. Elisabeth néniét viszont eltorzította a gyűlölet.

Vagy talán rosszul láttam? Elvégre egy boszorkányarcon még a mosoly is fenyegetésnek látszik.

Sóhajtottam, és elindultam a bazár felé.

Úgy döntöttem, hogy az elmúlt események kárpótlásaként megajándékozom magam egy nagy adag fagylalttal.

35

A fagylaltos egy kis fűszerüzletben ücsörgött, számos fűszeres zsák között. Magas, bajuszos férfi volt. Előkelően leereszkedő tekintetet vetett rám, amint beléptem az ajtaján.

– Angol? – kérdezte unott képpel, miután megkaptam a fagylaltomat.

– Majdnem – bólintottam.

– Eszerint amerikai. Szereti az itteni fagylaltot?

– Még nem próbáltam – mentegetőztem.

– Jól tette, hogy kipróbálja – vette barátságosabbra a figurát. – A fűszerek nem érdeklik?

Nem érdekeltek. Mindazonáltal, ha már itt voltam, végigfutott a szemem a zsákokon.

– Az ott micsoda? – böktem rá az egyikre, melyben döglött csótányokra emlékeztető valamik voltak belegyömöszölve. Nem volt valami gusztusos, mit mondjak.

– Szerecsendió. Az meg ott szegfűszeg.

– És az?

– Sáfrány.

– Az meg mire jó? – nyaltam egy nagyot a fagylaltomon, és már jószerével nem is hallottam a válaszát. Véletlenül a stukkeromhoz értem, s ez egy időre elterelte a figyelmemet a döglött csótányokról.

– Ételfestő – magyarázta a boltos. – Azonkívül ízesítő is.

Születésemtől fogva vigyázok a gyomromra, így nemigen szoktam fűszeres ételeket enni. Azonkívül, itt volt ez a két gyilkosság is a nyakamon…

– Nem látott még sáfrányvirágot? – kérdezte a boltos. Volt ideje, hiszen rajtam kívül nem volt érdeklődő a boltjában.

– Nemigen – mondtam. – Ha láttam, sem tudtam, hogy az.

– Ez a baj a nyugati világgal – legyintett. – Úgy elmennek a természet szépségei mellett, mint a kutyaszar mellett. Pedig nincs csodálatosabb egy sáfránymezőnél.

– Hát… ha maga mondja.

– Néhány évvel ezelőtt Iránban jártam egy sáfrányfarmon. Nem

volt rossz munka, csak kicsit balhés. Nem volt hét, hogy ne találtunk volna egy-két holttestet a környéken.

Ez aztán némiképpen visszazökkentett a helyes kerékvágásba. A holttestek valahogy mindig visszazökkentenek.

– Milyen holttestek? – tudakoltam.

– Hát azt csak Allah tudja. Nehéz az irániakon eligazodni. Egy alkalommal találtunk egy elvágott torkú halottat a sáfránymezőben. Jött néhány ember és elvitte. Csendben jöttek, egyetlen szót sem szóltak nekünk. Aztán találtunk még egyet. Ezért már nem néma emberek jöttek, hanem egy egész falu. És sírtak, zokogtak, üvöltöttek, mint a sakál. Amikor megkérdeztünk valakit, hogy az egyiket miért kukák gyászolják, a másikat meg miért sírva-ríva, csak a vállukat vonogatták. Mondom, miszter, nehéz eligazodni az irániakon.

– Mit keresett maga ott? – kérdeztem, és kicsit gyorsabban kezdtem nyalni a fagylaltot. Az én környezetemben is akadt holttest elég, nem hiányoztak az ismeretlen irániak.

– Sáfrányt vettem – mondta. – Újabban akadoznak a kereskedelmi kapcsolatok. Iránban ma már nem könnyen ismeri ki magát az ember. Hozzám viszont jönnek a franciák, és ha nincs árum, lőttek az üzletnek. Különben is ott kell lennem a szüreten.

– Milyen szüreten?

– Jaj, miszter, hát a sáfrány szüreten! A sáfrány a világ legcsodálatosabb növénye.

Megfordultam, és a kijárati ajtót kerestem. Láttam a szemén, hogy el akarja mesélni, milyen kacifántos növény is a sáfrány. Én meg nem akartam meghallgatni. Gyakran tele volt ugyan a hócipőm a munkámmal, de azért arra még nem vetemedtem, hogy átképezzem magam fűszeressé vagy szakáccsá.

Éppen búcsút intettem volna, amikor feltűnt az ajtóban valaki. Nagydarab, hordóhasú pasas volt. Futó pillantást vetett rám, aztán elfordult és a pult üvege alá helyezett cukorkákat kezdte vizsgálgatni. Önkéntelenül is kipillantottam az utcára. Közvetlenül a kijárat előtt vékonydongájú, lógóbajuszú fiatal fickó állt. A hordó hasú megvakarta az orrát, és felhúzta a szemöldökét. A bajuszos rám nézett, és mintha bólintott volna. Vigyorgott és furcsa mozdulatot tett a kezével, ami akár illetlen jel is lehetett, de azt is jelenthette, hogy el szeretné vágni a torkomat. És ha elvágta, vidám mosollyal, a jól végzett munka tudatában, beletörli majd a kését a nadrágja szárába.

Hogy, hogy nem: egyszerre csak feltámadt bennem az érdeklődés a sáfrány iránt. Úgy éreztem, hogy pillanatnyilag a fűszereszsákok között vagyok a legnagyobb biztonságban.

Mivel a hordóhasút az üzlet fiatal alkalmazottja szolgálta ki, a boltosra mosolyogtam.

– Még sosem láttam sáfrányvirágot – mondtam, miközben a szemem a menekülés útját kutatta.

– Pedig egyszer meg kellene néznie egy virágmezőt.

– Majd ha eljutok Iránba. – Közben azt gondoltam magamban, hogy akkor lássam Iránt, amikor a hátam közepét. – Igaz is… milyen a sáfrányvirág?

– Gyönyörű – lelkesedett a boltos. – Lila, bordó vagy sötétpiros színű. Aki sáfránymezőt lát, az el tudja képzelni, milyenek lehetnek a szőnyegek Allah paradicsomában.

– Igazán kedvet csinál hozzá.

– Sajnos nem hosszú életűek.

– Kik? – kaptam fel a fejem.

– Hát a virágok. A sáfrányvirágok. A sáfrány hajnalban virágzik, akkor nyitja ki a szirmát, néhány óra múlva aztán kampec. Elhervad az egész. Különösen a virág bibéjére kell vigyázni. Ebből készül ugyanis az a fűszer, amit itt a zsákban lát. Bár az az igazság, hogy amit itt lát, az nem első osztályú minőség, az szinte megfizethetetlen. Minden virágban három bibe van, ezekből nyerik ki magát a sáfrányt. Azért is kell sietni a virág leszedésével, mert a bibe gyorsan elhervad, még a virágszirmoknál is gyorsabban. Ha leszedték, meg kell mosni őket, majd megszárítani. Képzelje csak el: egy kilónyi fűszerhez százötvenezer virágot kell összegyűjteni, ebből öt kiló bibe nyerhető ki, s a szárítás során még ez is elveszíti nedvességtartalmának négyötödét.

A hordóhasú még mindig az üveg alatt rejtező cukorkák között válogatott, a bajuszos nem mozdult a kirakat elöl, az én fejem pedig forogni kezdett a sáfrányvirágoktól és a bibéktől. Most aztán mi a fenét csináljak?

– Szóval, megéri sáfránnyal foglalkozni – biccentettem.

– Annak, akinek van elég tartalék pénze, hogy befektessen. Egy kilónyi virág ára úgy háromezer dollár lehet.

– Mennyi? – hökkentem meg. Mindig meghökkenek, ha olyasmiről hallok, ami drágább ezer dollárnál.

– Háromezer dollár – ismételte a boltos. – Mégis veszik, mint a cukrot, különösen a franciák. A menő séfek nem tudnak meglenni sáfrány nélkül.

– Ez már valami! – bólintottam elismerőn.

– De ez még csak a virág! – emelte fel figyelmeztetőn az ujját.

– Hogyhogy a virág? – értetlenkedtem.

– A bibe még drágább. Mondtam, hogy a bibéből nyerhető ki a

sáfrány, egy kiló bibéhez pedig háromszázötvenezer virág kell.

– Végül is, mennyibe kerül egy kiló sáfrány?

– Franciaországban? Úgy tizenötezer dollár. Gyanakodva pislogtam egy sárga porral teli zsákra.

– Lehetséges, hogy ez a zsák itt egymillió dollárt ér?

A boltos felnevetett.

– Ha sáfrány lenne benne, biztosan. És ha Franciaországban lenne. Ez azonban kurkuma, ami hasonlít a sáfrányra, csak éppen jóval olcsóbb. Aztán előfordul, hogy sáfrányvirágból is készítenek…

Az utcán álló fickó most éppen háttal felénk, a híg levegőbe bámult.

Megszorítottam a boltos kezét és rámosolyogtam. Aztán úgy ugrottam ki az utcára, mintha csúzliból lőttek volna ki.

Amint kellő távolságba értem az üzlettől, megtorpantam és hátralestem.

A hordóhasú még mindig a cukorkákat nézegette. Éppen abban a pillanatban sikerült kiválasztania egy nyalókát, amikor a vékony bajuszú utánam fordult.

Ahogy találkozott a szemünk, ásított egyet, és elfordította rólam a tekintetét.

Úgy éreztem, hogy baj van az idegeimmel. Sok nekik a két gyilkosság.

Ennél már csak akkor borulhatnának ki jobban, ha engem gyilkolnának meg.

36

Híven követtem Uzun százados utasításait; ennek megfelelően sikerült is rövid idő múlva tökéletesen eltévednem. Addig-addig tipródtam a keskeny utácskákban, amíg már fogalmam sem volt róla, merre járok. Nem akartam kérdezősködni, nem akartam felhívni magamra a figyelmet, de mégiscsak tennem kellett valamit. Kiválasztottam egy bőrkabátos, szimpatikus fickót, aki süteményt árult egy üzlet előtt. Odasétáltam hozzá és rávigyorogtam.

– Kérek egy pitét – mondtam.

A férfi arcán enyhe undor futott át.

– Ez nem pite. Ez *börek*.

– Akkor kérek egyet. És egy joghurtot is hozzá. Láttam a joghurtosüveget a kocsija szélén; úgyis szomjas voltam, gondoltam, kipróbálom.

– Biztos vagy benne? – kérdezte jóindulatúan.

– Miben? – hökkentem meg.

– Hogy joghurtot is akarsz.

– Miért… kellene biztosnak lennem benne?

– Mert nem minden külföldi bírja. Sokan fosnak tőle.

– Hm. És miért? Nem elég… hogy is mondjam csak…

– Nem a higiéniával van a baj – magyarázta. – Olyan enzimek erjesztik, amilyenekhez nem szoktak hozzá a nyugatiak. Ha fosol tőle, ne engem átkozz.

Tökéletes angol kiejtéssel beszélt, mintha született angol lett volna.

– Hol tanultál meg ilyen jól angolul? – kérdeztem.

– Hát te hol tanultál meg?

– Én? Amerikában. Angol iskolába jártam.

– Én meg Angliában. Angol vagyok. Én már az. Csak nyáron jövök haza a szüleimhez. Ilyenkor besegítek nekik. Ha rám hallgatsz, nem ezt a joghurtot veszed. Egy házzal odébb van másféle is.

– Ismered Ahmed Tarkant? – kérdeztem végleg ejtve a joghurtot. – Őt keresem.

Ekkor ért az első örömhír ezen a napon.

– Itt lakik, nem messze.

– Megmutatnád, hogy hol?

A fickó megvonta a vállát.

– Persze hogy megmutatom. Különben Emre vagyok. Hát te?

– John.

– Mit akarsz, te John, ettől az Ahmed Tarkantól?

– Beszélgetni vele.

– Kitől kaptad a címét?

– A barátaimtól.

Megfogta a karom és hozzám hajolt. De előtte azért jól körülnézett, hogy nem hallja-e valaki.

– Jobb, ha elkerülöd. Szimpatikus fickónak nézel ki, John, nem neked való.

– Micsoda nem nekem való?

– Tarkannal üzletelni.

– Én csak… beszélgetni akarok vele.

– A szép naplementékről, mi? Elvégre a te dolgod, én figyelmeztettelek. És böreket sem kell venned, ha csak azért akartál, mert meg akartad kérdezni, hogy hol lakik Tarkan. De lebeszéllek róla.

– Miért?

– Rossz híre van.

– Igazán?

– Tele van gyanús cuccal. Értesz te egyáltalán valamit is a műkincsekhez?

– Nem sokat – ismertem be.

– Akkor téged könnyű lesz átverni.

– Gondolod, hogy… át akar verni?

– Ha olcsón akarsz eredeti műkincseket, jobb, ha joghurtot veszel, aztán fosol egy jót tőle. Abból két nap alatt kigyógyulsz, és nem is kerül sokba. De ha Tarkan rád sóz valamit… Megkaphatod egy hettita királynő gyöngyökkel kirakott nyakékét ezer dollárért. Van erre ezer dollárod?

– Talán.

– És ha azt mondom neked, hogy felveszek innen a földről egy kis halom szart, látod?

Láttam. A micsoda valóban ott hevert nem messze a lábamtól. Szerencsére még nem hajolt le érte, hogy felvegye.

– Aydogan szamara csinálta. Adsz érte ezer dollárt?

– Hogy a francba adnék? – fakadtam ki. – Ezer dollárt lószarért?

– Ez szamárszar – javított ki.

– Ezer dollár akkor is sok érte.

– Pedig pont annyit ér, mint az a nyakék, amit ezer dollárért kapnál. Tarkan hamis cuccot sóz a nyakadba jó pénzért. De még így jársz jobban.

– Jobban? – hökkentem meg. – Rosszabbul is járhatnék?

– Hát persze.

– Hm. És hogyan?

– Ha valódit adna el neked.

– Ezt nem értem.

– Pedig egyszerű. Ha illegális ásatásból származó, igazi leletet ad el neked… életveszélybe kerülsz, barátom. Tudod, hányan vannak, akik ezen az utcán mentek végig, megtalálták Tarkan házát, és most sitten ülnek? Nem kevesen, John. Másnak nem mondanám el, de te valamiért szimpatikus vagy nekem. Akkora a lebukás veszélye, mint a legmagasabb felhőkarcolótok Amerikában. Megveszed a cuccot, John, aztán rövid úton a sitten találod magad. Tudod, milyen egy török börtön, John? Főleg az olyanok, ahova a drog- és a műkincscsempészeket dugják? Sose tudd meg, fiú. Az ilyen sitten úgy nyomod vész, mint Glória szüzessége az

iskolabálon. Szóval, lebeszéllek róla, hogy összeszűrd a levet Tarkannal.

– Én azért… mégiscsak felkeresném.

– Hát, te tudod. Megadom a címét, mert ha én nem, megadja más. De azért vigyázz vele!

Kijött velem az utca közepére, és megmutatta, merre kell mennem.

Megköszöntem az útmutatást, és megszorítottam a zsebemben a stukkeromat.

Gyerünk, Johnny, beszélgessünk csak el a fickóval!

37

Amíg a sáfrányboltban fagylaltoztam, majd Emrével beszélgettem a börekes kocsi mellett, kezdett bealkonyodni.

A forróság ennek ellenére alig csökkent, az aszfalt és a házfalak elkezdték visszasugározni a napközben elnyelt hőt. Többször is meg kellett állnom, hogy megtörölgessem a homlokomat. Az egyik ilyen törölközés után már majdnem levettem a képemről a kendőt, amikor ismerős hang ütötte meg a fülemet.

– Már nem kell sokáig mennünk, kicsim.

Kilestem a zsebkendőm sarka mögül. Néhány lépésnyire tőlem Mrs. Taylor és Barbie baba pihegett.

A fullasztó hőség megviselt valamennyiünket; ez alól jómagam sem lehettem kivétel. Biztos voltam benne, hogy ilyen állapotban nem engem választanának meg a bál legcsinosabb fiújának, mint annak idején Santa Monicában. Istenem, de gyorsan elszaladt az idő!

Elisabeth néniről sosem lehetett elmondani, hogy szépségversenyre termett, még a boszorkány-szépségverseny sem jöhetett volna szóba nála. Ezúttal úgy nézett ki, mintha sikerült volna lemenekülnie a máglyáról, amelyen már félig elégették.

Ami Hazelt illeti, ő is sokat veszített a bájosságából. Fekete lével kevert szürke trutymó csepegett le az arcáról – feltehetően megolvadt sminkje. Úgy lihegett szegénykém, hogy ideje sem volt becsukni a száját.

– Csak egy icipicit tarts ki, kicsim – hallottam Elisabeth néni reszelősen biztató hangját. – Már nem kell sokáig mennünk.

Villámgyorsan bependerültem egy faépület sarka mögé. Abban bíztam, hogy nem vettek észre. De hát miért is vettek volna, voltak

rajtam kívül éppen elegen az utcán. A hangjukat ennek ellenére jól hallottam.

– Már nem… bírom soká – mondta furcsa géphangján a lány. – Fáj a lábam, mami!

– Csak még egy kicsit tarts ki!

– Aztán visszamegyünk a szállóba?

– Vissza, kicsim. Csak megismerkedsz előbb egy férfival.

– Mami?

– Igen?

– Miért kell neked a kés, amit a retikülödbe dugtál?

Elisabeth mami hallgatott. Csak néhány hosszú másodperc múlva szólalt meg.

– Véletlenül felejtettem magamnál. Valamit… vágni akartam vele.

– Mami, már nagyon fáradt vagyok.

– Tudom, kicsim, jobb lett volna a szállóban maradnod, de féltelek, kicsim.

– Johntól féltesz?

– Tőle is.

– De én… szerelmes vagyok belé, és szeretnék csókolózni vele.

– Ezt nem lehet, kincsem. Csak a rossz lányok csókolóznak… mindenkivel.

– Mami, én nagyon szeretnék rossz lány lenni.

– Jól van, kicsim, ezt még majd megbeszéljük.

Barbie baba hangja hirtelen élesen felcsattant.

– Mami, te meg akarod ölni azt az embert!

– Ugyan, honnan veszed ezt, kicsim? – kérdezte rémülten Elisabeth néni.

– A tévéből. Abban láttam egy hölgyet, aki betett a retiküljébe egy pisztolyt, és elment egy úrhoz és megölte vele. És te is betettél a retikülödbe egy kést, és te is meg akarsz valakit ölni. Ezt az embert… Ahmedet?

– Honnan tudod te a nevét? Mr. Lendvay talán…

– Hallottam, amikor megkérdezted egy úrtól. Hol lakik Ahmed Tarkan? Ezt kérdezted, mami.

Hirtelen elhallgattak a hangok. Kilestem a sarok mögül. Sem a boszorkányt, sem Barbie babát nem láttam már. Elnyelte őket az egyre szaporodó tömeg.

Úgy éreztem, sietnem kell, ha még életben akarom találni Ahmed Tarkant.

38

Ezután már óvatosabb voltam, így is majdnem belefutottam Hakan Karataş-ba. Az utca közepén állt, és egy papírlapot szorongatott a kezében. Biztos voltam benne, hogy ő sem a nagymecsetbe vezető legrövidebb utat keresi. Még csak nem is a nem létező nyilvános WC-t.

Hakan Karataş odalépett egy kiskocsiról *böreket* áruló férfihoz, és megmutatta neki a papírt. Ekkor kezdtem el gyanakodni. Amikor pedig meghallottam a fiatal férfi ismerős hangját, csak tovább nőtt a gyanakvásom.

– Ahmed Tarkan? Mi az ördög van ma nála? Kiárusítás? Nem ajánlom önnek, uram, hogy Tarkannal üzletet kössön…

Mi a fene ez? Talán déjà vu?

Aztán rájöttem a szomorú megoldásra. Az elmúlt fél órában körbejártam, és most visszajöttem oda, ahonnan elindultam. A börekárus az én emberem volt, s most éppen Hakannak magyarázta, hogy könnyen börtönbe kerülhet, ha Tarkannal szűri össze a levet.

Ideges voltam, nem is vitás. Az idegesség és az ingerültség azonban nem tesz jót a zsarunak, ezért kényszerítettem magam, hogy egy ház falához dőljek és megpróbáljak megnyugodni.

A bazár, amelyben bolyongtam, igazi kelet-bazár volt. Az utcák keskenyek és girbegurbák, a házak szorosan egymáshoz simulnak, az épületek sora idegen számára teljességgel áttekinthetetlen. Az árusok harsányan kínálták az áruikat, a kikötő felől tűzijáték éles fényei vibráltak a levegőben.

Mire Karataş eltűnt a fényözönben, már megnyugodtam. Nem szívesen fordultam volna ismét Emréhez, elvégre nem kedvelem, ha hülyének néznek. Márpedig erre most meglett volna minden oka. Ehelyett eszembe idéztem, hogy mit magyarázott korábban, és igyekeztem betartani az utasításait. Nem sokkal ezután némi büszkeséggel felfedeztem, hogy hol tévesztettem utat. Derék fiú vagy, John Lendvay! Csak így tovább!

Egészen addig sétáltam felfelé a girbegurba, enyhén emelkedő utcán, amíg ismét csak ismerősökbe botlottam. Mr. Dull, a konferencia titkára és Mr. Benton baktattak felfelé az emelkedőn.

– Nemsokára ott vagyunk – hallottam Mr. Dull bátorító hangját.

– Nincs semmi baj – nyugtatta meg Benton. – Még bírom.

– Gondolod, hogy van értelme…

– Még mindig jobb, mint tehetetlenül ücsörögni.

– És ha hamis az információnk?

– Meg kell bizonyosodnunk róla.

– És ha… ő nem akarja?

– Kényszerítjük rá.

Furcsa volt hallani, ahogy a világtalan ember fenyegetőzött.

– Mégis… hogy képzeled?

– Megvan rá a módszerem. Neked nincs más dolgod, csupán lefogni a fickót.

– Csak nem akarod… megverni?

– Ilyen esetben a cél szentesíti az eszközt.

– Nem éppen ezt tanítjuk az egyetemen.

– Ha a cél nemes, akkor nem kell tétovázni.

– Machiavelli?

– Jack Benton.

Mivel úgy gondoltam, hogy ők is Ahmed Tarkanhoz tartanak, a nyomukba szegődtem. Közben volt időm elgondolkodni rajta, vajon ki a fene lehet ez az Ahmed Tarkan? Hogy én kinek tartom őt, az egy dolog, de vajon a többiek kinek tarthatják, és mit képzelnek róla? Egyelőre nagydarab mágnesnek tűnt, amely ellenállhatatlanul magához vonzza tiszteletre méltó ismerőseimet.

Dull professzor és Jack Benton eltűntek egy kanyarban. Mivel nem akartam lebukni, lassítottam egy kicsit az iramon.

Az utca képe alaposan megváltozott előttem. Eltűnt sikátorjellege, kiszélesedett s immár inkább nyaralóövezetnek tűnt, mintsem bazárnak. A házak megnőttek és kiterebélyesedtek, a kerteket kerítések vették körül, némelyikük vasból készült, s a kerítéspálcák vége lándzsaheggyé laposodott. A kertekben fű zöldült és pálmafák nőttek. Úgy látszott, hogy a város gazdagok lakta részébe érkeztem.

Erre már csak gyéren világították meg a villanyok az utcákat, pedig a gazdagság általában fényárt követel magának. Az itteni vagyonosak azonban másképp gondolhatták: igyekeztek jótékony félhomályba burkolni gazdagságukat.

Mr. Benton és a tekintélyes, kecskeszakállú Dull professzor egy jókora vaskapu előtt toporogtak és tanácstalan képpel bámultak egymásra.

– *Ezt* nem gondoltam volna – mondta tanácstalanul Dull.

– Mit nem gondoltál volna? – kérdezte Benton, miközben elkapta a kerítés egyik vaspálcáját. – Vaskerítés – mondta aztán.

– Ezt nem gondoltam volna – magyarázta Dull professzor.

– Próbáld meg, hátha nyitva van a kapu.

– Nincs nyitva – morogta Dull.

– Honnan tudod?

– Az ilyen kapuk sosincsenek nyitva.

– Azért csak próbáld meg!

Behúzódtam egy pálmafa árnyékába. Azon törtem a fejem, hogy mit csináljak, de hamar megoldódott a problémám. Mr. Benton nekifeszült a kapunak és befelé tolta. A kapu azonban meg sem moccant. Benton nem keseredett el, most a kilincset vette célba. Olyan finoman simogatta, mintha a kedvenc macskája lett volna.

Hirtelen lenyomta a kilincset és befelé tolta a kaput. Keserves csikorgást hallottam, majd a kapuszárny megindult előre. Benton professzor eleresztette a kilincset, és Dull felé fordította a fejét.

– Ehhez mit szólsz?

Dull professzor nem szólt semmit. Biztos voltam benne, hogy remeg a térde a félelemtől. És abban is biztos voltam, hogy a látszat ellenére sem óhajt bemenni Ahmed Tarkan házába. Mintha már a kezdet kezdetén elhatározta volna, hogy ő oda aztán be nem teszi a lábát. Dull professzornak esze ágában sem volt meglátogatni Ahmed Tarkant.

– Gyerünk! – vezényelt Benton. – Nyitva a kapu.

– Én… talán mégsem mennék be – habozott Dull. – Sőt biztosan nem megyek.

Benton lehajtotta a fejét, mintha azon tanakodna, hogy mit tegyen.

– Ezt már ezerszer megbeszéltük, Gregory.

– Én akkor sem megyek, Jack.

– Figyelj ide – mondta Benton. – Jól figyelj, mert többé nem mondom el. Bemegyünk és te elkapod a fickót. Te erős ember vagy, érzem a karodon. Meg tudod tartani. Én pedig megkérdezem tőle, hogy hol van.

– Nem fogja megmondani.

– Jézusom, ne kezdjük ezt elölről. Megmondja. Mindenki megmondja, ha befelé nyomják a szemét. Maga nem tudja, Gregory, hogy milyen pokoli fájdalom fut át az emberen, amelyet még pokolibb félelem követ. Ha nem akarja elárulni, megvakítom, mint ahogy velem tették azok a rohadék osztálytársaim, amikor csapágygolyókkal kilőtték mindkét szemem.

Önkéntelenül is összeborzongtam. Mi a francról beszélnek ezek itt?

– Nem megyek, Jack. Én ebben nem akarok részt venni.

– És erre csak most jöttél rá?

– Most bizonyosodtam meg róla, hogy nem akarom, és kész.

– Pedig a kocka el van vetve.

Dull professzor nem szólt többé. Lábujjhegyre állt és óvatosan eltipegett a másiktól, mintha egy balettfigurát gyakorolt volna. Benton közben oldalra fordította a fejét, de a vaspálcát nem engedte el.

Beosontam a nyitott kapun.

39

A villa sötétbe burkolódzott, csupán az egyik emeleti ablakából szűrődött ki gyenge fény. A fény bágyadt és bátortalan volt – feltehetően egy éjjeli lámpa fénye. Lehet, hogy Tarkan éppen a pénzét számolgatja odafent?

Úgy gondoltam, segítek számolgatni neki. Annak idején azt tanultam a felmenőimtől, hogy ha valaki segítségre szorul, segítsek neki. Akkor hát gyerünk, Johnny Lendvay!

Bár hívogatónak tűnt a nyitott kapu, eszem ágában sem volt belépni rajta. Nem lepődtem volna meg, ha valaki szemmel tartja a bejáratot, s amikor majd feltűnők a horizonton, megmagyarázza, hogy rossz úton járok. Esetleg törökül. Nem izgatja, hogy nincs tolmács a közelben; a golyók magukért beszélnek.

Megfordultam és a pálmák árnyékába süllyedve elindultam a kerítés mentén. Mentem vagy ötven lépést, egészen a kerítés sarkáig, ahol az a szomszéd kerítésével találkozott. Nem volt nagy ügy átmászni rajta. Előbb a szomszéd udvarában landoltam, s óvatosan behúzódtam egy bokor alá.

Elszámoltam ötvenig, s amikor semmi gyanúsat nem észleltem, ismét felkapaszkodtam a kerítésre és átküzdöttem magam Ahmed Tarkan kertjébe. Ott is bevonultam egy bokor alá és tovább vártam.

Amikor elmúlt a várakozásra szentelt idő, az épülethez lopakodtam. Hirtelen megpillantottam a résnyire nyitott bejárati ajtót. Halvány világosság szűrődött ki rajta, miként az emeleti ablakból is. Őrangyalom azt súgta a lelkem mélyén, hogy legyek nagyon óvatos. Ahmed Tarkan nem az az ember, aki csak úgy nyitva hagyja a háza ajtaját éjszakára. A gazdagok nem ilyenek. Ezt csak a szegények tehetik meg, akiktől nincs mit ellopni.

Sóhajtottam és megkerültem az épületet. Alaposan meglepődtem volna, ha nem pillantok meg néhány kis ablakot

közvetlenül a talaj szintje felett.

Az ablakok nyitva voltak: ez volt az egyedüli jó bennük. Rossz az több is akadt: például takarékos méretük. S mivel születésemtől fogva utálok kis ablakokon bemászkálni ismeretlen házakba, éreztem, hogy kiveri a homlokomat a verejték. Mi van, ha beragadok?

Hiába reménykedtem, hogy találok nagyobb ablakokat is, nem találtam. Villák pincéibe nem szoktak panorámaablakokat beépíteni. Ha majd nekem is lesz valaha egy ekkora villám, valószínűleg én sem csináltatok nagyobb ablakokat, mint ezek itt. Hogy vigye el őket a fene!

Nem akarom hosszadalmasan ecsetelni a pincébe vezető utam, legyen elég annyi, hogy keservesen megszenvedtem a sikerért. Kemény munkával sikerült megadásra késztetnem a keretet, az ablak keservesen nyikorogva kinyílt, én pedig fejest ugrottam az ismeretlenbe.

Azaz, csak ugrottam volna. A rosszindulatú ablakkeret többször is úgy körém szorult, hogy már attól tartottam, így is maradok mindörökre. Az eljövendő évezredek régészeinek lesz min törni a fejüket. Vajon rituális gyilkosság áldozata lettem-e, esetleg büntetésből szorították körém a mindaddig ismeretlen kivégző eszközt? Ráadásul a vaskeret még fel is karcolta az oldalamat. Végül aztán csak lehullottam a padlóra, mint szédülős légy a mennyezetről.

Amint földet fogtam, előkapartam a zsebemből a ceruzalámpácskámat, és körbevilágítottam vele a pincében. Akármerre is forgattam a lámpát, nem találtam semmit idebent. Még egy üres cipősdobozt sem.

Ettől kissé megkönnyebbültem. Hirtelen megjelent a szemem előtt egy pince – Mr. Margulies pincéje , amelybe egyszer úgyszintén beugrottam. Szerencsére annak nagyobb volt az ablaka, így gondtalanul befértem rajta. Az a pince viszont nem volt üres – találtam benne egy használaton kívül helyezett fürdőkádat. Maga a fürdőkád sem volt üres, találtam benne egy használaton kívül helyezett embert. Olyannyira használaton kívülre helyezték, hogy hiányzott néhány alkatrésze. Többek között a feje. Akkor el is határoztam, hogy zsiráf legyek, ha még egyszer idegen pincékben kutakodom.

Szerencsére az istenek nem hallották meg a fogadalmamat, mert akkor nemcsak Los Angeles egyik legmenőbb zsaruja lennék, hanem a leghosszabb nyakú is.

Ebben a pincében azonban nem volt üresnek hitt kád – sőt nem volt semmi. Még csak vérnyomok sem voltak a padlón.

A pincéből lépcső vezetett felfelé a földszintre. Kinyitottam a pince ajtaját, és végigfuttattam lámpám fényét a lépcsőkön. Azokon sem láttam vérnyomokat.

Mielőtt a hallba értem volna, tartottam egy kis pihenőt. Leültem a legfelső lépcsőfokra, stukkerom csövét a bejárati ajtó nyitva felejtett csíkjára szegezve. Vártam vagy öt percet, de nem moccant odakint semmi. A hozzám hasonlóan hívatlan látogatók vagy már rég idebent rejtőztek, vagy még meg sem érkeztek.

Öt perc elmúltával aztán megindultam felfelé az emeletre. Rövid gondolkodás után zsebre vágtam a stukkeromat, csak a lámpát tartottam magamnál. Nem szerettem volna kivont 38-assal Uzun századosba botlani.

A lépcsőn fellopakodva egy keskeny kis folyosóra jutottam. Cifrán faragott fakorlát szegélyezte – olyan, amilyeneken át a westernhősök szoktak lezuhanni az ivó vendégei közé. Szorosan a falhoz lapultam, mivel nem láttam a mennyezeten óriás csillárt, amelybe a rettenthetetlen revolverhősökhöz hasonlóan belekapaszkodhattam volna.

A félhomályba burkolt szoba úgy bukkant fel előttem, mint gyémánt a bányász előtt. Még a szemem is behunytam a fényétől.

De nem sokáig. Nem engedhettem meg azt a luxust, hogy tétovázásra fecséreljem az időt. Megfordultam, a lépcső felé lestem, s amikor nem láttam mögöttem senkit, bedugtam a fejem a szobába. Ezt az ajtót is nyitva hagyta valaki, éppen úgy, mint a bejárati ajtót.

Ahmed Tarkan az íróasztalánál ült, háttal felém. És dolgozott. Erről az asztalon heverő papírlapok tanúskodtak. Az éjszakai óra ellenére sem öltött házikabátot vagy pizsamát; elegáns utcai ruhában ücsörgött a székén. Az asztalán álló lámpa diszkrét fényt vetett a papírokra és Ahmed Tarkan kezére.

Mint már említettem, elegáns, utcai ruhában nézegette a papírjait. Ameddig nézegette.

Most már viszont nem nézegette. Úgy látszik, elnyomta papírnézegetés közben az álmosság, mert az iratokra hajtotta a fejét. Ahogy magam is tettem a zsaruakadémián vizsgák előtt, vagy később a jogi karon. A papírok felett való szundikálás úgy hozzátartozik az értelmiségi léthez, mint a zálogcédula.

A szobában csend és béke uralkodott, az éjszaka nyugalma töltötte be a levegőt. Az én lelkem azonban nyugtalan volt, mint a giliszta esők idején. Még mindig sajgott az oldalam a pinceablak keretétől, aztán még Ahmed Tarkan nyakkendője sem tetszett nekem. A ruhája tetszett, a nyakkendője nem. Az öltönye barna volt, halszálkás, divatos szabású. Akárcsak a cipője. Talán csak az

oldalán villogó fémcsat nem volt az ízlésemnek megfelelő.

No és a nyakkendője sem, amely feltehetően félrecsúszhatott a nagy irattanulmányozásban. Nem tetszett, mert túlságosan vékony volt, túlságosan egy görhes kígyóra hasonlított, és mert nem az ingére volt kötve, hanem a meztelen nyakára.

Odaugrottam hozzá, és az asztalt megkerülve szembenéztem vele.

Aztán úgy hátrahőköltem, hogy majd hanyatt estem tőle.

A férfi az asztalnál halott volt. A nyakára szorított zsinórral fojtották meg.

Én azonban nem ettől rémültem meg.

40

Láttam már halottat éppen eleget, megfojtottat is, feldaraboltat is, sőt olyat is, akit télvíz idején tűzifa híján megpróbáltak elégetni. Ahmed Tarkan azonban valamennyin túltett.

Pedig nem ért váratlanul a dolog. Még odakint, az utcán feltételeztem, hogy Ahmed Tarkan halott. Túl sok volt a rovásán ahhoz, hogy életben maradjon. Ahogy aztán egyre közelebb kerültem a dolgozószobájához, egyre inkább megerősödött bennem a meggyőződés, hogy Ahmed Tarkan már nincs az élők sorában.

Még csak nem is a nyakára hurkolt zsinór rémített meg. Ez is a gyilkosság egyik formája, akárcsak még annyi egyéb. Engem maga Ahmed Tarkan kergetett rémületbe.

Fogalmam sem volt róla, mi történhetett vele – első gondolatom az volt, hogy bekente magát valamivel. Talán éjszakai krémmel. Csakhogy az éjszakai krémek ritkán feketék. Márpedig Ahmed Tarkan képe fekete és rücskös volt, mintha iszap száradt volna rá.

Ez különben megindokolta volna, hogy miért úgy néz ki, ahogy kinéz. Bekente magát valamilyen lehetetlen kenőccsel, aztán dolgozni kezdett, abban a hitben, hogy majd lefekvés előtt lemossa magáról a kulimászt.

Valóban, ez megfelelő magyarázat lett volna. De nem volt az. Felvettem az asztalról egy ceruzát és megpiszkáltam vele Ahmed Tarkan arcának azt a részét, amelyhez hozzáfértem. Nem kellett soká piszkálgatnom ahhoz, hogy rádöbbenjek; nem krém ragadt az arcára, még csak nem is iszap. Ahmed Tarkannak olyasféle pikkelyek borították a képét, mint a krokodilokét vagy a komodói varánuszokét. Ezek a pikkelyek saját pikkelyei voltak, saját maga

növesztette őket az arcára. Darabonként akkorák, mint a fél tenyerem, s ahogy lefelé húzódtak a nyakán, egyre kisebbek lettek.

Ha nem lett volna határozott elképzelésem bizonyos dolgokról, arra is gondolhattam volna, hogy furcsa, hibrid lénnyel, valamiféle kimérával állok szemben, amely állat és ember keveredéséből jött létre.

Elmerülten nézegettem Ahmed Tarkan rémmesékbe illő ábrázatát, miközben azon töprengtem, hogy vajon miért nem említette ezt senki? Bárkivel is beszéltem róla, nem szólt Tarkan kinézetéről. Aztán szinte azonnal megtalálni véltem a választ a kérdésemre. Tarkan nem mutogatta senkinek az arcát. Minél mélyebbre süllyedtünk Ázsiában, annál kevésbé szeretik az emberek a képüket mutogatni. Arrafelé senki nem lepődik meg, ha tárgyalópartnerének csak a két szép szemét látja.

Idáig jutottam, amikor megreccsent odalent a lépcsőfeljárón egy lépcsőfok. Ez még lehetett volna véletlen is, de a reccsenést újabbak követték. Úgy gondoltam, ideje lelépnem. Mégpedig sürgősen.

Első gondolatom az ablak volt. Nem is haboztam soká. Kinyitottam: készen rá, hogy kiugorjak rajta. Mit nekem egy nyomorult emelet? Máskor is ugrottam már le ilyen magasból – igaz, ki is ficamítottam a bokám. De még mindig jobb, mintha Uzun vagy a rendőrség kapna el. Továbbá azt sem szerettem volna, ha lekerülne valahogy Ahmed Tarkan nyakáról a zsinór és az enyémre kerülne át.

Nincs mese, ki kell ugranom! Lenéztem a kertbe… aztán nem ugrottam. Alattam lent, nem is olyan mélyen, egy verandaféle üvegteteje húzódott. Ha leugrom, rázuhanok a tetőre, az üveg betörik, engem pedig összevagdalnak az üvegcserepek.

Megfordultam és átdolgoztam a tervem. Támadni fogok. Előhúzom a stukkeromat, és akárki is jön…

Pedig jött. A lépcsőfokok recsegtek, hajladoztak, majd léptek koppantak, és megállt valaki az ajtó előtt. Nyilván azt mérlegelte, hogy be merje-e dugni a fejét a szobába.

Felemeltem a 38-ast és az ajtóra fogtam.

Aztán történt valami, amit abban a pillanatban képtelen voltam felfogni. Az egyik pillanatban még a szőnyegen álltam, stukkeromat a bejáratra fogva, a következő pillanatban aztán már repültem. Előbb fel a levegőbe, aztán le a földre, majd begurultam a szoba egyik felét elfoglaló kerevet alá.

Ott is maradtam jó darabig.

Sőt még társaságom is akadt.

Az, aki a szőnyeggel együtt berántott a kerevet alá.

41

Első gondolatom az volt, hogy odasózok neki egyet. Méghozzá jó nagyot, a szeme alá. Valahogy személyes sértésnek vettem, amit művelt velem.

Hogy mégsem verekedtem össze vele, annak több oka is volt. Az egyik mindjárt az, hogy menetrendszerűen megjött a józan eszem. Hiszen ez a valaki itt mellettem megmentett. Mert hiszen akármi is történhetett volna velem, ha a szobában maradok. A másik ok, hogy a szűk helyen aligha tudtam volna bárkivel is összeverekedni. A harmadik pedig, hogy megmentőm szája odakeveredett valahogy a fülemhez, és ha már ott volt, bele is suttogott.

– Csak nyugalom – hallottam bársonyos hangját. – Maradj már veszteg!

Veszteg maradtam. Kellemes volt a hangja és a közelsége is. Főleg, amikor a keblét is megéreztem a hátamon. Voltam már rosszabb helyzetben is, nem is vitás!

A léptek még mindig odakint csoszogtak, így volt időm a keblek tulajdonosának személyazonossága után tudakozódni.

– Ki vagy? – suttogtam, és még közelebb fészkeltem magam hozzá. Ki tudja, mi történik rövidesen: hátha ezek a keblek az utolsók, amelyeket halálom előtt közel érzek magamhoz.

– Na, mit gondolsz?

Tippem több is lett volna, de nem voltam biztos egyikben sem. Ezért úgy gondoltam, sorban megyek.

– Holly?

– Jézusom, hogy hasonlíthatsz ahhoz a tehénhez?

– Holly nem tehén.

– De egy év múlva már az lesz!

– Hazel?

– Uram atyám, te aztán tudod a módját! Még jó, hogy sarki koldusasszonyhoz nem hasonlítasz.

Mit tagadjam, fennakadt a szemem a meghökkenéstől.

– Lucia?

– Még csak az sem.

Valóban: nem éreztem göcsörtösnek a térdeit, nem voltak

gyermekméretűek a keblei, és a hangja is másféle volt.

– Akkor kicsoda?

– Gondolkozz, szívem!

Lassan kifogytam a nőkből. Nemigen maradt más hátra, csupán Elisabeth mami, azt pedig nem mertem megemlíteni, nehogy a megmentőm kitoloncoljon a kerevet alól.

Tovább gondolkodtam volna, de már nem maradt rá időm. A csoszogó léptek megálltak az ajtó előtt.

– Itt vagyunk – mondta egy ismerős hang. Kelletlen volt, mint aki nagyon nem szeretne itt lenni.

– Ő is… itt van?

– Itt. Az asztalánál ül. Csak beszélj halkabban.

Nem tudom, hogy ha Ahmed Tarkan életben van, és valóban az asztalánál matat a cuccai között, meghallotta volna-e a suttogást, én viszont kitűnően hallottam a kerevet alatt. Valószínűleg a társnőm is, de egyelőre meg sem mukkant. Csupán a kebleit préselte még szorosabban a hátamhoz.

– Vezess oda hozzá!

– Csak néhány lépés az egész. Menj egyedül!

A következő pillanatban léptek kopogtak a kerevet mellett. Valaki nekiment egy széknek. A szék felborult és nagyot csattant a padlón.

– A francba is! Most elkaptalak, rohadék! Beszélni fogsz, és elmondod… Jézusom, Gregory! Ez a fickó halott! Gregory… hol vagy, Gregory?

Nem érkezett válasz a kérdésére. Gregory Dull professzor úgy lelépett, mint a családi hagyomány szerint az ükanyám az esküvő előtti éjszakán. Azzal a különbséggel, hogy Gregory Dull egyedül lépett le, az üknagymama viszont nem. Őt egy elegáns hintó várta a vasútállomásnál és egy nem kevésbé elegáns fiatalember, aki természetesen nem a kiszemelt vőlegény volt. Ő lett aztán később az ükapám.

Benton professzor tanácstalanul toporgott a szobában, miközben be nem állt a szája.

– Ez… meghalt. Ezt… megölték. Itt a zsinór a nyakán! Hol vagy, Gregory?

Legszívesebben kibújtam volna a kerevet alól, hogy a segítségére siessek, de szomszédom radikálisan megakadályozott benne.

– Ha megmoccansz, leharapom a füled! – fenyegetett meg.

Nem volt okom kételkedni benne, hogy meg is teszi. Vannak

nők, akik be szokták váltani a fenyegetésüket. Méghozzá nem is kevesen.

Benton professzor tétovázott egy kicsit, aztán lassan, bizonytalanul elindult kifelé a szobából. Összerázkódtam a rám törő rossz érzéstől. Ha leesik a lépcsőről…

Leesett. Alig néhány lépést tehetett csupán előre, máris megbotlott és elzuhant. A régi falépcső olyan hangot adott ki magából, amelyre azt hiszem, életem végéig emlékezni fogok.

– Jaj? –jajdult fel valaki halkan. – Jézusom… én… jajjajaj!

Aztán mély csend, még a lépcső recsegése is abbamaradt.

– Ez kitörte a nyakát – morogtam magam elé. – Uramisten, ez kitörte a nyakát.

Magam alá húztam a lábam, hogy mászni kezdjek kifelé, de aztán abba is maradt az igyekezetem. Valaki besétált a szobába.

42

Nem láttam, kicsoda, csupán a cipőjét figyelhettem meg. Tompa orrú, fekete cipő volt, minden bazárban párosával adják tizenöt dollárért. Úgy állt a két cipő egymás mellett, mintha a halottat figyelték volna.

– Jól van – hallottam aztán egy rekedt, suttogó hangot. – Nagyon jól van ez így. Ezzel aztán vége is a dalnak. Többé nem keresztezed az utamat, te rohadék!

Most kellett volna előbújnom a kerevet alól. A lány azonban nem engedte. Amikor megmoccantam, figyelmeztetőn a fülemhez érintette a fogát.

Hogy ezután mi történt, nem láttam, csupán hallottam. A lépcső ismét recsegni kezdett, s valaki levágtatott rajta az emeletről a földszintre.

Jó kétpercnyi csend következett. A fogak eltávolodtak a fülemből. Éppen szabadulni próbáltam volna, amikor megszólalt az ajtónál egy kényeskedő hang.

– Igazán… nagyon fáradt vagyok már, mami – hallottam Barbie baba, azaz Hazel Gordon nyafogását. – És a cipőm is töri a lábamat.

– Nem ezt kellett volna felvenned.

– De amikor ez olyan szép.

– Jól van, ideülhetsz a lépcsőre.

– Miért fekszik itt ez az ember, mami? De hiszen ez Benton

professzor!

– Elájult – mondta Elisabeth néni.

– Meghalt… mami?

– Mondom, hogy elájult. Ne nézz rá! A cipődre nézz inkább!

– Te mit csinálsz, mami?

– Megkérdezek valamit Mr. Ahmed Tarkantól.

– Megölöd a késsel?

– Dehogy ölöm meg, Hazel. Anyád nem gyilkos.

– Mit kérdezel meg tőle?

– Ez nem fontos, Hazel.

– Azt, hogy nem akar-e tollaslabdapályát építeni nekünk?

– Például.

– De hiszen mi nem is tudunk tollaslabdázni.

– Maradj már nyugton, Hazel!

– Jól van, nyugton maradok, de akkor csókolózhatok Mr. Lendvayval?

– Ezt még majd megbeszéljük. Mondd, Hazel, akarsz szép ruhákban járni, olyan iskolában tanulni, amelyik csupa-csupa tükör és akármerre mész, mindig csak magadat látod bennük? És akarsz okos lenni? Nagyon-nagyon okos? Egy orvos majd megoperál és te nagyon okos leszel.

– Téged is megoperál, mami?

– Engem már nem – sóhajtotta Elisabeth néni. – Azt akarom, hogy akkor is gondoskodjanak rólad, ha én már… ha már én… Maradj nyugton, azonnal jövök!

Nem tudom mennyi időre volt szüksége Elisabeth néninek ahhoz, hogy meggyőződjön róla, Tarkan halott, de pár percnél bizonyára nem többre. És közben nem szólt egyetlen szót sem. Fogalmam sem volt róla mit csinálhatott idebent, de mintha kutatás zaját hallottam volna. Papír susogott, asztalfiók nyikorgott, szekrényfiók zörrent, még az ablak is megkoccant, de Elisabeth mami néma maradt. Aztán egy szívből fakadó, mély sóhaj után végre megszólalt:

– Gyerünk, kicsim – sürgetett a hangja. – Itt már nincs semmi keresnivalónk.

– Beszéltél Mr. Tarkannal? – kíváncsiskodott a lány.

– Beszéltem.

– Akkor hát… minden rendben, mami?

– Minden rendben, kicsim.

Pedig dehogyis volt rendben! Semmi nem volt rendben az égvilágon. A pókháló szálai egyre jobban összekuszálódtak, én

pedig bent ücsörögtem a közepében.

Még szerencse, hogy nem egyedül.

43

Mivel néhány percig nem történt semmi, kerevet alatti társam úgy határozott, hogy véget vet kényszerű együttlétünknek.

– Nem akarna végre kimászni innen? – érdeklődött finoman. – Kezd elzsibbadni a lábam.

Hosszúra nyúlt a fülem, mint a mezei nyúlé, hogy meghalljam, ha valaki közeledne. De nem közeledett senkit. A lépcső nem recsegett, a korlát sem nyikorgott, szuszogást sem hallottam.

– Másszunk ki innen, mert ha most nem tesszük, örökre itt ragadunk. Legalábbis én biztosan.

– Csak nem sebesült meg? – aggódtam.

– Dehogy sebesültem. Csak már évszázadok óta ugyanazon az oldalamon fekszem. És WC-re is mennem kellene.

– És ha jön valaki?

– Maga majd lelövi, jó?

Nyeltem egyet, de nem akartam elrontani a velem kapcsolatos illúzióját.

– Jól van – egyeztem bele. – Másszon ki nyugodtan. Magáért kiirtom fél Törökországot.

Szerencsére nem kellett megpróbálnom.

Úgy hagytuk el Ahmed Tarkan házát, hogy nem maradt benne más, csupán a házigazda.

Az is holtan.

44

Amint kiértünk az utcára, hátrafordultam és szemügyre vettem a villát. Csupán a dolgozószobában égett fény, mint amikor idejöttünk. Vajon Tarkan már akkor halott lehetett?

A lány is az ablakra nézett, aztán belém karolt.

– Jöjjön, itt már nincs semmi keresnivalónk.

Meg akartam kérdezni tőle, hogy ő mit keresett Ahmed Tarkan

házában, de megfogta a karom, és elkezdett húzni az utca vége felé.

– Jöjjön már, ha mondom. Majd később elbeszélgetünk. Pokolian éhes vagyok.

– Maga mindig éhes?

– Újabban igen. Néha még álmomban is felriadok rá.

– Vigyázzon az alakjára.

– Éppen ezt teszem. Mielőtt… szóval korábban, éppen nyolc kilóval voltam nehezebb.

– Nem sok az egy kicsit?

– Nekem jól áll. Az a helyzet, hogy amíg vissza nem szedem, állandóan éhség gyötör. Szerencsére már csak négy kiló hiányzik.

– Van valami elképzelése róla, hogy hol akar enni valamit?

– Hát persze. Nem messze innen van egy pizzás. Ott pisilni is tudok.

Nem tudom, ezért fogta-e szaporábbra a lépteit, vagy minél gyorsabban minél messzebbre akart kerülni Tarkan házától, mindenesetre alaposan rákapcsolt. Mivel a levegő szemernyit sem lett hűvösebb idekint, amíg mi egy hulla társaságában múlattuk az időnket, alaposan beleizzadtunk, mire a pizzáshoz érkeztünk. A lány körülnézett, aztán megszorította a karom.

– Rendeljen nekem, legyen szíves… milyen pizza is van…? Kapribogyós, szalámis, halas. Oké?

– Most akkor melyiket? – kiáltottam utána.

– Mind a hármat! – kiáltotta vissza. – És kérdezze meg, hogy parmezános nincs-e véletlenül?

Ő eltűnt, én pedig leroskadtam egy asztalhoz. Úgy éreztem, lassan a történet vége felé közeledünk.

Csakhogy jó vége lesz-e, istenem?

Merthogy nagyon utálom azokat a sztorikat, amelyek nem happy enddel végződnek.

Főleg, ha én vagyok a főszereplőjük.

45

A pizzák és a lány egyszerre érkeztek az asztalhoz. Vacsoratársam felkapta a kapribogyósat, és azon nyomban jót harapott belőle.

– Nem bánja, ha én is harapok néhányat? – kérdeztem, mert ilyen jó étvágy láttán az én gyomromban is mocorogni kezdett valami.

– Ezekből nem! – mordult rám, mint Maugli a farkasokra.

– Miért? – hökkentem meg.

– Ha enni akar, rendeljen magának!

Sóhajtottam, és rendeltem. Mire megjött a rendelésem, a három pizza már úgy felszívódott, mint a hajnali harmat déltájban a Mojave sivatagban.

– Maga lovagias férfi? – kérdezte, miközben le nem vette volna a szemét a pizzámról.

– Egyáltalán nem – tiltakoztam. – Akit gyilkosságért köröznek, az nem lehet lovagias.

– Magát gyilkosságért körözik? – nyalta le néhány ujját. – Valóban?

– Csakis. Megöltem valakit.

– Ne mondja. És kit?

– Azt nem tudom. Nem mutatkozott be a fickó.

– Csak úgy megölte? Minden ok nélkül?

– Volt annak oka, nem is akármilyen.

– Elmondja, vagy úgy halok meg, hogy sosem tudom meg, miért öldökölt?

– Elvette előlem a megrendelt kajámat – mondtam. – Egy benzinkútnál történt Oklahomában. Megrendeltem a barackos pitémet, ő meg elvette tőlem. Erre lelőttem. A jelenlévők egyhangú véleménye szerint jól tettem. Aki elveszi a másik barackos pitéjét, az halált érdemel.

– Mi a helyzet a pizzával?

– Ugyanaz.

Határozott mozdulattal átnyúlt az asztal felett, és elvette a pizzámat.

– Akkor meg úgyis mindegy. Így is, úgy is meghalok. Vagy maga öl meg, vagy az éhségtől fordulok fel. Akkor már jobb, ha halálom előtt teleeszem magamat.

Sóhajtottam, és rendeltem még egy pizzát. Csak reménykedhettem benne, hogy ez már nekem jut. Amikor befejezte a negyedik pizzáját is, elégedetten körülnézett.

– Hol a kólám?

Ez is megérkezett, én meg csak ámultam-bámultam, hova fér belé a sok enni-innivaló.

Két-három kóla után elégedetten rám pislogott.

– Egy fagylalt még belefér a költségvetésébe?

– Mibe? – hökkentem meg. – Miért az én költségvetésembe?

– Mert maga fogja kifizetni. Nálam ugyanis nincs egy fillér sem.

– Én pedig nem vagyok hajlandó…

– Akkor várjon egy kicsit!

Felállt, és az ajtó felé indult. Szerencsére még idejében sikerült elkapnom a karját.

– Hé! Most hova megy?

– Az utcára – mondta.

– Mi a fenéért?

– Dolgozni. Akkora itt a forgalom, hogy egy óra alatt tíz ilyen vacsorára valót is megkereshetek. Még magának is jut belőle. Apropó, nem állunk össze? Maga futtat engem, én meg öntöm magának a pénzt.

– Üljön már vissza a fenekére! – parancsoltam rá. Ideges voltam, nem is vitás. Eddig sem volt könnyű eset, most viszont már határozottan kezdett az idegeimre menni.

– Jól van, legyen a vendégem erre a néhány kiló pizzára és néhány vödör kólára. Viszont…

– És néhány gombóc fagylaltra – tette hozzá figyelmeztetőn.

– Ez már nem fér bele a honoráriumomba – makacsoltam meg magam.

– Majd Terrano kifizeti. Remélem, kért költségtérítést?

– Ki a fene maga?

A kérdés megállt a levegőben, és ott lebegett az asztalunk felett.

– Ezt a maradékot… még megehetem?

Tévedés ne essék: a *maradék* a pizzám néhány morzsája volt. Ami a tálcámon maradt. Becslésem szerint öt-hat hangyának lett volna talán elég egy sovány reggelire.

Lecsipegette a papírtálcáról a morzsákat, aztán elégedetten hátradőlt.

– Ezt én is kérdezhetném magától.

– Mit? – hökkentem meg.

– Hogy kicsoda maga.

– Úgy gondolom, nagyon is jól tudja.

– Azt, hogy zsaru, természetesen tudom. Csak azt nem tudom, hogy… mi a fene rejtőzik magában? Erre próbálok már napok óta rájönni.

– Hogyhogy mi rejtőzik bennem? Egy pizza. De ha magán múlna, az sem rejtőzne.

– Ne beszéljen mellé. Arra vagyok kíváncsi, hogy mi lehet magában, amiért annyira odavannak magáért a nők. Hallottam, amit hallottam, és már korábban is láttam, amit láttam.

– Mi a csodát látott?

– Először is azt a tehenet. Holly Hartmant.

– Holly nem tehén. Ezt már egyszer mondtam magának.

– Jaj, de védi szegénykémet! Hiszen látta a hurkáit az oldalán!

– Maga is ilyen lesz, ha…

– Addig van még húsz szép évem. Majd akkor vigyázok magamra, ha kell. Addig mi a fenének? Szóval, az a vörös nő bele van zuhanva magába. Még a férjét is megölné, csakhogy megkaphassa magát.

– Ez azért túlzás.

– Semmi túlzás. Talán a másik is túlzás? Az a kis csirke? Elisabeth néni kicsi lánya? Méghogy csókolózni magával! Megáll az ember esze. Vajon mi lehet magában, ami annyira felkavaró? Ahogy elnézem, egészen hétköznapi figura. Nem nemes metszésű az arca, nem együtt érző a tekintete, ami pedig a lelkét illeti, nincs magában semmi romantika…

Kénytelen voltam az asztalra csapni. Nem túl hangosan, nem túl feltűnően, de azért határozottan.

– Ebből elég! Halljam, kicsoda maga? Az igazi nevét akarom.

Felhúzta a vállát és lebiggyesztette a száját.

– Nem mindegy az magának? Judy, Mary, Fanny, Hanny… válasszon magának egyet, amelyik a legjobban tetszik.

– Egye fene, maradjunk a Luciánál. De azt ne akarja beadni nekem, hogy maga Mr. Terrano lánya.

– Nem vagyok az, Johnny.

– Akkor kicsoda?

– Színésznő, kedvesem.

– Sosem láttam magát egyetlen filmben sem.

– Még majd fog. Egyelőre még csak… készülök a nagy szerepre. Addig néha más, szakmailag közel álló munkákat is elvállalok.

– Mint ezt?

– Mint ezt, Johnny.

– Miért alkalmazta magát Terrano?

– Hogy eljátsszam magának a lánya szerepét. Nem volt könnyű szerep, Johnny, nem is sejti, mennyire nem volt az. Először is… Terrano lánya sovány, piszkafa és olyan okostojás-féle. Messze esett az alma a fájától. Terrano kétségbe is van esve miatta, de azért büszke is rá. Nyolc kilót kellett fogynom, hogy megkapjam a szerepet. És mivel a lánya kleptomániás is, egy speciális edző segített, hogy megtanulhassak lopni.

– És hazudozni.

– Azt már tudtam. És meg kellett ismerkednem ezekkel az átkozott hettitákkal is. Tizennégy bazi nagy könyvet kellett bevágnom elölről hátulra és vissza, hogy mindent tudjak róluk. Szerencsére könnyen tanulok. Csak attól félek, hogy nem felejtem el sosem. Mi a fene lesz velem, ha halálomig ezek a nyomorult hettiták foglalják el az agyam legígéretesebb részeit?

– Na várjon csak, várjon! – emeltem fel az ujjam. – Magának tehát meg kellett játszania, hogy Terrano lánya. Nekem pedig ide kellett kísérnem magát a hettita kongresszusra. Miért éppen ide?

– Terrano ezt szúrta ki.

– Miért éppen ezt?

– Véletlen volt. Ki akart nézni magának egy távoli helyet és egy olyan időtöltést, amely lefoglalja minden időmet és a magáét is.

Oda jutottam, amit már úgyis tudtam. Terrano valamiért el akart távolítani a közeléből. De vajon miért? Valami nagy dobást akar csinálni, és fél tőlem, hogy megakadályozom benne? Nem, ez nemigen hihető. Magánzsaru vagyok, magán megbízásokat teljesítek csupán. Sosem avatkozom a hivatásosok dolgába. Ezt pedig Terranónak is tudnia kell.

– Szóval – folytatta Lucia. – Terrano rábukkant erre a kongresszusra. Valamiért nagyon megtetszett neki. Azt mondta, ide küldi magát. Ezt persze nem tőle, hanem Bumforditól tudom. Ezután szerződtetett engem. Le kellett fogynom, át kellett alakulnom, meg kellett tanulnom mindent, amit a hettitákról csak tudni lehet. Szóval, én lettem a lánya.

– A lánya most hol van?

Rám nézett, és sóhajtott egyet.

– Ezt nem tudom, Johnny.

– Mit mondott Bumfordi, miért akart eltávolítani Terrano a közeléből… akarom mondani Amerikából, mivelhogy eddig sem voltam túlságosan a közelében. Szóval?

Lucia szomorúan rázta meg a fejét.

– Erről fogalmam sincs, Johnny.

– Nem kérdezte meg tőle?

– Nem.

– Miért nem?

– Mert amit nem kell feltétlenül tudnom, azt nem is akarom tudni. – Mintha először éreztem volna valóban komolynak a hangját. – Nézze, Johnny, pontosan tudom, hogy kicsoda Terrano, meg is ijedtem egy kicsit, amikor megkaptam a munkát. Állítólag egy ügynökség listájából választottak ki a feladatra. És szép pénzt ígértek, ha megteszem. Azt mondták, magának nem esik bántódása,

csupán el kell tűnnie legalább két hétre Amerikából. Nem akarják magát bántani, elvégre akár meg is ölhették volna, nem igaz?

Éppen emiatt voltam annyira nyugtalan. Mi az ördögöt tervez Terrano, ami velem állhat kapcsolatban?

– Nincs más feladatom, mint visszatartani magát attól, hogy idő előtt térjen vissza Amerikába.

– Hm. És mi a határidő?

– Még tíz nap, Johnny.

– Nem áll ez az egész valahogy kapcsolatban Hannahanna kincsével?

– Terranónak fogalma sincs róla hogy ki az a Hannahanna. Nem foglalkozik műkincsekkel. Ezt magának is tudnia kell.

– Maga szerint van valami köze Terranónak a gyilkosságokhoz?

– Tuti, hogy semmi.

– Egyhez sem?

– Egyhez sem. Jelentettem neki a történteket, Johnny. Ez is a feladatom. Minden nap jelentenem kell, hogy maga… hogy van. A gyilkosságokat is jelentettem. Erre Terrano megijedt. Ezért is mondom, hogy nem akarta megöletni magát. Inkább mintha kedvelné. Nos, Terrano megijedt, hogy betuszkolta magát az oroszlán ketrecébe, ahol a vadállatok fel fogják falni. Fogalma sincs róla, hogy ki miért gyilkol; ő csak magát félti. És ha van egy kis ízlése, akkor bizonyára engem is.

– Jézusom, hát miért vállalta ezt a megbízatást?

– Kell a pénz, Johnny. Terrano azt ígérte, hogy fedezi a hátralévő két szemeszteremet a színiiskolában. Ez pedig nagyon fontos nekem, Johnny. Ennyi pénzért még az ördögöt sem utasítanám vissza.

– Mit keresett Ahmed Tarkan kerevete alatt?

– Magára vártam.

– Honnan tudta, hogy odamegyek?

– Sehonnan. Egyszerűen csak követtem magát. Nem akartam egyedül hagyni.

– Csak nem féltett? – éreztem valami kis meleget a szívem tájékán.

– Á, dehogy. Attól féltem, hogy kimegy a reptérre, elröppen Los Angelesbe, nekem pedig végem. Akkor aztán nemcsak hogy búcsút inthetek a két szemeszteremnek, hanem az életemnek is. Terrano sosem bocsátaná meg nekem, hogy elengedtem magát, hagytam, hogy visszautazzon az Államokba. És ott tegyen valamit, ami nagyon nem tetszene neki.

Tovább töprenghettem volna rajta, hogy vajon mi lehet az, de nem akartam felesleges dolgokra fecsérelni az időmet és az energiámat.

– Akkor viszont hogy került elém? A kerevet alá?

– Végig a nyomában voltam, Johnny. Csak éppen én elölről mentem be a házba. Abban a szobában égett egyedül a villany, gondoltam, hogy maga is oda tart. Képzelheti, mit éreztem, amikor észrevettem, hogy Tarkan halott. Megölte valaki. És hogy néz ki, te jóságos isten! Azt hittem, sminkelve van, de nem. Az az ember valamilyen bőrbetegségben szenvedett.

– Miért jött fel a házba, miért nem várt meg az utcán?

– Mert Terrano a lelkemre kötötte, hogy ha bajba keveredne, igyekezzek megvédeni magát.

Hát ez vicces volt, nem is vitás. Nekem azt a megbízást adta, hogy védjem meg a lányát, neki pedig – illetve a lányátjátszó színésznőcskének , hogy védjen meg engem. Akkor most ki védjen meg kit?

– Hogy akart volna megvédeni?

– Van fegyverem, Johnny.

– Honnan szerezte?

– Uzun századostól.

– Tőle kapta?

– Tőle loptam!

Éreztem, hogy az ájulás kerülget. Te jóságos isten, mi lesz még ebből?

– Jól van – sóhajtottam. – Ezt még majd megbeszéljük. Most szépen hazamegy.

– Hova?

– A szállodába.

– Maga nélkül?

– Kénytelen lesz vele.

Szomorúan megrázta a fejét.

– Ez nem fog menni, John.

– Miért ne menne?

– Mert Terrano azzal bízott meg, hogy ne veszítsem magát szem elől. Tulajdonképpen mit akar csinálni?

– Ahhoz semmi köze!

Még szomorúbban csóválta meg a fejét.

– Látja, Johnny, hát ez az! Maga nem mondja meg, hova akar menni, én viszont nem szakadhatok le magról. Sajnos, az a helyzet, kedves Johnny, hogy én vagyok a maga hátizsákja. Akár tetszik,

akár nem.

– Márpedig nem jön velem!

Lucia szelíden megfogta a kezem.

– Gondolkozzék, Johnny, és ne döntsön elhamarkodottan. Terrano nem szeretné, ha maga most visszatérne Amerikába. Az én kötelességem, hogy ezt mindenképpen megakadályozzam.

– Dehogy akarok én visszatérni Amerikába!

– Akkor hova akar menni?

– Mondtam már egyszer, hogy ehhez semmi köze.

– Én meg mondtam, hogy ezt nem engedhetem.

Egyre inkább éreztem, hogy kezd elönteni a pulykaméreg.

– Hogy akadályozna meg benne, hogy felálljak, és itt hagyjam magát? Talán sírva szaladna utánam?

– Azt aligha, Johnny.

– Akkor meg miről beszél? Most szépen felállok, és kisétálok az ajtón.

– Ne tegye, Johnny!

– De bizony hogy megteszem.

– Rosszul teszi. Ha megpróbál kisétálni, visítani fogok, mint a félig nyúzott tengerimalac.

Mintha valami azt súgta volna a lelkem mélyén, hogy ne hamarkodjam annyira el azt az ajtó felé indulást.

– És ha visít, akkor mi van? Semmi közöm a maga visításához.

– Majd lesz, Johnny.

– Hogyhogy lesz?

– Azt kiáltozom, hogy maga nekem esett és elkezdett taperolni.

– Én? Magát? Hahaha! Ha maga lenne az egyetlen nő Isztambul és Kuala Lumpur között, akkor sem taperolnám.

– De én azt mondom, hogy igenis taperolt.

– Ki fogja magának ezt elhinni?

– Majd úgy visítok, hogy elhiggyék!

– Na és, ha még így is van? Akkor mi lesz?

– Jön a rendőrség és beviszi.

– Uzun kienged.

– Az nem olyan biztos. Uzunnak eredményt kell produkálnia. Azonkívül egy lopott Rolex van a csuklóján. Az sem előny ilyen esetekben. Nos, visítsak, vagy ne visítsak?

– Maga képes lenne azok után, hogy megetettem, megitattam… *hiteleztem* magának egy egész vacsorát…

– Az nem volt hitel! – tiltakozott. – Maga hívott meg rá!

– Figyeljen ide, Lucia. Hallotta maga valaha is azt a kifejezést, hogy erkölcsi érzék vagy etikus magatartás?

Lucia az orrához nyomta a mutatóujja hegyét.

– Várjon csak? Mintha rémlene…

Ekkor hirtelen rádöbbentem valamire. Méghozzá két dologra is egyszerre. Az egyik, hogy feszülten figyelem minden egyes szavát, és valahogy… már nem is olyan antipatikus nekem, mint amikor még Terrano lánya volt. A másik, hogy minden új keletű rozzantságom ellenére reggelig is elvitatkoznék vele ostoba dolgokon. Hogy ő is így érezte-e, fogalmam sincs róla, de hogy néha vidám szikrák csillantak a szemében, az kétségtelen. Abban viszont biztos voltam, hogy növekvő szimpátia ide vagy oda: szükség esetén valóban visítani kezdene, mint az a bizonyos félig nyúzott tengerimalac.

– Akkor jöjjön! – adtam meg magam. – De számítson rá, hogy reggelig nem is térünk vissza.

– Jézusom, pedig én már azt hittem, hogy nemsokára ágyban leszünk.

– *Leszünk?*

– Úgy értem, hogy maga is egy ágyban, meg én is. Összesen két ágyban.

– Erre ne is számítson.

– Messze megyünk?

– Messze.

– Reggel jövünk csak vissza?

– Feltehetően.

– Akkor kötelessége gondoskodni a táplálásomról. Csomagoltasson pizzát, kólát, fagylaltot vagy pitét…

Ereztem, hogy ismét feljebb megy bennem a higanymilliméter.

– Semmit sem csomagoltatok! Bevetésre megyünk, nem piknikezni.

– Jézusom, ettől féltem.

– Maga akarta. Na jöjjön!

Szerencsére nem messze a pizzériától találtunk egy szabad taxit.

A sofőr meglepődött ugyan, hogy hova megyünk, de aztán biccentett.

A motor felmordult, és mi elindultunk a város széle felé.

Lucia öt perc után a vállamra hajtotta a fejét és elszundított.

Körülöttünk egyre sűrűbbé vált a sötétség.

HANNAHANNA TEMPLOMÁBAN (?)

(Sok-sok aranykincs, van vagy nincs?)

1

Amint elértük azt az útkereszteződést, ahonnan már látni lehetett a tanyaházat, megállítottam a taxit. A vezető meghökkenve nézett rám.

– Biztos benne, hogy itt akar kiszállni a hölggyel?

– Biztos – bólintottam.

– Hát… maga tudja. Mindazonáltal én nem ajánlanám, hogy odabent sétáljanak. – Kinyújtotta a karját és az útszélen csillogó drótkerítésre mutatott. – Különösen ebben a ragyogó holdfényben.

– Mi a baja a holddal?

– Holdfényben jobban lehet célozni.

– Ki lőne ránk?

– Az őrök, efendim. Hallottam valakitől, hogy Mr. Goldman tűzparancsot adott ki.

– Csak nem löveti le, aki a birtokán kóborol?

– Azt nem, de megsózza.

– Az meg mi a fene?

– Sóval tölti meg a patronokat. A többit képzelheti. Nem töltött el boldogsággal a tudat, hogy valahol fegyveresek leshetnek ránk és megsózhatnak, mint a sótlan böreket.

– Mr. Goldman nagyon ki van borulva. Panaszkodik fűnek-fának, hogy mindenféle barmok – már bocsásson meg, uram – összetapossák a kísérleti palántáit. Különben ön is Hannahanna kincsét keresi, mint a meggyilkolt efendik?

– Én csak sétálgatni szeretnék a hölggyel holdfényben.

A sofőr széttárta a karját.

– Hát… maga tudja. De azért sajnálnám, ha bajuk esne. Higgye el, Hannahanna kincsei nem léteznek. Bár a tengerparton valóban van egy nagy barlang, amelyből állítólag kisebb barlangok nyílnak. Egyszer már átnézték őket a régészek, de alaposan még nem

térképezte fel őket senki.

– Mikor kutatták át a barlangokat?

– Vagy tíz éve. Isztambulból jöttek, és napokig a mélyben mászkáltak. Aztán elmentek. Nem találtak semmit.

– Maga honnan hallott Hannahannáról?

– Beszélik.

Biccentett, visszaült a kocsijába, megfordult és elrobogott.

Ott maradtam Luciával a holdfényben.

2

Lucia a beszélgetésünk alatt magához tért, és gyanakvó képpel bámult a kerítésre.

– Mi az ördögöt akar csinálni?

– Átmászom rajta.

– Biztos benne, hogy ez okos gondolat?

– Miért? Maga mire gondol?

– Mekkora ennek az izé… Goldmannek a birtoka?

– Jó nagy.

– Próbáljuk megkerülni a kerítést. Nem biztos, hogy az egész birtok körül van kerítve. Lehet, hogy csak a féltettebb részei.

Felvontam a vállam. Ezt is megtehetjük éppen. Főleg, mivel éppen a birtok szélén álltunk, ahol elkanyarodott a kerítés.

– Jól van – sóhajtottam – Jöjjön a nyomomban.

– Inkább én mennék előre.

– Ahogy óhajtja. Különben jó is, hogy előttem megy. Hátha alá van aknázva a kerítés alja.

Megtorpant, és dühösen nézett rám.

– A fenébe is… menjen csak maga előre. Maga aztán furcsa figura, hallja-e. Mi volt az a leghosszabb periódus, amit egy nő kibírt magával?

– Nem is tudom – vakartam meg a fejem. – Egyszer volt valaki, aki egy hónapig is kitartott.

– Szegénykém. Remélem, hamar kiengedték az idegosztályról.

Amíg kellemesen fecserésztünk a ragyogó holdfényben, elértünk a kerítés végére. Ez még önmagában nem lett volna baj, csakhogy ezen túl már meredek partoldal kezdődött, amely egyenesen a tengerig futott. Ahogy előrehajoltam, felcsillant az orrom előtt a

tenger ragyogó ezüstje. Jó öt-hat emeletnyi mélységben.

– Végállomás – mondta a lány. – Innen már nem vezet út sehova.

Dehogynem vezetett. Kellemes kis ösvény vezetett lefelé egészen a tengerig: a baj csupán az volt, hogy a kerítés túlsó oldalán. Igaz, innen is rácsatlakozhattunk volna – kerítésen kívülről , ehhez viszont át kellett volna vergődnünk néhány éles sziklatömbön, amelyek vigyázó őrszemekként állták el az utunkat.

– Átmászunk! – adtam ki a parancsot.

A lány odaérintette az ujját a kerítéshez.

– Ezen?

Megtörölgettem a homlokomat. A kerítés nem szikrázott, és még Lucia is élt. Eszerint nincs áram benne.

– Rajta – mondtam határozottan. – Másszon!

– Ezen át?

– Van jobb ötlete?

– Hát ez elég rossz.

– Segítek, ha igényt tart rá.

– Nem tartok rá igényt, de azért segítsen.

Elkezdett felfelé kapaszkodni a kerítésen. Még a felénél sem járhatott, amikor elfogyott az ereje. Nem tehettem egyebet, elkaptam ott, ahol ha más körülmények között kapom el, biztosan a kezemre üt, és tolni kezdtem felfelé. Lucia hátrafordította a fejét, és megvető pillantást vetett rám.

– Most boldog?

Aztán átesett a kerítésen. Éppen egy palántaágyás kellős közepébe.

3

– Mi a fene ez? – kérdezte fintorogva, miközben megpróbálta kihúznia a lábát a trutymóból. – Mibe léptem bele?

– Trágyázott palántaágyásba – magyaráztam.

– Az meg mi?

– Növénybölcsőde. Így már jobban megy?

– Hahaha. Vicces. Most aztán merre?

– Lefelé az ösvényen.

– Gondolja, hogy felfelé is erre kell majd jönnünk?

– Ha szerencsénk van, igen.

– És ha nincs?

– Erre ne is gondoljon!

Amíg beszéltem, gondosan szemügyre vettem a terepet. Alattunk széles tengerparti plató húzódott sziklákkal körülvéve. Mintha néptelen magánstrand lett volna.

– Tényleg le akar menni? – nyögte Lucia a fejét csóválgatva. – Jézusom, hogy én mibe keveredtem! A dupláját számolom fel Terranónak…

– Óvatosan jöjjön, nehogy leessen. Innen egyenesen a tengerbe zuhanna. Remélem, tud úszni?

Válaszra sem méltatva elindult előre. Sóhajtottam, és magam is megkezdtem a leereszkedést.

Csak remélhettem, hogy nem a pokolban kötünk ki.

4

Gyorsabban értük el a tengerparti sávot, mint gondoltam volna. Alig öt perc alatt lent voltunk a mélyben. Körülöttünk sziklák feketedtek; egyedül a tenger fénylett, mint a folyékony ezüst.

Végignéztem a sziklákon, a mellettünk futó kerítésen, mely egyenesen a tengerig tartott, aztán egy, a parti sáv közepén álldogáló fekete valamire esett a tekintetem. Néztem egy kicsit, majd úgy éreztem, hogy nincs vesztegetni való időnk.

– Vetkőzzön! – kiáltottam rá Luciára, miközben én is elkezdtem ledobálni magamról a ruháimat. – Gyerünk, gyorsan!

– Hogyhogy… vetkőzzek?

– Fürdeni fogunk.

– De nekem nincs fürdőruhám!

– Akkor anélkül.

– Majd ha megbolondultam! Éjszaka, tengerben, fürdőruha nélkül egy kéjsóvár pasassal…

– Gyorsan, mert mindjárt késő lesz!

– Mi lesz a késő?

– Lelőnek bennünket.

Olyan gyors vetkőzést még nem látott a világ. Még Greti Sachs-ot is leverte volna, aki pedig arról volt híres, hogy tizenöt másodperccel a hasonló felszólítás után már nem volt rajta semmi. És később a hullaházban sem, ahol utoljára találkoztunk. Én

kaptam el a gyilkosát. Végül is nem azért nyírta ki, mert szegény Greti nem lett volna elég gyors. Sőt éppen fordítva. Greti túl gyorsan befújt valamit a zsaruknak, amivel még várhatott volna egy ideig.

– Ezt… magamon hagyhatom?

Nem láttam mi az az *ez,* de nem is nagyon érdekelt.

Az a fő, hogy mihamarabb a vízben legyünk.

Mielőtt a tengerbe ugrottam volna, felmarkoltam a ruháinkat és áthajítottam a kerítésen, a birtokon kívülre. Lucia természetesen azon nyomban sopánkodni kezdett.

– Jézusom, mit csinál? Ezt meg fogja fizetni. Tudja, mennyibe került a cuccom? El sem tudja képzelni! Merthogy én nem a bazárból vásárolom a fehérneműimet. Ha Terrano megtudja, hogy mire pazarolta a pénzét…

– Be a vízbe! Remélem, tud úszni?

– Ne röhögtessen már!

Bár már kinőttem az éjszakai fürdőcskézésekből, utána ugrottam.

Csak reménykedhettem benne, hogy a Földközi-tenger török partjainál nincsenek cápák.

5

Biztonság kedvéért azért odaúsztam hozzá, hogy ha valami történne vele, időben közbeléphessek. Úszás közben észrevettem, hogy nem messze, a sziklák aljában fény villan, majd gyorsan ki is alszik. Áldottam az eszemet, hogy belejöttünk a vízbe. Bár biztos voltam benne, hogy hamarosan ki is kerülünk belőle.

– Ez egészen meleg! – tapsikolt Lucia, akinek egyre inkább kezdett tetszeni az éjszakai fürdőcske. – Istenem, de vágytam már egy kis meleg vízre! Legyen szíves és menjen odébb! Kartávolságon kívülre. Nem szeretném, ha félreértené a helyzetet. Nem magának örülök, hanem a víznek.

Valahonnan, talán a tenger mélyéről halk zümmögést hallottam. Biztos voltam benne, hogy nem a halak zümmögnek altatódalt egymásnak.

Hogy igazam van, mi sem bizonyította jobban, minthogy néhány pillanat múlva éles fénycsóva kapott el bennünket. Mintha a hold meggondolta volna magát, s ahelyett hogy továbbra is odafent, az égi mezőkön világított volna, egyenesen a fejünk fölé

ereszkedett. A zümmögés felerősödött, majd nem messze tőlünk egy sötét, mozgó tárgy bukkant fel a folyékony ezüstben.

– Megállni! – parancsolt ránk egy erőteljes férfihang. Először törökül, majd angolul is megismételte. – Álljanak meg!

– Álljunk meg? – panaszkodott Lucia – Hiszen le sem ér a lábam. Mi a fene ez?

– Maradjon nyugodtan – mondtam. – És lehetőleg ne sokat beszéljen.

– Mit csináljak akkor?

– Mosolyogjon!

Szükség is lett volna rá, mert a csónak, amelynek a zümmögését hallottam, már ott is volt mellettünk. Jó erős villanymotor hajtotta, így aztán könnyedén elbírta a három pasast és a ménkű nagy reflektort is.

– Itt tilos a fürdés! – harsogta valamelyikük ismét csak törökül is és angolul is. – Jöjjenek ki a partra!

– Oké! – kiáltottam feléjük. – Kimegyünk!

– Csak maga! – bökött felém a lány. – Én biztos, hogy nem állok eléjük bugyiban. Szerezze vissza a cuccomat… Különben is; ha tudta, hogy itt nem szabad fürödni, mi a francért…?

– Jöjjön, mert lelövik – figyelmeztettem jóindulatúan.

– Jézusom, ez igaz?

– Errefelé ez a szabály.

Előbb kiért a partra, mint én. De nem előbb, mint a csónakosok. Mire kiértünk, ketten már vártak ránk. Egyiküknél sem láttam fegyvert, de azért nem úgy néztek ki, mint akik puszta kézzel őrzik a halak álmát.

Feketeszakállas, nagydarab férfi volt, aki odalépkedett hozzánk. Sárga viharkabátot és ugyancsak sárga csuklyát viselt. Mivel a csuklyát az orra tartotta, nem sokat láttam a képéből.

– Itt tilos a fürdés – mondta immár csak angolul. Láttam, hogy a szeme kicsit odaragad Luciára, de aztán gyorsan el is szakította róla. – Tilos a fürdés!

– Ha tudtuk volna, nem itt fürdünk – biztosítottam jó szándékomról.

Körülnézett, de nem látta sehol a cuccainkat.

– A ruháik?

– Feljebb, a parton. De miért nem szabad itt fürdeni? – kíváncsiskodtam. – Talán az áramlatok miatt?

– Ez magánterület – mondta. – Tilos itt tartózkodniuk.

– A tenger is magánterület?

– Miért érdekli?

– Mert mi a vízben voltunk. Maga parancsolt ki belőle bennünket.

A férfi egy másikra vakkantott, aki erre elindult a kerítés felé. Biztos voltam benne, hogy a ruháinkat keresi. Hamar meg is találta. Visszasétált a szakállashoz, és gyorsan pergetve a szavakat, mondott neki valamit. Az biccentett és ránk nézett.

– Várniuk kell egy kicsit.

– Mire? – kérdeztem.

– Várjanak!

Lucia nyitotta volna a száját, de még idejében leintettem. Csendben várakoztunk tovább.

Egészen addig, amíg fel nem bukkant az immár ezüstös éjszakából Mr. Forest Goldman.

6

Goldman, amikor meglátott bennünket, meglepetten összecsapta a kezét.

– Jézusom! Miss Grant és Mr. Lendvay? Ezt a meglepetést! Hogy kerülnek maguk ide?

A szakállas magyarázott valamit Goldmannek, Goldman bólogatott, hátratolta a kapucniját, majd kigombolta vízhatlan mellényét.

– Minden világos. Hol vannak a ruháik?

– Valahol a kerítésen túl! – mutattam arrafelé, ahol a ruhakupacunk rejtőzött.

Goldman a kísérőink felé intett.

– Tufan! Menjetek oda a csónakkal és hozzátok ide a Miss és a Mr. ruháit! Addig majd kerítek egy pokrócot maguknak.

– Teljesen felesleges – tiltakoztam. – Jó meleg az éjszaka.

– Azért csak kerítsen valamit – biztatta Lucia. Feltehetően már belefáradt keblei rejtegetésébe.

Nyomban bele is burkolódzott a könnyű pokrócba, amely végül is a vállára borult.

– Tudják, hogy nagy veszélyben voltak? – kérdezte Mr. Goldman enyhén szemrehányó hangon. – Itt életveszélyes fürdeni. És nemcsak éjszaka.

– Az emberei miatt?

– Fenét az embereim miatt! A sziklapart miatt. Jön egy nagyobb hullám és úgy hozzácsapja, hogy hamburger lesz magából. Mi az ördögöt kerestek erre?

– Csak fürödni szerettünk volna egyet.

Mr. Goldman végignézett Lucián – akinek keblei ingerlően feszegették a szorosan magára tekert pokrócot , végignézett rajtam, aztán bólintott.

– Értem… de akkor is. Ez itt nagyon veszélyes hely. Most meg különösen.

– Különösen? – hökkentem meg. – Mit jelentsen ez?

– Maga nem hallotta?

– Mit kellett volna hallanom?

– Jókora vihar közeledik, és hamarosan lecsap ránk. Már itt fújdogál a kertek alján. Rövidesen olyan lesz itt a világ, mint a pokol tornácán. Ha a vízben éri magukat, akár el is kezdhették volna mondani a halotti imájukat.

– Ezért kiáltoztak ránk az emberei?

– Ezért is, meg azért is, mert… nos, nem szeretem, ha strandnak nézik a tengerpartomat.

– Zavarja?

Goldman csodálkozva nézett rám.

– Na hallja! Persze hogy zavar! Hogy az ördögbe ne zavarna. Maga nem is sejti, hogy hányan járnak ide leselkedni. Jól betett nekem ez a hülye pletyka.

– Milyen pletyka?

– Hogy a barlangjaimban van elrejtve Hannahanna kincse.

– Végül is ki terjesztette el?

– Fogalmam sincs róla, de ha megtudom, szétrúgom a fenekét. Nem is sejti a nyomorult, hogy mennyi bajt okozott nekem! Azóta se vége, se hossza a nem kívánt látogatásoknak. Ne értsen félre, de a legkülönfélébb trükkökkel jönnek. Volt, aki koldusnak öltözött, volt, aki sárkányrepülővel körözött a birtokom felett. A végén leesett, eltörte a lábát, és még ő perelt be engem, hogy túl magasra nőnek a fáim. Hát nem pofátlanság?

– Nem is vitás.

– Hogy az ördögbe magyarázzam meg a nagyvilágnak, hogy nincs a birtokomban semmilyen kincs. Kivéve a barlangomat. Csodálatos természeti kincs, nem is vitás. Csak akkor lehet a szárazföldről megközelíteni, ha alacsony a vízállás, azaz ilyenkor apálykor. Dagálykor, vagy ha szél támad és felkorbácsolja a

hullámokat, eltűnik a bejárata. Akkora a barlang, hogy egy székesegyházat le tudna nyelni. Plusz még további három föld alatti járat is tartozik hozzá. Gondolhatja, hogy átkutattuk valamennyit. De nem találtunk bennük semmit.

– Ön kutatta át?

– Legutoljára az ankarai régészeti intézettől jött néhány munkatárs, akik centiméterről centiméterre haladva feltúrtak mindent. Soha semmilyen templom nem volt itt, kincsek még kevésbé. És a növény-, és állatvilága is érdektelen. Ezért megvehettem. Nem is fizettem sokat érte.

– Miért vette meg?

– Mert megtetszett. Akkor még csak az vonzott, hogy barlangtulajdonos lehetek, később aztán már másra is gondoltam. Amikor elhatároztam, hogy fa- és növénynemesítésbe ütöm az orrom.

– Barlangban akart fákat nevelni?

– Fenét! A barlangban a műtrágyákat és egyéb mezőgazdasági eszközeimet tárolom. Sem a fúvóhomok, sem az eső nem árt nekik. A legjobb raktár a világon. Most, ahogy önnel itt beszélgetek, briliáns ötlet fogalmazódott meg bennem. Tudja, mi? Hogy fogadok egy idegenvezetőt, aki heti rendszerességgel túrákat szervez a barlangomba, így legalább megszabadulok a hívatlan látogatóktól. Ne értsenek félre, nem magukra célzok. Csak éppen belefáradtam már a kíváncsiskodók elleni hadakozásba. Bocsássanak meg, hogy ennyit beszéltem, de valahogy kikívánkozott belőlem. Jöjjenek velem, bemegyünk a barlangba! Ercan! A Miss és a Mr. átöltöznének. A csónak, azt hiszem, megfelelő lesz…

Visszatértünk a csónakhoz, amely már nem zümmögött, mint Hannahanna méhei sok évszázaddal ezelőtt.

– Be tudnak mászni, vagy Tufan segítsen?

– Megoldjuk – bólintottam. – Előre megy, vagy én menjek előre?

Ez utóbbit már Luciától kérdeztem. A lány szeme felém villant.

– Ha hozzám ér, összevissza karmolom. Magának köszönhetem ezt az egész cirkuszt.

– Mondtam, hogy maradjon otthon!

A szakállas Tufan közben a csónakba varázsolta a ruháinkat. Biccentett, mondott valamit, aztán magunkra hagyott bennünket a vízi járgány mellett.

– Nem indulna már el végre?

Ismét csak a gyilkos pillantás, aztán Lucia nekiveselkedett a mászásnak. Látszott rajta, hogy előző életében nem tengerész volt:

pontosan úgy viselkedett, ahogy minden amatőr viselkedne, akinek be kell szállnia egy himbálódzó csónakba. Már-már bent volt, amikor a csónak megbillent és Lucia kiesett belőle.

– Már majdnem benne voltam! – fordult hátra diadalittasan, és már az sem érdekelte, hogy felül nincs rajta semmi. – Mit szól hozzá?

– Első osztályúak – mondtam.

Lucia gyanakodva meresztette rám a szemét.

– Mi a francról beszél? Nem látta, hogy már majdnem benne voltam a csónakban?

– De láttam.

– Akkor most figyeljen!

Kapaszkodott, majd ismét visszatottyant a vízbe. Én meg tovább gyönyörködtem benne.

– A harmadik az igazi.

Mászás, tottyanás, fröccsenés.

A negyedik visszacsúszás után dühösen rám förmedt.

– Mit áll úgy, mint egy vízbe esett szobor? Toljon már meg!

– Magához nyúlhatok?

– De csak addig, amíg…

Megtoltam, mire belehuppant a csónakba. Vettem egy kis lendületet, és utána ugrottam.

– Szívesen – mondtam mosolyogva.

– Éppen csak hozzám ért – nyilatkoztatta ki megvetően. – Tulajdonképpen nem is segített rajtam… saját erőmből küzdöttem be magam ebbe az izébe. Most pedig másszon csak vissza a vízbe.

– Ugyan miért?

– Le kell vetnem a vizes alsómat, és ezt már egyedül is képes vagyok megcsinálni, ha hiszi, ha nem.

Természetesen nem hallgattam rá. Zavartalanul magamra kapkodtam a ruháimat, a vizes alsónadrágomat pedig laza mozdulattal belehajítottam a vízbe.

– Kész van? – kérdeztem végül.

– Azonnal.

– Mi tart ennyi ideig? Ha a sok pizzától nem menne magára a nadrágja…

– Szemtelen!

Azért a végén csak kijutottunk a partra. Immár a saját ruhánkban. Mr. Goldman türelmesen várakozott ránk, majd amikor kigyalogoltunk a vízből, furcsán nézett végig rajtunk.

– Mit csináltak a csónakban?

– Átöltöztünk – mondtam. – Miért, maga mire gondolt?

– Azt hittem, verekszenek. Mintha kiabálást hallottam volna. No, ha készen vannak, jöjjenek velem.

– Hova megyünk? – kérdezte Lucia, többé már nem is törődve velem. – Nekem tulajdonképpen már haza kellene…

– Hannahanna templomába – mondta rejtélyesen mosolyogva Mr. Goldman.

7

– Hát mégis…? – kérdezte a lány.

– Hát mégse – nevetett Goldman, megigazgatva még ilyenkor is viselt csokornyakkendőjét. – Csak én hívom így. És az embereim is így hívják már. *Hannahanna temploma*… hát nem sokat ígérő? Csukják be a szemüket, kérem. Nyugodtan becsukhatják, nem akarom gödörbe lökni magukat. Csukják be, ha mondom! Húszig számolok, nem tovább. Akkor kinyithatják. Kezdhetem?

Elkezdte. Mi pedig minden számnál tettünk egy lépést előre.

– Itt egy küszöb, lépjenek nagyobbat. Így ni! Itt egy vasajtó, itt nincs küszöb. Tizenkilenc… húsz… Kinyithatják!

Kinyitottam a szemem. Aztán azon nyomban be is csuktam és csak két-három másodperc múlva nyitottam ki újra. Amit láttam, legalább annyira meghökkentett, mintha valóban Hannahanna templomára bukkantam volna. Magasan a fejünk felett, ki tudja, milyen magasságban, villanylámpák fénye világított, mint távoli csillagoké a tiszta égbolton.

– Huszonöt méter – mondta büszkén Goldman. – De nem ez a legmagasabb része. Egy kürtő közelében tíz méterrel is magasabb.

Nem láttam a kürtőt, de nem is érdekelt. Azok a fekete ponyvával letakart valamik sokkal inkább, amik hosszú sorban húzódtak a falak mellett. A barlang vége sötétségbe veszett.

Goldman követte a tekintetemet, aztán odalépett az egyik fekete tömbhöz, és lehúzta róla a ponyvát. Egy teherautó sziluettje bontakozott ki előttem.

– Teherautó – magyarázta Goldman. – És egyéb munkagépek. Hamarosan megindul a nagyüzem. Előbb pálmafákat fogok nevelni az építendő szállodák számára…

Éreztem, hogy furcsa, kellemetlen szag árad a teherkocsi rakteréből. Ahogy közelebb léptem hozzá, zsákokat láttam

egymásra rakva.

– Mi az ördög ez? Tán csak nem a pokolból szállíttatott ide kénkövet? A kénkő az ördögök terméke, nem templomba való.

Goldman felnevetett.

– Büdös, mi? Pedig jó minőségű. Ami pedig a kénkövet illeti, nem is jár olyan messze az igazságtól. Műtrágya ez, barátom! Anélkül már nincs modern mezőgazdaság.

– Miért nem rakják le a kocsikról?

– Rakjuk mi, csak egyszerre nem megy minden, bár őszintén szólva, én is ezt szeretném.

Csak úgy találomra a letakart teherautók sora felé böktem. Egy, a többinél is nagyobb teherautó felé.

– És az?

– Az is teherautó. Műtrágyával teli.

– Megnézhetem?

– Meg is szagolhatja. Tufan! Húzzátok le róla a ponyvát!

Ekkor vettem csak észre, hogy a szakállas Tufan, és még legalább négy fickó is, ott szobrozik mögöttünk. Kifejezéstelen volt az arcuk, mintha klónharcosok lettek volna.

Tufan és a többiek lehúzták a ponyvát a teherkocsiról. Én meg alaposan beleszagolgattam a zsákok közé. Ezek még a másiknál is büdösebbek voltak.

– Holnap kezdjük a műtrágya kiszórását – lelkendezett Mr. Goldman. – Azután a facsemeték következnek. Mert nemcsak pálmafa a fa, hanem…

Elúsztak a szavai a levegőben. Inkább a barlang nagyságát és szépségét figyeltem. Vajon mennyi idő kellet hozzá, amíg a tenger kivájta a sziklából? Talán évtízezredek vagy évszázezredek? Talán még a dinoszauruszok is érezték a műtrágya szagát… vagy mi a francot is beszélek én? Még szerencse, hogy csak magamban…

Éreztem, hogy Mr. Goldman megszorítja a karom.

– Menjünk innen gyorsan, mert rossz a levegő a műtrágyától. Igazság szerint, maszkot kellett volna húznunk, de nem akartam vacakolni vele.

– Hova… megyünk? – nyögtem.

– Fel hozzám, a házamba. Megkínálom magukat egy teával. Mit szólnak hozzá?

Megráztam a fejem, amitől egy kicsit kitisztult az agyam.

– Inkább hazamennénk – mondtam neki.

– Liften akkor is egyszerűbb.

– Azt mondta… vihar közeledik. Nem jön be a víz?

– Le tudom zárni a bejáratot. Mi a fene van magával, Mr. Lendvay?

A többire nem emlékszem.

A csillagok lepotyogtak a mennyezetről és rám hullottak.

8

Arra ébredtem, hogy hatalmasat tüsszentek, és mintha a tüdőm is kiszakadt volna tőle. Kinyitottam a szemem: Tufant láttam fölém hajolni. Éppen elhúzott az orrom alól egy kis üvegcsét.

– Mi… hol…?

Ekkor Mr. Goldman aggódó arca bukkant fel a látómezőmben.

– Jól van, Mr. Lendvay?

– Nem… is… tudom…

– A frászt hozza rám. A végén még rács mögé dugnak maga miatt. Mi a fenéért dugta be az orrát olyan mélyen abba a teherautóba? Azt csak speciális gázmaszkkal lehetett volna megpiszkálni.

– Már… jobban vagyok – nyögtem.

Felkönyököltem. Egy keskeny kereveten feküdtem. Luciát nem láttam sehol.

– Miss… Grant? – kérdeztem.

– Eszik – mondta elismerő fejbólintással Mr. Goldman.

– Mit… eszik?

– Mindent. Sonkát, tojást, bárányborda… ja, és olívabogyót. Egy ötvenes konzervet már megevett, Tufan most bontja neki a másodikat. Jöjjön, csatlakozzon maga is hozzánk.

Lucia érkeztemre felemelte a tekintetét, és megvetően nézett rám.

– Hogy van, izomember? Nem kér egy kis vacsorát?

– Reggel négy… lehet…

– Na és? Maga sosem szokott éjszaka enni? Korábban, igaz, én sem, de amíg mínuszban vagyok… Kösz, igazán finom ez a vörösbor… kaphatnék még egy pohárkával?

Tisztesség kedvéért jómagam is megettem öt szem mandulával töltött olívát, és ittam egy pohárka bort is. Természetesen ezekkel a mennyiségekkel labdába sem rúghattam Lucia mellett.

– Tufan majd hazaviszi magukat – mondta Mr. Goldman. – Éjszaka már nem lesz vihar; az antalyai öbölben forog körbe-körbe.

Lehet, hogy csak holnap ér ide. Itt a kocsim a ház előtt. Hát… örülök, hogy meglátogattak. Egyet azért nagyon sajnálok.

– Micsodát? – kérdeztem.

– Hogy nem találtam meg Hannahanna templomát. Szívesen megmutattam volna maguknak. Egy év múlva viszont már kellemes órákat tölthetnek majd a pálmaligetemben.

A kocsi elindult.

Lehunytam a szemem, és szundikálni próbáltam.

Egészen addig sikerült, amíg Lucia hozzám nem búj t.

9

De hozzám búj t, és ez ki is verte az álmot a szememből. Főleg, ami ezután következett. Említettem már, hogy Miss Grant felhajtott néhány pohárka vörösbort, de hogy mennyit, azt nem sikerült megszámolnom. Tőlük aztán át is esett egy megváltozott tudatállapotba, másképpen szólva visszasüllyedt a múltba.

– Alfred – suttogta a fülembe, és játékosan meg is harapdálta. – Szeretsz te engem?

Olyan éles, követelőző hangon kérdezte, hogy még a sofőr is felkapta rá a fejét.

Mivel tapasztalatból tudom, hogy bolondokkal és részegekkel nem szabad ellenkezni, bólintottam egyet.

– Szeretlek.

– Mondd szépen, hogy szeretlek, Lucia.

– Szeretlek, Lucia – ismételtem.

– Akkor mire vársz? Te csak sose várj, ha én azt mondom, hogy ne várj. Világos?

– Az.

– Akkor most ne várj!

– Nem várok.

– De vársz.

– Nem várok.

– Jézusom, akkor meg mit csinálsz? És hol a fenében vagy, nem érzem a kezed!

– Messze vagyunk még a szállótól? – kérdeztem idegesen a sofőrt.

– Még elég messze, efendim – bólintott. – Ha óhajtja, tarthatunk egy kis pihenőt. Kiszállok és sétálok egyet.

– Meg ne tegye! – rémültem meg. – Minél előbb vissza kell jutnunk a szállóba.

– Hát, ha maga mondja. Én a maga helyében biztosan megállnék.

Lucia hirtelen témát váltott. Mintha már nem érdekelte volna annyira szerény személyem.

– Én megölöm, Alfred.

– Azt nem szabad, Lucia – tiltakoztam.

– Pedig megölöm.

– Kit? – kérdeztem

– Hát őt! Mintha nem tudnád!

– És… hogy ölöd meg?

– Nagyon egyszerű. Levágok a kelléktárban Hamlet függönyéről egy zsinórt, a nyakára hurkolom, és addig húzom… amíg…

– Ezt nem szabad, Lucia – ismételtem.

– Eddig… nem volt kifogásod ellene.

– Most van. És különben is… mi lesz a halottal?

– Majd beletesszük a súgólyukba. Képzeld, milyen jó muri lesz… A halott súg majd nekünk. Most pedig gyere… édes… édes…

Elhallgatott és elaludt.

Közben édesdeden mosolygott.

Jó lehetett neki: a gondokkal terhelt jelen helyett csupán megfojtott és súgólyukba gyömöszölt hullákról álmodott.

10

Azért még a szállodában is akadt egy kis probléma vele. Igyekeztem anélkül felcipelni a szobájába, hogy bárki is észrevegyen bennünket. Szerencsére a portán sem keltettünk feltűnést; egy estélyi ruhás, erősen becsípett hölgy a kulcsát követelte, és jó tíz percbe is beletellett, mire kiderült, hogy nem is ebben a szállodában lakik. Amíg sorra kerültem, Lucia egy karosszékben szundikált.

Nem akartam nagy cécót csinálni, ezért csak a cipőjét húztam le. Ráfektettem az ágyára, és már éppen távozni készültem, amikor felült, és a karomba markolt.

– Alfred – mondta duruzsoló hangon. – Ugye, a rabszolgám vagy?

– Csakis – morogtam az ajtó felé indultamban. – A te kis

hűséges rabszolgád.

– Tudod, hogy ma van a rabszolgák éjszakája?

– Az mi? – kérdeztem.

– Valaha… Rómában volt ilyen.

– Régen lehetett, már nem emlékszem rá.

– Ezen az éjszakán a rabszolgák azt csinálhattak, amit akartak. És ők… jókat orgiáztak a patrícius asszonyokkal. Mit szólnál egy jó kis orgiához?

– Majd még elgondolkodom rajta – morogtam, és kinyitottam az ajtót. Szédültem, fájt a fejem, minden csontom sajgott; éppen egy orgiára lett volna szükségem.

És mégis… mégis Luciáról álmodtam ezen az éjszakán. És nem is akármit. Arra emlékszem csupán, hogy az ágyamon feküdtem, Lucia pedig hosszú, feltehetően római tógába öltözve, felettem térdelt és egy zsinórral fojtogatott.

Csak akkor hagyta abba, amikor dörömböltek az ajtómon.

11

Előbb csak egy homályos pacnit láttam az ajtóm előtt, amelyből mindenféle nyúlványok álltak ki. Néhány pillanatig arra gondoltam, hogy talán még mindig álmodom – most éppen azt, hogy űrlények látogattak el hozzám. Addig-addig dörzsölgettem a szemem, amíg a pacniból Uzun százados bontakozott ki.

– Szép jó reggelt, Mr. Lendvay – tolt félre gyengéden. – Bejöhetek?

Mire megkérdezte, már benn is volt a lakásomban. Körülnézett a nappali szobában, majd átruccant a hálóba is. Mintha némi hiányérzet tükröződött volna az arcán, amikor visszatért.

– Csak egyedül?

– Miért? – érdeklődtem. – Kinek kellene még nálam lennie?

– Mondjuk a barátnőjének.

– Hm. És ki az?

Uzun erre nem válaszolt. Helyette belehuppant egy karosszékbe, és gondterhen nézett rám.

Őszintén szólva megsajnáltam a századost. Láttam rajta, hogy nem sokat aludt, vagy talán le sem feküdt az elmúlt éjszakán. Vörösek voltak a szemei, mint az angóranyúlé. Keze reszketett, ahogy megtörölgette már e korai órán is verejtékező arcát.

– Hát akkor beszéljen! – mondta mély lélegzetvétel után.

– Miről? – kérdeztem felhúzva a szemöldököm.

– Merre járt az éjszaka?

Megcsóváltam a fejem. Arcomon kiütközött a világ minden fáradtsága.

– Ó, hát ezért költött fel hajnalok hajnalán?

– Tizenegy óra van – mondta.

– Igazán? Azt hittem, még reggeli előtt vagyunk.

– Szóval, hol járt az éjszaka?

– Meglátogattam Mr. Goldmant.

– Az ültetvényén?

– Csakis.

– Tudja ezt valaki bizonyítani?

– Például Mr. Goldman maga. De Miss Lucia Grant is. Ő is velem volt.

– Másutt nem járt?

– Mit ért az alatt, hogy *másutt*?

– Például Ahmed Tarkannál.

– Ismernem kellene az urat?

– Na ne szórakozzon velem, hallja-e! Ő az a fickó, aki néhanapján illegális ásatásból származó leletekkel üzletel.

– Valóban? Akkor miért van még mindig szabadlábon?

– Már nincs – mondta. – Már semmilyen lábon sincs.

– Hogyhogy?

– Úgy, hogy meggyilkolták az éjszaka.

Nem vághattam olyan képet, amilyennel elégedett lett volna, mert előrehajolt és a szemembe nézett.

– Magát meg sem lepi?

– Nem lep meg – mondtam.

– Azt állította, nem is ismeri.

– Személyesen még nem találkoztunk. Úgy értettem.

Uzun hosszasan nézett rám. Megpróbálta kitalálni, mit forgathatok a fejemben. Aztán ismét a régi szöveggel jött elő.

– Ugye tudja, hogy magára húzhatom a vizes lepedőt? Amióta csak felbukkant a szemem előtt, bizonytalan érzéseim vannak önnel kapcsolatban, Mr. Lendvay. Tudja, miért? Mert ha megnyúznak, se hiszem el, hogy magát, egy menő Los Angeles-i magánzsarut a hettiták érdeklik. Nem és nem! Ne akarja ezt bemesélni nekem!

Hallgattam, mintha fontolgatnék magamban valamit. Pedig fontolgattam is.

Az ajkamba haraptam, nézegettem egy kicsit a szőnyeg különben ronda mintáit, és szemmel láthatóan haboztam. Ő pedig úgy gondolta, hogy üti még egy kicsit a vasat.

– Nem biztos, hogy maga a gyilkos – mondta. – Egyáltalán nem biztos. De hogy nem a hettiták miatt van itt, az holtbiztos. Magának van valami ügye ezekkel a fickókkal, akarom mondani tudósokkal. Valószínűleg ön is a gyilkosokat keresi. Ámbár, azt hiszem, hogy ez a néhány gyilkosság csak következmény.

– Minek a következménye?

– Hannahanna kincseié. Kincshajsza folyik a szemem előtt, Mr. Lendvay, amelyben ön is tökig gázol. Tehát lenne miért letartóztatnom. Ha pedig bekerül a sittre, akár évekig ott rohadhat, amíg valaki bebizonyítja az ártatlanságát. Arról már nem is beszélve, hogy a török börtönőrök nem feltétlenül szimpatizálnak az amerikai foglyokkal.

– Csak az állampolgárságom amerikai.

– Akkor milyen származású?

– Madzsarisztáni vagyok.

– Ó, Attila leszármazottja! – emelte fel a fejét. – Ez egy jó pont, kétségtelen. Ennek ellenére a börtönőrök nem biztos, hogy akceptálják. Szóval, őszen, nyomorultul, betegen és talán némi látászavarokkal kerül ki a börtönből – mondjuk öt év múlva. És persze ártatlanul.

– Jól van – sóhajtottam. – Nyert, százados. Mit akar tudni?

– Semmi köze a tudósokhoz, mi?

– Olyan értelemben, hogy magam is közéjük tartoznék, természetesen nincs.

– Akkor milyen értelemben van?

– Ki kell nyomoznom, illetve fel kell derítenem valamit.

– Éspedig?

– Hogy ki akarja lenyúlni Hannahanna kincseit.

Uzun összedörzsölte a tenyerét.

– Tehát létezik? Biztos voltam benne. Maga tudja, hogy hol van elrejtve?

– Azt hiszem, igen. Sőt biztosan.

– Hol?

– Valahol Mr. Goldman barlangjaiban.

– Sejtettem! – csapott a térdére Uzun. – Sejtettem, hogy ott kell lennie! Goldman rejtegeti!

– Mr. Goldman csak műtrágyát rejteget – mondtam.

Néhány szóval elmeséltem neki, hogy mit tapasztaltam az

elmúlt éjszaka. Uzunnak vörös szeme ellenére is gyorsan forgott az agya.

– Eszerint ő nem tud róla?

– Biztosan nem. Ha tudna, nem szórakozna pálmafákkal és rohadtul büdös műtrágyával.

– Hm. Ebben lehet valami. De hát akkor az a valaki… aki megtalálta… hogy találta meg?

– Feltehetően Goldmannél dolgozott, talán mint trágyahordó, mit tudom én! Egyszer csak felfedezte a kincset. És elmondta valakinek, akiről tudta hogy ásatásokból származó cuccokkal üzletel.

– Ahmed Tarkannak!

– Bingo, százados. Ahmed Tarkan azonnal akcióba lépett, és elkezdte árulni a kincset. Ezzel aztán meg is indította a gyilkosságok futószalagját. Megindult a harc Hannahanna aranyáért.

– Maga tehát ezen dolgozik?

– Ezen.

– Ki a megbízója?

– Erre természetesen nem válaszolhatok.

– Gondoljon a börtönre, ami magára vár.

– Akkor sem válaszolhatok. De elmesélek magának egy rövid történetet. Természetesen nevek nélkül, maga majd elgondolkozik a mesémen, és behelyettesíti a neveket az üresen hagyott részekbe, ha akarja.

– Gyerünk, mert fut az idő! – sürgetett.

– Indul a stopper. Azzal kezdem, hogy létezik ez a bizonyos Ahmed Tarkan, aki illegális ásatásokból származó tárgyak kereskedésével foglalkozik. És hamisításokkal is. Hogyhogy ennek ellenére még sosem volt börtönben? Miért nem kapta el még soha, százados?

– Egyszer-kétszer már elkaptam – sóhajtotta Uzun. – De mindig kiengedték.

– Miért?

– Azt mondták, nincs ellene elég bizonyíték. Pedig kétszer még a nála talált tárgyakat is mellékeltem. Azok aztán szőrén-szálán eltűntek.

– Mit gondol, miért?

– Ellopták – mondta. – Gyakran előfordul. Mindkétszer betörtek a rendőrség épületébe, és ellopták a bizonyítékot. De egyéb tárgyakat is elloptak, például fegyvereket. Az is lehet, hogy a

fegyverek voltak a céltárgyak, a leleteket csak úgy mellékesen emelték el.

– Szóval, Ahmed Tarkant még soha nem csukták le. Nem furcsa ez magának?

Uzun maga elé nézett és hallgatott. Biccentettem, és folytattam.

– Jól van, százados, nem kell kimondania, amire gondol. Kimondom én maga helyett. Valaki fedezi Tarkant. Jobban mondva, idáig fedezte.

Uzun hallgatott.

– Van egy informátorom, aki jól kiismeri magát itt, Törökországban. Bizalmas kapcsolatokat ápol magasabb körökkel. Nos, ő mesélte nekem, hogy tíz évvel ezelőtt egy frissen végzett fiatalember érkezett Ankarába az egyik amerikai egyetemről, és munkát vállalt a közigazgatásban. Karrierje igen gyorsan emelkedett. Különféle állásokat töltött be – egyre magasabbakat – , végül pedig a régészeti felügyelőségen kötött ki. A vagyona ezzel párhuzamosan gyarapodott. Ez aztán azokban, akik szerint túlságosan is meredeken emelkedett felfelé, bizonyos gyanút keltett. Azt gondolták, hogy a villát, amit Ankara külvárosában vett, nem feltétlenül a fizetéséből vásárolta. Akkor viszont miből?

Uzun rám meredt.

– Maga vádol valakit! Maga egy köztiszteletben álló embert vádol!

– Nem vádolok én senkit – tiltakoztam. – Én csak magával beszélgetek!

– Jól van, gyerünk tovább!

– Az a pletyka kezdett keringeni a levegőben, hogy ez a fiatalember, talán mint régészeti felügyelő, kapcsolatba kerülhetett azokkal a fickókkal, akik mást sem tesznek, mint a földet túrják; természetesen nem földmívesként, hanem amatőr régészként. Amit találnak, eszük ágában sincs bejelenteni, inkább a saját zsebükre értékesítik. Nos, ismétlem, az a hír járta, hogy ez a fickó annak fejében, hogy szívességeket tesz az imént említett ásogatóknak, bizonyos százalékot kap az értékesített áruból. Mit szól hozzá?

– Tovább!

– Tulajdonképpen nincs is tovább. Illetve… talán van.

– Gyerünk, gyerünk…

– Történt aztán egyszer, hogy valaki megtalálta Hannahanna templomát Goldman barlangjában. Hogy miképpen történt, természetesen fogalmam sincs róla, de azt hiszem, hogy a felfedezője több vásárlónak is eladta. Márpedig profi ilyen hibát nem követhet el.

– A régi profik valóban nem – legyintett Uzun. – A fiatal generációnak azonban semmi sem szent.

– Két csoportnak is odaígérte a kincset. Az első csoport, amelybe, mondjuk, néhány régész is beletartozott – lehetséges, hogy ők nem saját maguknak, hanem valamely alapítványnak vagy múzeumnak szándékoztak megszerezni Hannahanna kincsét , úgy gondolta, hogy miután értesült a kincs körülbelüli helyéről, nem *vásárolja meg* Hannahanna aranyát, hanem *megszerzi.* Ezzel megindult az ádáz harc a két csoport között. Ennek a harcnak vált az áldozatává Steinmeyer, Terry, Greenwood professzor… és immár Ahmed Tarkan is.

– No és a második csoport?

– Az a bizonyos magas rangú régészeti felügyelő és a haverjai alkotják. Amikor emberünk számára világossá vált, hogy veszélyben forog a kincs, személyesen ideutazott, hogy rátehesse a kezét.

Uzun vérben forgó szemekkel nézett rám.

– Hakan Karataş? – kérdezte.

– Maga mondta, nem én. Apropó, hol van most Karataş?

– Eltűnt.

– Hogyhogy eltűnt?

– Nincs a szobájában. És az éjszaka sem tartózkodott benne.

– Talán dolga akadt – mondtam. – Valakinek csak meg kellett ölni Tarkant.

– A fenébe is…

– Úgy bizony – bólintottam. – És ha Miss Grant és én nem keveredünk véletlenül Mr. Goldman birtokára, talán már ő sem élne.

– Eszerint…

– Úgy van – bólintottam ismét. – Goldmant a következő éjszakán fogja megölni, mert nappal nem tud a közelébe férkőzni. Ezen az éjszakán Hannahanna méhei megcsipdesik Mr. Goldmant.

Ritkán láttam életemben elkeseredettebb rendőrtisztet Musztafa Uzunnál.

Pedig volt belőlük az emlékezetemben egy egész rakásra való.

12

– Van még egy rossz hírem – mondta fáradt hangon Uzun. –

Meghallgatja, vagy elege van már a rossz hírekből?

– Ne kíméljen, százados.

– Benton professzort is megölték az éjszaka!

Igyekeztem olyan elképedt arcot vágni, amilyet csak tudtam.

– Ki ölte meg?

– Van még ilyen kérdése?

– A szobájában?

– Nem a szobájában. Az utcán találtunk rá.

– Jézusom! Hogy került oda?

– Ez az, amit nem tudok. Azt a férfit a maguk konferenciájának a titkára, Mr. Dull kísérgeti. Természetesen adott a feltételezés: ő kísérte ki a szállóból.

– Ő mit mond?

– Hogy nem kísérte ki. Tudja, miért? Mert nem találta sehol. Délután Mr. Benton lepihent, majd eltűnt. Dull kopogtatott nála, de ő nem nyitotta ki az ajtót. És vacsoránál sem találkoztak. Dull furcsának találta ugyan, de lefeküdt. Csak ma reggel szólt a portán, hogy nyissák ki Benton szobájának az ajtaját… A vak Benton professzor nem töltötte otthon az éjszakát. Vajon mit kereshetett másfél kilométernyire innen, és hogyan jutott oda?

– Fogalmam sincs róla – mondtam az igazságnak nem teljesen megfelelően. – Végül is mit tervez, százados?

Uzun százados magabiztosan nézett maga elé.

– Ez már az én dolgom. Maga kétségkívül… hm… sokat segített nekem, ezzel együtt olyan sikamlós terepre csalt, amelyen… hm… nagyon könnyen elcsúszhatok. Ezer százalékos bizonyíték kell nekem. Csak akkor… de megszerzem, meg én!

– Velem mi lesz?

– Egyelőre nem küldöm sittre, és ha sikerül a tervem, nem is fog odakerülni. Üljön a fenekén és imádkozzék. Rendben van?

– Rendben, százados.

Uzun felállt és megsimogatta a homlokát.

– Mire mennének maguk énnélkülem? Halomra gyilkolnák magukat Hannahanna méhei. És azt a gyönyörű asszonyt is, Mrs. Hartmant. Ah, ő maga egy egész paradicsomkert! Egy viruló rózsa!

Kétségkívül igaza volt. Holly Hartman valóban egy vörös rózsára hasonlított.

Amelynek azonban életveszélyes tüskéi vannak.

Az étteremben először maga Dull professzor jött oda hozzám. Szeme alatt olyan fekete karikák sötétlettek, hogyha az égen lettek volna, a csillagászok hanyatt dobták volna magukat az örömtől.

– Hallotta, Mr. Lendvay? – kérdezte remegő hangon.

– Hallottam – biccentettem. – Fogadja őszinte részvétemet.

– Köszönöm… bár nem volt a rokonom. Én csak segítettem neki. Fogalmam sincs róla… semmiről… Istenem, hogy történhetett?

Mr. Dullból jó színész lett volna, az kétségtelen. Ha nem vagyok szem- és fültanúja bizonyos dolgoknak, talán be is vettem volna a szövegét.

– Hol találták meg? – kérdeztem.

– Egy bizonyos Ahmed Tarkan háza előtt. Tudja, ki ő?

– Tudom – bólintottam.

– Vajon honnan ismerhette? Csak az történhetett, hogy Tarkan felajánlott neki valamit. Benton pedig odament, hogy megnézze.

– Már bocsásson meg, de… ő vak volt.

– Mr. Lendvay… Mr. Benton az ujjai begyével jobban látta a tárgyakat, mint maga a szemével.

– Majd Uzun bizonyára kinyomozza, hogyan került oda.

– Remélhetőleg… remélhetőleg. Ami pedig a konferenciát illeti, tartunk egy nap gyászszünetet. Bár lassan több lesz a gyászszüneti nap, mint a normális… Istenem, hát mit vétettünk neked?

Isten azonban nem válaszolt. Sem a keresztény, sem másmilyen.

Az isteneknek feltehetően egyéb dolguk is akad, mint régészek ügyes-bajos dolgaival foglalkozni.

Beleértve a gyilkosságokat is.

14

Legnagyobb meglepetésemre Miss Granton, azaz Lucián, nem látszott meg a tegnapi kaland. Úgy lebbent az asztalomhoz, mint egy éhes tündér.

– Tojás? – kérdezte a tányéromba kukkantva. – Éjszaka erről álmodtam. Megettem vagy tíz tojást. Rég volt ilyen szép álmom. Többre nem is emlékszem belőle. – Hirtelen némi riadalom költözött a szemébe korábbi magabiztossága helyére. – Végül is…

mi történt tegnap? Azaz az éjszaka.

– Mire emlékszik? – kérdeztem.

– Mindenre. Azaz… onnantól kezdve, hogy vacsorázni kezdtünk Mr. Goldmannél, semmire.

– Kicsit többet ivott a kelleténél – mondtam.

– Sejtettem. Ettől vagyok ilyen éhes. Szeretnék kérdezni magától valamit. Sőt többet is. – Óvatosan körülnézett, aztán felállt. – Várjon, hozok egy-két falatot és visszajövök.

Amikor visszajött, azt hittem, tányért nem is hoz, csak rántottát – az előbbi ugyanis eltűnt alatta. Ismét körülnézett, majd hozzám hajolt.

– Nem tudja ez… micsoda?

Körbepislogtam én is, majd a szalvétáján állapodott meg a tekintetem. Arra meresztette ugyanis a szemét. Lassan elmozdította a szalvétát.

– Nem tudja… mi ez?

Odanéztem, aztán bólintottam.

– De. Tudom.

– Micsoda?

– Mr. Goldman zsebórája.

– Jézusom! És ez?

Ismét odanéztem, ahova kellett. Az óra helyén ekkor már egy aprócska ezüstszobor feküdt.

– Egy istenszobrocska. Bizonyára Mr. Goldman találta a tengerben.

– Jézusom!

– Van még valami más is? – kérdeztem, és ittam egy pohár gyümölcslevet. – Hoppá, ez itt a pénztárcám!

– Bocsásson meg – suttogta. – Kissé… hm… becsíptem. Nem beszéltem valami… furcsát… furcsákat…?

– Nem emlékszem rá – mondtam.

Valójában nem akartam emlékezni rá.

– Látom az arcán, hogy igen. Kérem, kérem…

– Jól van – legyintettem sóhajtva. – Valami Alfredről beszélt.

– Jézusom!

– Azt hitte, én vagyok Alfred. De nem én voltam – tettem hozzá, hogy megnyugtassam.

– Másról nem?

– Másra tényleg nem emlékszem.

– Ez jó – mondta. – Alfred ugyanis… nem létezik.

– Van ilyen – mondtam. – Nem fontos.

– De igenis fontos – erősködött. – Maga most azt hiszi, hogy volt valaha egy Alfred nevű pasasom, akivel én… aki engem… illetve mi ketten…

– Semmit sem hiszek – igyekeztem letérni a rázós útról. – Különben is, álmában összevissza beszél az ember.

– Alfredot én találtam ki – mondta.

– Ó, így már minden érthető.

– Nem ért maga semmit! – csapta le a szalvétáját, és hirtelen mindkét szeme megtelt könnyel. – Nekem olyan, de olyan… magányos gyermekkorom volt… ezért kitaláltam magamnak egy Alfredot. Ő lett a barátom, neki mondtam el minden bánatomat. Aztán később, amikor már nagylány lettem, a kapcsolatunk kissé túlnőtt a gyerekkori barátságon. Álmomban néha… olyanokat kívánt tőlem…

– Jól van, értem – intettem le. – Alfred nincs, és nem is volt.

– Sajnos azóta sem tudok megszabadulni tőle. Alfred előjön az álmaimban.

– Mint Freddy Krüger?

– Valahogy úgy. És… és néha arra kényszerít…

– Figyeljen ide – mondtam neki. – Pihenje ki magát, mert estére szüksége lesz minden erejére.

– Csak nem akar… velem aludni?

Sóhajtottam, és megfogadtam magamban, hogy amint Los Angelesbe érek, megfojtom Terranót.

15

Az elkövetkező percekben mintha mézes papír lettem volna, és *ők* a legyek. Az *ők* alatt Mrs. Hartmant, Mr. Hartmant, Elisabeth nénit és kedves kis lányát, Hazelt értem. Mert jöttek sorban, és még zümmögtek is, mint Hannahanna méhei.

Az első érkező Holly volt. Mosolygott, és letelepedett mellém. Aztán csak nézett rám szótlanul, félrehajtott fejjel. Nem tudtam mire vélni a dolgot. Bizonyos idő elteltével úgy tettem, mintha csak akkor venném észre.

– Hello, Mrs. Hartman. Hogy van?

Olyan durcás képet vágott, mintha valami nagyon csúnyát mondtam volna neki.

– Kicsoda vagyok én… magának?

– Bocsánat. Hát akkor, hogy van… Holly?

– Köszi, jól. És maga?

– Megvagyok.

– Tudja, miért nézem magát?

Úgy tettem, mintha roppantul meglepett volna a vallomása.

– Maga nézett engem?

– Nem is vette észre? Jellemző. Igenis néztem. És tudja, miért?

– Kíváncsivá tesz.

– Mert maga olyan… olyan… mint egy libamájas szendvics.

Ettől valóban meghökkentem. Sok mindenhez hasonlítottak már életem és működésem során, de nem emlékszem, hogy valaha is libamájas szendvicshez hasonlítottak volna.

– És… miért? – nyögtem bizonytalanul.

– Mert olyan kívánatos. Kedvem lenne beleharapni.

Még ki is vicsorította a fogait, amiből mindjárt két pozitív következtetést is levonhattam. Az egyik, hogy aligha lehet gyakran szüksége fogorvosra, a másik pedig, hogy a látszat ellenére sincsenek vámpírfogai. Pedig az. Egy igazi vámpír.

– És olyan átszellemült a képe. Tudja, ez mit jelent?

– Mit?

– Hogy nagy öröm érte. Nagyon nagy öröm. A nagy öröm átsugárzik a bőrünkön, és aki képes látni az öröm sugarait, az észre is veszi.

– Maga… hm… képes erre?

– Bizony, én képes vagyok. Úgy fonódnak maga köré, John, az öröm sugarai, mintha koszorú lenne.

– És minek kellene örülnöm?

– Hát azt maga tudja. De hogy örül valaminek, az biztos.

Holly Hartman szándékán kívül nagy szívességet tett nekem. Nem kellett azon törnöm a fejem, hogy milyen bevezető után tegyem meg a vallomásomat.

– Alighanem igaza van – sóhajtottam.

– Amennyiben?

– Valóban örülök valaminek.

Holly arrafelé intett, amerre Lucia eltűnt a szemem elöl.

– Csak nem neki örül? Mert ha neki, hát csalódnom kell magában. Nem nagy zsákmány a kicsike. Aprópénz, amiért valamirevaló fickó le sem hajol. Remélem, maga sem hajolt le még érte?

– És maga? – kérdeztem.

– Ó, én hozzá képest ezer dolláros vagyok. És nem is kell lehajolnia, csak füttyentenie. De árulja már el, minek örül ennyire?

Úgy tettem, mint aki az istennek sem akarja elárulni öröme okát, de végül is úgy robbant ki belőlem, mint kilyukadt lufiból a gáz.

– Megtaláltam Hannahanna templomát! – súgtam oda neki.

Összehúzta a szemöldökét, és hitetlenkedve nézett rám.

– Mit talált meg?

– Hannahanna templomát… és a kincseit is.

– Maga most tréfál velem?

Ideje volt megragadnom a karját és a szívemhez húzni a kezét.

– Dehogy tréfálok, Holly. Valóban megtaláltam!

Aztán gyorsan el is eresztettem a kezét. Nem lenne jó, ha Hartman kiszúrna bennünket.

– Na, várjon csak, várjon! – csillapított Holly. – Mit is mondott az imént? Ismételje meg, kérem.

Újra robbant a lufi.

– Megtaláltam Hannahanna templomát.

– Maga? Egyedül?

– Én. Egyedül.

– A gyakorlatban is vagy csak elméletben?

– Hát persze hogy a gyakorlatban! A saját két szememmel láttam.

– Hm. És hol találta meg. Elmondhatja?

– Magának el. Goldman birtokán.

Láttam rajta, hogy hiszi is, meg nem is a szavaimat.

– Hogy került maga Goldman birtokára?

– A tengeren át.

– És hogy fedezte fel… amit mások nem tudtak felfedezni?

– Szerencse kérdése. És egy papiruszé.

– Milyen papiruszé?

– Egy egyiptomi papiruszról van szó. Csak nemrég fedezték fel. Egy barlangba rejtett kincsről beszél. Eddig még senki nem hozta összefüggésbe Hannahanna templomával. Én azonban megtettem és… megtaláltam!

Holly megnyalta a száját.

– Tudja, hogy… imádom magát? Ha az a hülye Greenwood nem gyilkoltatja meg magát az ablakom alatt, már… régen túl lennénk egy s máson. De ami késik, nem múlik. Egy óra múlva Hartman

eltűnik a bazárban, valami kétfejű szobor után kutat, én pedig egyedül maradok. Nem folytathatnánk ott ezt a beszélgetést?

– Nem tudom, Holly – mondtam gondterhelten. – Szívem szerint futnék magához, de meg kell tennem bizonyos előkészületeket.

– Igazán? És miféléket?

– Például kötelet kell vennem.

– Jézusom, csak nem akar megfojtani valakit?

– Le kell ereszkednem… egy lyukon. Még csak arra volt időm, hogy kibontsam a bejáratot és benézzek… csupa-csupa arany ott minden, Holly… le kell ereszkednem, és meg kell néznem…

Holly Hartman maga elé meredt. Láttam rajta, hogy vadul forognak a kerekek a fejében.

– Az ugye nem lehetséges… hogy engem is odavigyen?

– Sajnos, Holly, megértheti…

– Megértem. Maga a felfedező, magának kell először leereszkednie… a hova is?

– Lyukba. A barlang oldalában van. Éppen egy nagy teherautó áll előtte. És még soha, senki nem vette észre, pedig csak néhány kalapácsütés kellett hozzá.

Holly nem kérdezte meg, honnan volt kalapácsom és miképpen tudtam zavartalanul bejutni Goldman barlangjába, vakon hitt nekem.

Biztos voltam benne, hogy Holly Hartmant nem az arany érdekli. Őt egészen más izgatja.

– Akkor hát… most mi legyen, Johnny? – kérdezte kezemre téve a kezét.

– Odamegyek és… megvizsgálom – mondtam ragyogó arccal. – Ugye nem szól róla senkinek?

– Dehogyis szólok… Tudja, mit? Hallgatásom fejében ígérjen meg nekem valamit.

– Mi lenne az, Holly?

– Hogy maga után… én leszek az első, aki megnézheti.

– Ezt készséggel megígérhetem.

– Jól van. Kár, hogy nem jön be a szobámba. Ha meggondolja magát, otthon talál. Ha marad egy kis ideje a kötélvásárlásból… szívesen látom.

Felállt és elvonult.

Úgy, hogy költeményeket lehetett volna írni róla. Nem hiszem, hogy életemben láttam még hozzá hasonlóan vonzó nőt.

De veszélyesebbet is csak ritkán.

16

Ezután megszakítottam a reggelimet és a büféhez mentem. Vettem egy egész üveg whiskyt és az asztalomra tettem. Teletöltöttem egy poharat, belenyaltam, a maradékot pedig belelocsoltam a legközelebbi virágcserépbe. Bár lelkes növényvédő vagyok, ezúttal meg kellett tennem. Csak reménykedhettem benne, hogy a ki tudja, milyen virág nem kap heveny alkoholmérgezést.

Még a reggelim felénél sem tartottam, amikor Mr. Hartman telepedett oda hozzám.

– Hát ez meg mi? – kérdezte meghökkenve. – Maga már hajnalban whiskyzik? Csak nem történt valami…

– Megölték Greenwoodot – mondtam. – Aztán megölték Benton professzort is.

– Ettől van ennyire elkeseredve?

– Nem vagyok elkeseredve… bár el is lehetnék, elvégre engem is megölhetnek.

– Mi a fenéért ölnék meg magát?

– Mert… ha valakit meg kellene ölniük, hát akkor én lennék az!

Kicsit már nehezebben forgott a nyelvem a szokásosnál, és talán még a szemem is zavarosabbnak tűnt.

– Ezt hogy érti?

– Rossz célpontokra lőnek a rohadékok.

Hartman koncentrált: igyekezett megfejteni a szavaim mögött bujkáló lényeget.

– Úgy érti, hogy… magát kellene…

– Hát, ha arra vadásznak, aki tudja, hol található Hannahanna temploma. Merthogy ez egy elhárító hadművelet.

Hartman megsimogatta az állát.

– Micsoda a micsoda?

– Ej, hát azokat ölik meg, akik sejtik, hol lehet Hannahanna temploma. Valakik nem akarják, hogy elrabolják az istennőtől a kincseit. Megölnek mindenkit, akiről feltételezik, hogy ismeri a kincs rejtekhelyét.

– Miért, maga talán ismeri?

– Én… igenis ismerem.

Hartman hitetlenkedve rázta meg a fejét.

– Sokan állítják ezt magukról. Elméletileg sokan sejtik, hogy hol kellene lennie a templomnak. A gyakorlatban azonban…

– Ki beszél itt elméletről, he?

Hartman szeme élesebbre váltott.

– Maga a gyakorlatról beszél?

– Csakis.

– Jézusom, csak nem azt akarja beadni nekem, hogy maga a valóságban is megtalálta Hannahanna templomát?

– Nem akarok én beadni magának semmit, de megtaláltam. Megvan és kész.

– És hol van?

– Azt nem mondhatom meg magának, de… egy barlangban. Ennyi legyen elég.

– Maga… látta a templomot?

– Persze hogy láttam! Éppen arról beszélek. Sőt még a kézmosóedényt is láttam. Vagy lábmosót. Még nem volt időm alaposan megnézni. De egy biztos: színaranyból van.

Hartman eltátotta a száját.

– Miről beszél maga?

– Mintha kissé nehéz lenne a felfogása ma reggel. Nem akar egy whiskyt?

– Kösz, de most nem.

– Én mindjárt iszom egyet… csak még… csak még… Mit is akartam mondani magának?

– Valami színarany lábmosóról beszélt.

– Ja, vagy úgy. Ott áll mindjárt az előtt a lyuk előtt, amelybe bemásztam. Talán még száz kilónál is nehezebb lehet. És színarany. Úgy látszik… Hannahanna templomába nem lehetett csak úgy besétálni… Előtte lábat kellett mosni és valószínűleg kezet is. Ami a fejmosást illeti…

– Ördögbe a fejmosással! – förmedt rám Hartman. –Azt mondja, hogy maga mindezt látta, nem csak úgy álmodta?

– Mit gondol, akkor leinnám magam örömömben?

– A szentségit neki! Hol van az a barlang, vagy micsoda?

– Ez titok. Ha Mr. Goldman megtudná… de mit is beszélek? Én akarom feltárni.

Hartman hátradőlt a székén, és figyelmesen fürkészte az arcom.

– Figyeljen ide, Lendvay – kezdte hosszasabb habozás után. – Mennyit ér magának ez a templom és a kincsei?

– Semennyit – mondtam. – Mennyit érhetne? Hiszen az a török államé. Nem csempészhetem ki az országból, és nem is akarom. Megtaláltam, elég nekem ennyi!

Hartman elkapta a karom.

– Én akarom megtalálni, ember!

– De én már megtaláltam.

Hartman az arcomhoz hajolt.

– Nekem sokat megérne, ha én találhatnám meg.

Úgy tettem, mintha a whisky ködén át is leszivárogna valami az agyamba abból, amit hallok.

– Sokat… megérne?

– Mondjuk egymillió dollárt. Mikor keres maga odahaza egymilliót?

– Hát… soha.

– Na látja? Semmit nem kell tennie érte, csupán odavezet engem ahhoz a lábmosóhoz. És kap egymilliót.

– Azt nem tehetem meg! – háborodtam fel. – Mondtam, hogy a kincs a török… államé. Én becsületes ember vagyok. A lábmosó… nem juthat a feketepiacra!

– Hiszen ezt mondom én is! Hannahanna kincse a török államot illeti!

– Akkor… nem értem.

– Nem is fontos, hogy megértse. Egy a lényeg: *én* akarom megtalálni!

– Tuti az egymillió?

– Felmegyek és megírom a csekket. Mikor juttathatom el magának?

– Én nem is tudom… ezt meg kell még gondolnom. Mr. Goldman ma este nincs otthon… Jézusom!

Úgy tettem, mint aki rosszul lett. Magamhoz öleltem az üres üveget és eltántorogtam vele a kijárat felé.

Amint mentem kifelé, a hátamban éreztem Hartman szúrós pillantását.

Nem volt jó érzés.

17

A recepció környékén sikerült megszabadulnom az üvegtől. A whisky illatától azonban nem. Nem mintha úgy általában kifogásom lenne egy kis whiskyillat ellen, ám ezúttal csak arra volt jó, hogy minél hihetőbbé tegyem a szövegemet.

Belezöttyentem egy fotelba, és adtam magamnak öt percet, hogy Elisabeth néni és Hazel Gordon kisasszony is megjelenjenek.

Négy és fél perc múlva ott álltak előttem.

Mivel nem volt több szék a közelben, én is felálltam. Ekkor már nem játszottam a becsípettet, nem volt rá szükségem.

Elisabeth néni megállt velem szemben, és vartyogó hangján rám förmedt.

– Na, hogy van, Lendvay? Sikerült valamit elintéznie?

– Mivel kapcsolatban? – adtam az ártatlant.

– Hogy elmehessünk végre innen.

– Attól tartok, ez végképp lehetetlenné vált. Bizonyára ön is értesült róla, hogy az éjszaka újabb gyilkosságok történtek.

– A recepcióstól hallottam.

– Megöltek egy Ahmed Tarkan nevű férfit. Ismerte?

– Honnan ismertem volna?

– Valamint Mr. Bentont. A vak professzort.

– Tudom ki… volt.

– Maga szerint ki tehette?

– Honnan a fenéből tudjam? A tudósok néha egymást gyilkolják.

Ideje volt átmennem hencegőbe.

– Azért ne aggódjanak, két nap múlva szabadok lesznek, mint a madár. Mehetnek tollaslabdázni.

Elisabeth néni a levegőbe szimatolt.

– Maga ivott?

– Mért? Tilos?

– Ilyenkor reggel? Istenem, maguk férfiak! Hogy értette azt, hogy szabadok leszünk, mint a madár?

– Uzun százados elengedi magukat.

– Ez biztos?

– Vegyék úgy, hogy száz százalék.

– Hm. És mitől olyan biztos benne?

– Mert tettem egy nagy szolgálatot Uzunnak. Ő még nem tudja, de hamarosan megtudja.

– Én is megtudhatom?

Körülnéztem, aztán közelebb hajoltam hozzá. Arra azért vigyáztam, hogy túl közelre ne sikerüljön. Elisabeth mami nem az a fajta volt, akihez élvezet közelebb hajolni.

Vettem egy mély lélegzetet, ráfújtam egy kis whisky-gőzt, aztán sóhajtottam egyet.

– Maga nem régész… nem is tudhatja, mit jelentenek a szavaim, de… megtaláltam Hannahanna templomát!

Néhány hosszú másodpercre csend ereszkedett közénk. Csodára élveztem volna a dolgot, ha Hazel végre leveszi rólam a szemét. De nem vette le. Attól tartottam, hogy enyhe whiskyillatom ellenére rám veti magát, és megpróbál csókolózni velem.

Elisabeth néni is észlelhette a veszélyt, mert hirtelen keményen rászólt.

– Nyughass, Hazel!

Hazel megnyalta a száját, és továbbra is engem bámult. És lássanak csodát; Elisabeth mami is megnyalta az övét. Behunytam a szemem és összeborzongtam.

– Ki az a Hannahanna?

– Hettita istennő. Régóta keressük a templomát. Tegnap éjszaka végre sikerült megtalálnom. Ő lesz a második Tutenhamon! Telistele van a temploma aranykinccsel.

Felesleges lett volna neki is leadnom a lábmosó mesét, elég volt csupán a templom emlegetése.

– Hol találta meg? – kérdezte szárazon.

– Egy barlangban.

– Jól van, Mr. Lendvay – mondta. – Remélem, igaza lesz, és Uzun százados elenged bennünket. Ha nem…

– Igen?

– Nem akarom, hogy fenyegetődzésnek higgye, de akkor maga nagy bajba kerül.

– Majd igyekszem elkerülni – mosolyogtam.

Meghajoltam és leléptem.

18

Néhány perccel később felcsengett a telefon a szobámban. Mr. Goldman volt a vonal másik végén.

– Ön az, Mr. Lendvay? Elnézést a korai zavarásért, de nagyon nyugtalan vagyok maguk miatt. Minden oké? Már az is megnyugtat, hogy hallom a hangját.

– Minden rendben – mondtam vidáman. – Már tökéletesen magamhoz tértem.

– Fene vigye el azt a trágyát! Ki is szórattam a barlangból. Közben majdnem én is rosszul lettem tőle. No és Miss Grant?

– Köszönöm, ő is jól van.

– Hamarosan odamegyek, és akkor személyesen is

találkozhatunk. Mindenesetre örülök, hogy nem esett bajuk. Hál2 istennek a vihar is elfordult valamerre. Akkor hát, viszlát!

Beleültem egy karosszékbe és azon törtem a fejem, hogy vajon mi az ördögért küldött erre a konferenciára Terrano?

Ismét csak oda jutottam, mint eddig. Mármint, hogy fogalmam sincs róla. Terrano nem foglalkozik műkincsekkel, a hettitákhoz meg hatökör. Lehet, hogy valami okostojás megbízta valamivel? Terrano nem az az ember, aki mindenféle gyanús megbízatásokat elvállal. Mindkét fia az üzleti szférában dolgozik, feddhetetlen állampolgárok, Terrano vigyáz rá, hogy azok is maradhassanak. Akkor meg mi a frász lehet a háttérben?

Felkeltem és kisétáltam az utcára.

Sokáig sétáltam, az agyam túráztattam, de nem jutottam egy lépéssel sem előrébb.

Közben lassan, de biztosan, közeledett az éjszaka.

19

Azért azt nem úsztam meg, hogy Mr. Dull ne akaszkodjék vacsora után a nyakamba. Megragadta a kabátom ujját és kirángatott a hallba. Belenyomott egy székbe, és hangsúlyozottan ravaszul nézett rám. Ravasznak szánta a tekintetét, én inkább enyhén hülyének láttam. Az is lehet persze, hogy a jövő miatti aggódás torzította el az érzékeimet.

– Mr. Lendvay – kezdte , véletlenül szóba elegyedtem Miss Hazellel. Tudja, azzal a furcsa lánnyal.

– Tudom, kiről beszél – bólintottam.

– Az idős hölgy éppen a mosdóban volt, így válthattunk néhány szót. Hm.

Megköszörülte a torkát, és mintha mosoly futott volna át az arcán.

Természetesen jól tudtam, minek köszönhető ez a könnyed mosoly. Az emlékeinek. Annak a pár szónak, amit Hazel mondhatott neki.

– Csókolózni akart magával, mi?

A jó Dull professzor majdhogynem eldobta magát meglepetésében.

– Há… hé… maga ezt honnan… veszi… tudja?

– Tudom.

– No de… képzelheti, hogy nemet mondtam neki – krákogta. – Kérem szépen, ugye, az én koromban és… pozíciómban, egyáltalán… nevetséges… még csak a feltételezés is. Miss Hazel kétségtelenül… kissé szertelen bizonyos… dolgokban, izé… de én… sziklaszilárdan…

– Mit mondott önnek? – kérdeztem.

– Hát hogy… csókoljam meg. És hogy… vajon milyen lehet, amikor megcsiklandozza az… izém… bajuszom.

– Nem erre vagyok kíváncsi. *Ezenkívül* mit mondott önnek?

Dull professzor arckifejezése egyetlen pillanat alatt megváltozott. Ismét visszatért rá a ravasz mosoly.

– Önről beszélt. És valami… sületlenséget mondott. Nem is tudom, honnan szed az a lány ilyeneket. Azt hiszem kissé… hm… túlteng a fantáziája. Szóval, azt mondta, hogy ön Hannahanna kincsével kapcsolatban tett bizonyos felfedezést, ami… egyszerűen nevetséges.

– Mi a nevetséges?

– Hogy ön felfedezte… azaz megtalálta Hannahanna templomát.

Ott bujkált a nevetés a szája sarkában, hogyha elkaccantanám magam, azonnal csatlakozhasson hozzám. Én azonban komoly maradtam.

– Így van – mondtam könnyedén. Félig behunytam a szemem, mintha rám tört volna egy kis reggeli szieszta utáni vágy.

Dull professzor arcáról lehervadt a mosoly. Megsimogatta a bajuszát, megbirizgálta a szakállát, majd úgy nézett rám, mint aki nagyot hall, ezért sosem egészen biztos benne, hogy mit mondott neki a másik.

– Mi van így? – kérdezte előredugva a fejét.

– Valóban megtaláltam Hannahanna templomát.

Dull eltátotta a száját.

– Ön?

– Én.

– És… mikor?

– Az éjszaka.

Dull hátradőlt a székében.

– Ugye csak tréfál velem?

– Eszem ágában sincs. Valóban megtaláltam.

– Hogy találhatta meg? Istenem ez… lehetetlen! Ez nem lehet igaz! Ez csak tréfa lehet.

Hátradőltem a karosszékben, és unottan malmozni kezdtem az

ujjaimmal, mint akit egyáltalán nem rázott meg a feltételezése. Dull nem érezhette rajtam a whisky illatát, mert semmiféle célzást nem tett azzal kapcsolatban, hogy egyáltalán józan vagyok-e.

Lassan, mint akinek nem sietős a dolga, kikerekítettem számára egy épkézláb kis történetet. Miszerint Miss Grant és jómagam elmentünk a tengerre fürdeni. Kissé távolabb a szállodáktól, mert arrafelé még kellemesebb és homokosabb a part. Hangom enyhe remegtetésével éppen csak céloztam rá, hogy világtól való elvonulásunknak egyéb oka is lehetett, mint a homokos part. Dull professzor azonban nem látszott észrevenni semmiféle apróbb jelet. Ő kizárólag Hannahanna templomára koncentrált.

Elmondtam még neki, hogy vidáman fürdöttünk a holdfényben, amikor Mr. Goldman emberei kihalásztak bennünket a vízből. Azt hitték, elsodort bennünket az arrafelé igen gyakran felbukkanó hideg áramlat, ráadásul a meteorológia is vihart jelzett. Ezért bevittek bennünket egy barlangba. Akkorába, hogy egy katedrális is beleférhetne.

– Erről már hallottam – bólintott Mr. Dull. Remegő kézzel a zsebébe nyúlt és elővette a cigarettatárcáját. Tartogatta egy kicsit a kezében, aztán anélkül dugta vissza, hogy akár csak egyet is kihúzott volna belőle. – Mr. Goldman megígérte, hogy… egyszer elvisz oda és megmutatja.

Elmondtam neki, hogy érkezésünk hírére Mr. Goldman hozzánk sietett, majd el is ment, hogy meleg ruhát hozzon nekünk. Hideg volt odabent és mi fáztunk ruha nélkül.

– Ruha nélkül? – kapta fel a fejét Dull professzor.

– Fürdőruhában – javítottam ki magam. – Abban is hideg volt. Meglehetősen szeles a barlang.

– Jól van, jól van, hogy volt tovább? – sürgetett türelmetlenül.

– Két embere ott téblábolt a közelünkben, ám ők inkább a csónakkal törődtek, mint velünk. Tudja, a közeledő vihar miatt. Ki kellett húzni a csónakot a partra. Ilyenkor az a szokás, mert különben…

– Jól van, fene vigye a csónakot, mi történt ezután?

– Mivel mindenki magunkra hagyott bennünket, beültünk egy teherkocsiba.

– Teherkocsiba?

Elmondtam neki, hogy a barlangban egymást érték Goldman teherautói, amelyek műtrágyát és egyéb anyagokat szállítottak a növénytelepítésekhez. Arrafelé még kopár minden, hiába épültek szállodák, alig vannak fák és növények a kertjeikben. Ha jönnek majd a turisták, árnyékot keresnek. Mr. Goldman arra gondolt,

hogy fákat, bokrokat és egyéb növényeket termel nagy mennyiségben, hogy elláthassa velük az épülő objektumokat.

– Hannahanna templomáról beszéljen, ember!

– Hiszen arról beszélek – mondtam. – Szóval, volt ott egy hatalmas teherkocsi is. Annak a platóján pedig… – körülnéztem, a füléhez hajoltam és belesuttogtam. – Azt hiszem, Mr. Goldman nem mondott nekünk igazat.

– Mivel… kapcsolatban? – lihegte Dull professzor.

– Azt állította ugyanis, hogy ennek a hatalmas kocsinak a platóján műtrágya van. De nem az volt.

Dull eltátotta a száját.

– Nem? Akkor… micsoda? Csak nem azt akarja mondani… hogy egy teherautó platóján találta meg Hannahanna templomát?

– Ó, egyáltalán nem.

– Akkor mi volt a platón?

Ismét körülnéztem, és ismét a füléhez hajoltam.

– Szar.

Dull professzor meghökkenve meredt rám.

– Mi… csoda?

– Igazi trágya.

– Te jó isten! – vett egy mély lélegzetet. – Csak nem a trágya alatt…

– Ó, dehogy! – legyintettem. – Szóval, Miss Grant és én, hogy ne fázzunk, bebújtunk a kocsi vezetőfülkéjébe. Azt hittük, ott melegebb lesz. Hát valamivel melegebb is volt, de nem annyira, hogy igazán felmelegedhettünk volna. Ön el sem tudja képzelni, hogy mekkora volt annak a kocsinak a vezetőfülkéje. És milyen széles az ülés. Ha hátrahajtja az ember, olyan széles, mint egy dívány. Mondtam is Miss Grantnak, hogy…

– Hannahanna kincséről beszéljen, ember!

– Hiszen egyfolytában arról beszélek. Mondom, hogy hideg volt a vezetőfülkében, ezért begyújtottam a motort az indítókulccsal, amely szerencsére a helyén volt. A motor beindult… Nem vettem észre, hogy a kocsi sebességben van…

– Na és?

– Amikor beindítottam… ugrott egyet hátrafelé. Méghozzá jó nagyot, mert hátramenetben volt a sebességváltója. Tudnia kell, hogy a kocsi közvetlenül farral a barlang falánál állt, szinte érintette a falat. Érti?

– Persze hogy értem. Maga ráadta a gyújtást, a kocsi ugrott egyet hátrafelé és nekiment a falnak. És?

– A fal… bedőlt. Képzelje, a *barlang fala*! És ott volt a bedőlt fal mögött Hannahanna temploma. Kétezer éve falazták be és mindezideig senki nem bontotta ki. Hát nem izgalmas?

Mr. Dull lihegett, és egyre csak kecskeszakállát simogatta.

– Ezután mi történt?

– Miss Grant rosszul lett az éhségtől. Ez aztán teljesen kiverte a fejemből a felfedezésemet. Később pedig berúgtam. De ma éjszaka…

Dull megragadta a kezem.

– Azt mondja, hogy magán kívül… senki nem tud a felfedezéséről?

– Senki – mondtam. – Pedig jelentős dologról lehet szó. Csak úgy csillogott odabent a sok aranytárgy. Ma éjszaka odamegyek és megnézem.

– És ha már Mr. Goldman megtalálta?

– Nem találta meg. Senki nem fog még egy hétig a kocsihoz nyúlni. Ezt ő mondta. Addig nem lesz szükség a trágyára. A lyuk pedig éppen akkora, mint a kocsi hátulja, így senki nem veszi észre. Ráadásul be is takartam egy ponyvával.

– És Miss Grant?

– Ő sem tud róla.

– Nem vette észre?

– Csak én láttam, hogy leomlik a fal, és én dugtam be egyedül a fejem a nyílásba. Miss Grant úgy tudja, hogy csak éppen a falhoz koccantunk.

Ezúttal ő kezdett el malmozni az ujjaival. Az ő malma azonban sokkal gyorsabban járt, mint az enyém.

– Mi a szándéka, Mr. Lendvay? Úgy értem, a felfedezésével?

– Megnézem, hogy mi van a barlangban. Elvégre még csak távolról láttam az arany edényeket. Aztán majd értesítem a hatóságokat. Gondolja, hogy ez jelentős felfedezés?

Dull professzor megnyalta a szája szélét.

– Hát… tulajdonképpen annyira nem az. Ön is tudja, hogy ebből az időből van leletanyag éppen elég.

Sajnálkozva tártam szét a karom.

– Tudja, hogy engem kizárólag a csomók érdekelnek…

– Tudom, tudom, persze hogy tudom. Szóval, nem valószínű, hogy világszenzáció lenne belőle. Ne siesse el a hatóságok értesítését. Én legalábbis várnék még vele egy kicsit… Meg kellene talán mutatnia egy… hozzáértő tudósnak.

– Hol találok ilyet?

– Itt ül egy magával szemben!

– Nem is reméltem, hogy érdekelni fogja a dolog… És hogy gondolja?

– Esetleg magával mennék… éjszaka. Jó is, hogy nem említette Mr. Goldmannek. Mr. Goldman amatőr, és nem túlságosan tehetséges. Sőt mondhatni, laikus. Bosszantó lenne, ha ő fedezné fel… Még ha nem is akkora durranás, de mégis… Mit szól hozzá?

– Egyetértek, professzor! Jöjjön velünk!

– Nem lehetne ezt valahogy… Miss Grant nélkül megoldani?

– Hát – vakartam meg a fejem búbját – megpróbálhatom, de nem biztos, hogy sikerülni fog. Már említettem neki az éjszakai kalandot, és ő egyből ráharapott.

– Jól van – mondta Mr. Dull. – Ha jön, hát jön. Gondolt már arra, hogy mi lesz, ha Mr. Goldman és az emberei… hm… észrevesznek bennünket?

– Ez kizárt dolog – ráztam meg a fejem. – Olyankor már alszik mindenki. Onnan nem lehet mit ellopni, a szart… illetve a trágyát kivéve. Az autók számára épített út sorompóval van lezárva. Az őrök alszanak, és Mr. Goldman is.

– Jól van – sóhajtotta Mr. Dull. – Akkor hát tizenegy órakor kint leszek a szálloda sarkánál.

De nem volt ott.

20

Lucia azonban ott volt. Fekete nadrágjában, fekete blúzában pokolból felruccant, bulizni induló nőördögre hasonlított. Vagy egy vámpírra, aki áldozatára les. Vöröses sörényét ugyancsak fekete hajpánttal szorította le. Kissé kedvetlen volt, és ezt mindjárt észre is vettem rajta.

– Valami baj van? – kérdeztem nyugtalanul.

Rám nézett, és felvonta a vállát.

– Az van.

– Micsoda?

– Éhes vagyok.

Éreztem, hogy kezdi összeráncigálni a gyomrom az idegesség.

– Miért nem vacsorázott?

– Vacsoráztam – mondta.

– És mégis éhes?

– Mégis – mondta.

– Ez meg hogy lehet?

– Úgy, hogy nem ettem eleget.

– Mért nem evett, az ördögbe is?

– Mert már nem szabad. Elértem a normál súlyomat. Innentől kezdve egy deka sem mehet rám. Nem szeretnék kövér halott lenni.

– Ilyenekkel ne is vicceljen! – förmedtem rá. – Már csak babonából sem!

– Minden eshetőségre fel kell készülnünk – mondta.

– Hm. És maga mire készült fel?

– Teleraktam a zsebemet.

– Jézusom… fegyverrel?

– Süteménnyel. Az egyik már sajnos szétnyomódott.

Behunytam a szemem, és elszámoltam húszig. Talán tovább is kellett volna, de már nem volt rá időnk.

– Hogy megyünk? – érdeklődött Lucia. – Tisztában van egyáltalán vele, hogy mit akar csinálni?

– Lezárni egy sorozatgyilkosság ügyét.

– Maga?

– Én. Ráadásul a maga segítségével.

– Nahiszen! Úgy gondolja, hogy tudja, ki a tettes?

– Még sehogysem gondolom. Majd a barlangban kiderül.

– Biztos benne, hogy kiderül?

– Ez a remény éltet.

– Én meg tudja, min gyurmázok? Hogy nem tenném-e jobban, ha nekidőlnék a falnak, megenném az összes süteményt, ami a zsebemben van és lefeküdnék aludni.

– Csak magán múlik – mondtam. Könnyedén mondtam ki, mint akinek minden mindegy, ám valahogy mégiscsak rosszul esett volna, ha ezt az utóbbi megoldást választja.

Miss Grant legyintett egyet.

– Egye fene, magával megyek. Tudja, miért?

– Na miért?

– Hátha maradt még valami Mr. Goldman vacsorájából.

21

Most már magabiztosabbnak tűnt, csak akkor hökkent meg ismét, amikor néhány lépés után megálltam egy parkoló gépkocsi mellett.

– Mi a helyzet? – nézett rám csodálkozva.

– Ezzel megyünk – mutattam a kocsira.

– Miért? Ez kié?

– Fogalmam sincs róla.

Miss Grant meghökkenve nézett rám.

– Úgy érti… ellopjuk?

– Ne mondja, hogy még sosem csinált olyat!

– Hogy tudná ezt ellopni? És ha megszólal a riasztója?

Joe Ellefantira gondoltam és elvigyorodtam. Aki Joe Ellefanti tanítványa volt, annak a keze alatt nem szólal meg semmiféle riasztó. Ellefanti nekem köszönhette, hogy kimászott egy gyilkossági ügyből – amelyet természetesen nem ő követett el , és csak súlyos testi sértésért állították bíróság elé. Hálából tíz napon át oktatott a műhelyében. Igaz, ott nem szűkölködtünk szerszámokban, ehhez a kocsihoz azonban elég volt a zsebkésem és egy kis drótdarab, amelyre a szálloda műhelyében tettem szert.

– Jézusom! – nyögte Lucia. – Ha a riasztó megszólal, én már itt sem vagyok.

Nem szólalt meg. Az ajtó szép halkan, hívogatón tárult ki előttünk.

– Szálljon be – biztattam.

Lucia megcsóválta a fejét.

– Attól tartok, nagy marhaságot csinálok. Tudja, miért? Mert valahogy… vonzódom magához.

– Azon leszek, hogy bebizonyítsam: méltó vagyok a vonzalmára.

Lucia mélyet sóhajtott.

– Éppen ettől félek, John. Semmi mástól.

22

Elértük Goldman birtokának a szélét. Leállítottuk a kocsit és kiszálltunk belőle. Ezen az éjszakán kissé hűvösebb volt a levegő; csípős tengeri szél fújdogált távoli partok felől.

– Átmászunk? – kérdezte Lucia a kerítésre bökve.

– Próbáljuk meg.

Csak úgy megszokásból és talán felesleges óvatosságból felemeltem a földről egy vékony, száraz ágacskát és nekihajítottam a kerítésnek. A kerítés felszikrázott.

– Te jó isten! – kapta vissza a kezét Lucia a dróttól. – Ebben áram van!

Valóban az volt. Tegnapi hívatlan látogatásunk, úgy látszik, óvatosságra késztette Goldmant.

– Akár vissza is fordulhatunk.

– Eszem ágában sincs – mondtam. – A tengeren át hatolunk be a barlangba.

– Jézusom, ismét vizesek leszünk?

– Tud jobbat?

Nem tudott, mint ahogy én sem tudtam.

– Csak óvatosan – figyelmeztettem, amikor már lefelé másztunk a meredek sziklákon. – Más sem kellene, minthogy megcsússzon és…

Mintha csak mágikus ereje lett volna a szavaimnak, Lucia megcsúszott, a levegőbe kapott, majd tántorogni kezdett egy éles sziklaszirt szélén.

– Jaj, Johnny, segíts!

Utána kaptam, de már késő volt. Alatta cirka tizenöt méter mélységben hullámzott a tenger. Közvetlenül a sziklacsúcstól a hullámokig éles tarajokkal díszített sziklafal világított a holdfényben. Ha ezen végigcsúszva éri el a vizet…

Éppen abban a pillanatban találkozott a tekintetünk, mikor már nem volt visszaút. Ekkor már semmiféle erő nem állíthatta volna meg. Lucia tekintete mintha a végső búcsút sugározta volna.

Isten veled, Johnny, isten veled!

– Neeee! – ordítottam, ahogy a számon kifért. – Neee!

Már-már magam előtt láttam szétroncsolt testét, s a fejét, amint kettéhasított kókuszdióként nyílt szét egy sziklatarajon. Annak idején láttam egy szamurájkarddal kettévágott fejű fickót, soha többé nem akartam ilyet látni.

Lucia elfordította rólam a tekintetét, majd olyat tett, amit nem vártam volna tőle. Talán még attól sem lepődtem volna meg ennyire, ha hirtelen szárnya nő és felröppen a levegőbe.

Luciának azonban nem nőtt szárnya és fel sem röppent. Azaz, csak egy kicsit. Maga elé nyújtotta mindkét karját, aztán ahelyett, hogy kapaszkodni próbált volna, elrugaszkodott a sziklaperemtől.

Mint a kilőtt nyíl emelkedett a levegőbe a teste. Talán nem volt olyan karcsú, mint a toronyugróké, a produkciója azonban nem maradt el az övék mögött. Szép, klasszikus ívet írt le, majd fejjel előre belezuhant a vízbe.

És mindezt tizenöt méter magasból.

Előrehajoltam és lenéztem a habokra.

Mintha egy vöröses hajcsomó bukdácsolt volna a habok között.

Néhány másodpercig némán álltam, aztán nem tehettem mást: mentem tovább.

Hannahanna feltételezett templomába.

23

Őszintén szólva abban reménykedtem, hogy ha már magam is a vízben leszek a sziklák között, talán megpillantom Luciát és talán segíteni is tudok rajta. Erre ugyan nem volt sok reményem, de hát éppen a remény hal meg utoljára.

Lemásztam a vízhez, majd óvatosan beletoccsantam. A következő pillanatban már be is takart egy hullám. Elképzelhetetlen ereje volt: még ha akartam volna, sem tudtam volna ellenállni neki. Egyet tehettem csupán: a vízre feküdtem és megpróbáltam távol tartani magam a szikláktól.

Taktikám ragyogóan bevált. Néhány alkalommal találkoztam csupán sziklatarajjal. Talán az istenek voltak velem, talán a tenger fogadott a barátságába, mindenesetre baj nélkül evickéltem ki a

barlang előtti homokos partszakaszra.

Amit először megpillantottam, egy teherautó volt ponyvával letakarva, aztán a másik, majd a harmadik. Az egész környéket kellemes műtrágyabűz lengte be. Sóhajtottam, és behúzódtam az egyik teherkocsi holdárnyékába. A hold szokásához híven fent ragyogott az égen, nappali fénnyel szórva be a környéket. Amint a tengerre néztem, szépmívű ezüsthidat pillantottam meg rajta. Hosszabbnak tűnt, mint az isztambuli nagy híd, amely Európát Ázsiával köti össze. Úgy gondoltam, hogy talán egészen Spanyolországig ér.

Óvatosan kidugtam a fejem a teherautó sárvédője mögül. És jól is tettem, hogy óvatos voltam. Alig néhány méternyire tőlem Tufan állt csípőre tett kézzel a tengert figyelve. Szívesen megkérdeztem volna tőle, hogy tetszik-e neki az ezüst híd, de Lucia eltűnése elvette a maradék jókedvemet is. Nem volt már semmiféle kedvem semmihez.

Annyit azért megtettem – ezt sem jókedvemből , hogy kicsomagoltam a plasztikzacskóból a fegyveremet, amelybe még kora délután becsomagoltam. Számítottam rá, hogy utunk utolsó szakaszát vízben kell megtennünk, a víz pedig köztudottan nem használ a stukkeroknak.

A stukkerok lőni szeretnek, nem fürdeni. Luciára gondoltam, és úgy döntöttem, hogy ezúttal nem állok ellent a stukkerom vágyának.

Első adandó alkalommal használni fogom, ha kell.

24

Most már utólag bevallhatom, hogy Tufan úgy megetetett, mint hajléktalan a galambokat. Látszólag a hullámokban gyönyörködött, a valóságban viszont arra várt, hogy mikor jövök.

Mert Mr. Goldman biztos volt benne, hogy jönni fogok. És ha már biztos volt benne, meg is tette a megfelelő intézkedéseket a fogadásomra.

Az az igazság, hogy én sem nagyon vacakoltam az álcázással. Tufant valóban nem vettem észre korábban, de ha észrevettem volna, sem tettem volna sokat ellene, hogy felfedezzen. Megvolt a saját tervem; nem hagytam magam eltántorítani tőle.

A leghatalmasabb – már-már gigantikus méretű, ponyvával letakart – teherautó természetesen még mindig ott állt a helyén.

Lassan, óvatosan elkezdtem felé sompolyogni.

Egyszerre csak reflektor gyulladt a mennyezet magasában, és úgy elkapott, mint repülőgépet a légvédelmi fényszórók. Önkéntelenül is lekuporodtam a köre. Úgy összegömbölyödtem, mint a Terminátor a földre érkezésekor.

Nem láttam senkit, csupán Goldman hangját hallottam.

– Rendben van, emberek. Kapcsolják már ki azt a nyomorult reflektort!

Valami csattant a magasban, majd kialudt a fény. Felemelkedtem, és a hang felé fordultam. A reflektorral együtt kigyulladó szelídebb lámpák fénykörében Mr. Goldmant pillantottam meg. Felém nézett és kitárta a karját.

– Jöjjön csak, Mr. Lendvay, jöjjön. Már vártam magát. Hol az ifjú hölgy?

– Ezúttal nincs itt – mondtam, és engedelmesen elindultam felé.

– Milyen kár – sajnálkozott Goldman. – Pedig készíttettem számára valami finomat. A szakácsom boldog volt, hogy végre kiélheti magát. Én sajnos ritkán szerzek neki örömet a rossz gyomrom miatt. Tudja, diétáznom kell. Miért nem jött ő is önnel? Ferdinánd vigasztalhatatlan lesz. És őszintén szólva én is.

Odalépett hozzám, és megszorította a kezem.

– Isten hozta.

Nem nagyon imitáltam a meglepettet, de azért csak megkérdeztem tőle:

– Maga tudta, hogy jövök?

– Persze hogy tudtam. Biztos voltam benne.

– Vajon miből?

Goldman felnevetett.

– A szeméből, kedvesem. Tudok a szemekből olvasni.

– Hm. És mit olvasott ki belőle?

– A kettejük szeméből?

– Ezek szerint Luciáéból is olvasott.

– Hát hogyne.

– És mit olvasott ki az övéből?

– Hogy oda van magáért. Remélem, tudja. És ha maga tegnap az enyémbe nézett volna, tudja, mit olvashatott volna ki belőle? A sárga irigységet. Szeretnék annyi idős lenni, mint ön, szeretném, ha valaki rám is úgy nézne, mint ő magára. De hát kár keseregni: ami elmúlt, elmúlt. Az ön szeméből mindenesetre azt olvastam ki, hogy nem hiszi el, amit mondtam önnek.

– Mivel kapcsolatban?

– A jövőre vonatkozó terveimmel kapcsolatban.

– Dehogynem hiszem el. Biztos vagyok benne, hogy… szóval, elhiszem, amit a műtrágyákkal és az izékkel kapcsolatban mondott.

Igaz, ami igaz: olyan hamisan csengett a hangom, hogy még az is megérezte volna, akinek homok ment a fülébe.

– Én viszont esküdni mernék rá, hogy maga nem hiszi egyetlen szavamat sem. Nézze, Mr. Lendvay, ön kiváló férfiú, Uzun százados is ad a szavára, többször is megfigyeltem, amint önnel beszélgetett; nem méltó önhöz hogy hazudozzon. Szóval, azt gondolom, hogy ön nem hitt, és nem is hisz nekem. Igaz?

Erre már nem válaszoltam. Hallgatásom maga volt a beismerés.

Goldman legyintett, és megveregette a vállam.

– Ez az én nagy tragédiám, Mr. Lendvay. Hogy senki nem hisz nekem. Tudja, mi az érdekes? Hogy ha valaki összevissza hazudozik, azt mindenki elhiszi, de az őszinte beszédnek nem ad hitelt senki. Maga is, és még számosan meg vannak győződve róla, hogy ebben a barlangban rejtőzik Hannahanna temploma, telis-tele az istennő kincseivel. Megtaláltam, és azon vagyok hogy minél magasabb áron passzolhassam el a feketepiacon.

– Nem így van?

Goldman ingerülten felcsattant.

– Persze hogy nincs így! Nincs itt semmiféle templom, és nem is volt. Ez az én bázisom: nincs itt egyéb, csupán a teherautóim, a növényeim és trágya. Csakhogy ki az, aki ezt elhiszi nekem? Hülye vagyok, hogy nem jöttem rá korábban, mit kell tennem. Turistautakat kell szerveztetnem ide, ahogy tegnap már említettem önnek. Akkor talán lehullik a titokzatosság fátyla a barlangomról. Most pedig jöjjön!

– Hova?

– Vacsorázni. Ismétlem: nagy kár, hogy a bájos hölgyet nem hozta magával.

– Sajnos, nincs kedvem vacsorázni, és különben sem vagyok éhes.

– Akkor végül is mi a fenét óhajt tőlem? Mit tehetnék, hogy kielégítsem a kíváncsiságát? Adjak egy ásót önnek, hogy ásson, ahol csak akar? Vagy talán végig óhajtja kopogtatni a falakat?

Ebben a pillanatban feltűnt az orrunk előtt a bajuszos Tufan, és Goldman füléhez hajolt.

Goldman eltátotta a száját.

– Kicsoda? Mr. Dull? A titkárunk? De hát mi az ördögöt akar itt? Vezessék ide, kérem.

Mr. Goldman megtörölgette a homlokát.

Joviálisan kerek arca, enyhén kopasz feje, szomorúan lecsüngő csokornyakkendője eltűnt ifjúságáról álmodott. Tekintetében benne úszott a világ minden fájdalma.

Mr. Goldman megcsóválta a fejét, és lemondóan nézett rám.

– Ha az üzlet egyszer beindul… Tudja, ki van itt?

– Kicsoda? – kérdeztem.

– Dull professzor. Csak nem magával együtt jött?

– Dehogyis – tiltakoztam. – Nem vagyunk puszipajtások.

Koppant valami, majd lépések csosszantak a barlang kövén. Aztán felbukkant előttünk Dull professzor.

Mr. Dull mintha a testvére lett volna Goldmannek. Ő is kopaszodott, és ő is csíkos inget viselt, ő is csokornyakkendőt, és ő is szomorú volt. Egy óriási különbség azonban volt kettejük között: ő csuromvizes volt – akárcsak én , míg Goldman száraz.

– Istenem, istenem – sietett elé Goldman. – Hogy néz ki, professzor úr?! Mi a csodát csinált, hogy ilyen vizes lett?

– Beleestem a tengerbe – dünnyögte Dull. Amikor észrevett, piros hullámok futottak át az arcán. Feltehetően szégyellte, hogy nem tartotta be a megállapodásunkat és a saját szakállára cselekedett.

– Beleesett a tengerbe? Hol esett bele?

Dull professzor bizonytalanul a háta mögé bökött.

– Hát ott… valahol.

– Mit csinált a tengerparton, professzor úr? Sétálgatott?

Dull professzor, akinek foglalkozása ellenére sem lehetett valami színes a fantáziája, megkönnyebbülve kapott a segítségére nyújtott szalmaszál után.

– Ja. Igen. Sétálgattam. És… beleestem. Aztán egyszer csak… itt voltam.

– Hát ez ragyogó. Én azonban mást hiszek, professzor.

Dull elfehéredett, majd elvörösödött. Mintha hirtelen színt váltottak volna a lámpák.

– Ön… Mr. Goldman… nem hiszi el, hogy én…

Goldman bólintott.

– Úgy van. Nem hiszem el. Ön nem véletlenül fürdött, hanem szándékosan. Ön is felült az ostoba híresztelésnek, hogy ebben a barlangban rejtőzik Hannahanna temploma.

Dull professzor lehajtotta a fejét, mint aki nagyon, de nagyon szégyelli magát. Így maradt néhány tizedmásodpercig, amikor viszont felemelte a fejét, már egyáltalán nem volt szégyenlős. Sőt mintha harci tüzet láttam volna villogni a szemében.

– Igen! – kiáltotta, és meglendítette a karját. Egyetlen pillanatig azt hittem, hogy Goldmanre céloz a kezében tartott stukkerral, aztán észrevettem, hogy nincs is fegyver nála. A mutatóujját tévesztettem össze egy stukkercsővel. – Igen, igen! Maga… hazudik nekünk, Goldman, és mindig is hazudott. Maga itt rejtegeti Hannahanna templomát és… el akarja adni a kincseit. De ezt nem teheti meg! Hannahanna méhei megölik önt!

– Mi a fenét fecseg itt összevissza?

– Valaki megtalálta a kincseket… Valaki látta… Valaki…

Jelentőségteljesen nézett rám, de nem említette a nevem.

Goldman meghökkenve kapkodott levegő után.

– Valaki látta? Hannahanna kincseit? Itt? Ki az ördög volt az? És hol vannak azok a kincsek?

Dull professzor a hatalmas teherkocsira mutatott.

– Ott! És vigyázzon…

– Mi a fenére vigyázzak? – hökkent meg Goldman. Lassan, de biztosan kezdte elönteni valami furcsa árnyék az arcát. Mint amikor repülőn utazunk és megfigyelhetjük, ahogy felénk lopóznak a földön az éjszaka árnyai.

– Mr. Lendvay… el akarja… meg akarja szerezni…

Goldman most meg rám nézett. Láthatóan kezdett összezavarodni.

– Hol van az a… templom? – fordult aztán ismét Dullhoz.

– A teherautó… mögött.

– Melyik teherautóról beszél?

– Arról a nagyról.

– A trágyahordóról? Mi az ördög van mögötte?

– Hannahanna temploma.

– Amögött? – képedt el Goldman. – Kettőnk közül valamelyik teljesen hülye, és aligha én vagyok az. A teherautó és a fal között nincs semmi. Csak nem arra céloz, hogy ott *volt valaha*?

– Most is ott van az.

– Az ég szerelmére, hol?

– A fal mögött.

Goldman eltátotta a száját.

– A fal… mögött? De hát nincs a fal mögött semmi más, csak kő, kő és kő.

– És az üreg?

– Milyen üreg?

– A ponyva mögött.

A teherkocsi egész hátulsó része ponyvákkal volt letakarva. A legnagyobb ponyva a falat is befedte: látszott, hogy amikor beálltak a kocsival, a ponyva a fal és a kocsi hátulja közé szorult.

– Nincs a ponyva mögött semmi, csak a kőfal.

– Én ezt nem hiszem el! – mondta keményen Dull professzor. – Maga szántszándékkal rejtette el a bejáratot.

Goldman szemmel láthatóan azon törte a felét, hogyan bizonyíthatná be, hogy nincs a kocsi mögött semmi.

– Rendben van – folytatta Dull. – Akkor elhiszem magának, ha megmutatja a kocsi mögött a falat. Például elviszi onnan a ponyvát.

– Tufan!

Goldman nagyot kiáltott, de Tufan nem jött elő.

– Tufan!

Még mindig semmi.

– Tufan!

Sejtettem, hogy Mr. Goldman kiabálhat, amennyit csak akar, Tufan és az emberei nem fognak egyhamar megjelenni. És már azt is sejtettem, miért.

– Menjen oda maga, és húzza el a ponyvát! Vagy várjon, majd Mr. Lendvay odamegy.

Goldman még mindig megpróbált úriemberként viselkedni.

– Kérem, professzor úr, azt a ponyvát nem lehet eltávolítani onnan. Láthatja, hogy a fal és a kocsi közé szorult.

– Dehogynem lehet! – tiltakozott Dull. – Hogyne lehetne! Beül a kocsiba és előrébb áll néhány méterrel.

Goldman megcsóválta a fejét.

– Ezt nem tudom megtenni, professzor úr.

– Nem? Na ugye!

– Csak éppen nem azért, amire ön gondol. Ha alánéz, láthatja, hogy a két hátulsó tengelye betontömbökkel van alátámasztva. Hiányzik ugyanis két kereke. És az indítókulcs sincs nálam.

– Na ugye! – kiáltotta ismét diadalittasan a professzor. – Most már a vak is láthatja. Ott rejtőzik mögötte Hannahanna kincse!

– Tufan! A fenébe is…

Ekkor végre megjelent a barlang bejáratában a bajuszos Tufan, két másik fickótól követve. Méghozzá a barlang mennyezete felé tartott kézzel.

Mögöttük Holly Hartman lépegetett stukkerral a markában.

Goldman eltátotta a száját, úgy nézett a közeledőkre.

– Mrs… Hartman? Jézusom!

Mrs. Hartman bólintott.

– Bizony én vagyok, Mr. Goldman. Gregory, kérem!

Dull professzor odaballagott hozzá. Rekedt volt a hangja, mintha megfázott volna.

– Azt hiszem… megvan, Mrs. Hartman.

Holly a nagy teherkocsi felé fordította a fejét.

– A végén még igaza lesz, Gregory. Nos, uraim, jó estét. Hogy van, Mr. Goldman?

– E… á… é… – nyögte, jobban mondva nyögdécselte Goldman. – Én… á…

– Köszönöm, jól – mosolygott Holly. – Apropó, látják ezt a stukkert itt a kezemben, uraim?

Naná hogy láttuk. Főleg, hogy felénk mutatta.

– Kérem, Mr. Goldman, figyelmeztesse az embereit, hogy ne próbálkozzanak semmivel, mert azonnal lelövöm, aki megpróbál okoskodni. Érthető?

Mivel nem válaszolt senki, még hangosabban kiáltott ránk.

– Érthető?

– Ja… igen, igen – morogta Mr. Goldman. – Nagyon is. Kérem, Tufan…

– Jöjjön ide, Gregory.

Dull odaballagott az asszonyhoz.

– Itt vagyok… Mrs… izé… Holly.

– Nyúljon a zsebembe.

– No, de… kérem… én…

– Nyúljon már, ne tétovázzon. Talál benne egy tekercs ragasztószalagot. Vegye ki!

Dull Holly zsebébe nyúlt – a nadrágzsebébe , és előhúzta belőle a szalagot.

– Van bicskája?

– Az… nincs.

– A másik zsebemben talál egy körömollót. Keresse már meg!

Hirtelen a szemembe mélyesztette a szemét. Mintha azt üzente volna vele, hogy sokkal szívesebben venné, ha én kotorásznék a zsebében.

– Megvan?

– Igen, Holly.

– Tekerje rá Mr. Tufan és a másik kettő csuklójára és a bokájára is. Tudja, hogy kell csinálni?

– Hát… majd…

– Kérem az urakat, üljenek le a földre.

Tufan dühösen a főnökére nézett, ám Goldman szó nélkül megvonta a vállát.

– Igyekezzen, professzor – vezényelt Holly.

Jó egy perc múlva mind a három török ártalmatlanná téve ült a földön.

– Így már más – morogta az asszony. – Most pedig megnézzük azt a templomot. – Odasétált hozzám, és megbirizgálta az államat. – Sajnálom, édes.

Elkaptam előle a fejem, és úgy tettem, mintha el akarnám taszítani magamtól.

– Gyilkosok engem ne simogassanak!

Holly hátrahőkölt meglepetésében.

– Hogy mondtad, szivi? Hogy én gyilkos? Te meg vagy veszve, szivi! Kit gyilkoltam én meg?

– Gondolom, mindenkit, aki csak meghalt a tudósok közül. Steinmeyert, Terryt, Greenwoodot…

– És a világháború összes katonáját, nem? Nem gyilkoltam én meg senkit.

– Talán tagadja, hogy jó ismerőse volt Steinmeyer?

– Nem tagadom. Miért tagadnám? Ezért még nem kellett megölnöm.

– Nem is ezért ölte meg.

– Hát akkor miért?

– A férje miatt.

– Ezt meg hogy érti?

– Vissza akarta kapni a férjét.

– Visszakapni? Kitől?

– A hettitáktól. Magától Hannahannától. Nem így történt?

Holly megcsóválta a fejét, aztán lassan bólintott.

– Valóban… Tényleg vissza akartam kapni a férjemet. De ölni, nos, azt nem akartam érte. És nem is öltem.

– Hát akkor ki?

Holly rám nézett, és szomorúan megvonta a vállát.

– A férjem, Mr. Lendvay. Az én kedves, előkelő, okos férjem.

Én azért nem akartam könnyen belenyugodni a vallomásába. Gyakran előfordul, hogy valaki át akarja vállalni valakinek a bűnét, vagy éppen fordítva: valaki másra akarja kenni a sajátját. Mindkettőhöz volt már szerencsém, nem is egyszer.

– Ha jól tudom, ön itt tartózkodott Antalyában, amikor Steinmeyer professzort megölték.

– Úgy van. De mit bizonyít ez?

– A repülőgépen volt, amikor Terry professzort megölték.

– Ez is igaz. No és?

– Amikor Greenwoodot megölték…

– Egy ágyban tartózkodtam magával.

Ez kissé váratlanul ért. Azt hittem, házigazdánk megvetéssel tekint majd rám, de Goldman halkan elfüttyentette magát.

– Mr. Lendvay… Ön aztán érti a módját!

Felesleges lett volna magyarázkodnom, inkább folytattam.

– Ön mindenütt ott volt, ahol gyilkosságot vagy gyilkosságokat követtek el.

– Semmire sincs bizonyítékod, édes. És nem is lehet, mert mondom, hogy nem én voltam.

– Azt mondta, hogy a férje ölte meg a professzorokat. Miért tette volna?

– Tényleg tudni akarod, szivi? Akkor elmondom. Azért, mert Frank nem bírja elviselni, hogy ne nyerjen meg minden menetet.

– Minden menetet? – tátotta el a száját Goldman.

– Milyen menetet? – tudakolta Dull professzor is.

– Frank utál veszíteni. Még nekem sem engedi meg, hogy nyerjek ellene. Még egy rohadt kártyapartiban sem, ahol mogyoróba megy a játék. Ha veszít, beteg lesz tőle. Nos, ő mindenáron meg akarta találni ezt az izét itt. Hannahanna templomát. Emlékszem, egy téli napon történt… egy buliban voltunk, ahol vad kártyacsata folyt. Tudják, mibe játszottunk? Mogyoróba. Szó szerint. Valamennyien jó barátok voltunk, nem akartuk elnyerni egymás pénzét… ezért mogyoróba játszottunk. Ismerősünk kertjében volt egy nagy mogyorófa, leszedtem róla száz mogyorót, mindenkinek kiosztottam tizenötöt és máris kezdődhetett a móka. És elnyertem Frank mogyoróit.

Enyhén nevetségesnek tűnt, ahogy ott álltunk néhány gyilkossággal a hátunk mögött, és mogyorókról beszélgettünk. Én persze akkor már tisztában voltam vele, hogy a mogyoró is durranhat nagyot. Nagyobbat, mint a bomba.

– Frank egyszerűen dührohamot kapott. Amikor az utolsó mogyoróját is elnyertem, ahogy voltam – estélyi ruhában – belehajított az úszómedencébe. A víz hideg volt, azonnal görcsöt kapott tőle a lábam, és a ha nem húznak ki belőle, belefulladtam volna. Akkor elhatároztam, hogy móresre tanítom Franket.

– A fenébe is! – morgott Goldman.

– Megesküdtem, hogy ezután minden dicsőséget elhalászok az orra elől. A hettita templom felfedezésének a dicsőségét is. Mert Frank akkoriban tudta meg, hogy létezik egy elrejtett templom telis-tele aranykinccsel. Azon nyomban elhatározta, hogy ő tárja fel.

– És az arany is izgatta – kottyantottam közbe.

Holly lebiggyesztette az ajkát.

– Franket nem izgatta az arany. Neki nem pénz kell, hanem dicsőség. Ezért is érintette kellemetlenül, amikor Steinmeyer professzor bejelentette neki, hogy rövidesen Antalyába indul megkeresni Hanahanna templomát. Bár Steinmeyer jó viszonyban volt velünk – Frank támogatta az expedícióit , egy pillanatig sem habozott, hogy megelőzze. Steinmeyer elutazása utáni napon már mi is repülőn ültünk.

– Steinmeyer tudott róla? – kérdeztem.

– Természetesen nem. Frank nem akarta felkelteni a gyanakvását, ezért nem szólt neki az utunkról, elvégre mit is mondhatott volna? Hogy meg akarja előzni? Frank biztos volt benne, hogy ha nem igyekszik, Steinmeyer elhalássza előle a templomot.

– Tudta a férje, hogy hol kell keresni?

– Csak sejtette. De nem volt nehéz dolga. Csak követnie kellett Steinmeyert. Addig az időig, amíg Steinmeyert meg nem… hm… ölték, egyfolytában a nyomában volt.

– Akkor hát az övé volt a másik nyom az ágyasaimban! – kiáltott fel Goldman. – Egy mezítlábas nyom. Azt hittem, valamelyik munkásom lábnyoma.

– És ön? – kérdeztem. – Ön mit csinált?

Holly megnyalta a száját.

– Mondtam már, hogy törleszteni akartam neki a vízbe dobásért is, és az egész nyomorult elcseszett életemért is. Frank egy rohadék: jó, ha tudják. Amikor elment a szállóból, ahol laktunk, jobban mondva, rejtőzködtünk, hogy Steinmeyer ne vegyen észre bennünket, követtem. Azzal a céllal, hogy amint megtalálják a templomot – akár a professzor, akár Frank , elrohanok a rendőrségre és bejelentem a felfedezést. Természetesen úgy, hogy én bukkantam a templomra. Ezzel aztán akkorát ütök Franken,

hogy egy életre púp nő tőle a hátán.

– Steinmeyer nem vette magukat észre a szállóban?

– Dehogyis, szivi. Steinmeyer úgy el volt merülve a gondolataiban, mint a búvár a vízben. Se nem látott, se nem hallott. De visszatérve arra az éjszakára: Steinmeyer ment elöl, utána Frank, én pedig őutána. Miközben meg volt győződve róla szegénykém, hogy otthon szundikálok a szállodai szobámban, vagy éppen csinos masszőrökkel masszíroztatom magam valamelyik szépségszalonban. Ott voltam alig néhány méternyire mögöttük. Azt hittem, Frank nem tud átmászni azon a magas kerítésen, de Frank, akárcsak Steinmeyer, ripsz-ropsz! – már át is dobta magát rajta. Hiába, a siker utáni vágy megsokszorozza az erőnket. Nekem pedig fel volt adva a kérdés, hogy mi a fenét csináljak? A végén aztán valahogy jómagam is átvergődtem rajta. Fogalmam sincs róla, hogy az én erőmet mi sokszorozta meg. Mindenesetre igyekeztem utánuk, hogy szem elől ne veszítsem őket… ám mégiscsak ez történt. Amikor megtaláltam őket… már késő volt.

– Amennyiben? – érdeklődött Goldman.

– Steinmeyer már halott volt. Az ön egyik ágyásában feküdt, nyakán egy szíjhurokkal vagy zsinórral. Jól láttam, mert olyan holdvilágos volt az éjszaka, mint ez a mai. Frank fölé hajolt, és éppen akkor végzett a… munkával. Én pedig csendben elosontam.

– Félt talán?

– Persze hogy féltem! Ha látták volna Frank szemét a holdfényben a holttest felett, maguk is megrémültek volna tőle. Holtbiztos voltam benne, hogy nem is tud magáról. Mintha transzban lett volna. Olyan volt a tekintete, mint a vérfarkasé. Továbbá abban is holtbiztos voltam, hogy ha most odamennék hozzá, hogy „Hello, Frank, hogy ityeg a fityeg?”, azonnal levenné a halott nyakáról a szíjat és az enyémre hurkolná. Akkor pedig nekem annyi. Frankbe annyi erő szorult, mint Hulk Hoganbe, ha begerjed. Inkább szép csendesen visszavonultam. Visszamentem a szállóba és lefeküdtem. Frank csak hajnaltájban tért haza. És ahogy szokott… szerelmeskedett velem. Úgy látszik, annyira feldobta a gyilkosság, hogy szüksége volt rám… és, hogy is mondjam csak… meglehetősen intenzíven. Reggel volt, amikor lenyugodott. Tudják, ez nála valamiféle menekülés. Ezután hazautaztunk. Frank a gyilkosság után nem akart Törökországban maradni, főleg nem a barlang közelében lábatlankodni. Biztos volt benne, hogy a rendőrség figyeli a környéket, és Mr. Goldman is megerősíti a biztonsági berendezéseket. Frank ráért várni. Az idő nem érdekelte; csupán az, hogy nehogy más találja meg a keresett templomot.

– És Terry professzor?

– Frank jó darabig nyugodtan ült a fenekén, bizonyára eldöntötte magában, hogy mennyi ideig vár, ám ekkor közbejött valami. Terry professzor beszélt neki a szerveződő hettita kongresszusról, és meg is hívta rá. Mintegy mellékesen azt is elkottyantotta, hogy a kongresszus ideje alatt megpróbálja megtalálni a templomot. Azt ugyanis tudniuk kell, hogy Steinmeyer, Terry és Greenwood jó barátok voltak, s habár nem dolgoztak együtt, ismerték egymás terveit. Ezért Terry is és Greenwood is tudták, hol kereste Steinmeyer a templomot.

– Itt, ahol van – bólintott Dull. – Ebben a barlangban.

– Valóban. Bár ezt Franknek nem árulták el. Frank előtt persze már nem volt titok: elvégre követte és megölte Steinmeyert. Visszatérve Terry professzor meghívására: Frank természetesen elfogadta, együtt szálltunk fel a repülőgépre. Én akkor már biztos voltam benne, hogy Frank meg fogja ölni Terryt.

– Nem próbált meg tenni ellene valamit? – csóválta meg a fejét Goldman.

– Egyebet nem tehettem, minthogy figyeltem Franket. Az első adandó alkalommal megakadályoztam volna a tervét. Ha Terryhez közeledett volna, odaültem volna a professzor mellé. Am egy-két közömbös szón kívül Frank nem közeledett hozzá. Valószínűleg megsejtette, hogy árgus szemekkel figyelem. Már Steinmeyer megölése után megpróbálta kiszedni belőlem, hogy kire gyanakszom, de én csak hümmögtem. Végül azt mondtam, hogy bizonyára Hannahanna méhei ölték meg. Egy szervezet, amely túlélte az évezredeket. De visszatérve a repülőgépre… egyszer csak elaludtam, és nem emlékeztem többé semmire. Frank pedig megölte Terryt.

– Mikor ébredt fel?

– Csak amikor már leszállni készültünk. Pokolian fájt a fejem, keserű ízt éreztem a számban, szédültem is egy kicsit. Azonnal tisztában voltam vele, mi történt. Frank beletett valamit a teámba. Készült a gyilkosságra, és arra is, hogy megpróbálom megakadályozni benne. Ezért aztán egy időre kiiktatott a játékból.

– Frank sejtette, hogy maga mire készül?

– Persze hogy sejtette. Frank okos fickó. Biztos volt benne, hogy megpróbálom megelőzni. Sejtette, hogy én is meg akarom találni a templomot, csak azért, hogy megalázzam. És ezt nem hagyhatta.

– Miért nem önt ölte meg? – kérdezte a szakállát simogatva Dull professzor.

– Mert tudja, hogy erős vagyok, és talán még okosabb is nála.

– És Greenwood? – kérdeztem. – Vele mi a helyzet?

– Hát, ha arra célzol, szivi, hogy kétségeid lennének a gyilkos személyét illetően, ne legyenek. Bár ezt a gyilkosságot sem láttam… nem is kétséges, hogy ezt is ő követte el. Elvégre Greenwood ugyanúgy a vetélytársa volt Hannahanna-ügyben, mint a másik kettő. És még egy bizonyíték: éppen az én ablakom alá kötötte. Az ablaktisztító állványa nem az én ablakom alatt volt, amikor a tisztító befejezte az aznapi munkát. Valaki odahúzta, hogy felakaszthassa rá Greenwoodot. Ez csak nem lehet véletlen?

– Aligha – morogta Dull professzor. – Aligha. No és mi a helyzet Ahmed Tarkannal?

Holly megvonta a vállát.

– Mindent azért én sem tudhatok. Az azonban tény, hogy Frank gyakran üzletelt Tarkannal. Azt nem mondom, hogy illegális üzletek lettek volna, Tarkan bizonyára legálisan árusítható tárgyakat adott el neki. Frank nagyon vigyázott rá, nehogy forró áru kerüljön a birtokába. Ezen a téren makulátlan volt; ahhoz túlságosan is tisztelte a tudományt, hogy fontos emlékeket rejtsen el a tudósok elől, vagy pláne kereskedjen velük. Talán összekülönbözött Tarkannal. Vagy ami még valószínűbb: Tarkan is tudta, hol rejtőzik Hannahanna temploma. Így hát neki is pusztulnia kellett.

– Benton?

– Talán ő és Tarkan… kapcsolatban állhattak egymással. Talán Benton segített Tarkannak a templom azonosításában.

– Vakon?

– Hát én ehhez nem értek. Én csak abban vagyok biztos, hogy minden áldozatot Frank küldött át a másvilágra. Ez az, amit el akartam mondani maguknak. Most pedig lássunk munkához. Nem vagyok gyilkos, nem akarok bántani senkit, ám azt sem szeretném, ha engem bántana valaki. Mr. Goldman! Kérem, távolítsa el a teherkocsit a bejárat elől!

Goldman csokornyakkendője macskabajuszként remegett az idegességtől.

– Kérem, asszonyom, higgyen nekem. Nincs itt semmiféle bejárat, és nincs itt Hannahanna temploma sem. Önt alaposan felültették… vagyis belelovallta magát valamibe, ami nem létezik.

– Utoljára mondom, távolítsák el onnan azt a kocsit!

Goldman széttárta a karját.

– Hogy távolítsam el? Főleg, hogy ártalmatlanná tette az embereimet.

– Álljunk valamennyien a kocsihoz, és toljuk el onnan!

– De hát betonkockán nyugszik, el nem tolja onnan senki,

mielőtt vissza nem szerelik a kerekeit.

Holly felemelte a revolverét, és Goldmanre fogta.

– Ha nem engedelmeskedik, magába lövök. Megölöm, ha nem… ha nem… Háromig számolok. Egy… kettő… három.

Eldördült a lövés. Mr. Goldman arcán kellemetlen rándulás futott végig. Dull nagyot ordított, és talán még Tufan és a másik kettő is ordított volna, ha nincs leragasztva a szájuk.

Vártam, hogy Goldman összeessék, de Goldman nem esett össze. Ó, egyáltalán nem! Továbbra is állva maradt, és elképedt tekintettel nézett rám, mintha bizony én lennék a felelős, amiért nem ölték meg.

Vaktöltény – futott át a fejemen a gondolat. – Ezek szerint Holly vaktölténnyel lőtt.

Ennek némiképpen ellentmondani látszott a fejünkre potyogó sziklatörmelék. Ez viszont arról árulkodott, hogy Holly lövése a mennyezetbe fúródott.

Holly Hartman kezéből kihullott a fegyver. Némi meghökkenéssel láttam, hogy a csuklójához kap, s az ujjairól vér csöpög a barlang padlójára.

Aztán meghallottam az ismerős hangot is.

– Holly, Holly, drágám, ezt nem lett volna szabad! Igazán csúnya dolog embert ölni. Ámbár mit is beszélek… Tőled aztán igazán nem áll messze az ilyesmi.

Frank Hartman állt a barlang bejáratánál.

27

Hartman közelebb lépkedett hozzánk, és ránk fogta a revolverét.

– Ugye, számíthatok rá, hogy nyugton maradnak?

Hallgatásunkat igenlésnek vette, mert Hollyhoz fordult.

– Csak nem tettem benned nagy kárt, édesem?

– Rohadj meg, Frank!

Frank megcsóválta a fejét.

– Onnan kintről mindent hallottam, kicsim. Egyáltalán nem tetszett nekem a szöveged. Egy tisztességes feleségnek nem lenne szabad így beszélnie a férjéről. Főleg, ha még nem is igaz, amit állít. Persze, abban már nagy gyakorlatod van, szívem, hogy embereket befeketíts, sőt ki is iktass a játékból.

– Dögölj meg, Frank! – ismételte Holly a csuklóját tapogatva. –

Megsebesítettél, te rohadék!

– Mutasd már, kicsim… Egyáltalán nem volt szándékomban, de nem hagyhattam, hogy megöld ezt az ártatlan embert! Remélem, jól tettem, Mr. Goldman?

– Naná – morogta Mr. Goldman. – Tényleg ki akart nyírni ez a némber?

Frank Hartman arcán árnyék futott át.

– Hogy ki akarta-e nyírni, ahhoz kétség sem férhet. Ennek ellenére Holly nem némber. Holly a feleségem: Mrs. Hartman. Nagyobb tiszteletet érdemel, minthogy lenémberezzék!

– Elnézést kérek, asszonyom – hajolt Holly felé Goldman.

– Dögölj meg te is!

Hartman bocsánatkérőn nézett ránk.

– Az a helyzet, hogy Holly… elég alacsony sorból származik… bizonyos ipari körzetben nőtt fel, ahol nemigen használtak választékos nyelvtani formákat és fordulatos kifejezéseket. Bár később jobb neveltetést kapott, ha megkaparjuk a mázt, gyakran kilátszik alóla az ápolatlan anyag. Ha nagyon ideges, vagy feldúlt állapotba kerül… megváltozik a stílusa. Kérem, nézzék el neki.

Nem szóltunk semmit. Mrs. Hartman stílusa el volt nézve.

Holly ekkor se szó, se beszéd, rádobta magát leejtett fegyverére. Hartman azonban résen volt. Amint Holly előrevetette magát, és vérző kezével megragadta az elejtett stukkert, ugrott egyet, majd Holly kézfejére taposott.

– Ezt azért ne csináld, kicsim!

Holly felüvöltött, felemelkedett, és Hartmanre támadt.

Frank Hartman elhajolt előle, majd visszakézből jókora pofont húzott le neki. Holly leroskadt a kőre. Mr. Hartman a zsebébe nyúlt, egy fehér dobozkát húzott elő, tenyerébe pottyantott belőle valamit, majd Hollyra kiáltott.

– Tátsd el a szád! Nyeld le azonnal!

Láttam, hogy Holly ellenkezni próbál, de aztán mégiscsak lenyelte a gyógyszert.

– Mi ez? – bökött a dobozra Goldman.

– Dilibogyó – magyarázta Hartman. – Az orvos rendelte neki, ha túlpörgetné magát. Holly gyakran pörgeti túl magát. Mint ahogy az imént is. És erre meg is van minden oka.

– Például… micsoda? – kérdezte Goldman.

Hartman nyelt egyet.

– Például az – mondta lassan , hogy azokat a gyilkosságokat, amelyeket a nyakamba akart varrni, ő maga követte el. Ez már csak

elég indok, nem?

28

Holly néhány perc után elcsendesedett. Leült a barlang kövére és maga elé meredt. Fogalmam sem volt róla, hogy hallja-e egyáltalán, amiről beszélünk.

– Az a helyzet – magyarázta Hartman , hogy Holly képtelen veszíteni. Mindent ő maga akar megoldani, megcsinálni, megnyerni. Lehetetlen vele kártyázni vagy játszani, mert ha veszít, rettenetesen kiborul. Röviddel a házasságkötésünk után elvittem egy futballmeccsre, de akkor megfogadtam, hogy soha többé. Pedig ugyanannak a csapatnak szurkoltunk… szerencsére. Mit tesz isten: azon a délutánon veszítettünk. És mit tett Holly? Akkora cirkuszt csinált, hogy ha nem lettem volna köztiszteletnek örvendő férfi, a rendőrségi fogdában töltöttük volna az éjszakát. Holly ordított, köpködött, összeverekedett a másik csapat különben szolid drukkereivel, majd egy fél téglával beverte valakinek a fejét.

– Ez… hihetetlen! – nyögte Dull professzor. – Az ember nem is gondolná.

Goldman Tufan felé indult.

– Kiszabadítom az emberemet.

Hartman azonban leintette.

– Tüstént megbeszéljük, Mr. Goldman. Addig maradjanak csak a fenekükön. Hol is tartottam? Ja, ott, hogy Holly nem képes veszíteni. Ő monda rám, hogy én nem tudok, pedig ő nem tud. A saját lelkivilágát vetíti rám, az az igazság.

– Nem maga dobta bele őt egy mogyoróverseny után az úszómedencébe?

– Éppen fordítva, uraim. Ő taszított bele engem. Mivelhogy én nyertem. Tönkre is ment a szmokingom, pedig egy héttel előtte csináltattam a Vinci-divatházban. Márpedig ott egy gatya is kétezer dollárba kerül. Szóval, ez az egyik nagy hibája az én kincsemnek. A másik pedig… hogy féltékeny a drága. És meglepő módon, nem is annyira a nőkre, mint a férfiakra. Attól fél, hogy a férfiakkal való együttlét, főleg a barátság, elveszi tőle azt az időt, amit rá fordíthatnék. Az elmúlt évek során el is űzte valamennyi barátomat. És ha tudná, mennyire féltékeny Hannahannára és a hettitákra! Mr. Lendvaynak már beszéltem róla, hogy gyanúm szerint miket követett el. Természetesen bizonyítékom nincs rá, de erős a

gyanúm, hogy *azok a dolgok* úgy történtek, ahogy gondolom.

Hallgatott egy kicsit, majd folytatta.

– Steinmeyert részben ezért ölte meg, mert majdhogynem a barátom volt, és persze azért is, mert meg akart alázni. Azzal, hogy ő találja meg Hannahanna templomát. Különben semmi nem úgy történt, ahogy elmesélte. Az igaz, hogy Steinmeyer után lopakodtam, de Holly megelőzött. Azon az éjszakán pokolian éreztem magam. Nagy a gyanúm, hogy beletett valamit az italomba. Amikor felébredtem, Holly már nem volt mellettem az ágyban. Gyorsan felöltöztem, és elindultam ide, az ön birtokára, Mr. Goldman. Steinmeyer már elejtett egy-két megjegyzést vele kapcsolatban, így sejtettem, hol lehet a keresett barlang. Steinmeyer és Holly már átmászhatott a kerítésen, mert nem láttam őket. Bár nem vagyok rossz kerítésmászó, ezen az éjszakán nehezen ment a dolog. Többször is megszédültem, és szörnyű hányingerem volt. Végül mégiscsak átküzdöttem magam rajta. Aztán megpillantottam az ágyások között Steinmeyert. Éppen akkor tűnt el valaki a közeléből. Felhő úszott a hold elé, így nem láthattam jól, de biztos vagyok benne, hogy Holly volt az. Steinmeyer halott volt, és kötél, vagy micsoda lógott a nyakán. Elvégre Holly ismerte Hannahanna méheinek a történetét, akik zsinórral gyilkoltak; úgy gondolta, akkor terelheti el leginkább a gyanút rólunk, ha a méhekre tereli. Később alkalma nyílt Terry meggyilkolására is. Nagyjából úgy történt minden, ahogy elmondta, azzal az apró kis különbséggel, hogy ő kábított el engem a teával, nem megfordítva. Ő ölte meg Greenwoodot, Ahmed Tarkant és Benton professzort is. Óvatosan, nehogy fegyveres próbálkozásnak vehesse bárki is, felemeltem a mutatóujjamat.

– Bocsánat. Mondhatnék valamit?

– Mondjon – bólintott felém nagy kegyesen Hartman.

– Az a helyzet, hogy… Ahmed Tarkant nem Mrs. Hartman ölte meg.

Hartman szeme összeszűkült.

– Maga ezt honnan a fenéből tudja?

– Tegnap éjszaka felkerestem Tarkant – mondtam. – Röviddel azután érkeztem hozzá, hogy megölték. Mrs. Hartman nem járt ott, erről kezeskedem.

Goldman értetlenül csóválgatta a fejét.

– Hogy a fenébe is van ez? Ön, Mr. Lendvay, ott járt Ahmed Tarkan lakásában? Mit keresett ott egyáltalán?

– Beszélni akartam vele. Csakhogy, amikor a házához érkeztem, ő már halott volt.

– Jól van, ne lovagoljunk a szavakon! – csattant fel idegesen Hartman. – Tarkant ezek szerint ez a Lendvay nevű fickó nyírta ki. És talán a többit is? Lehet, hogy a feleségem vele szűrte össze a levet? Gyanús pasas. Csak annyit tudunk róla, hogy magánzsaru. Ez pedig éppen elég ahhoz, hogy gyanút keltsen a tisztességes emberekben. Kár, hogy nincs itt Uzun százados, hogy rendet vágjon ebben a dzsungelben. Ezenkívül kötelességem még azt is az önök tudomására hozni, hogy Mr. Lendvay közönséges csaló. Semmi köze a hettitákhoz: biztos vagyok benne, hogy egy hónappal ezelőtt, ha a hettiták szót hallja, másodosztályú futballcsapatnak hitte volna őket. Mr. Lendvay agyafúrt szélhámos. Azok a csomók, amelyekről előadást tartott, sosem voltak hettita csomók. Közönséges tengerészcsomók azok. Jól tudom, hiszen magam is tengerész voltam valaha.

Többen is döbbenten meredtek rám. Még Tufan és két társa is, akik megnémítva, összeragasztott kézzel-lábbal ücsörögtek a barlang kövén.

Gyakorlatilag minden jelenlévő meg akarta kérdezni tőlem, hogy igaz-e, amit Hartman állít. Meg akarta kérdezni talán még Tufan is, hiszen azért nézett rám olyan hitetlenül, és meg akarta kérdezni Dull professzor is. Goldmanről már nem is beszélve. Talán csak Holly nem akarta megkérdezni; ő szegénykém olyan bamba képpel meredt maga elé, hogy biztos voltam benne: fogalma sincs róla, miről beszélgetünk.

Valaki viszont megkérdezte. Valaki, aki azalatt bukkant fel a barlang bejáratában, amíg Hartman megvádolt a gyilkossággal.

– Igaz ez, Mr. Lendvay?

Uzun százados állt az ajtóban, Ercan, a pocakos őrmester és két rendőr kíséretében.

29

Uzun meg sem várva a válaszomat, Hartmanhez sétált, és kinyújtotta a kezét.

– Adja ide a fegyverét!

Hartman rövid habozás után engedelmeskedett.

– Itt van, felügyelő.

– Musztafa! Nézd meg Mrs. Hartmant, őket pedig szabadítsd ki!

Musztafa megnézte Holly kezét, majd intett Uzunnak, hogy jelentéktelen a sérülése. Aztán Tufan és társai következtek.

Uzun százados zsebre vágta Hartman fegyverét, és elégedetten összedörzsölte a tenyerét.

– Csoda kellemes érzés, hogy ilyen szépen összejöttünk Hannahanna templomában.

– Hát már maga is?? –jajdult fel Goldman.

– Csak tréfáltam – vigyorgott a százados. – Egyszerűen csak jókedvem van. Sikerült lelepleznem ezt a Lendvay nevű fickót. Ha egyáltalán ez a neve. Nos, Mr. Lendvay… igaz, amit az imént mondott?

– Mivel kapcsolatban? – kérdeztem.

– Furcsa módon önnel kapcsolatban. Hogy ön egy közönséges, mindenre kapható, mindenki által felbérelhető és megvásárolható magánzsaru, akinek semmi köze a régészethez és a hettitákhoz. Igaz ez?

Haboztam egy kicsit, aztán megvontam a vállam.

– Ami a hettitákat illeti… kétségkívül így van.

– Nagyon elragadtatnám magam, ha azt feltételezném, hogy ön ölte meg Ahmed Tarkant?

– Nagyon – bólintottam.

– Tehát tagadja?

– Tagadom.

– Azt is, hogy a másik négyet is ön ölte meg?

– Természetesen azt is tagadom.

– Jól van, akkor váltsunk témát. Ott volt az éjszaka Ahmed Tarkan házánál, igaz?

– Ott voltam.

– Miért, ha szabad kérdeznem?

– Beszélni akartam vele.

– Arról, hogy hol található Hannahanna temploma?

– Nem arról.

– Mi a fene? Az nem érdekelte magát?

– Egyáltalán nem.

– Hm. És miért nem?

– Mert azt Tarkan nélkül is tudom.

– Maga tudja, hol található Hannahanna temploma?

– Természetesen tudom.

– Hol?

– A mesékben. Hannahanna temploma ugyanis nem létezik.

Döbbent csend után Dull professzor hangja hasított a levegőbe.

– Ne hallgassanak rá! Hannahanna temploma igenis létezik. Itt

a fal mögött. És az enyém az elsőség! Ünnepélyesen bejelentem önnek, százados, hogy annak a kocsinak a feneke mögött van egy barlang, és abban található Hannahanna temploma. Enyém a dicsőség!

– Frászt a magáé! – ordította Hartman olyan mozdulatokat téve, mintha el akarná kapni Dull nyakát. – A templom az enyém. Előbb tudtam, mint maga, hogy hol rejtőzik.

Uzun ekkor hozzám fordult.

– Hallgasson csak ide, Lendvay. Ha nem a templom érdekelte, akkor mi a fenét akart megtudni Tarkantól?

Megvontam a vállam, és megtörölgettem verejtékező homlokomat.

– Csupán egyetlen kérdést akartam feltenni neki. Egyetlen, rövidke kérdést.

– Éspedig?

– Hogy honnan szerezte a bőrbaját, amely varacskossá tette az arcát?

Uzun százados őszinte meghökkenéssel bámult rám.

– Csak… ezt akarta megkérdezni?

– Csak ezt.

– És… miért?

– Mert ha választ kapunk erre a kérdésre, akkor arra is választ kapunk, hogy ki ölte meg a négy professzort és immár Ahmed Tarkant is.

30

Elképedtebb fickókat talán csak akkor láttam barlangban, amikor tíz évvel ezelőtt teljes búvárfelszereléssel lemásztunk a Nagy Medve-tó egyik víz alatti óriási üregébe, és meghökkenve tapasztaltuk, hogy nincs odalent egy kávéskanálnyi nedvesség sem.

– Na, álljon csak meg a menet! – emelte fel a mutatóujját Mr. Forest Goldman. – Eszerint a professzorokat nem Mrs. Hartman ölte meg?

– Sajnálattal kell közölnöm önökkel, hogy nem. Bármennyire is megpróbálta elhitetni velünk Mr. Hartman.

Minden szem Hollyra meredt. Holly mintha ébredezni kezdett volna. Mintha már nem lett volna annyira üveges a szeme, és a kezén lévő horzsolásból sem szivárgott már a vér.

– Akkor… talán Mr. Hartman?

Kénytelen voltam megrázni a fejem.

– Még nagyobb sajnálatomra, ő sem.

– Ahmed Tarkant sem?

– Nem bizony!

– Akkor kicsoda?

– Ez a kérdés, Mr. Goldman – sóhajtottam , hogy akkor kicsoda?

31

Uzun százados odalépett hozzám, és megbirizgálta az oldalamat a fegyvere csövével.

– Ki vele, Mr. Lendvay! Mit tud a gyilkosságokról?

Körülnéztem, s amikor meggyőződtem róla, hogy Holly gyógyulása nagy léptekkel halad előre, megkönnyebbülten vontam meg a vállam.

– Beletelik egy kis időbe, amíg mindent elmesélek – mondtam.

Uzun az órájára nézett.

– Csak beszéljen – intett aztán engedékenyen. – Ha valóban ott van a templom a gépkocsi feneke mögött, nem szalad el. Gyerünk, Mr. Lendvay, de ne éljen vissza az engedékenységemmel.

Bólintottam, és beszélni kezdtem.

– Jó két és fél évtizedet kell visszamennem az időben, ha meg akarjuk érteni a történteket. Amerika egyik nem túl neves egyetemén néhány nagyon tehetséges régésznövendék tanult, akik amellett, hogy együtt tanultak, együtt álmodoztak is. Arról, hogy valami nagy dolgot visznek majd együtt véghez. Trója kiásása, Tutenhamon sírjának a felfedezése, vagy a közép-amerikai piramisvárosok feltárása lebegett a szemük előtt.

Uzun százados összehúzta a szemöldökét.

– Hányan voltak a maga emberei?

– Öten – mondtam.

Uzun bólintott.

– A nevük?

Elmosolyodtam és biccentettem.

– Ön okos ember, százados.

Hartman felhördült.

– Én is az vagyok, mégsem értek az egészből semmit.

– Azonnal meg fogja érteni. Nos, hármójuk neve jól ismert. Rolf Steinmeyer, Jack Terry és James Greenwood…

– A francba! – nyögte Hartman. – A barátaim.

– Akik elől el akarta happolni Hannahanna templomát!

– Na és? Attól még a barátaim voltak. Ma már mindenütt verseny folyik: az embernek még a barátait is meg kell előznie ahhoz, hogy beleírhassa a nevét az emberiség emlékezetének aranykönyvébe.

– Ezt szépen mondta – bólintott Goldman.

– És a másik kettő? – tudakolta Uzun. – Az ő nevüket is ismeri?

– Hát hogyne – bólintottam.

– Mondja már, a fenébe is, ne kelljen minden szót kihúznom magából!

– A negyedik nem amerikai volt, hanem török.

Uzun százados meghökkenve meredt rám.

– Török?!

– Ahogy mondom. Egy bizonyos Mehmet Yildirim.

Uzun felvonta a vállát.

– A név kétségkívül török, de még soha nem hallottam róla. Maguk hallottak?

Valamennyien a fejüket rázták. Már Holly is, aki kezdett végérvényesen magához térni.

– A csapat ötödik tagja viszont nő volt. Bizonyos Martha Pickering.

Senkinek nem robbant akna az agyában a neve hallatán.

– Hm. És mire akar végül is kilyukadni?

– Először talán arra, hogy ő volt valamennyiük között a legokosabb.

– A nő? – kételkedett Uzun.

– Miss Pickering. Ahogy értesültem róla, nemcsak nagyon szép volt, hanem felettébb eszes is. Csak úgy ragadtak rá a nyelvek. Nem okozott nehézséget neki a hieroglifák olvasása, könnyedén lefordította az ékírásos szövegeket… ha a korabeli tudósításoknak hinni lehet. Több tanulmányi versenyen is elindult, és mindig szép díjakat nyert. Ám végül is nem ez volt a legfontosabb tulajdonsága, és nem is a szépsége. Sokkal inkább az, hogy aranykeze volt.

Uzun meghökkenve meredt rám.

– Az meg mi?

– Mindent megtalált, amit keresett.

– Úgy érti, a boltokban?

– Úgy értem, hogy könyvtárakban, archívumokban, levéltárakban. Mintha a könyvtár szelleme fogta volna a kezét és vezette volna oda a keresett anyaghoz.

– Honnan a fenéből tudja maga mindezt?

– Az informátoromtól. Legyen nyugodt, megbízható fickó. De inkább folytatnám. Szóval, a mi kis ötös csapatunk elhatározta, hogy valami nagy dobással írja be a nevét a régészet történetébe. Előbb csak beszélgettek a nagy felfedezésről, aztán megbízták Miss Pickeringet, hogy keressen valamit, amit megtalálhatnának. Miss Pickering bólintott és addig keresett, amíg nem talált.

– A templomot?

– Egy kéziratot. Egy egyiptomi papiruszt, amely egy egyiptomi fickó hettita-országbeli tartózkodását beszéli el. Ez az úgynevezett *Brémai kézirat.*

– Ezt már ismerjük – bólintott Goldman. – Ez hozta rám a bajt.

– Akkoriban azonban még nem ismerték jól. A kutatók időről időre beleolvastak ugyan, aztán mosolyogva félretették. Azt hitték, hogy hamisítvány, senki nem adott hitelt neki. Önök ismerik, így nem kell beszélnem róla. Csupán annyit mondanék, hogy a kézirat szerint létezik valahol a föld alatt egy templom, Hannahanna temploma, és talán léteznek Hannahanna méhei is, akik évezredek óta őrzik. Talán egy szekta vagy vallási csoport, amelynek a körében apáról fiúra öröklődik az őrzés kötelessége. Miss Pickering azonban komolyan vette a kéziratot. A többiek pedig hittek neki.

– Marhaság – legyintett Uzun. – Hannahanna temploma csak mese, semmi más!

– Egyelőre ne foglalkozzunk azzal, hogy létezik-e vagy sem. Miután Miss Pickering megismerte a kéziratot, és sikerült a többieket is meggyőznie a templom és a kincsek valóságáról, jelentős változás állt be az egymáshoz való viszonyukban.

– Hm. Ezt hogy értsem?

– Őszintén szólva magam sem tudom. Mintha megbomlott volna köztük a nagy barátság. Elképzelhető, hogy Miss Pickering éreztette a másik néggyel szellemi fölényét, ügyességét, és jó kutatói ösztönét is – ezzel aztán magára is haragította őket. Irigyelni kezdték a lányt és meg akartak szabadulni tőle. Három közülük biztosan.

– Miért csak három?

– A későbbiekből kiderül. A török fiatalember volt a kivétel.

– Beleszeretett a lányba?

– Talán igen. A másik három mindenesetre úgy határozott,

hogy megszabadulnak okos és szép vetélytársuktól. És talán a török fiútól is. Miss Pickering megtette a kötelességét: felhívta a figyelmüket Hannahanna templomára, és talán még a helyét is meghatározta. Valahol itt kell lennie, ahol most mi vagyunk.

– A fenébe is, hát mégiscsak létezik? – bizonytalankodott Uzun.

– Ki tudja?

– Na látják! – kiáltotta Hartman. – Mondtam én, hogy itt van!

– Ezután történt valami, aminek még nem tudom a pontos magyarázatát adni. Az öt kutató ugyanis Szomáliába ment. Nem tudni, miért; talán a lány talált valahol valamilyen utalást egy ott található leletre. Ott aztán a lányt és talán a török fiút is csapdába csalták.

– A másik három? – kérdezte Uzun.

– Nagyon úgy néz ki.

– Hé! Hé! Vigye el az ördög, miért ezzel a lehetetlen történettel foglalkozunk, amikor Hannahanna temploma Mr. Lendvay szerint is itt rejtőzik alig pár méternyire tőlünk? Vigye el az ördög, már látom, hogy osztoznom kell néhány semmirekellővel a dicsőségen, de hát mi a fenét csináljak? Nem ölhetem meg őket.

– Erre ne is gondoljon – figyelmeztette Uzun Hartmant.

Én meg csak mondtam tovább a magamét.

– A lányt és a török fiút csapdába csalták. Szomáliában abban az időben egy veszélyes járvány ütötte fel a fejét, olyasmi, mint az ebola. Már ami a veszélyességét illeti. Hogy valójában milyen lehetett, azt még nem sikerült megállapítanom; valószínűleg a korabeli dokumentumok részletesen beszélnek róla. Mindenesetre a hatóságok tettek bizonyos óvintézkedéseket a betegség terjedésének a megakadályozására, bár a helyi viszonyokat ismerve nem járok messze az igazságtól, ha arra gondolok, hogy a védekezés nagyjából a karanténba zárásból állt. Amelyik faluban felütötte a fejét a kór, ott egyszerűen elrendelték a karantént. A három régész természetesen tudott erről, és kegyetlen tervet dolgozott ki. Beküldték a lányt és a fiút egy fertőzött faluba. Egyszer magam is majdnem hasonló helyzetbe kerültem Iránban. Valaki eltüntette a karantént jelző táblát a falu határából, és mire észrevettem, már bent is jártam a bajban. De ez egy másik történet. Feltételezem, hogy a mi esetünkben is hasonlóról lehetett szó.

Természetesen részletesebben is elmondhattam volna nekik mindazt, amit Parkernek sikerült kiderítenie, de nem akartam feleslegesen lopni az időt.

– A lány és a török férfi – Mehmet Yildirim – besétáltak a faluba, kijönni viszont már nem tudtak belőle. Informátorom

szerint a karantént ellenőrző katonák akadályozták meg benne őket. És a lány, Miss Pickering, meg is kapta a betegséget.

– Ezt is az informátorától tudja?

– A betegség rosszabb volt, mint a himlő. Ha megkapta valaki olyan lett tőle a bőre, mint a krokodilé. Szörnyűséges, mint a leprásoké, vagy még annál is borzasztóbb. Örökre megbélyegzetté vált a szerencsétlen. És Miss Pickering, a gyönyörű lány, megkapta. És valószínűleg megkapta Yildirim is.

– Allahra! – nyögött fel Uzun. – Már kezdem érteni.

– Meghaltak, ámen, eltemették őket – legyintett Hartman. – Gyerünk, nézzük meg a templomot!

– Ne siessen már annyira – türtőztette Uzun. – Ön szerint mi lett a lánnyal?

– Szerintem túlélte – mondtam.

– És Yildirim?

– Szerintem ő is.

– Tovább?

– Elváltak egymástól. A maga nyomorúságát is nehezen viseli el az ember, hát még a másét! Miss Pickering valószínűleg elrejtőzött a világ elől. Soha többé nem bukkant fel a neve a tudományos folyóiratok hasábjain. Mintha valóban meghalt volna. Én azonban meg vagyok győződve róla, hogy nem halt meg. És soha nem tudta elfelejteni, hogy mit tettek vele a többiek.

– Ezen nem csodálkozom.

– Megbújt valahol, és bosszút esküdött azok ellen, akik ezt tették vele. Képzeljenek el egy ragyogó, gyönyörű, fiatal nőt, aki boszorkánnyá vált. Vagy két lábon járó krokodillá. És a tudományos pályája is tönkrement. Nos, Miss Pickering úgy határozott, hogy kegyetlen bosszút áll mindazokon, akik ezt tették vele.

– Steinmeyeren, Terryn és Greenwoodon? – nyögte Uzun.

– Csakis. Elhatározta, hogy megöli őket… méghozzá rituális módon. Ahogy Hannahanna méhei öltek. Merthogy annak idején, amikor még a legnagyobb barátságban együtt dolgoztak, bizonyára sokat beszéltek a méhekről. Miss Pickering tudta, hogyha egyet megöl közülük a méhek módján, a másik kettőt pokoli félelem járja át. Megölte hát Steinmeyert, miközben az Hannahanna templomát kereste.

– És sárgára festette a képét.

– Ezt… miért? – értetlenkedett Goldman.

– Ezzel is rettegést akart ébreszteni a másik háromban. Tudtukra akarta adni, hogy úgy végzik, mint Hannahanna méheinek az áldozatai. Továbbá, hogy ő, Martha Pickering nem

halt meg és rövidesen újra találkoznak.

Ebben a pillanatban Uzun a homlokára csapott. Goldman összerezzent. Bizonyára azt hitte, hogy lövés dörrent valahol.

Uzun rám bökött a mutatóujjával.

– Allahra… én sejtek valamit. Ez a török férfi, aki szintén megkapta Szomáliában a betegséget… és olyanná lett az arca, mint a krokodilé… ez a Mehmet Yildirim nem más… mint… mint…

– Ahmed Tarkan – bólintottam.

32

Kijelentésem jó két percig tartó zűrzavart okozott. Mintha gátlást szabadított volna fel bennük: az elfojtott félelem gátlásait. Mindenki csinált valamit, beszélt, ágált, magyarázott. Kissé oldalra húzódtam, úgy figyeltem őket.

Tufan és két társa Uzun rendőreivel vitatkozott: elképzelésem sem lehetett róla, hogy min. Uzun némán állt ugyan, de egyfolytában a homlokát ütögette. Holly Frank Hartman karjába kapaszkodott, és megpróbált felállni.

Pár lépésnyire voltak csupán tőlem, így minden szavukat hallottam.

– Miért nem a szívembe lőttél, te nyomorult? – sziszegte Hartman képébe Holly. – Egyszer s mindenkorra megszabadulhattál volna tőlem!

– Csak meg akartam akadályozni, hogy meggondolatlanságot kövess el.

– Meggondolatlanságot akkor követtem el, amikor nem fojtottalak meg a nászéjszakánkon!

– Ne bomolj, Holly. Gondoljuk át még egyszer a helyzetet.

– Miről beszélsz, Frank?

– A kettőnk ügyéről.

– Gondolod, hogy van még értelme?

– Próbáljuk meg. Hátha kijön belőle valami.

– És ez a nyomorult templom?

– Hát… nem tudom, Holly. Nagyon úgy néz ki a dolog, hogy ez a vonat már elment.

A másik oldalamon Dull professzor siránkozott.

– Jézus, Máriám!, de hát mi a fene folyik itt? Ahmed Tarkan és ez a Yildirim… És hogy a kettő ugyanaz? A fenébe is, gondolnom

kellett volna rá. Elvégre az arca… a krokodilbőr… gondoltam is, hogy milyen furcsa a képe…

Goldman is furcsa képet vágott, mint aki nem is egészen fogta még fel a történteket.

– Ahmed Tarkan? Ki az ördög sejtette volna? De hát ki tudhatta, mi van a háttérben? Úgy van ez, mint a mesebeli macska esetében…

– Azzal mi történt? – kíváncsiskodott Dull professzor.

– Véletlenül rádőlt egy vödör víz, és kiderült, hogy nem is macska, hanem kutya. Csak macskának festette ki magát.

Arra riadtam, hogy Uzun százados nagyot kiált.

– Csend! Az ördögbe is, maradjanak már egy kicsit csendben! És ti is! – förmedt az embereire. – Tisztázzunk csak valamit. Eszerint ön, Mr. Lendvay, azt állítja, hogy az a bizonyos Mehmet Yildirim azonos Ahmed Tarkannal?

– Nagyon úgy néz ki a dolog.

– Mi a bizonyítéka erre?

– Egyelőre csak közvetett bizonyítékaim vannak. De közvetlenek is lesznek… hamarosan.

– Mikor hamarosan?

– Pár perc az egész.

– Jól van. Tehát: ön azt állítja, hogy Yildirim, azaz Tarkan a professzorok gyilkosa?

– Adja magát a gondolat – mondtam óvatosan.

Uzun százados azonban nem óvatoskodott.

– Logikus – vonta meg a vállát. – Motiváció: a bosszú. Ha beleképzelem magam a helyébe, valószínűleg magam is így tettem volna. Nyilvánvalóan megesküdött magában a fickó, hogy a bosszúnak szenteli az életét. És szép sorban, módszeresen el is kapta a tudósokat. Menjünk csak sorjában… az első Steinmeyer. Követte, s amikor Mr. Goldman birtokát háborította éppen, megölte. Ugyanúgy, ahogy Hannahanna méhei ölték volna meg. És a képét is sárgára festette… Talán gyilkolás közben úgy gondolta, hogy ő már nem is ember, hanem… valódi méh. Hannahanna gyilkos, bosszúálló méhe. Tudják, hogy a gyilkosok gyakran azonosulnak azzal, akinek a nevében cselekszenek? Másodiknak Terry professzort ölte meg… Ahmed Tarkan ott volt a gépen… simán megölhette, Greenwoodot pedig a szállodában kapta el. No de Benton professzort miért ölte volna meg? Nem, itt nem stimmel valami… Arról már nem is beszélve, hogy ki ölte meg Ahmed Tarkant?

33

Egyelőre valóban ez volt a legfontosabb kérdés. És ezt valamennyien tudták. Úgy néztek rám, mintha a zsebemben lett volna a bölcsek köve.

– Kicsoda? – kérdezte Uzun.

– Kicsoda? – kérdezték valamennyien egyszerre. Természetesen tudtam a választ, csak még nem volt itt az ideje, hogy elmondjam nekik. Előbb még meg kellett játszanom a tudatlant, ha nem akartam, hogy valamennyien itt hagyjuk a fogunkat a barlangban…

– Figyeljenek ide – kezdtem a magyarázatot. – Most már valóban nagyon rövid leszek. Ahmed Tarkan, azaz Mehmet Yildirim nem halt bele a betegségébe, hanem krokodillá változva ugyan, de túlélte a bajt. És egész hátralévő életét a bosszúnak szentelte. Azt hiszem, egyetértenek velem, ha azt mondom: volt oka miért bosszút állni. Ő sem lett híres tudós: az ő élete is tönkrement, régiségkereskedőként a törvényesség és a törvénytelenség határmezsgyéjén táncolt.

– Nagyon jól mondja – dicsért meg Uzun. – Erről aztán tudnék beszélni. – Szóval, ön szerint ki ölte meg Ahmed Tarkant?

– Egyszerű a dolog – mondtam. – A szomáliai betegséget nemcsak Mehmet Yildirim úszta meg élve.

Itt aztán meg is álltam. Ennyi volt a mondanivalóm, egy hangyatojásnyival sem több.

– Hogy? – kérdezte rövid csend után Frank Hartman. – Más is megúszta? Miss izé… Pickeringre gondol?

– Nem is az etióp császárra – mordult rá Dull.

Uzun ismét a homlokára ütött.

– Eszerint… ő az! Miss Pickering! Hát persze hogy ő! De vajon hol… rejtőzködhet?

Felém fordította a fejét. Mint ahogy a többiek, ő is tőlem várta a kinyilatkoztatást. Én azonban nem nyitottam ki a számat. Dolgoztassák csak meg szépen az agysejtjeiket!

Mr. Dull arcán felhő suhant át. Ugyanabban a pillanatban átsuhant szinte valamennyiük arcán.

– Az öregasszony! – kiáltotta Frank Hartman. – Mrs. Elisabeth Taylor! Hiszen az ő arca is… és az orra…

– A boszorkány! – nyögte nem túl udvariasan Holly.

– A hülye lány… anyja? – kérdezte hitetlen fejrázás közepette Goldman. Csak úgy repkedett a hitetlenkedéstől a

csokornyakkendője. – Ő lenne? De hiszen ő csak egy… gyenge öregasszony!

– Egy gyenge öregasszony is képes megfojtani bárkit, ha már az illető nyakán van a hurok – magyarázta Uzun. – Ha váratlanul kerül rá, és jó erősen meghúzzák, nincs ember, aki kibújna belőle.

– Vajon… hol lehet most az a vénség? – tudakolta Holly. – Nem lennék meglepve, ha már hetedhét országon túljárna. Elvégre teljesítette a kötelességét. Megölte mindazokat, akiket meg kellett ölnie. Talán már nincs is Törökországban.

– De bizony itt vagyok! – hallatszott egy reszelős hang a bejárat felől.

A keskeny homokfövenyen Mrs. Elisabeth Taylor állt csípőre tett kézzel.

34

Azt hittem, pisztoly van nála, de Mrs. Taylornál szemmel láthatóan nem volt semmi. Uzun százados ennek ellenére a stukkerja után tapogatódzott.

– Jó estét, asszonyom! – köszönt közben udvariasan. – Megkérdezhetem, hogy van-e önnél fegyver?

Az asszony magasra tartotta a karját.

– Természetesen nincs.

– Biztos benne?

– Legyen nyugodt, százados, valóban nincs!

– Ercan! Kísérd ide a hölgyet!

A pocakos Ercan és a két rendőr körülvették az asszonyt. Mrs. Taylor meg sem moccant. Uzun ismerhette az embereit, mert keményen rájuk rivallt.

– Csak kísérjétek ide. Egy ujjal se nyúljatok hozzá!

Mrs. Taylor igazi boszorkány volt, nem is vitás. Feketés, foszlott bőre, apró disznószemei, loncsos haja, erősen duzzadt földöntúli lény benyomását keltették. Igazán nagy képzelőerő kellett hozzá, hogy bárki is felismerje benne a hajdani gyönyörűséges Martha Pickeringet.

Mrs. Taylor megállt Uzun mellett és előrenyújtotta a kezét.

– Megbilincsel, százados?

Uzun habozott, majd nemet intett.

– Azt hiszem, nincs rá szükség. Majd talán később. Feltehetően

mindent hallott, amiről beszéltünk, asszonyom?

– Hallottam – reszelte a hangját Mrs. Taylor.

– Hm. És mit szól az izé… önt illető vádhoz?

A boszorkány bólintott.

– Igaz, százados.

– Tehát ön… volt valaha… Martha Pickering?

– Egy másik életemben, igen.

– Ezt úgy érti, hogy…

– Úgy értem. Az egy *másik* élet volt. Martha Pickering meghalt Szomáliában, és megszületett egy bizonyos Mrs. Taylor. Egy igazi boszorkány, ahogy ön mondta, Mrs. Hartman.

– Én igazán… csak… én sajnálom önt… és bocsánatot is kérek…

– Nem szükséges bocsánatot kérnie – intett Mrs. Hartman felé az asszony. – Mi a helyzet, Mr. Uzun?

– Ön tehát… bűnösnek vallja magát?

Mrs. Taylor mintha elmosolyodott volna. Ám az ő arcán még a mosoly is fenyegetésnek tűnt.

– Bűnösnek nem vallom magam. Amit tettem, nem bűn volt, hanem kötelesség. De bosszúnak is mondható.

– Ön ölte meg… az említett urakat?

– Igen.

– És Ahmed Tarkant?

– Őt is.

– Őt miért?

– Amiért a többit. Ő is közreműködött abban, hogy az történjék velem.

– De hát… ő is megkapta a betegséget.

– Az az ő baja. Erről nem óhajtok többet mondani.

Uzun százados megcsóválta a fejét.

– Miért adja fel magát?

Az asszony meglepetten pillantott rá.

– Hogy miért adom fel magamat? Mert vége. Vége a történetnek. Megvettem a bosszúmat, valamennyien meghaltak, akik ezt tették velem. Mr. Benton halála véletlen volt. Már nincs miért… élnem. És nem is túlságosan izgatna a dolog, ha…

– Miss Gordon?

– Már csak az érdekel, hogy vele mi lesz. Szeretném, ha elfelejtene. Gondoskodtam róla… nem lesznek anyagi problémái.

Uzun kíváncsian nézett az asszonyra.

– Kicsodája önnek végül is Miss Gordon?

Mrs. Taylor arca mintha egyetlen ezredmásodpercre ellágyult volna.

– A lányom. – Látva Uzun hitetlenkedő fejrázását, elmosolyodott. – Arra gondol, hogy ki csinálhatott egy ilyen rondaságnak, mint én, gyereket? Ilyennek senki. Még akkor történt a dolog amikor… nem ilyen voltam. Terhes voltam már, amikor Szomáliába utaztam. A betegség természetesen nem tett jót a magzatnak sem… hálaistennek a külsejével már nincs semmi baj… egyébként azonban…

– Na, igen – bólintott Uzun. – Van valami jelentősége annak, hogy ki az… izé… apja?

Mrs. Taylor bólintott.

– Igen.

– Ez esetben…

– Természetesen megmondom. Mehmet Yildirim, azaz Ahmed Tarkan.

35

Bár ennek a bejelentésnek is aknaként kellett volna robbannia közöttünk, már annyira hozzászoktunk a megrázó hírekhez, hogy a szemünk sem rebbent.

– Ő tudta ezt? – kérdezte rövid szünet után Uzun százados.

– Tudta.

– És?

– Össze akartunk házasodni. Aztán már nem házasodtunk össze. Én nem akartam. Őt is felelőssé tettem a történtekért. Megszültem a gyereket. Később rá kellett döbbennem, hogy az az alattomos féreg, a betegség vele is… hm… elbánt. Ezért elhatároztam, hogy életben maradok, és a további éveket csak neki és a bosszúnak szentelem.

– Ő tudja, hogy mi történt önnel?

– Sajnos igen. Egyszer titokban elolvasta a visszaemlékezéseimet, amelyet egy közjegyzői okirathoz csatoltam. Bár nem egészen tiszta az elméje, mindent felfogott. Azóta én Mrs. Taylor vagyok, ő Miss Gordon. És a világot járjuk, hogy a tollaslabdát terjesszük. Ezt különben én találtam ki. Egyébként nem tudok tollaslabdázni, és nem is szeretem ezt a játékot.

– Később azért csak találkozott Tarkannal?

– Ő keresett fel. Tudta, hogy milyen név alatt élek a lányunkkal, és hol. Tarkan közölte velem, hogy Hazelre hagyja a vagyonát… ha valami baj történne vele. Veszélyes életet él, a műkincsbiznisz kockázatos dolog. Így aztán Hazel jövője akkor is biztosítva lesz, ha mi már nem élünk. Ezért is jöttem a kongresszusra, hogy beszéljek Mehmettel, azaz Tarkannal. Aztán… megöltem őt is.

– Óhajt még valamit mondani, asszonyom? – kérdezte Uzun százados a zsebe felé tapogatódzva. Biztos voltam benne, hogy bilincset keres benne. Még mindig tapogatódzott, miközben felém fordult.

– Meg van elégedve, Mr. Lendvay? – kérdezte. – A történetnek immár vége. Asszonyom? Óhajt még valamit hozzátenni?

– Majd a bíróságon – mondta Mrs. Taylor. – Arra kérem, hogy a lányomat, ha lehet, ne hurcolják meg. Írtam néhány levelet az önök igazságügyi minisztériumába és más fórumoknak is…

– Akkor hát… letartóztatom önt, asszonyom…

– Állj! – kiáltottam, és felemeltem a kezem. – Ne tegye, százados!

Uzun meghökkent.

– Mit ne tegyek? Hiszen nem akarok semmi egyebet, csupán őrizetbe venni a gyilkost!

– Éppen erről van szó.

– Miről? – értetlenkedett.

– Hogy Mrs. Taylor nem gyilkos.

Láttam, hogy Uzun százados minden szál haja égnek áll a megrökönyödéstől.

– Nem-e? – ordított rám. – Hiszen éppen most ismerte be!

– Mrs. Taylor hazudott… vagy bocsánat: nem mondott igazat.

– És miért…?

– Hogy mentse az igazi gyilkost.

– És az ki lenne?

Abban a pillanatban, ahogy kimondta, már a szája elé is kapta a kezét.

– Allahra! Ez nem lehet igaz!

– Mondd meg nekik, mami, hogy én öltem meg őket!

Ismét a bejárat felé fordultunk. Miss Hazel Gordon állt a homokparton egy kis sorozatlövővel a kezében.

Ettől aztán mindenki megrettent, jómagamat is beleértve. Miss Gordon nem volt kifejezetten épelméjű, márpedig, ha csökkent szellemi képességűek sorozatvetővel érkeznek valahova látogatóba, abból nem származik semmi jó.

Miss Gordon félig hátrafordult, és intett valakinek.

– Gyere, barátnőm!

Őszinte örömömre Lucia vánszorgott elő az árnyékból. Láttam rajta, hogy kicsit húzza a lábát; csak reménykedhettem benne, hogy nem történt komolyabb baja. Már röviddel a zuhanása után biztos voltam benne, hogy megúszta az ugrást: sem a testét nem láttam a vízben, sem vért, sem ruhadarabokat. Azonkívül a csónakkikötőben, ahova leugrott, mély volt a víz és nem voltak sziklák.

Lucia odavánszorgott hozzám, és a karomba bújt.

– A fenébe is… rohadt nagyot… estem. Ha ő nem húz ki… talán bele is fulladtam volna.

Miss Hazel az anyja felé intett a fegyvere csövével.

– Gyere ide, anya!

Mrs. Taylor tett néhány ijedt mozdulatot, majd kérőn a lánya felé nyújtotta a kezét.

– Hazel, kérlek… Mi az ott nálad?

– Egy fegyver, mami. És golyó is van benne. Sok-sok.

– Honnan tudod?

– Az a férfi… akitől elvettem…

– Mit csináltál azzal az emberrel, Hazel? Ki volt az?

– Egy rendőr vagy katona, mami. Az utcán. Már sötét volt, senki sem látott.

– Mit csináltál vele?

– Bántottam… mami.

– Nagyon bántottad?

– Ó, nem mami, egyáltalán nem. Csak egy kicsit megcsavargattam a nyakát.

– Allah, segíts! – nyögte Uzun.

Mrs. Taylor a lánya felé nyújtotta a kezét.

– Add ide a fegyvert, Hazel!

– Ne lőjem le őket, mami?

– Add ide, ha mondom!

– Stop! – emelte fel a hangját Uzun. – Jobban tennéd, kislány, ha nekem adnád.

Hazel ebben a pillanatban már át is nyújtotta az anyjának a sorozatlövőt. Kíváncsian vártam, hogy mi történik ezután. Kíváncsiságomba azért némi aggodalom is vegyült. Mi van akkor, ha Mrs. Taylor másképpen értékeli a helyzetet, mint én? Ha ő még nem akarja lezárni az ügyet?

Mrs. Taylor azonban le akarta zárni. Elvette a fegyvert a lányától, majd azonnal átadta Uzun századosnak.

– Itt van, százados.

– Fogd, Ercan. Asszonyom… sajnálatos módon, meg kell bilincselnem a lányát…

– Miért őt? – csattant fel Mrs. Taylor. – Elvégre ő ártatlan. Én öltem meg a kutatókat… erre hajlandó vagyok esküt tenni. Engem bilincseljen meg!

Uzun habozott, aztán engedelmeskedett. Rövidesen bilincs csattant Mrs. Taylor csuklóján. Hazel ekkor fogta csak fel, hogy valami nem kedvére való történhetett az anyjával, mert idegesen felkiáltott.

– Bántanak, mami? Bántanak ezek az emberek?

– Dehogy bántanak, kicsim!

– Akkor miért bilincseltek meg?

– Errefelé ez így szokás. Ez tulajdonképpen… majdhogynem egy játék. Ne nyugtalankodj, kedvesem, most menj vissza a szállodába…

– Sajnos, erről szó sem lehet – rázta meg a fejét Uzun. – A kisasszonynak is velünk kell jönnie. Ercan! Kísérd őket a kocsihoz!

– Gyere, kicsim, bemegyünk a rendőrségre!

Addig álltunk némán, szemlesütve, amíg el nem tűntek a holdárnyékban.

37

Akkor aztán Uzun százados Goldmanre förmedt.

– Takaríttassa el az embereivel azt az autót onnan!

– Hogy takaríttassam el? – háborgott Goldman. – Hiszen betontuskókon áll!

– Mi is segíthetünk benne.

– De hát mi az ördögöt akarnak? Ezerszer is elmondtam már maguknak, hogy nincs ott semmiféle templom. Aranykincs még kevésbé. Sőt még lyuk sincs a falban.

– Akkor is látni akarom!

Goldman dühösen felfújta a képét, majd biccentett.

– Rendben van. Hívok még néhány embert.

Ettől kezdve úgy ment minden, mint a karikacsapás. Goldman egyik munkása elsietett, majd néhány perccel később három álmos fickóval tért vissza. Látszott rajtuk, hogy csak az imént ébresztették fel őket. Mogorvák voltak, de azért készségesek.

– Vigyék el onnan a kocsit!

Goldman emberei nekiveselkedtek a munkának. Előbb felemelték a kocsi hátulját, kihúzták alóla a betontuskókat, aztán kerekeket csúsztattak alá.

Mondanom sem kell, hogy valamennyien tűkön ültünk. Lehet, hogy percekkel a világ legfontosabb régészeti felfedezése előtt állunk?

Szemem sarkából láttam, hogy Holly a férje karjába markol. Frank Hartman dühös tekintettel bámulta a lassan mocorgó kocsit, Dull professzor még a lélegzetét is visszafojtotta: vörös volt a képe, mintha épp az imént esett volna túl egy alapos fojtogatáson. Lucia a vállamra hajtotta a fejét, és egész testében reszketett.

A kocsi hirtelen megmoccant, majd egyre gyorsuló tempóban előre gurult. El a faltól.

Dull professzor nem tudta türtőztetni magát, odaugrott a kocsi hátuljához, és megpróbálta bepréselni magát a csak lassan táguló résbe. Frank Hartman félrelökte a feleségét és utána ugrott. Volna. Ha Holly el nem gáncsolja.

Frank Hartman térdre esett és Holly felé ütött.

– Mit csinálsz te… te… kurva?! Nekem kell először… nekem kell…

Holly rávetette magát a férfira, és a földre szorította.

– Akkor sem a tiéd lesz az elsőség, akkor sem…!

Ütötték, vágták egymást, ahol érték. Senki nem moccant, hogy megpróbálja elválasztani őket egymástól. Uzun százados a bajuszát simogatta, és kárörvendően figyelte őket.

Dull professzor – akit nem próbált meg senki elgáncsolni és eddig még a pofonokat is megúszta – eltűnt a nyílásban. A kocsi közben már jelentősen eltávolodott a faltól. Mivel egyszerre két lámpa is ráirányult, láttuk, hogy Dull a sziklafalnál áll, orrát a kőhöz nyomva, tenyerével a falat simogatva. Aztán egyszerre csak felnézett ránk.

Ritkán láttam emberi tekintetben ilyen mély kétségbeesést.

– Nincs – nyögte elhaló hangon. – Nincs… itt.

– Nincs – mondta nagyot sóhajtva Goldman. – Persze hogy nincs. Hiszen ezt pofázom már mióta.

– Akkor… hol van?

Goldman tehetetlenül széttárta a karját.

– Most mit mondjak erre? Van, aki egy szóból is ért, másnak meg regényeket beszélhetnék a hasába.

– Adjanak egy… csákányt! – nyögte Dull. – Egy izét akarok!

Goldman ahelyett, hogy továbbra is hülyézte volna, mondott valamit az egyik emberének. Az bólintott, majd pillanatokon belül egy csákánnyal tért vissza.

– Tessék, itt van.

Dull professzor megragadta a csákányt és a sziklába vágta. Jobban mondva csak vágta volna. A csákány feje megcsúszott a kemény sziklán, és a szerszám kiugrott a professzor kezéből.

– Vigyázzon már egy kicsit! – kiáltott rá arca elé kapva a kezét Goldman. – A végén még…

A második csapásra már a csákány feje is lerepült a nyeléről és kalandos égi útra indult. Átröppent felettünk, és csak néhány centiméternyire suhant el Uzun feje mellett. Uzun hatalmasat ordított, előkapta a pisztolyát és Dullra fogta.

– Még egy mozdulat és agyonlövöm! Nem látja, hogy nincs ott semmi, csak tömör szikla?

Dull professzor felénk nézett, aztán a csákány nyelére támaszkodott. Úgy nézett bennünket, mintha nem is mi lettünk volna ott a barlangban, hanem Hannahanna rengeteg aranykincse egészen a mennyezetig halmozva. Csakhogy ott zümmögnek körülötte Hannahanna elátkozott méhei, akik nem engedik, hogy hozzájuk férjen.

– Nézze meg maga is, százados – kérte Goldman Uzunt. – Nem szeretném, ha később azt mondanák, hogy bármit is elrejtettem önök elől.

Uzun bólintott, a falhoz lépkedett és megütögette az öklével.

– Nincs itt semmi.

Ezzel aztán le is zárult a nagy kaland.

Vagy mégsem?

38

Hajnali fények színezték már az eget, és mi még mindig egy kis

bárban ücsörögtünk, a város szívében. A korai (vagy kései?) óra ellenére embertömeg hömpölygött az utcákon, mintha mindenki ki akarta volna élvezni a mediterrán éjszaka varázsos világát.

Mr. és Mrs. Hartman nem voltak velünk – szerencsére hazaveszekedték magukat. Lucia testileg ott volt, feje a vállamon, a lelke azonban többnyire az álmok mezején kóborolt.

– Tehát vége – morogta Uzun százados a poharába bámulva. – Hannahanna temploma… nem más, csupán legenda.

– Ez azért nem egészen biztos, százados – tiltakozott Goldman.

– Még maga mondja? Magának aztán tudnia kellene róla, ha a barlangjában lenne.

– Akkor tudnék is róla. De ki állítja, hogy az én barlangomban van? Honnan tudják, hogy nincs-e a környéken még az enyémnél is nagyobb barlang? Akár több is lehet. Ez a talaj alkalmas arra, hogy barlangok képződjenek benne.

– Azért örüljön neki, hogy nem a maga birtokán rejtőzik.

Goldman széttárta a karját.

– Vagy ki tudja? Néha arra gondolok, kár hogy nem találtuk meg. Híres ember lennék.

– Mi lenne a palántáival?

– Valahol csak találnék helyet nekik.

– Hihetetlen – morogta Dull professzor. – Pedig biztos voltam benne, hogy ott lesz.

– A régészetben sosem lehet biztosra menni – mondta Goldman. – Nem vagyok régész, de ennyit azért még én is tudok. Az a baj magukkal, archeológusokkal, hogy néha alaposan elragadja magukat a hév. Feltételezik, hogy valaminek ott kell lennie valahol – egy bizonyos ponton , és akkor az egekben lakó összes isten sem képes eltántorítani magukat az elgondolásuktól.

– No és a gyilkosságok? – tudakolta Uzun. – Mi a véleménye, Mr. Lendvay? Melyikük követte el őket?

– Az anya – szólt közbe Ercan őrmester, aki mindeddig mélyen hallgatott. – Igazat mondott. Ő tette.

– Valóban? – nézett rá Goldman. – Mire alapozza az állítását?

Ercan megcsóválta a fejét.

– Ismerik a lányt. Vékony, karcsú teremtés. Én láttam Mr. Greenwoodot a szálló homlokzatán lógni. Az a lány képtelen lett volna felhúzni oda.

– Gondolja maga – legyintett Dull. – Nem szívesen beszélek erről, mert még mindig kavarog a gyomrom, ha rá gondolok, de én… el tudom képzelni, hogy ő csinálta.

Rövid kis vita alakult ki közöttünk. Mr. Dull azt állította, hogy igenis, az őrültek néha képesek egyetlen tevékenységre koncentrálni minden erejüket, ami egy átlagembernek sosem sikerülhet. Mintha gyújtólencse lenne bennük: képesek egyetlen pontba sűríteni az energiájukat. Másképpen szólva, nagyon is elképzelhető, hogy Miss Hazel önkívületi állapotában megölte, és az ablakmosó platformja segítségével felhúzta Greenwoodot a magasba.

– Miért gyűlölte vajon a professzorokat? – tűnődött a százados. – Azért, mert elolvasott valami visszaemlékezést? Gondolják, hogy egyáltalán megértette, mi áll benne?

– Lehetséges – morogta Dull. – Ahogy a fizikai erejüket, az értelmüket is képesek fókuszálni az ilyen emberek.

– Ön szerint melyikük tette, Mr. Lendvay? – fordult felém ismét Uzun.

– Bármelyikük – mondtam. – De akármelyikük is volt… azt hiszem, Mrs. Taylort fogják elítélni.

– Ha a bíróság hisz neki.

– Ő azt akarja, hogy higgyen.

– De miért? Miért? – jajdult fel Uzun. – Az a lány úgysem beszámítható!

– Éppen ezért – mondtam. – Mrs. Taylor tudja, hogy ha a lányt ítélnék el gyilkosságért, örök életére egy pszichiátriai intézetbe zárnák, amely csak alig valamivel jobb, mint a börtön. Mrs. Taylornak különben is lelkifurdalása van a lánya miatt.

– Ugyan miért?

– Amiért ilyennek szülte.

– Erről ő nem tehet.

– Mondja maga. Ő azonban másként gondolja. Nem akarja, hogy a lánya miatta szenvedjen egy életen át.

– Így is, úgy is szenvedni fog. Az anyja hiánya miatt. Ebből a szempontból teljesen mindegy, hogy melyikük a gyilkos.

Természetesen maradt még a történtekben számos fehér folt, de Uzun abban bízott, hogy ezek majd kiszínesednek a későbbi nyomozás és a kihallgatások során.

Valamennyien belenyugodtak Uzun összegzésébe, és boldogok voltak, hogy megoldódott a gyilkosságok ügye.

Kivéve engem.

Már csak azért sem, mert még mindig fogalmam sem volt róla, vajon Terrano miért távolított el Los Angeles környékéről. Hiába próbáltam megtudni, nem sikerült. Parkert is hiába hívtam, semmiféle érdemleges választ nem voltam képes kisajtolni belőle.

Informátorai vagy eltűntek, vagy tartották a szájukat. Mintha minden addigi fecsegő szájzárat kapott volna. Egyetlen egy valaki említette csak Parkernek, hogy a következő héten már más lesz a helyzet.

De vajon mi az ördög?

Luciát is hiába faggattam, ő sem tett bölcsebbé. Csak annyit tudott, hogy kapott egy megbízatást, amit végre kellett hajtania.

Ezúttal a szobámban ült kedvenc kanapémon, és nyolcasokat rajzolt felemelt lábával a levegőbe.

– Miért vagy olyan gondterhelt, szívem? – kérdezte félig engem, félig a lábait figyelve. – A gyilkos megvan, még te is megvagy, sőt én is megvagyok.

– Azért szeretném tudni, mire megy ki a játék.

– Nem jó az, ha valaki túlzottan kíváncsi.

Éreztem, hogy hirtelen a fejembe megy a széndioxid.

– Mondod te. De ezúttal az én bőrömről van szó!

– Meg az én karrieremről.

– Azt azért remélem, belátod, hogy az élet fontosabb, mint a karrier?

Lucia rám mosolygott.

– Neked, szivi.

– Ezt hogy érted?

– Neked a bőröd a fontosabb, nekem a karrierem.

– Mi lenne, ha lepattannék?

Abbahagyta a lábkörzést, hozzám bújt és dorombolt, mint egy kiscica.

– Azt nem tennéd jól, Johnny. Tudod, hogy ezt mindenféleképpen meg kellene akadályoznom.

– Igen? És hogyan csinálnád?

– Például bejelenteném, hogy meg akartál erőszakolni.

– Én? Téged? – hökkentem meg. – Ha te lennél az utolsó nő az egész Antalyai-öböl környékén…

Gyorsan a számra tette a tenyerét.

– Ne hamarkodd el, Johnny! Később majd magyarázkodnod kell miatta.

– Nekem? Soha!

Felugrottam a heverő széléről, kirobogtam a szobából, ki az utcára, és futottam egy kört a bazársor körül.

Amikor visszatértem, Lucia még mindig a lábával körözgetett. Rám nézett és elmosolyodott.

– Feldúltnak látszol, szívem. Csak nincs valami baj?

– Szabad a ma éjszakád? – kérdeztem tőle.

Lucia átkarolt, és csókot nyomott a homlokomra.

– Ó, Johnny, látod, milyen vagy? Én ezt… nem így szeretem. Nem ilyen brutálisan. Nekem az kell, hogy hozzál egy szál virágot…

– Egyszer már hoztam.

– Hát akkor hozzál legalább még egyszer. És beszélgess velem. Suttogj forró szavakat a fülembe. Aztán lehet, hogy elgyengülök és jöhet az éjszaka.

– Én nem *olyan* éjszakára gondoltam – mondtam mogorván.

– Hát milyenre?

– Másmilyenre. Egy talán… igen kellemetlen éjszakára.

– Kellemetlen éjszakára? Én ezt… nem értem, Johnny. És… hol kerülne sor erre a kellemetlen éjszakára?

Megveregettem a vállát, és szeretettel mosolyogtam rá.

– Hannahanna templomában, szívem.

40

Hakan Karataş a hallban várt bennünket. Amikor megpillantott, szemrehányón megcsóválta a fejét.

– Tudod te egyáltalán, hogy mit csinálsz, Johnny?

– Miért ne tudnám?

– És a kisasszony?

– Ő is velünk jön.

– Hm. És miért?

Nem akartam elmagyarázni neki, hogy ha okoskodnék is, utánunk jönne. Nem szakadhat le rólam, különben Terrano kifordítja a bőréből, és ami még szörnyűbb, a szemeszterekért járó pénzt sem kapja meg tőle.

– Ő velem van.

Ennek, bár nem volt semmi értelme, Karataş nem firtatta tovább. Hiszen annyi mindennek nem volt értelme a

történetünkben.

– Dull professzor?

– Nincs a szobájában – mondta Karataş. – Megnéztem. Különben nekem most éppen Ankarában kellene lennem, Johnny, és referálnom a miniszternek…

– Majd holnap referálhatsz neki – nyugtattam meg. – Minden kész?

– Ahogy kérted, Johnny. De azért tisztázni szeretnék valamit.

– Tisztázzuk!

– Ha átversz, és ezzel megtorpedózod a karrieremet, megöllek. Így vagy úgy, de megöllek. Mint ahogy Mrs. Taylor is megölte az ellene vétkezőket. Remélem, nem vagy olyan hülye, hogy azért a régi afférért akarsz törleszteni, John?

– Nem, Hakan, nem vagyok olyan hülye – biztosítottam.

– Akkor rendben van. A kocsik készen állnak. A kisasszonyra feltétlenül szükségünk lesz? – reménykedett.

– Feltétlenül, Hakan.

– Egye fene. Akkor hát, gyerünk!

A kocsiban megbeszéltük a teendőket. Karataş-nak nemigen tetszett a dolog, ellenkezni is próbált, én azonban hajthatatlan maradtam.

– Rendben van – legyintett aztán fáradt képpel. – Van fegyvered?

– Van.

– Látod, már ezért is letartóztathatnálak.

– De nem teszed.

– Nem is tudom, hogy miért vagyok ennyire ostoba.

Amikor megszabadultunk a kocsiktól és a benne ülőktől, Karataş szétnézett a partoldal tetején.

– Az ott micsoda? – bökött le a mélybe.

– A tenger, Hakan – mondtam neki.

– És azok ott fent?

– A csillagok és a hold.

– Csak azért kérdezem, mert évek óta nem volt időm rá, hogy rájuk csodálkozzak. Néha nem ártana… Ez itt mi?

– Kerítés – mondtam.

– Át akarsz mászni rajta?

– Áram van benne. Mellette mászunk le a sziklafalon. Most min gondolkodsz?

– Hogy vajon nem felejtette-e el a feleségem, hol tartom a

végrendeletemet. Hogy lehet egy partoldal ennyire meredek, Johnny?

Attól tartottam, behunyt szemmel araszol mellettem, és lehet, hogy így is volt. Mindenesetre meg sem mukkant mindaddig, amíg Lucia fel nem kiáltott.

– Innen zuhantam le.

Karataş megtorpant.

– Hova?

– A tengerbe.

Karataş elkapta a karom.

– Johnny, biztos vagy benne, hogy ez a csaj még él?

– Inkább nézz a lábad elé.

Amikor leértünk a homokos partra, Karataş felhorkant.

– Mik ezek itt?

– Teherautók – mondtam. – A barlangban is van belőlük jó néhány.

Akárhogyan is meregettem a szemem, nem láttam sehol Karataş csónakos embereit.

– Gyerünk – mondtam. – Menjünk kissé előrébb.

– Meddig?

– Ameddig nem látjuk, hogy mi történik odabent.

Amikor már láttuk, sem tudtunk sokat kezdeni a látvánnyal. A falak mentén végestelen végig teherautók álltak, amelyekből jókora csomagokat pakoltak le. A rakodók között ott láttam Ercan őrmestert és az ismerős két rendőrt is. Legalább tízen rakodtak a kocsik között.

Megszorítottam Karataş karját, és intettem Luciának, hogy indulhatunk.

Csak akkor vettek észre bennünket, amikor néhány lépésnyire voltunk már csak tőlük. Ercan volt az első, aki az utunkba került. Amint észrevett bennünket, harsányan felkiáltott, előkapta a fegyverét és ránk fogta.

– Maguk… mit keresnek itt? – kérdezte.

– Látogatóba jöttünk – mondtam.

– Ilyenkor Mr. Goldman már nem fogad látogatókat.

Mintha megismétlődött volna a tegnapi éjszaka. Egyszer csak Goldman csokornyakkendője tűnt fel a szemünk előtt.

– Jézusom, Mr. Lendvay – nyögte. – Már megint maga az? És a kisasszony? Sajnos ma sem főzettem semmit a szakácsommal.

– Dolgoznak? – kérdeztem az autókra és a mellettük heverő csomagokra bökve.

– Hát hogyne – mosolygott. – Lerakjuk a műtrágyát.

– Nem érzem a szagát.

– Jól be van csomagolva.

Biccentettem, majd a legközelebbi műanyag zsákhoz ugrottam. Még ugrás közben előkaptam a zsebemből a késem, és mielőtt felocsúdhattak volna, felhasítottam a zsák oldalát.

Az a sárga, illatos valami, ami a lábam elé dőlt, nem volt műtrágya. És nem volt kábítószer sem.

Amikor felemeltem a fejem, legalább tíz puskacsővel néztem farkasszemet.

Goldman Karataş-ra csodálkozott.

– Az úrban kit tisztelhetek?

– Alighanem a végzetét – mondta Karataş. – Nézzenek csak körül!

Ebben a pillanatban bújtak be Karataş emberei a barlangba.

– Az ellenállás céltalan – tárta szét Hakan a karját. – Mr. Goldman, letartóztatom. Gyilkosságért és csempészésért.

– Maga megörült! – kiáltotta Goldman, és a kezében tartott fegyvert Karataş halántékához szorította. – Szabad elvonulást kérek, különben…

Halk pukkanást hallottam, majd halványsága színű felhő borított be bennünket. Arra még emlékszem, hogy tüsszentettem egyet, aztán sárgába borult előttem a világ.

Áttüsszögtem magam egy másik dimenzióba.

AMIKOR MINDEN KIDERÜL

1

1

Hakan vidám volt és elégedett; én már kevésbé! Uzun százados viszont olyan mélyre horgasztotta le a fejét, mintha kukacokat keresne az asztal alatt.

Hakan Karataş megsimogatta a bajuszát, majd fejcsóválva a századosra nézett.

– Még mindig ki van akadva, százados?

Uzun felkapta a fejét.

– Nincs okom rá?

Karataş megvonta a vállát.

– Okot mindig lehet találni mindenre. Márcsak ilyen anyagból vagyunk gyúrva. De te sem vágsz valami vidám képet, Johnny.

Mondtam neki, hogy rohadtul hasogat a fejem. Amikor elájultam, alighanem bevertem valamibe.

Karataş-t azonban nem érdekelte a bánatunk. Rendelt még három üveg sört, aztán megpróbált gatyába rázni bennünket.

– Térjenek már magukhoz, hé! Elvégre győztünk! A gyilkos lakat alatt van. Mit akarnak még?

Tényleg, mi a fenét is akarhattam volna még? Bár még közel sem voltam egészen magamnál, attól pedig ugyancsak messze, hogy minden mozzanatát megérthettem volna ennek a szerteágazó történetnek, amelynek az este feltehetően pontot tettünk a végére, lassan azért csak meg kellett volna nyugodnom. Valami azonban nem hagyta, hogy megnyugodjak. Az az igazság, hogy magam sem tudtam, mi az.

Hakan Uzunra nézett, és ismét sajnálkozva csóválta meg a fejét.

– Én aztán beszélhetek maguknak. Miért lógatja még mindig az orrát, százados?

Uzun százados megrágta bajusza végét, aztán határtalan kétségbeeséssel a hangjában megszólalt.

– Azt hiszem, alaposan lebőgtem.

– Amennyiben? – tudakolta Karataş.

– A saját embereim is benne voltak ebben a trágyában. És én semmit nem vettem észre!

Karataş megvonta a vállát.

– Ez kétségkívül így van, nem is fogják megdicsérni érte. De azért a fejét sem harapják le: erről én kezeskedem. Nem lenne szabad ilyet mondanom, ám én mégis azt mondom, hogy nem a maga emberei az egyedüliek, akik a történelem során átálltak a másik oldalra. Ahol nagy pénzek mozognak, ott otthonra lel a korrupció. Miért éppen rendőröket ne lehetne megvenni? Előfordul ez a világ bármelyik pontján. Johnny?

– Előfordul – mondtam mogorván.

– Kösz a részletes kiegészítést – hálálkodott. – A fickók majd elnyerik méltó büntetésüket. Maga, százados, pedig kapja fel a fejét, elvégre maga és Mr. Lendvay oldották meg Hannahanna templomának a rejtélyét.

– Már Hannahanna nevének a hallatán is hányingerem támad – panaszkodott a százados.

– Pedig ő aztán végképp nem tehet semmiről. De térjünk inkább a lényegre! Megtettem a megfelelő intézkedéseket, jelentettem a történteket Ankarának. Ne lepődjön meg, százados, ha kap majd valami kitüntetést.

– Ezek után? – nyögött fel Uzun.

– Maga végül is megoldotta az ügyet… Mr. Lendvay segítségével. Őt, sajnos nem tüntethetjük ki, lévén, hogy nem török állampolgár. Nem akarnál az lenni, Johnny?

Szomorúan legyintettem, majd arra gondoltam, hogy miért is ne? Legfeljebb kicsit tovább maradok Törökországban, mint Terrano számította.

– Komolyra fordítva a szót – sóhajtotta Hakan , odafent hálásak önöknek és nagyra értékelik a teljesítményüket. Sikerült leleplezniük egy igen jól működő sáfránycsempész-hálózatot, amelynek a vezetője még gyilkosságoktól sem riadt vissza. És ez nem kis dolog. Nem a gyilkosság, hanem a leleplezés. Szóval, mindenki meg van elégedve velünk. És te, Johnny?

Lassan mintha kezdett volna felengedni bennem a nyomás. A fejemben is csillapodott a fájdalom, és az orromban sem éreztem már a sáfrány tüsszögésre ingerlő porát.

– Egy-két nap és rendben leszek – ígértem.

– Akár nagyobb sebességre is kapcsolhatnál. Szeretném, ha összefoglalnád nekem mindazt, amit a meggyilkoltakról tudni lehet.

– Csak nem regényt akarsz írni belőle?

– Még az sincs kizárva – mosolygott Hakan. – Az a helyzet, hogy amit Ankarába küldtem, csupán egy előzetes jelentés. A java még hátra van. Elképzelhető, hogy olyan vastagra hízik, mint egy múlt századi családregény. És még közel sem vagyok tisztában minden részletével. Nos, Johnny?

Abban bíztam, hogy ha gondolkodni kezdek, talán véglegesen eltűnik a tompa nyomás a fejemből, ezért ittam néhány korty Efesz sört, és megpróbáltam csak a történtekre összpontosítani.

– A több évtizeddel ezelőtti eseményekről nem szükséges sokat beszélnem – kezdtem. – Valamennyien ismerjük azt az öt fiatalembert, akik annak idején megfogadták egymásnak, hogy egyszer majd közösen olyan felfedezést tesznek, amelyre évezredekig emlékezik a tudományos világ. Gyakran megtörténik ez abban a korban, aztán vagy lesz belőle valami, vagy sem.

– Az ő esetükben nem sok lett…

– Ha előre látták volna a jövőt, talán nem is igyekeztek volna annyira, hogy teljesítsék a fogadalmukat. Évek során a szövetségük, amelyet örökre kötöttek, semmivé vált. Nem maradt más belőle, csupán sajgó sebek.

– Ezt, ha részletesebben is megmagyaráznád…!

– Nincs mit magyarázni rajta, Hakan. Talán az irigység volt a döntő tényező, ám lehet, hogy más is.

– Mint például?

– A szerelem és a féltékenység.

– Na ja – morogta Karataş önkéntelenül is megsimogatva a szeme alját. – Ezekkel kapcsolatban nekem is vannak tapasztalataim.

– Úgy gondolom, hogy a csapat férfi tagjai nem csak Miss Pickering, azaz Elisabeth néni briliáns eszét csodálták… hanem egyéb tulajdonságait is. Ha a híreknek hinni lehet, Miss Pickering nemcsak okos volt, hanem nagyon szép is. Azt hiszem, többen is hajtottak rá.

– Greenwood? Steinmeyer?

– Ezt talán Elisabeth nénitől magától kellene megkérdeznünk, bár nem hiszem, hogy hajlandó lenne válaszolni rá. Végül is, egyre megy. Miss Pickering Mehmet Yildirimet választotta.

– Amivel kivívta a hoppon maradottak ellenszenvét.

– Miss Pickeringet két okból is utálni kezdték: egyrészt, mert szép volt és okosabb náluk, másrészt pedig, mert nem közülük választott valakit – értem ezalatt, hogy nem az amerikaiak közül. Ő a török fiatalembert tüntette ki kegyeivel. Ezzel aztán el is játszotta a többiek rokonszenvét és talán a szeretetét is. Úgy gondolták, hogy

ha nem lehet az övék, valamelyiküké, akkor ne legyen senkié. Ezért, ha úgy tetszik, halálra ítélték Yildirimmel együtt. Hogy miért mentek Szomáliába, nem tudjuk, de ez nem is fontos igazán. Az ott történtek végeredményeképpen Yildirim és Miss Pickering megbetegedtek, és ha nem is haltak meg… kegyetlenebb helyzetbe kerültek, mintha meghaltak volna. Miss Pickering ráadásul szíve alatt hordta Mehmet Yildirim gyerekét. Talán ezért is nem lett öngyilkos, bár feltételezem, hogy ez a gondolat annyiszor felmerült benne, valahányszor csak a tükörbe nézett. Ám a gyermek miatt élnie kellett. Yildirimmel megszakított minden közvetlen kapcsolatot: elég volt a saját terhét cipelnie, nem akarta, hogy a múltjára emlékeztesse. Márpedig ha Yildirimhez kötötte volna az életét, ez történt volna. Ezért elhagyta gyermeke apját és a tudományt. Ettől a pillanattól kezdve már csak két dolognak szentelte az életét. Az egyik a kislánya volt.

– És a másik? – kérdezte Uzun.

– A bosszú – feleltem.

2

Ittam néhány kortyot, aztán folytattam.

– Miss Pickering bosszút akart állni volt barátain, saját, Yildirim, és a megszületett gyermek elrontott életéért is. Bizonyos idő elteltével ugyanis kiderült, hogy a kislány gyengeelméjű. Anyja betegsége tette ilyenné. És a külsején is nyomokat hagyott, bár ez ma már nemigen látszik, lévén, hogy Miss Pickering plasztikai műtéteknek vetette alá. Miss Hazel szép lett, de okos nem. Ehhez, azt hiszem, kevés segítséget képes nyújtani manapság még az orvostudomány.

– Na igen – morogta Hakan. – Na igen.

– Miss Pickering, vagy talán nevezzük immár Mrs. Taylornak, egyetlen pillanatra sem tett le a bosszúról. Időlegesen felfüggesztette ugyan terve végrehajtását; kislánya nevelése mellett aligha maradt ideje gyilkosságokon töprengeni. Úgy gondolta, ráér várni. A várakozás évei alatt persze azért egyetlen pillanatra sem veszítette szem elől volt társait, akik idő múltával jó nevű kutatókká lettek. Hogy megbánták-e valaha is, amit tettek? Aligha. Inkább igyekeztek megfeledkezni róla.

Miss Hazel nőtt, növekedett. Anyja egyszer csak úgy találta, hogy nem akadályozza többé terve végrehajtásában. Sőt együtt állhatnának bosszút; elvégre mindketten a három tudós áldozatai.

Hogy mit tudott minderről Hazel? Sokáig semmit. Ő csak utazgatott az anyukájával keresztül-kasul a nagyvilágban, s egy darabig valószínűleg azt hitte, hogy valóban a tollaslabda elterjesztésének érdekében tevékenykednek. Ez volt ugyanis az anyja fedőtevékenysége, ha úgy tetszik. Hazelt azonban, ahogy nagyobb lett, egyre jobban érdekelték a férfiak, ami nem kis problémát jelentett az anyjának…

– Nem tértünk el egy kicsit a tárgytól, John? – figyelmeztetett gyengéden Hakan.

– De… azt hiszem… – zökkentem ki a gondolatmenetemből. – Szóval, az a helyzet, hogy Miss Pickering vadászni kezdett a három tudósra. És meg is ölte volna őket, ha… ha…

– Ha?

– Ha más nem teszi meg helyette.

Hallgattunk egy kicsit, aztán folytattam.

– Mindhárman tisztában vagyunk vele, hogy a sáfrány milyen értéket képvisel Európában. Iránban azonban viszonylag olcsó, annak ellenére, hogy töméntelen mennyiségű virág és bibe kell egy kilónyi sáfránypor előállításához. Egy kilónyi fűszer készítéséhez százötvenezer virág szükségeltetik. Az Iránban olcsón megszerezhető sáfránypor kilóján, franciaországi értékesítés során tizenötezer dollár tiszta nyereség érhető el. Ez pedig már nem semmi, igaz?

– Hát nem – vakargatta meg a fejét Uzun százados.

– Mr. Goldman sáfrányban utazott. Amikor Törökországba érkezett, már jelentős vagyonnal rendelkezett. Talán a Közel-Kelet országaiban, esetleg Indiában vagy Kínában, mindenesetre Antalyába érkeztekor már a kisujjában volt a sáfránybiznisz minden csínja-bínja.

A birtokát is úgy választotta ki, hogy megfeleljen a csempészet minden követelményének. Viszonylag elhagyatott helyen, a város szélén fekszik, s ami a fő: a tengerparton! Ráadásul található rajta egy óriási barlang, amelyet Hannahanna is raktározásra teremtett. Az üzletmenet a következő volt: Iránban megvásárolták az olcsó sáfrányt, átvitték Szíriába, ott hajóra rakták, kikötöttek Antalyában, a bálákban érkezett árut behordták a barlangba, majd itt kisebb zacskókba vagy dobozokba csomagolták őket. Ismét hajóra rakták, és a nyílt tengeren átadták a közvetítőknek. Goldman minden egyes kiló sáfrányon cirka tízezer dollárt kasszírozott. Nos, mit szólnak hozzá?

– Nincs kedved társulni velem, Johnny? – tudakolta Hakan. – Olyan ízesen beszélsz a sáfránycsempészetről, hogy kedvem támadt rá.

– Csakhogy ez korántsem veszélytelen foglalkozás, Hakan – figyelmeztettem. – Erről alighanem Goldman tudná a legtöbbet mondani. A csempészek nemcsak a vámosok és a rendőrség esküdt ellenségei, hanem egymáséi is. Több kárt okoznak egymásnak, mint a hatóságok. Összegezve tehát a tényeket: Goldman jól jövedelmező csempészhálózatot épített ki az antalyai tengerparton. Ám azzal is tisztában volt, hogy valamilyen fedő foglalkozást kell választania magának, hiszen ha nem teszi, nehezen tudja megmagyarázni az érdeklődőknek a birtokán zajló szüntelen sürgést-forgást. Az éjjel-nappal érkező teherautókat, a gyakran kikötő motoros hajókat, a fel-felbukkanó idegeneket. Ezért kitalálta, hogy mezőgazdasági tevékenységnek álcázza az üzletét. Antalyában napjainkban épül ki a turista üzletág, gombaként nőnek ki a földből az újabbnál újabb szállodák, amelyeknek, hogy vendégeik igényeinek megfeleljenek, árnyékra van szükségük. Márpedig mi ad árnyékot? A fák és a bokrok. Csakhogy ezekből ezen a vidéken nagyon kevés nő.

És Goldman jól választott. Mindenki elhitte neki, hogy facsemetéket növeszt, meghonosításukkal bíbelődik. Mr. Forest Goldman hamarosan Antalya megbecsült polgárává vált.

– Ez így is van – bólintott Uzun.

– Goldman még azt is megengedhette magának, hogy régészeti kutatásokat támogasson. Felvette a hettiták iránt érdeklődő gazdag amatőr álarcát. A tudósoknak mindig jól jön egy kis pénz, hiszen az ásatások nem fillérekbe kerülnek. Az államok pedig rendszerint becsukják pénztárcájukat, ha a régészek feléjük nyújtják a kalapjukat. Goldmanhez csak úgy dőlt a pénz. Ő pedig mint amatőr régész, összeismerkedett a hettitakutatók krémjével, valamint megismerte Ahmed Tarkant, azaz Mehmet Yildirimet is. Mint már tudjuk, Yildirim nem vette feleségül Miss Pickeringet, lévén, hogy az nem ment hozzá. Yildirim ennek ellenére támogatta őt és a gyermekét, elvégre az ő sora sem ment rosszul. Szakított a tudománnyal, Antalyában telepedett le, és műkincs-kereskedelemmel kezdett foglalkozni. Ne menjünk bele annak a kérdésnek boncolgatásába, hogy tevékenységének hány százaléka volt legális és mennyi az illegális, az a lényeg, hogy gazdag emberré vált. Miss Pickering és Hazel az ő pénzén utazgatott szerte a világban. Talán ő is meg akarta büntetni a három gazembert, nemcsak Miss Pickering. Vagy talán együtt ketten? Ki tudja? Röviden összefoglalva: Miss Pickering tartotta a kapcsolatot Yildirimmel…

– És a gyerek? Tudta, hogy ki az apja? – bökte közbe Uzun.

– Hazel egyszer azt mondta nekem, hogy neki nincs papája. Mrs. Taylor valószínűleg nem akarta, hogy megismerje. Talán úgy

gondolta, hogy szörnyetegből egy is éppen elég a gyerek közelében. De menjünk egy lépéssel tovább. Az idő csendesen folydogált a medrében: Mr. Goldman látszólag fákat nevelt, miközben vidáman csempészett és gazdagodott; a három tudós a világ legismertebb hettitaszakértőjévé küzdötte fel magát; Mehmet Yildirim mint régiségkereskedő gyűjtött vagyont; Miss Pickering Hazelt nevelte, majd vele utazgatott a nagyvilágban. Valójában a három kutató nyomában járt, figyelte a tevékenységüket, és alighanem mindenről beszámolt Ahmed Tarkannak, azaz Mehmet Yildirimnek.

– Ez idő tájt történt valami tudományos körökben, ami megzavarta ezt a békés idillt. Valaki írt egy cikket a törökországi hettita kutatásokról s az épülő-szépülő antalyai szállodák környékén talált leletekről. Cikkében felhívta a figyelmet arra a hatalmas barlangra, amely az antalyai tengerparton található. A cikkíró összekapcsolta a barlang létét egy korábbi hiedelemmel: eszerint azon a vidéken rejtőzik Hannahanna istennő egyik, kincsekkel teli barlangtemploma. S melyik lehetne az a barlang, ha nem az, amelyet Mr. Goldman raktárnak használ…

A cikkíró – róla különben az informátoromtól tudok – egy Brémában található egyiptomi kéziratra hivatkozott, amely többek között Hannahanna templomairól, és az őket őrző, sárga képű őrökről, Hannahanna méheiről beszél. A kéziratot már a fiatal Miss Pickering is használta, sőt ő fedezte fel ismét a tudomány számára, miután több száz évig Brémában hevert, a kutatók által lesajnálva. Az a hír járta ugyanis róla, hogy hamisítvány. Miss Pickering nem osztotta ezt a nézetet, ő eredetinek hitte: azt remélte, hogy egy Hannahanna-templom felfedezésével mind az öten csúcsra érhetnének.

A cikk – amely nem annyira tudományos, sokkal inkább bulvár jellegű volt – mégiscsak megmozgatta a három tudós fantáziáját. Visszatértek ifjúkori álmaik, amelyeket már eltemettek az elmúlt évtizedek. Úgy döntöttek, hogy körülnéznek az antalyai barlangban. Hátha Miss Pickeringnek van igaza, és a papirusz mégsem hamisítvány. Még ennyi idő elmúltával is tisztelték Miss Pickering eszét, bár azt nem sejtették, hogy áldozatuk még él. Azt hitték, hogy évtizedek óta a szomáliai futóhomok zizeg dalt a sírja fölött. Ez a döntésük aztán egy csapásra megváltoztatta Mr. Goldman mindaddig nyugodt életét.

3

A pincérek megszakították a mesémet. Frissen sült böreket szolgáltak fel a sör mellé. Jó néhány percbe beletelt, amíg folytathattam a mondandómat.

– Egy alkalommal Mr. Goldmannek jelentették az alkalmazottai, hogy idegen lábak nyomára bukkantak a magoncai között. Egyik ágyasába éjszaka belegyalogolt valaki. Goldmant nem a kár érdekelte, fütyült a fáira és a magoncaira, sokkal inkább az izgatta, hogy a birtoksértő vajon mi a fenét akarhatott tőle. S amikor többedszer is megismétlődött a dolog, Goldman csapdát állított, és elkapta a fickót.

– Ezt tőle tudod? – hajolt felém Hakan.

– Kikövetkeztettem. Kissé másként adta ugyan elő, mint ahogy a valóságban történt, de azóta volt időm elgondolkodni rajta.

– Tehát elkapta – töprengett Karataş. – Vajon tudta, hogy kit kapott el?

– Természetesen. Azt hiszem, maga is meglepődött, amikor a titokzatos éjszakai látogatóban Steinmeyert, az egyik neves hettitakutatót ismerte fel. Steinmeyer bevallotta Goldmannek, hogy mit keres – Hannahanna templomát , Goldman pedig igyekezett meggyőzni róla, hogy nincs semmiféle templom a barlangjában. Azt hiszem, ekkor már Steinmeyer is tisztában volt ezzel. Három vagy négy alkalommal látogatta meg Goldman birtokát – kizárólag éjszaka , leereszkedett a barlanghoz, és kileste, mi folyik odalent. Hamarosan rádöbbent, hogy ki is a mecénás valójában. Más talán visszavonult volna, Steinmeyer azonban nem ezt tette. Zsarolni kezdte Goldmant. Pénzt követelt tőle. Steinmeyer úgy gondolta, megfogta az isten lábát. Ezután már nem kell senkitől pénzt kunyerálnia ásatásai finanszírozására; sikerült szert tennie egy bőségszarura, amely ontja számára az aranyat. Ő aztán valóban megtalálta Hannahanna templomát, ha nem is olyan formában, ahogy mások elképzelték.

– Mit tett Goldman?

– Rövid ideig töprengett, aztán azt tette, amit hasonló esetben más is megtett volna. Megölte a zsarolót. Nem szívesen, elvégre nem gyilkos típus. Nekem persze másképpen adta elő a történteket. Nem tagadta le a Steinmeyerrel történt találkozásait, sőt azt állította, ő maga adott neki engedélyt a kutatásokra, hogy végre megszabadulhasson terhes érdeklődésétől. Steinmeyer a halála előtt elárulhatott valamit neki, amitől emberünket a vakrémület járta át.

– Vajon mit?

– Hogy nem ő az egyedüli, aki tud Goldman tevékenységéről, hanem két társa is, két barátja: Jack Terry és James Greenwood professzorok.

– Tényleg tudtak róla?

– Azt hiszem, nem. Steinmeyer csak blöffölt, hogy az életét óvja. Persze sikertelenül.

– A gyilkosság körülményei?

– Ez is megér pár szót. Goldman természetesen megtehette volna, hogy lelövi Steinmeyert és eltünteti a holttestét, de Steinmeyer beültette a bolhát a fülébe. Elképzelhetőnek tartotta, hogy a másik két tudós jelenti Steinmeyer eltűnését a rendőrségen, s akkor könnyen lebukhat. Ezért inkább igyekezett misztikus ködöt varázsolni a gyilkosság köré. Mindent tudott Hannahanna templomairól, a méheiről, elvégre ismerte a *Brémai kéziratot.* Ezért azt a látszatot akarta kelteni, hogy létezik egy titokzatos közösség, amely túlélte az évezredeket, és mindenkit megöl, aki csak megpróbálja megkaparintani Hannahanna kincseit.

– Ez volt tehát az első gyilkosság – biccentett Karataş. – Hogy történt a második?

– Goldman elhatározta, hogy végez a másik két kutatóval is. Nem kockáztathatta meg, hogy egyszer csak bekopogjanak nála a zsaruk. Ezért halálra ítélte a professzorokat.

– Csak úgy egyszerűen?

– Goldmannek nem voltak gátlásai, bár mint mondottam, aligha volt gyilkos természetű. Csakhogy a szükség néha gyilkosságra kényszerít. Visszatérve a két tudósra; még Steinmeyer halála előtt lépéseket tettek a jelenlegi konferencia megszervezése felé, aminek a folyamatát Steinmeyer halála sem szakította meg. Greenwood és Terry úgy döntöttek, hogy a konferencia ideje alatt körülnéznek egy kicsit a környéken, ahogy korábban eltervezték. Goldman mint amatőr régész és egyáltalán nem amatőr mecénás, ugyancsak meghívót kapott a konferenciára. Nem volt nehéz kiderítenie, hogy a többiek mikor érkeznek és milyen járattal. A megnyitó előtt néhány nappal Los Angelesbe utazott, jegyet vásárolt arra a gépre, amelyre Terry és Greenwood is, a gépen aztán eltette Terry professzort láb alól. Ugyanúgy, ahogy Steinmeyert. Hurkot vetett a nyakába, és megfojtotta. Hannahanna méhei ismét gyilkoltak.

– Nem volt ez a gyilkosság túlságosan is kockázatos?

– A gyilkosságok általában kockázattal járnak. Goldman nem engedhette meg magának a kockázat mérlegelését. Mi van akkor, ha megérkezése után Terry azonnal kapcsolatba lép a török hatóságokkal? Ez is benne volt a pakliban. Ezért megölte; méghozzá a már bevált módon és körülmények között. Kapóra jött neki, hogy Terry mellett nem ül senki, ám ha ült volna, sem riadt volna vissza a gyilkosságtól. Akkor valószínűleg a mosdóban hajtotta volna végre. Miután megölte Terryt, sárgára mázolta a képét, akárcsak

korábban Steinmeyerét. Minden bizonnyal sáfrányt és kurkumát használt hozzá.

– Így van – bólintott Uzun.

– A saját képét is bemázolta, hogy ha valaki felriadna álmából, ne ismerhesse fel. És ez így is történt. Később bevonult a mosdóba, és lemosta magáról a festéket.

– A harmadik gyilkosság?

– Greenwood röviddel a halála előtt felhívott téged, ha jól tudom.

– Úgy van – bólintottam. – Alighanem felfedezte, hogy követi valaki. Goldmant nem ismerte ugyan fel, de feltételezte, hogy gyilkos jár a nyomában, Hannahanna gyilkos méhecskéje.

– Ahmed Tarkant, azaz Yildirimet is Goldman ölte meg?

– Természetesen ő. Te is ott voltál azon az éjszakán Tarkan házában, Hakan.

– Miután elárultad nekem, kicsoda valójában Tarkan. Oda kellett mennem, hogy körülnézzek.

– Hogyan? – csattant fel Uzun százados. – Maguk külön utakon jártak?

– Meg kell értenie, százados – csillapította barátságos mosollyal Karataş. – Mr. Lendvay nem lehetett biztos benne, mint ahogy én sem, hogy nincsenek-e benne a helyi rendőrség emberei is a gyilkosságokban.

– Remélem, nem tételezték fel rólam…

– Önről semmiképpen sem, százados.

Ettől aztán Uzun valamelyest megnyugodott. Karataş viszont a fejét csóválgatta.

– Vajon miért ölte meg Ahmed Tarkant?

– Mert Tarkan sejtette, hogy mi történik Hannahanna barlangjában, és hogy kicsoda valójában Goldman. Ne kérdezzék, honnan; aki bizonyos körökben mozog, felcsípi a morzsákat és várat épít belőlük. Talán ő is zsarolta Goldmant, ki tudja? Goldman mindenesetre úgy belejött a gyilkolásba, hogy őt is kinyírta. Úgy megviselhette az idegeit a lebukástól való félelem, hogy… másnak képzelte magát, mint aki valójában.

– Úgy érted, hogy kutatónak?

– Másról van szó, Hakan. Goldman annyit hallott Hannahanna templomairól és az istenasszony méheiről, hogy lassan hinni kezdett bennük.

– Ezt komolyan mondod?

– Erre gondolok. Elhitte, hogy létezik Hannahanna temploma…

– Hol, John?

– A saját barlangjában. Legalábbis azt képzelte. Hogy ott rejtőzik a templom a barlangban, csak éppen még ő sem találta meg. És nem is akarta megtalálni. Csupán őrizni akarta. Magát Hannahanna méhecskéjének hitte, akinek kötelessége elpusztítani minden kincsre áhítozót. Ki tudja, hány embernek kellett volna még elpusztulnia, ha nem juttatja a másvilágra a mesterlövészed golyója.

– Eszerint azt képzelte, hogy ő Hannahanna méhe?

– Ezt, Hakan. És igyekezett minél rémesebben gyilkolni, hogy elriasszon a barlangja közeléből minden érdeklődőt. De még Antalyából is. Ezért kötötte kötélre a halott Greenwoodot, és lógatta fel a szálló homlokzatára.

– Egyedül? – tamáskodott Uzun. – Azt még csak elhiszem, hogy megölte valahol az éjszaka forgatagában, de hogy észrevétlenül elcipelte volna a szállóig, ahol aztán egyedül húzta fel a falra… nos, ebben kételkedem.

– Kérdezze meg Ercant – biztattam.

– Már Ankarában van, biztos helyen.

– Akkor majd olvasd el a vallomását. Az az érzésem, hogy ő segített neki. Különben jómagam is felelősnek érzem magam a történtekért. Elvégre én szabadítottam a rendőrséget, azaz Ercant Greenwood nyakára. Goldman megölte, és Ercan segítségével lógatta fel a falra.

– Benton?

– Ő a véletlen áldozata. Miután Goldman megfojtotta Tarkant, elrejtőzött a házában. Ezt kellett tennie, mivel sorban érkeztek Tarkanhoz az éjszakai látogatók. Amikor pedig elhatározta, hogy lelép, belebotlott a lépcsőn tapogatódzó Bentonba. Úgy gondolta, ha lúd, legyen kövér. Akkor már gyűlölte az izgága tudósokat. Bizonyára Dull professzort is megölte volna, ha marad rá ideje.

– És téged?

– Egem is. Mint ahogy meg is próbált. És téged is megölt volna. Sajnos sem nekem, sem neked nem sikerült beszélnünk Tarkannal. Ha sikerült volna…

– Arról mi a véleményed, hogy Dull professzor és Benton mit kerestek nála?

Beszélhettem volna neki Benton erőszakoskodásáról és Dull kisded játékairól, de feleslegesnek tartottam húzni vele az időt. Benton meghalt, Dull pedig örül, hogy élve megúszta a kalandot.

– Azt hitték, hogy Tarkan tudja, hol található a templom – mondtam végül.

– Sok hűhó semmiért – legyintett Hakan.

– Hátha majd egyszer megtalálják még azt a templomot…

– Gondolod, hogy ott rejtőzik a barlangban?

Ezen aztán elméláztunk egy kicsit. Hátha valóban ott van valahol a sziklák mögött? És Hannahanna méhei még mindig őrzik a titkát. Vajon fény derül-e rá valaha is?

4

– Szeretném, ha beszélnél még egy kicsit Mrs. Taylorról és Hazelről – kérte rövid hallgatás után Karataş.

Természetesen tisztában voltam vele; nem azért tesz fel újabbnál újabb kérdéseket, mivel szereti hallani a hangom, sokkal inkább azért, mert gondolatban már a történtekkel kapcsolatos jegyzőkönyvét írja. Abban pedig illik kitérnie még a legjelentéktelenebbnek tűnő részletekre is.

– Mit óhajtasz hallani róluk?

– Mit akart egyáltalán az az asszony?

– Miss Pickering? Természetesen megölni a három gazembert. Csakhogy ember tervez, a gyilkosok pedig végeznek. Helyette is elvégzik a piszkos munkát. Szegény asszony szörnyen érezte magát, amikor rádöbbent, hogy mindenkit kinyírnak előle, akit ő maga akart kinyírni. Először bizonyára Tarkanra, azaz Yildirimre gyanakodott, szemrehányást is tett neki miatta, de aztán be kellett látnia, hogy nem Tarkan a tettes, hanem valaki más.

– Vajon gyanakodott Goldmanre?

– Aligha. Hiszen nem is ismerte.

– Mit keresett ő és Hazel éjszaka Tarkannál?

– Be akarta mutatni neki a lányát.

– Mit beszélsz? – hökkent meg Hakan.

– Pedig így van. Minden valószínűség szerint először került volna sor apa-lánya találkozóra.

– Honnan tudod te ezt?

– Kikövetkeztettem. Magánhekus vagyok, ez a dolgom.

– Még sosem találkoztak volna?

– Még sosem. Rájuk várt Tarkan éjszaka a szobájában.

– Miss Hazel tudott az anyja szándékáról?

– Nem hiszem. Nem mondta meg neki előre.

– Miért nem?

– Mert nem tudhatta, hogy milyen hatással lenne a lányára. Miss Hazel elég instabil alkat. Tarkan valószínűleg látni szerette volna. Sajnos, nem jött össze a találkozó, és már nem is fog soha. Különben hol tartózkodik most Mrs. Taylor?

– Eleresztettem – mondta Karataş.

– Te?

– Én. Miért csodálkozol?

– Jogod volt hozzá? Ki a fene vagy te, Hakan?

Karataş barátom felnevetett.

– Miért tartottam volna lakat alatt? Elvégre nem csinált semmit. Az, hogy szándékában állt megölni valakit, ám végül is nem tette meg, errefelé nem büntetendő cselekmény. Hazel pedig, amint te is mondottad, gyengeelméjű. Mit kezdtem volna velük? Egyébként üdvözölnek. Miss Pickering, azaz Mrs. Taylor még üzent is neked.

– Nekem? Mit? – hökkentem meg.

– Hogy tanulj meg tollaslabdázni.

Elnevettem magam, és megráztam a fejem. De azért később megtanultam.

5

Ezután még sokáig beszélgettünk. Elsősorban azokról, akik valamilyen módon részesei voltak az eseményeknek. Elmeséltem nekik, hogy Greenwood mennyire meg volt ijedve, amikor Mrs. Taylor, azaz Martha Pickering megzsarolta egy róla készített fényképpel. És hogy engem is meg akart zsarolni. Akkor bizony még nagyon úgy nézett ki a dolog, hogy ő áll a gyilkosságok hátterében.

– Ez igencsak érdekes – csóválgatta a fejét Karataş.

– Mitől félt annyira? Attól, hogy itt ragad Antalyában? Uzunnak úgyis el kellett volna bocsátania, ha ártatlan.

– Alighanem a lányát féltette – vontam meg a vállam.

– A vizsgálati fogságtól vagy az elmegyógyintézettől.

Aztán meséltem még arról is, hogy Goldman engem is ki akart csinálni. Megtámadott a WC-ben és ha nem vagyok észnél, talán meg is ölt volna.

Uzun rám nézett, és megvakargatta az állát.

– Maga azt mondta nekem, hogy nincs fegyvere.

– Nem is volt.

– Akkor mivel lőtt a mosdó mennyezetébe?

– Belelőtt valaki? – álmélkodtam.

– Maga hazudott nekem! Azt állította, hogy nem a maga fegyverével lőttek.

– Dehogy hazudtam! Az enyémmel biztosan nem lőttek bele semmibe. Az enyém ugyanis Los Angelesben maradt.

Karataş, aki jobban tudott angolul Uzunnál, tenyere mögé rejtette a nevetését.

Azt azért neki sem árultam el, hogy Terranótól kaptam a stukkert.

Addig beszélgettünk, amíg beesteledett. Odakint már megkezdődött az esti őrület. Turisták tömege hullámzott a bazársoron, tűzijáték durrogott a kikötő környékén, ijedt kutyák ugattak a pihenésre kitett padok mögött.

Hakan és Uzun együtt mentek el. Megbeszéltem velük, hogy mielőtt elutazom, még majd összefutunk. Aztán valahogy úgy alakult, hogy nem jött össze a találkozó. Uzun Ankarába utazott, Karataş viszont úgy eltűnt, mint szürke csacsi a ködben.

Csak évek múlva találkoztam vele ismét egy kellemetlen ügy kapcsán.

De ez már egy másik történet.

6

Holly úgy lopakodott be a szobámba, mintha találkára jött volna. Pedig erről immár szó sem volt. Bár vékony selyemkosztümje ingerlően kiemelte a domborulatait, túlságosan is konzervatívnak tűnt eddigi öltözékéhez képest. Mintha tudtomra adta volna vele, hogy nem *azért* jött.

Belecsüccsent a legkényelmesebb karosszékembe, és félrehajtott fejjel figyelmesen nézett rám. Mintha a lelkembe akart volna látni. Igazán kíváncsi lettem volna rá, hogy ő mire kíváncsi.

– Hogy s mint, Johnny? – kérdezte lágy, fülbemászó hangon, amitől egy csapásra megingott a hitem, hogy ezúttal nem akar tőlem semmit.

– Megvagyok – feleltem. – Hát te?

– Én is – mosolygott. – Csak néha vannak rossz álmaim. Hát neked?

– Már megszoktam őket – igyekeztem visszamosolyogni rá.

– Gondolom, a zsaruknál ez valóban nem szokatlan.

– Nem bizony.

– Szeretnék mondani valamit neked, John.

– Csak mondd – biztattam.

– Frankkel és velem kapcsolatos.

– Biztos, hogy el akarod mondani? Most már tudod, hogy nem tudós, hanem zsaru vagyok.

– Azért én mégis… elmondanám. De nem a tudósnak, és nem is a zsarunak.

– Akkor kinek?

– John Lendvaynak.

– Ha így akarod.

Holly sóhajtott, aztán lesütötte a szemét.

– Az a helyzet, Johnny – kezdte , hogy Frank és az én viszonyom… hm… meglehetősen sajátos. Tudod, mit értek ezalatt?

– Nem vagyok biztos benne – mondtam.

– Valahogy… úgy élünk, mint a kutya meg a macska. Legalábbis így éltünk eddig. Azt hallottam, ha egy háznál van egy kutya meg egy macska, „akik" régóta együtt laknak, egy fedél alatt, sajátos viszony alakul ki köztük. Folyamatosan marják egymást, de ha valamelyikükkel történik valami… a másik együtt érez vele. Vagy ha ismeretlen kutya vagy macska tör be a területükre, együtt igyekeznek megvédeni. Szerinted nem így lehet?

– Nem tudom – mondtam. – Se kutyám, se macskám.

– Így vagyok én valahogy Frankkel. És ő is így van velem. Néha persze… félreértések is adódnak ebből a furcsa viszonyból. Például olyanok, hogy ha történik valami, mondjuk valami rossz, én egyből arra gondolok, hogy biztos ő követte el. És ez megfordítva is igaz. Az élet tele van félreértéssel, Johnny.

Minden erőmet megfeszítve próbáltam felfedni szavai értelmét, de nem állíthatom, hogy tökéletesen sikerült.

– Lehet, hogy elválok tőle, John. És zsebre dugom a pénzét.

– Mit mondhatnék erre? Frank már tud róla?

– Tud.

– És mit szólt hozzá, ha meg szabad kérdeznem?

– Persze hogy meg szabad. Éppen ezért vagyok itt.

– Pontosan miért is?

– Hogy megbeszéljek veled néhány apróságot. Például, hogy milyen legyen eztán az életem. Merrefelé kanyarodjék, ha érted miről van szó.

Attól tartottam, hogy értem. De nem akartam érteni.

– Frank… habozik.

– Mi között?

– Van néhány lehetősége. Az egyik mindjárt az, hogy beleegyezik a válásba. Korábban még ő is akarta, mostanában azonban már nem akarja annyira. Sőt ha pontos akarok lenni, már sehogy sem akarja. Visszavonulót fújt, Johnny. Ez esetben hosszú pereskedésre számíthatok, ha vállalom.

– Hm. Van egyéb lehetősége is?

Holly kinyújtotta a karját, és megsimogatta a kezem.

– Hát persze, Johnny, hát persze.

– Micsoda?

– Hogy megöl, Johnny. Vagy megölet.

– Nem hiszem, hogy megpróbálná.

– Én meg azt hiszem, hogy igen. Jobban ismerem nálad, ha nem haragszol meg érte. Fontos döntés előtt állok, szívem. Alaposan meg kell gondolnom mindent.

– Hát akkor… gondold meg, Holly.

Holly ismét rám mosolygott.

– Azt szeretném, ha együtt gondolkodnánk, szivi.

Én meg éppen ezt nem szerettem volna. Elvégre a magam dolgában is éppen elég a fejemet törnöm.

– Ha valaki mellettem állna, ő lenne számomra a biztos menedék… és megvédene… akkor talán még azt is vállalnám, hogy életveszélynek teszem ki magam. Az életveszély fontossága mindig relatív. Az a lényeg, hogy kiért vállaljuk a veszélyt, szívem. Van, akiért megéri, van, akiért nem.

– Ez valóban nehéz kérdés – sóhajtottam.

– Azért nem annyira, mint amilyennek látszik. Ha valaki… tenne nekem egy ígéretet… képes lennék mindent feláldozni érte.

– És ha nem?

– Ha nem akadna ilyen? Akkor… nos, akkor más lenne a helyzet. De azért ne siessük el annyira a dolgot! Ha elválok, gazdag nő leszek, John, bár úgy egyébként már most is az vagyok. *Akkor* viszont szupergazdag leszek. *Akkor* megengedhetem magamnak a luxust, hogy a szívem válasszon magamnak partnert, ne az eszem. Jól érted, Johnny, hogy mire célzok?

Nem játszhattam a hülyét, ezért bólintanom kellett.

– Azt hiszem, igen.

– Nos, ebben az esetben azt kérdezem tőled, hogy te mit tanácsolsz nekem? Maradjak-e Frankkel, amolyan feljavított kutya-macska barátságban, vagy bízzak valakinek az ígéretében, akit

talán… amellett, hogy gazdaggá teszek, boldoggá is tudnék tenni. Lenne még együtt vagy tizenöt-húsz szép évünk. Nos, Mr. Lendvay?

Meg kellett gondolnom minden szavam. Látszólag lazán, könnyedén szőtte a mondatait, az izmai azonban megfeszültek, mint az ugrásra kész ragadozóé. Egyetlen igenen múlott csak, hogy beléphessek abba a paradicsomba, amelyhez csak Ádám paradicsoma lett volna mérhető.

Nagyot nyeltem, majd a szemébe néztem.

– Nem tudok dönteni helyetted, Holly – mondtam elgondolkodva. – És nem is akarok. Most, hogy vége ennek a szörnyűségnek… talán az lenne a legjobb ha Frankkel maradnál… ha csak rövid ideig is… amíg megnyugszanak a kedélyek.

Amikor megszólalt, már jóval hűvösebb volt a hangja. Már nem vibrált benne a közeli és a távoli jövő ígérete.

– Mennyi az a… rövid idő?

– Nem tudom, Holly – hajtottam le a fejem.

– Lehet, hogy… nagyon hosszú?

– Lehetséges – mondtam.

– Az is lehet, hogy… egyszer csak minden ígéreted feloldódik az évek ködében?

– Lehetséges, Holly.

Holly Hartman összeszorította a száját, és bólintott.

– Értem, John. Mindent értek. Most már csak egyetlen dolog maradt. Beszélnem kell neked még valamiről.

– Igen?

Rekedt volt a hangom, mintha jeges whiskyt iszogattam volna. Arra gondoltam, hogy amint vége a társalgásunknak, meg is teszem.

– Beszélgetéseink során… meg akkor, amikor fent voltál a szobámban, tudod…

– Emlékszem, Holly.

– Meséltem neked az életemről… főleg azokról az évekről, amelyeket már Frankkel töltöttem. Akkor elmondtam neked néhány apróságot… bizonyos gyanúmról… amely Frankkel volt kapcsolatos.

– Hogy Frank gyilkos?

– Sajnos, ezt is állítottam. Most szeretném korrigálni magam, John. Akkor rossz passzban voltam… felnagyítottam egyes eseményeket… összefüggéseket véltem felfedezni olyan történések között, amik között nincs összefüggés. Szóval, azt hiszem, igazságtalanul helytelen megvilágításba helyeztem a

kapcsolatunkat, amelynek a megromlásában, elismerem, nekem is jutott némi szerep. De hát ilyen egy házasság, Johnny. Telis-tele van félreértéssel. – Felállt, és szomorúan nézett rám. – Az a helyzet, Johnny, hogy összehordtam neked fűt-fát, aminek a századrésze sem igaz. Frank nem ölt meg senkit. Azok a bizonyos halálesetek, amelyekről akkor beszéltem… a véletlen számlájára írandók. Most pedig… megyek, Johnny. Mit mondhatnék még neked? Örülök, hogy megismerhettelek. Az ember olyan, mint a felhők, odafent. Úsznak az égen, találkoznak egy másik felhővel, aztán majd kiderül, hogy mi lesz velük. Eggyé olvadnak-e, vagy úsznak tovább külön-külön az ég vízében. Búcsúzóul megcsókolhatlak, Johnny?

Amint becsukódott mögötte az ajtó, összekaptam magam és lesétáltam a bárba.

Kértem magamnak egy jeges whiskyt, méghozzá igazi, jó, ütős kentuckyi whiskyt és egyetlen hajtásra leküldtem.

Amikor letettem a poharat az asztalkára, Mr. Hartmannel találtam szemben magam.

7

Mr. Hartman ünnepélyesen komoly volt, ebben kissé Hollyra hasonlított. Kíváncsi voltam, vajon ő milyen ajánlatot tesz nekem?

– Whisky? – kérdezte a poharamra bökve.

– Az – bólintottam. – Bourbon.

– Elbír még eggyel?

– Miért ne?

Néhány pillanat múlva előttünk állt a két pohár ital. Mr. Hartman belekóstolt, kicsit elfintorította az orrát, aztán visszatette a poharát az asztalra.

– Tulajdonképpen… búcsúzni szeretnék öntől. Meg kell mondanom, kiváló férfiút ismertem meg Önben, Mr. Lendvay.

– Hízelgő rám nézve – mosolyogtam.

– Bár az is igaz, hogy jobban is eljátszhatta volna a hettitakutató szerepét. Hamar rájöttem a csalásra. És a többiek is rájöttek volna, ha nem alszanak el a fáradtságtól. De csomókat, azokat jól tud kötni. Még nálam is jobban, ami nagy szó. Valaha jobban ment, de hát már évtizedek óta nem gyakoroltam őket. Beszélt Hollyval?

– Elköszöntem tőle – bólintottam.

– Eszerint azt is tudja, hogy új életet kezdünk?

– Sok sikert kívánok hozzá – mondtam. Magam is éreztem, hogy hamisan cseng a hangom. Elvégre azt csinálnak, amit akarnak. Semmiféle újéletkezdéshez nincs szükségük a beleegyezésemre, de még arra sem, hogy tudjak róla.

– Tetszik magának Holly, igaz?

Udvariasan bólintottam.

– Tetszik.

– Mennyire?

– Igazán szimpatikus nő. De miért…

– Volt idő, amikor rosszakat mondtam róla. Emlékszik még rá?

– Valami rémlik – sóhajtottam.

– Felejtse el! Mindent, amit vele kapcsolatban mondtam, felejtsen el! Világos?

Feltámadt ugyan bennem a dac, hogy mi jogon parancsolgat nekem, de aztán hagytam a fenébe az egészet.

– Világos – mondtam.

– Azok a kijelentéseim… bizonyos emberek halálával kapcsolatban… egyszerűen légből kapottak. Van az úgy, hogy az ember elveszíti az eszét, és olyanokat mond a másikról, amiket józan állapotában sohasem mondana. És még hozzá is tesz bizonyos dolgokat a valósághoz. Ugye érti, mire akarok kilyukadni?

– Pontosan – bólintottam.

– Ajánlanék önnek valamit, Mr. Lendvay… azaz John. Keressen fel Los Angelesben, ha ráér. Egy akkora és szerteágazó cégnél, mint az enyém, számtalan üggyel kell bíbelődnünk és nagyon jól tudnánk használni egy magánzsarut, aki ennek-annak a körmére nézne. Itt a névjegyem… ha hazaér, hívjon majd fel.

Természetesen nem hívtam fel.

Évek múlva aztán egy újság társasági rovatában találkoztam a fekete keretes nevével. Frank Hartmant baleset érte. Méghozzá a saját garázsában. A vizsgálat szén-monoxid-mérgezést állapított meg nála. A vizsgálatok során Holly Hartmant is kihallgatták, de tökéletesen ártatlannak bizonyult, még a gyanú árnyéka sem vetült rá.

Holly Hartman hosszú évekig játszotta a felelősségteljes víg özvegy szerepét. Azét a víg özvegyét, aki a szertelen társasági élet mellett a komolyabb tevékenységet sem veti meg.

Például régészeti kutatások támogatását.

Egy ásatáson halt meg, Törökországban. Úgy hallottam, titokzatos betegséget kapott, és nem tudták megmenteni az életét.

Egyszer azért, néhány évvel az antalyai kaland után felhívtam,

hogy információt kérjek tőle valakiről, aki a magasabb társaság tagja. Nem értem el, így csupán az üzenetrögzítőjén hagytam üzenetet.

Arra kértem, hogy hívjon vissza.

Holly azonban nem válaszolt a kérésemre.

Az antalyai emlékeket elfújta a szél.

8

Egy kerthelyiség lugasában ültünk, tisztes távolságban a táncparkettől. Felettünk a mediterrán ég ragyogott ezernyi csillagával, asztalunk alatt egy kóbornak tűnő kutya pihent, Lucia minden ellenkezésem ellenére megkínálta pizzával, s azóta nem volt hajlandó lekopni rólunk. Én is megkínáltam egy töltött paprikával, ezt azonban nem ette meg. Török kutya volt, mégis jobban szerette a pizzát a helyi ételeknél.

Lucia ezen az estén különösen kitett magáért. Értem ezalatt, hogy alig vett magára valamit. Igaz, negyven fok felé járt a hőmérséklet, s az ember legszívesebben még a bőrét is levetette volna. A kutya forgolódott, és nagyokat nyögött a lábunknál. Lucia befejezte az étkezést, majd szomorú szemekkel nézett rám.

– Nem! – mondtam nagyon határozottan. – Nem veszek több pizzát a kutyának. Feltételezem, hogy ez a mai vacsora is az én számlámra megy.

Lucia szelíden elmosolyodott.

– Látod, Johnny, ezt imádom benned! Hogy olyan előrelátó vagy. Különben nem a kutyának kellene a pizza.

– Hanem?

– Nekem, Johnny.

– Jól van – adtam meg magam. – Még egy utolsó szeletet…

Lucia szomorúan felsóhajtott.

– Nem tehetem, Johnny. Tudod, hogy már számolom a kalóriákat.

– Ez annyit jelent, hogy rövidesen hazamehetünk?

– Terrano azt üzente, hogy még egy hét és kész.

Immár nem akartam feltenni neki a számomra is unalmassá vált kérdéseket, hogy mi lenne, ha megpróbálnék lelépni tőle, satöbbi, satöbbi. Egyszerűen nem volt kedvem hozzá. Kezdtem jól érezni magam a társaságában, nem izgatott már annyira a hazatérés.

Sejtettem, hogy ott várnak már az üzenetrögzítőmön a sürgető telefonok. Hát hiányzik nekem egy újabb gusztustalan ügy, amikor itt lődöröghetek nyári napfényben… a tengerhez közel… a ringató tengerhez közel…

– Mi van, Johnny? El ne aludj itt nekem! Még mindig érzed a fejed?

– Már csak egy kicsit – hazudtam.

– Ha jól viselkedsz, a vállamra hajthatod. Korábban azt mondtad, hogy kíváncsi vagy egy-két dologra. Már nem vagy az?

– Dehogynem – igyekeztem erőt venni magamon. – De még mennyire!

– Hát akkor gyerünk. Imádok magamról beszélni. Mit akarsz tudni?

– Például, hogy milyen viszonyban vagy Terranóval?

– Én? – hökkent meg. – Semmilyenben. Eszedbe ne jusson azt gondolni…

– Nem jut az eszembe.

– Ez csak egy munka nekem, Johnny. Jó, elismerem, egy jövendő Oscar-díjas színésznőhöz nem egészen illő, ám jól fizet. Semmi egyéb, csak munka. Terranóval egyszer-kétszer valóban elbeszélgettem, de nem feküdtem le vele, ha erre gondolsz, és ő nem is ajánlotta fel az ágyát. Ennek ellenére, azt hiszem, megtetszettem neki.

– Mikor kaptad meg a megbízatást?

– Cirka két hónapja.

– Két hónapja? Ezek szerint Terrano már akkor tudta, hogy kell valaminek történnie, ami miatt el kell távolítania engem a városból. Mi a fene lehet az?

– Ezt sajnos nem tudom, Johnny. Esküszöm, hogy nem tudom. Egyetlen biztosítékot kaptam csupán: hogy nem esik bántódásod, és adott időben sértetlenül visszatérhetsz Los Angelesbe. Terrano különben kedvel téged, és Bumfordi is.

– Részletesen elmondta neked, hogy mit kell tenned?

– Hát persze, Johnny. Kidolgozott forgatókönyvet kaptam. Nem tudom, ki tervezte meg a „lánya” figuráját, de akárki is csinálta, értette a dolgát. Félszeg, koravén, soványka és csúnyácska kiscsajt kellett alakítanom. Pont az ellenkezőjét, amilyen vagyok. Mindössze három hetem maradt a gyakorlásra. Továbbá, hettitaprofesszorrá kellett kiképeznem magam. Szerencsére könnyen tanulok szöveget, ezért nem jelentett különösebb nehézséget, hogy ezer meg ezer oldalt az agyamba véssek, sőt még a leghíresebb professzorok képeit is képes voltam magam elé

idézni. Így ismertem fel a gépen Terryt és Greenwoodot is. Ez rém könnyen ment, a többi azonban nehezen. Alapvetően nem vagyok egy… izé… fejletlen alkat…

– Hát az nem – adtam igazat neki.

– Ugye? Ez viselt meg a legjobban. Mármint a fogyókúra. Néha már azt hittem, a hettiták áldozatává válok. Végül mégiscsak összejött a dolog. Olyan zörgő csontú tinédzser lett belőlem, hogy ha a tükörbe néztem, sírni támadt kedvem. És a térdem, Johnny! Olyan göcsörtös és csontos lett, mintha angolkórt kaptam volna. Már azt hittem, úgy is maradok. Akkor pedig öngyilkos lettem volna. Szerencsére már visszaállt az eredeti állapotom. Nézd csak meg a térdem. Fogd meg már, mit bámulsz úgy! Frankó, mi? Ez már nem egy girhes tinédzseré.

Nem az volt. De nem ám. Olyannyira nem, hogy azon nyomban fel is hajtottam a söröm felét.

– Eszerint te pontosan tudtad, ki vagyok.

– Hát erről beszéltem, nem? Terrano elárulta, hogy magánzsaru vagy, és azt a feladatot kaptad tőle, hogy engem mint a lányát kísérj Antalyába és vigyázz rám. Jó, mi? Terrano ragyogóan megszervezte a dolgot. Te pedig mindent megtettél, Johnny, hogy megfelelj a megbízódnak. Néha jókat nevettem rajtad, de néha sajnáltalak is. Általában nem szeretek embereket becsapni, bár… azért a színjátszás is az emberek becsapása valahol. Viszont te is be akartál csapni engem. Az a nagy jelenet a repülőtéren, amikor belerúgtál szegény Bumfordiba… nem volt semmi! Azt hittem, megszakadok a nevetéstől. Te nekem játszottál, én pedig tudtam, hogy az egész egy nagy-nagy átverés. Azért csinálod, hogy mellettem maradhass, és hogy minden esetleges gyanakvásomat elaltasd. Jókat nevettem rajtad, Johnny!

– Számomra nem volt annyira nevetséges. Akkor is nevettél, amikor megölték Terryt?

– Ez övön aluli ütés volt – csóválta meg a fejét. – Nagyon becsináltam, az az igazság. Ezt most kénytelen vagyok neked itt bevallani. Sőt nemcsak becsináltam, hanem pánikba is estem. Arra gondoltam, hogy Terrano átvert, méghozzá kegyetlenül. Belekevert valamibe, aminek nagyon, de nagyon rossz vége lesz. Feltételezem, hogy te is láttál már csőbe húzott alkalmi kábszer-csempészekről szóló filmet; mint amilyen a *Bangkok Hilton* volt. Valami ilyenre gondoltam akkor, Johnny. Megöltek valakit, és rám akarják kenni. Esetleg te is benne vagy a buliban. Ezért aztán nem szóltam neked semmit, csak figyeltelek. Hamarosan rájöttem, hogy te is áldozat lehetsz, és jobban teszem, ha veled együtt úszom az árral.

– Miért loptad el Greenwood és Mrs. Taylor könyvét?

– Mert a kleptománia a szerepemhez tartozott. Említettem már, hogy Terrano szerződtetett mellém valakit, aki megtanított lopni. Meg is beszéltük, hogy már a gépen ellopok ezt-azt, hogy hitelesebbé tegyem számodra a figurát. Ebbe a kategóriába tartozik a Rolex óra is. Szívesen visszaadnám, ha tudnám, kitől loptam el.

– Még mindig nem értem, mire volt jó ez a kleptománia?

– Pedig nagyon egyszerű, Johnny. Terrano úgy gondolta, ez késztetés lesz számodra, hogy még jobban vigyázz rám. Elvégre bármikor bajba kerülhettem volna. Különben is… nagyon tetszett nekem az a szerep a gépen, Johnny! Még a gyilkosság sem tudta egészen elvenni a kedvemet tőle. Be akartam bizonyítani önmagamnak, hogy tehetséges vagyok, és elbírok egy ilyen feladattal. Ezért is ismertettelek össze a gépen Greenwooddal. Játszottam, mintha színpadon lennék. És te ebben méltó partneremnek bizonyultál, John szívem. Azt az éjszakai társalgást Greenwood professzorral soha nem felejtem el. Ha láttad volna a tekintetét, amikor Hannahanna méheiről és a brémai papiruszról beszéltem neki. Úgy nézett rám, mintha ufonauta lettem volna. Egy göcsörtös térdű kislány és a *Brémai kézirat*! Jó móka volt, Johnny, nem is vitás. Csak aztán az a gyilkosság! Brrrr! Az nagyon megrázott.

– De azért velem később is jól elszórakoztál.

– Mindent csak a jövőnk érdekében tettem, Johnny. Még öngyilkossággal is megfenyegettelek. Hiába, hitelesre kellett vennem a figurát.

– Naponta beszéltél Terranóval?

– Volt úgy, hogy kétszer is. Amikor kezdtek keményre fordulni a dolgok, Terrano megijedt. Úgy éreztem, hogy nem erre számított. Valahol léket kapott a terve. Ettől kezdve már értünk is aggódott. Vissza nem mert rendelni bennünket, de azt sem akarta, hogy bajunk essék.

– Jobb lett volna, ha elmondja, miről van szó.

– Ezt valamiért nem tehette meg.

– Remélem, nem gyújtották fel távollétemben az irodámat… – nyilallt belém az aggodalom.

– Ki gyújtotta volna fel? Terrano nem az ellenséged.

Ebben bíztam én is. Mi másban bízhattam volna? Egyszer csak azt vettem észre, hogy Lucia egyre olvadozóbb pillantásokat vet rám. Hirtelenjében nem tudtam másra gondolni, minthogy meggondolta magát, és még egy szelet pizzára fáj a foga.

– Pizza? – kérdeztem sóhajtva.

– Az eszed, Johnny – sóhajtotta ő is.

– Micsoda?! – hökkentem meg.

Lucia szeméből csak úgy áradt a ragyogás.

– Istenem, Johnny, ha nekem annyi eszem lenne, mint neked!

– Kétszer annyi van – nyugtattam meg. – Ha nekem kellene bevágnom a hettitákról azt a pár ezer oldalt, amit te néhány hét alatt bevágtál, alighanem még mindig csak a második oldalnál tartanék. Az előszót is beszámítva.

– Én viszont soha nem lettem volna képes megoldani ezt az ügyet. Soha nem jöttem volna rá, hogy Goldman a tettes. Végül is, te hogyan jöttél rá?

Most, ahogy feltette nekem a kérdést, én is feltettem magamnak. Aztán azon nyomban rájöttem, hogy nem is olyan könnyű válaszolni rá. Nem könnyű racionálisan megmagyarázni a zsaruszimatot.

– Hogy hogyan? – töprengtem. – Először is, megpróbáltam kapcsolatot találni az egyes gyilkosságok között.

– Az van bőven.

– Igazán? Például mi?

– Például a hettiták. Valamennyi áldozatnak köze volt hozzájuk.

– Mondjuk. Én azonban nem rájuk gondoltam. Inkább arra, hogy aki elkövette az emberölést, annak a gyilkosságot közvetlenül megelőző időben a gyilkosság helyszínéhez közel kellett tartózkodnia. Abban a városban, egy repülőgépen az áldozattal, satöbbi. Világos az elméletem?

– Hát… nem egészen.

– Végigvizsgáltam a számba jöhető gyanúsítottakat. Aztán hosszas válogatás után Goldman is fennakadt a rostámon.

– *Is*? Még ki?

– Például Mrs. Taylor és Miss Hazel, aztán Holly Hartman…

– A tehén?

– Nem tehén.

– Jól van, csak védd. *Én tudom,* hogy milyen hurkái vannak.

Ügyesen kikerültem a csapdát. Nem ellenkeztem vele, pedig volt alkalmam meggyőződni róla, hogy nincs Hollyn egy dekával sem több, mint amennyi kell. Talán csak mellben erősebb egy kissé az optimálisnál.

– Most meg mit hallgatsz? – csípett belém a lány. – Elállt a szavad a szép emlékektől?

– Ismétlem: Holly Hartman és a férje, Frank is gyanúba került. Ekkor döbbentem rá, hogy elvégre Goldman is ott volt mindenütt. Antalyában és a repülőgépen is. És oka is lett volna megölni a

tudósokat.

– Ugyan miért? Az összetaposott magoncai miatt?

– Azért, mert Steinmeyer ott kóborolt a birtokán Hannahanna kincseit keresve. Goldmant nem izgatták a facsemeték: inkább attól tartott, hogy Steinmeyer kiszimatol valamit a sáfránycsempészettel kapcsolatban. És ki is szimatolt. Bizonyára megzsarolta Goldmant, ő pedig végzett vele. Aztán sárgára festette a képét, hogy a haverjai is értsenek belőle. Nos, ez a sárgára festés is mélyen elgondolkoztatott.

– Csakugyan?

– De még mennyire! Uzun százados megállapította, hogy a sárga anyag kurkuma és sáfrány keverékéből állt össze. Jómagam is fűszeres illatot éreztem a kezemen, miután óvatlanul hozzáértem Terry professzor holttestéhez. Ám mégsem ez adta meg a döntő lökést afelé, hogy komolyabban is gyanúba vegyem Goldmant.

– Hát mi?

– Az a bizonyos kirándulás, amit a bazárban tettünk. Elbeszélgettem egy emberrel a fűszerüzletben, míg te voltál szíves és órát loptál nekem.

– Jaj, Johnny, ne dörgöld folyton az orrom alá!

– Jól van, eztán nem fogom. Amikor meghallottam, hogy egy kiló sáfrányért tizenötezer dollárt is adnak, és hogy odaát Iránban fillérekbe kerül, belém ütött a mennykő. Mi van akkor, ha nem is Hannahanna kincseiért folyik a hajsza, hanem a sáfránycsempészet hasznáért? Nem egy csempészügyön dolgoztam már életemben, tudom, hogy a csempészek gyakran szándékaik ellenére is gyilkossá válhatnak. Ettől kezdve jobban odafigyeltem Mr. Goldmanre.

– De azért a többieket is szemmel tartottad.

– Amennyire csak lehetett. Be kell vallanom, komolyan gyanúba vettem Mrs. Taylort és Hazelt is. Főleg, amikor megismertem Mrs. Taylor múltját. Neki aztán igazán lett volna oka megölni hajdani kollégáit. Csakhogy volt egy gyenge pontja a dolognak.

– Micsoda, John?

– Hazel gyengeelméjű. Márpedig Mrs. Taylor számára óriási kockázattal járt volna, ha megpróbálja megölni a kutatókat. Ha lebukik, magával rántja a lányát is. Ezt pedig semmiképpen nem akarhatta. Bár valószínű, hogy ott lebegett a szeme előtt egy kellemes sorozatgyilkosság képe, nem ölte meg egyiküket sem. Inkább megpróbálta megzsarolni mindhármat. Jobban mondva, próbálta volna. Pénzt akart a lányának. Csakhogy nem sikerült a terve. Mielőtt bármelyikükkel is beszélhetett volna, meggyilkolták

az illetőt.

– Kapott Ahmed Tarkantól elég pénzt.

– Abból viszont sosem elég.

– Ezt nekem nem kell magyarázgatnod, Johnny. Én aztán tudom, hogy ez mennyire igaz!

– Kénytelen voltam sorban lehúzni a többieket is a gyanúsítottak listájáról. Bár Hollynak és Franknak nagy volt a szája – főleg, amikor egymást mószerolták , nem hittem egyiküknek sem.

– Igazán?

– Ők csak egymást akarták besározni. Visszatérve Goldmanre: meg kellett győződnöm róla, hogy valóban csempész-e, és ha igen, valóban képes lett volna-e megölni a kellemetlen kutatókat. Ezért volt szükségem többször is terepszemlére, amelyeket csak igen óvatosan hajthattam végre. Elvégre a zsaruk is megvásárolhatók, mint ahogy a mi esetünkben is történt. Nem volt szabad tehát senkinek sem tudnia róla, hogy gyanúba vettem Goldmant. A terepszemlék végül is sikerrel jártak. A barlangnál ideálisabb csempésztanyát el sem tudnék képzelni magamnak. De nem ez volt a döntő bizonyíték, amely megerősítette a gyanúmat.

– Hanem… micsoda?

– A trágya, Lucia. A műtrágya.

Lucia összehúzta a szemét.

– A… trágya?

– Az bizony. Tudod, hány trágyával teli teherautó áll a barlangban?

– Nem én. Nem számoltam meg őket.

– Én viszont igen. Az első alkalommal mindjárt huszonnégyet figyeltem meg.

– És?

– Huszonnégy teherautónyi trágyával egész Antalya környékét be lehetne szórni. Akkor már biztos voltam benne, hogy a kocsik nem trágyát szállítanak, illetve nem csak azt. A zsákok belsejében sáfrány rejtőzik. Ez hozza a nagy pénzt Goldmannek, nem a facsemeték. Egyetlen feladat volt még hátra: oda kellett csábítanom a barlanghoz mindenkit, hogy leleplezhessem Goldmant. Ez pedig csak úgy volt lehetséges, hogy elhíreszteltem fűnek-fának: megtaláltam Hannahanna templomát. Végül Karataş-sal is sikerült kapcsolatba lépnem. Éppen idejében érkezett az embereivel.

– És ha balul sült volna ki a dolog?

– Ez a dolgom, Lucia. Hogy kockáztassak.

– A végén mégiscsak nekem kellett felmosnom téged.

– A mesterlövészek golyója pont az orrom előtt heverő zsákba trafált bele. Megszédültem a trágyával kevert sáfránytól, s belevertem a fejem a kőpadlóba.

Lucia közelebb búját hozzám.

– És amikor leugrottam a szikláról? Éreztél valamit… vagy csak… tudomásul vetted, hogy eggyel kevesebb?

– Micsoda?

– Mondjuk egy púppal a hátadon.

– Nagyon megsirattalak volna, Lucia.

Lucia nyelt egyet.

– Hát… ez is valami. Szóval, Johnny, most, hogy túl vagyunk a nehezén… meg kell várnunk, amíg Terrano engedélyt ad a hazatérésre. Neked mi a szándékod addig?

– Valahogy csak kihúzom ezt a néhány napot.

– Holly?

– Azt hiszem, már hazautazott.

– Nem maradt itt veled?

– Miért maradt volna?

– Láttam rajta, hogy beléd van esve. És hogy neked sem közömbös az a tehé…

– Nem az!

– Jól van. Akkor most mi lesz? Ami azt illeti, nem féltelek. Találsz magadnak lányt eleget.

– És te, Lucia?

– Majd én is igyekszem. Ki is szúrtam már valakit a recepciónál. Csak még azt nem tudom, frissen érkezett-e, vagy épp elmenőben volt. Ha szerencsém van… Az az igazság, Johnny… kár, hogy *úgy* nem tetszem neked. Ha *úgy* is tetszenék…

– Lucia, én…

– Jól van, nem kell mentegetődznöd. Te sem tetszel *úgy* nekem. Sok hibád van, Johnny, túlságosan is sok. Akkor sem kellenél, ha… te lennél az egyetlen férfi Ankara és Antalya között.

– Akkor ezt megbeszéltük – mondtam sértődötten.

– Ezt meg.

A forró, mediterrán éjszakában elindultunk hazafelé. Az égen milliónyi csillag ragyogott; közöttük akkora hold világított, mint egy Guinness-rekorder palacsinta. Még hullócsillagot is láttunk a közelében elsuhanni.

Az út mentén susogó fák álltak őrt, és mintha biztattak volna bennünket valamire. Vajon mire?

Mentünk vagy tíz lépést, ekkor Lucia megszólalt.

– Olyan romantikus ez az… éjszaka, igaz, Johnny?

– Hát… az – bólintottam.

– Az embernek… kedve lenne hozzábújni valakihez.

– Ez kétségkívül így van – mondtam.

– Csak éppen nincs itt senki… olyan.

– Nincs. Sajnos.

Rövid hallgatás után ismét Lucia szólalt meg.

– Mit szólnál hozzá, Johnny, ha csupán a romantika kedvéért… nem komolyan… hozzád bújnék? Csak egy kicsit.

– Már én is akartam javasolni – mondtam.

– De nem érted félre?

– Felnőtt emberek vagyunk, Lucia, hogy érthetném félre?

Lucia hozzám bújt. Méghozzá jó szorosan. Éreztem, hogy a vékony ruha alatt immár nem egy keszeg tinédzser, hanem egy megelevenedett Vénusz szobor búvik meg. Komolyan így éreztem.

– Johnny?

– Tessék, Lucia.

– Mi lenne, ha csak úgy… na nem komolyan… csupán a romantika kedvéért… megcsókolnál? Nem úgy, ahogy azok csinálják, akik nem csak muszájból… de azért majdnem úgy. Ne értsd félre, ha kellemetlen, csak nemet kell mondanod. Csak tudod, ez a hold, a fák meg a szellő…

Cirka másfél órát álltunk egy helyen. Mire abbahagytuk a csupán romantika iránti tiszteletből végzett tevékenységünket, a hold már jócskán odébb vándorolt az égen.

– Mennünk kéne, Johnny – suttogta Lucia.

– Én is azt… hiszem.

– Bár nem akarunk semmit egymástól… sőt bizonyos fenntartásaink vannak egymással szemben, mégiscsak…

Mentünk vagy tíz lépést, aztán ismét megálltunk.

A hold tovább vándorolt az égen.

9

Ahogy illett, a szobájáig kísértem. Az ajtónál aztán megtorpantam és lehajtottam a fejem.

Lucia nagyot nyelt, és szomorúan nézett rám.

– Hát ez… nagyon szép volt, Johnny. Most pedig… azt

hiszem… véget vethetünk a napnak.

– Én is úgy gondolom – mondtam. – Bár az az igazság, hogy még nézném egy kicsit a holdat.

Lucia felkapta a fejét.

– Érdekes. Én is.

– Lent kellett volna maradnunk az utcán.

– Most már… késő. Hacsak…

– Hacsak…? – kaptam fel a fejem.

– Esetleg az én szobám… ablakából is… megnézhetnénk.

– Te jó isten! – csaptam össze a kezem. – A te szobád ablaka valóban a holdra néz. Hát, ha megengeded…

Odaálltunk az ablakhoz, és néztük a holdat. Közvetlenül az ágya mellől – ki tehet róla, hogy egyes-egyedül csak abból az ablakból nyílt megfelelő kilátás a holdra? Szemem sarkából láttam, hogy korábban az ágy szélére készítette ki a pizsamáját. Vékony anyagból készült selyemsóhajtás volt, amit a készítői ismeretlen okból pizsamára formáztak.

– Az a helyzet – mondtam , hogy csak a romantika kedvéért…

– Ó, Johnny!

Reggelig nála maradtam. A pizsama közben lerepült az ágyról.

Lerepült, és nem is került vissza rá reggelig.

Egyikünknek sem volt rá szüksége.

A REJTÉLY KULCSA

Terrano telefonja egyre késett, ám egyikünk sem bánta. Aztán egyszer csak megszólalt Lucia szobájában. Lucia éppen a fürdőszobában volt, így én vettem fel a kagylót.

– Te vagy az, Johnny?

Nem Terrano, hanem Parker hangját hallottam.

– Én vagyok, Parker.

– Szobát cseréltél, vagy mi?

– Honnan veszed ezt?

– Onnan, hogy a te szobádban nem veszik fel a kagylót. A recepció irányított oda, ahol vagy.

– Hosszú történet, majd elmesélem.

Várakozásommal ellentétben Parker nem tett további szemrehányásokat, hanem beleröhögött a telefonba.

– Ó, Johnny, ha te tudnád!

– Mit, Parker? – kérdeztem idegesen.

– Hogy miért vagy ott, ahol vagy.

– Miért? Te tán tudod, hol vagyok?

– Hogyne tudnám. Antalyában.

– Hát, ha erre gondolsz… Szóval, miért vagyok itt?

Parker nem válaszolt, csak röhögött, ami úgy egyébként nem volt szokása.

– Te, Johnny, ha tudnád… Hahaha! Szóval, ha tudnád miért vagy ott??!

Arra gondoltam, hogy ha a közelemben lenne, ráfognám a stukkeromat, de egyikük sem volt látóhatáron innen. Sem ő, sem Terrano stukkerja.

Parker még nevetgélt egy kicsit, aztán megkomolyodott.

– Akkor figyelj csak, Johnny baba. Emlékszel még Nico Baresire?

– Arra a kis pisisre?

– Rá, Johnny. Alfredo Baresi fiára. Tudod, akit elkaptál egy élelmiszerbolt kirablása közben.

– Emlékszem. Nem volt büntethető, mert még kiskorú volt.

– Az apja roppant hálás neked. Azóta is mondogatja, hogy végül is te csináltál embert a fiából. Úgy megrángattad a fülét, hogy egyből jó útra tért.

Végigfutott rajtam a nyugtalanság. Csak nem Baresi akar kinyírni azért a régi ügyért?

– Szóval, mi a helyzet?

– A kissrác azóta megnőtt.

– Értem. És?

– Emlékszel arra, hogy mi történt, amikor elkaptad?

– Emlékszem – mondtam. – Úgy belém harapott, hogy még most is látszik a nyoma.

– Arra is emlékszel, mit mondtál neki akkor?

Arra már nem emlékeztem.

– Miért? Mit mondtam?

– Azt, hogy sosem bocsátod meg neki azt a harapást. Mint kiskorút nem verheted meg, megvárod, amíg felnő.

– Ezt mondtam volna?

– Ezt, Johnny. És tudod, még mit tettél hozzá?

– Honnan tudnám? Az ember ilyenkor mindenfélét mond…

– Megfenyegetted, Johnny baba, hogy az esküvője napján felkeresed, és szétlövöd a… hahaha… hahaha… szétlövöd a… hahaha…

Kimondhatatlan idegesség kapott el. Valahogy nem kedvelem, ha kiröhögnek.

– Mi a francot röhögsz, Parker?

Parker erre gyorsan magához tért.

– Bocsáss meg, Johnny, de annyira muris az egész. Szóval, nem emlékszel rá, hogy mit ígértél, mi? Azt, hogy az esküvője napján szétlövöd a… hahaha… golyóit.

– Mit?

– A golyóit, John. Mondjam részletesebben is?

– Megígértem, na és?

– Az a gyerek… nem felejtette el a fenyegetésedet. Az apja szerint még évekig erről álmodott. Hogy jössz, és szétlövöd az izé…

– Jól van már, értem! Csak azt nem értem…

– Tegnap volt az esküvője, Johnny!

Mintha üstökös röppent volna fel az égboltra.

– Micsoda?!

– Ismétlem: tegnap volt az esküvője. Már hónapok óta attól rettegett, hogy egyszer csak felbukkansz, és beváltod a fenyegetésedet. Megjelensz az ünnepségen és… szóval, megteszed.

– A francba!

– Annyira be volt csinálva, hogy már vissza akarta mondani a

bulit. Pedig egy államügyész lánya a menyasszonya. Azóta alaposan kikupálódott a kis Baresi gyerek, szemrevaló fickó lett belőle, és a törvénnyel sincs baja. Csak egy kissé beszari.

– Mondd tovább – sóhajtottam.

– Alfredo Baresi nem tehetett egyebet, minthogy megkérte Terranót, hogy segítsen rajta. Azt gondolta, kapcsolatban állsz vele.

– Ebben tévedett.

– Ennek ellenére Terrano elvállalta az ügyet. Lekötelezettje Baresinek és jó pontokat akart szerezni nála. Hónapokkal az esküvő előtt mindent alaposan kidolgozott. Ezért kellett eltűnnöd Los Angelesből, ahol az esküvő…

Leejtettem a kagylót. Nem tudtam, nevessek-e vagy sírjak. Leroskadtam az ágy szélére, és a tenyerembe temettem az arcom.

Csak akkor emeltem fel, amikor Lucia kijött a fürdőszobából, és rám szólt.

– Mi a baj, Johnny?

Mint rendesen, most is fennakadt a szemem az ámulattól. Lucia, mint rendesen, most is elfelejtett magára venni valamit.

Ezúttal a hold helyett a nap nézett be az ablakon. Furcsa módon ezúttal a hangját is hallottam.

– Hé, Johnny! Most meg mi a franc van veled? Megszakadt a vonal… vagy mi. Pedig még mesélni akartam neked a Baresi gyerekről. Haverkodni akar veled, és el akar látni néhány pénzes megbízással… Hol a fenében vagy, Johnny?

Meg akartam mondani neki, hogy a mennyországban, de aztán mégsem szóltam bele újra a kagylóba.

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 100283
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató
Borító-felületkezelés és hologram: Zorán Aranyozó Kft.
A könyv 31 ív terjedelemben készült,
Times New Román betűvel szedve.

Tartalom

- A MEGBÍZÁS
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5
  - 6
  - 7
  - 8
  - 9
  - 10
  - 11
  - 12
  - 13
  - 14
  - 15
  - 16
  - 17
  - 18
  - 19
  - 20
  - 21
  - 22
- ANTALYÁBAN
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5
  - 6
  - 7
  - 8
  - 9
  - 10
  - 11
  - 12
  - 13
  - 14
  - 15
  - 16

- ○ 17
- ○ 18
- ○ 19
- ○ 20
- ○ 21

• ROLEX ÓRA, PÁSZTORÓRA, INGAÓRA

- ○ 1
- ○ 2
- ○ 3
- ○ 4
- ○ 5
- ○ 6
- ○ 7
- ○ 8
- ○ 9
- ○ 10
- ○ 11
- ○ 12
- ○ 13
- ○ 14
- ○ 15
- ○ 16
- ○ 17
- ○ 18
- ○ 19
- ○ 20
- ○ 21
- ○ 22
- ○ 23
- ○ 24
- ○ 25
- ○ 26
- ○ 27
- ○ 28
- ○ 29
- ○ 30
- ○ 31
- ○ 32
- ○ 33
- ○ 34
- ○ 35
- ○ 37
- ○ 38
- ○ 39

○ 40
○ 41
○ 42
○ 43
○ 44
○ 45

- HANNAHANNA TEMPLOMÁBAN (?)

○ 1
○ 2
○ 3
○ 4
○ 5
○ 6
○ 7
○ 8
○ 9
○ 10
○ 11
○ 12
○ 13
○ 14
○ 15
○ 16
○ 17
○ 18
○ 19
○ 20
○ 21
○ 22
○ 23
○ 24
○ 25
○ 26
○ 27
○ 28
○ 29
○ 30
○ 31
○ 32
○ 33
○ 34
○ 35
○ 36
○ 37

○ 38
○ 39
○ 40
• AMIKOR MINDEN KIDERÜL 1
○ 1
○ 2
○ 3
○ 4
○ 5
○ 6
○ 7
○ 8
○ 9
• A REJTÉLY KULCSA